

GOVERNMENT OF INDIA
DEPARTMENT OF ARCHAEOLOGY
**CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY**

CALL NO. Sa. 8N Bha—Dra

D.G.A. 79.

VENISAMHĀRA

A SANSKRIT DRAMA IN SIX ACTS

BY

BHATTA NĀRĀYANA

महाकविश्रीभट्टनारायणप्रणीतं

वेणीसंहारम्

8507

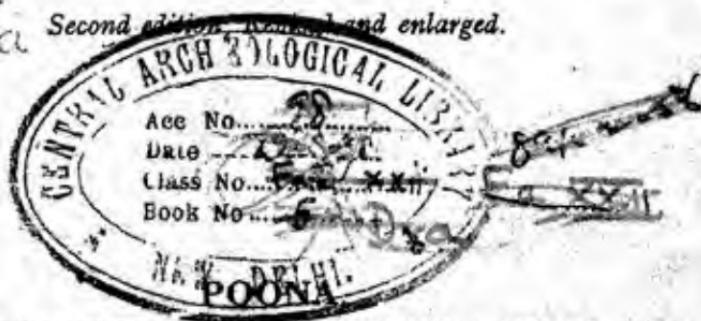
CRITICALLY EDITED WITH COPIOUS
NOTES AND TRANSLATION OF
VERSES IN ENGLISH

BY

Professor K. N. DRAVID, M. A.,
WILLINGDON COLLEGE, SANGLI,

Sa. 8N
Chu/Dra

Second edition revised and enlarged.

THE ORIENTAL BOOK-SUPPLYING AGENCY.

1922.

INTRODUCTION.

All that the play itself tells us about its author is that he is Mṛigarājalakshman Bhatta Nārāyaṇa; and since the name is mentioned in the prelude just in the fashion we might expect on the analogy of other Sanskrit plays, it is but reasonable not to doubt the authenticity of that name. Who this Bhatta Nārāyaṇa was, and about what time in the history of Sanskrit literature he lived and wrote are questions requiring investigation and solution.

Bhatta Nārāyaṇa is not one of those authors whose dates have been established with certainty directly, or indirectly by a synthesis of such scraps of information as are derived from inscriptions and coins or other reliable sources such as accounts of contemporary events or events of immediate past, written by foreign or Indian chroniclers known to sober history. The only sources of information in his case are a body of tradition preserved in Bengal in what is called the Vangarāja Ghataka, which is, after all, of recent origin and not very trustworthy, and certain lists of Bengal kings which, whatever their value may be so far as they go, yield very meagre information about the period with which Batta Nārāyaṇa's name is associated, bound up with that of a ruler known to tradition by the name of Adisur. Various attempts have been made, on the one hand, to identify the Bhatta Nārāyaṇa of the Veṇisamhārā and the Bhatta Narāyaṇa of the half-mythical story, and, on the other hand, to determine who this Adisur was, and when and over which part of Bengal he ruled. After going through the whole mass of facts and arguments marshalled by critics in this connection, one cannot help feeling that the whole question is still left much in the domain of mere conjecture and nothing is decided with anything like certainty. But so much may be said in favour of those attempts that, putting all the results together, it is possible to obtain some conclusions which surely have an air of probability about them and need not be rejected in the absence of any trustworthy evidence to the contrary.

These conclusions may be summarised thus* : i that Bhatta Nārāyana was originally a native of Kanauj, but, under some circumstances or other, emigrated to Bengal and became domiciled there along with other Brāhmans, enjoying the patronage of the reigning sovereign; that he thus came to be the founder of one of the Bengal Gauda Brahman families of the present day, whether the Tagore family or some other cannot be determined with certainty; † that the double title prefixed to his name, namely, Bhatta (a Brahmanic title denoting great learning) and Mṛigarāja (meaning a lion and corresponding to Sinha and thus forming a non-Brahmanic title connoting valour), creates a puzzle as to the poet's real caste; that the king whose protege Bhatta Nārāyana was, ruled at some period before the accession of the Pala dynasty but how long before is uncertain; that as the establishment of the Pāla dynasty is known to have taken place early in the eighth century (cir. 730-40 A.D.);‡ The royal patron of Bhatta Nārāyana and for the matter of that, Bhatta Nārāyana himself belong to some period not later than the first quarter of the eighth century and probably to the seventh century; that he belonged to some sect of orthodox Brahmanism—it may be even the Bhagavata or the Pāñcharātra sect § perhaps—and lent his co-operation to the King in reviving the Brahmanic system in Bengal in opposition to Buddhism.

As remarked above there is no positive evidence to contradict any of these conclusions and they may be accepted tentatively. I may however, take occasion to point out here that Mṛigarāja as a Sanskrit word denotes 'the moon' also besides denoting 'a lion' and would, thus, be equivalent to 'Chandra, though I must confess that I am not able to carry my speculation any further as to the significance of the title

*. V. A. Smith's Early History of India P. 366 and 'The Brahmanas and Kayasthas of Bengal' by Babu Girindranātha Dutt chapters 1 & 2.

†. L. R. Vaidya's Introduction to N. B. Godbole's edition of *Venisamhāra* pp. 12-19.

‡. V. A. Smith's Early History of India pp. 366-367.

§. L. R. Vaidya's Intro. to Godbole's edition of *Venisamhāra* pp. 32, 33, 34, 35.

thus interpreted in determining the caste of the poet. Again when a poet states his surname or title, he generally states it directly, and not indirectly by paraphrasing it; thus, for instance, Bhavabhuti gives his title 'Shrikantha' (श्रीकण्ठपदलाङ्घनः) directly instead of using any periphrasis. Judging by this analogy, Mrigarāja in its own form might possibly have been the title or surname of Bhatta Nārāyaṇa: but what modern name corresponds to it, it is not easy to say, nor perhaps necessary to say, any more than in the case of Shrikantha. The truth is that the point is yet undecided.

The next thing that I have to say relates to the theory that it is in accordance with the Pāncharātra system of theology that the poet represents the sentiment of piety in his play. I do not at all think it impossible that the verses referred to in this connection (verse 23 of Act I, and verses 43 and 45 of Act VI.) should have been written by any orthodox writer without necessarily belonging to the Pāncharātra sect though, of course, the ideas expressed therein may, indeed, somehow be made to fit in with the known tenets of that system. L. R. Vaidya's interpretation of the compound कृतगुरुमहदादि etc. especially of the part 'गुरुमहत्' * appears to me far-fetched, though it must be admitted that even without straining the meaning of any part of the stanza one may well urge that the thought as a whole need not be incompatible with the Pāncharātra teaching.

Let us now turn to another line of investigation about the age of our author, a line which by its nature is bound to lead to more reliable results so far as it goes. This mode of inquiry consists in tracing, on the one hand, the earliest writer who quotes from or refers to the author under inquiry and, on the other hand, the latest writer whom the author in question quotes from or refers to, and in thus fixing the two limits between which the author must necessarily lie. But along this line too we are not able to push our inquiry far enough to ascertain the precise date of our author. Bhatta Nārāyaṇa leaves only one play the Veṇisamhāra and no other work besides. A dramatic work belongs to a class of literature with which writers on poetics are most nearly concerned. Accordingly we find

*. L. R. Vaidya's Intro. P. 34. For my opinion vide notes.

that several writers on poetics from the latter half of the eighth century downwards have drawn on the *Venīsamhāra* along with other plays for illustrations. The oldest among these writers are Vāmana and A'ndavardhana. Both these have quotations from the *Venīsamhāra* the former in his *Kāvyālankārasutravritti** and the latter in his *Dhvanyāloka*. †

A'ndavardhana, the author of *Dhvanyāloka*, is known from the *Rājatarangini*, to have lived under the Kāshmirian king Avantivarman, in the latter half of the ninth century. (355-883 A. D.) ‡. Vāmana the author of the *Kāvyālankārasutravritti* is believed to be anterior to A'ndavardhana on the ground that Abhinavagupta (who wrote in the last quarter of the tenth and in the first half of the eleventh century § his *Lochana*, a commentary on the *Dhvanyāloka*) remarks in the course of his exposition on a certain verse, 'अनुरागवती संच्या' etc. that the verse is cited by the author as an instance of आक्षेप according to Vāmana's view, and of समासोक्ति according to Bhāmaha's view. ¶ Thus according to Abhinavagupta who is only a century or so removed from A'ndavardhana, Vāmana wrote before A'ndavardhana, that is, before the latter half of the ninth century. And if the tradition of the Kāshmirian Pandits be believed, as Dr. Bühler** and Dr. Bhāndārkar††

* 'अस्तं भास्वान् प्रयातः सह रिपुभिरयं संहियन्तां बलानि.', quoted as illustration for the figure of speech सहोक्ति, page 58 काव्यमाला १५; and 'पतितं वेत्यसि क्षितौ' under the Sutra 'वेत्यसीति पदभज्जात'. 5, 2, 81.

† 'कर्ता द्यूतच्छलानां etc.' as an instance of शुण्णभूतःयुद्धसंकीर्णत्व, page 225 काव्यमाला २५; 'चब्दुजब्रमितचण्डगदाभिघात etc.' as an instance of दीसिप्रकाशनपरशब्द, which consists in दीर्घसमासरचनालंकृतवाक्य, page 80 *ibid*; 'यो यः शब्दं विभार्ति etc.' as an instance of दीसिप्रकाशनपरः अर्थः' which does not require long compounds page 81 *ibid*.

‡ V. A. Smith, Early History of India, page 344 and *Rājatarangini* vi. 34.

§ Bühler's Kashmir Report P. 66.

¶ काव्यमाला २५, page 37;

** Kashmir Report page 65.

†† P. xviii of Preface to *Mālatīmādhava*, 2nd ed.

are inclined to believe, this Vāmana is probably to be identified with the Vāmana who is mentioned as one of the ministers of Jayāpida (779-813 A.D.).* Thus Vāmana lived in the latter half of the eighth century. By-the-bye it may be remarked that as Vāmana quotes Bhavabhuti who flourished under the Patronage of Yashovarman, King of Kanauj, known to have been defeated, about the year 740 A.D.†, by Muktāpida Lalitāditya of Kashmir, it follows that this Vāmana must have lived later than the first half of the eighth century and cannot be identified with Vāmana, the author of the Kāshikāvritti which cannot have been written later than 650 A.D.‡ Now Vāmana not only quotes from Venīsamhāra but even defends his grammatical deviation 'वेत्स्यति' in 'पतितं वेत्स्यास क्षितौ' P. 44, as already referred to in a foot-note, thus evincing the same respect for him as for Bhavabhuti and other writers who were old enough to be regarded as classical. Our author, therefore, cannot belong to any period later than the first quarter of the eighth century and probably belongs to the end of the seventh century. He may, perhaps, be a contemporary of Bhavabhuti but probably his senior.

In the *Dasharupaka* of Dhananjaya who flourished under the poet-king Munja, of Dhārā (972-95 A.D.) §, and who, therefore, must have written his work in the last quarter of the tenth century, the Venīsamhāra is so continually laid under contribution for illustration that it is possible to study, in that work, the complete development of our play, as also, I think of the Ratnāvali, through every stage. In Mammata's *Kāvyaprakāsha* there are numerous quotations from Venīsamhāra (in the seventh Ullāsa alone there are no fewer than eleven stanzas quoted—Vide. D. T., Chandorkar's edition); and Mammata's date is given as about 1100 A.D.¶

It may be pointed out with propriety here that, besides the works on poetics, there are other works of no mean anti-

*. राजतराङ्गी iv. 497. Kashmir Report pp. 64 and 65.

†. V. A. Smith's History P. 345.

‡. Macdonell's History of Sanskrit Literature pp. 43

quity which also presuppose the existence of *Venīsamhāra* as a classical drama. Thus Kshīraswāmin, a learned commentator on the *Amarakosa*, who seems to have written his work about the first half of the eleventh century has many a quotation from the *Venīsamhāra*. Again, Rājashekha who is spoken of in the somewhat chatty prelude to the *Bāla Rāmāyana* (st. 17 and 18), as one admired by Shankaravarman, the Kāshmi^r King, (883-902 A.D. Smith's History, P. 344), and as the *Guru* of Mahendrapāla, King of Kanauj, that succeeded his father Mihira Bhoja, about the year 890 A.D.* is generally taken as belonging to about 900 A.D. † He is the author of four plays, *Bāla Rāmāyana* being one of them. In this play we find that the poet betrays in his style the influence of many a play of an older date, and the *Venīsamhāra* seems to be of the class. The fact that our play is on the same footing with Bhavabhuti's plays in the emulation of that poet, is a proof of the high classicity with which distance of time coupled with special merit must have invested the work. An instance or two of this attempt at imitation on the part of Rājashekha would not be out of place here. In the *Bāla Rāmāyana*, Rāvaṇ in one of his vociferations is made to express himself thus : 'अराममपल-हमणं भुवनमद्य निर्वानरम्' etc. (Act VIII, 57) : it is not possible to deny the striking resemblance of this expression to the अकेशवमपाण्डवं भुवनमद्य निःसोमकम् (Act III, 34) of the *Venīsamhāra*. Again Parashurāma's words 'यः कर्ता हरचापदण्ड दलने यश्चानुमन्ता ननु । द्रष्टा यश्च परीक्षिता च य इह श्रोता च वक्ता-च यः etc.' (Act IV, 57)—one can hardly resist the impression that here we have an echo of 'कृतमनुमतं दृष्टं वा यैरिदं गुरुपात-कम् (Act III 24 etc.)' of the *Venīsamhāra*. I am tempted to add one more thing concerning the relation of the *Bāla Rāmāyana* to *Venīsamhāra*. In the Vishkambhaka to Act I, of the former, which is a dialogue between शुनःशेष, and राक्षस an aside is put in the mouth of राक्षस, which runs thus : 'भवतु कोपयाम्येनम् । सुतमत्तकुपितानां हि भावज्ञानं द्रष्टव्यम्'. Now this appears to me something like a reminiscence with such modification as the context requires of ज्ञेया रहः शद्वित्तमालपन्तःसुता द्वगार्ता मदि-

* V. A. Smith's Hist., pp. 350 an 361.

† Macdonell's History of Sanskrit literature, P. 366.

राविधेया: of the Venisamhāra. Both the contexts are concerned with setting forth the mode of procedure in the performance of the duty of a spy. This parallel from the *Bāla Rāmāyaṇa* would appear to lend support to our reading and interpretation of the corresponding lines in the Venisamhāra. I do not deny the possibility of both the authors having derived the idea independently from a common source.

Neither the dramatic quality nor the poetic quality of the Venisamhāra is of a high order, but this does not mean that the play does not deserve the great popularity it enjoys. The altercation scene of the Third Act is a Masterpiece of dialogue ; but at the same time we have a most undramatic trait in the tedious account of Sundaraka in Act IV. The play exhibits also a pretty good variety of character sketches and the contrast between Bhīma's noble and lofty manner of humouring Draupadi in Act I, and Duryodhana's sensual and frivolous dalliance with Bhānumati in Act II, is very striking. The chief women of the play, Draupadi and Bhānumati are represented as ideal wives, phantoms of delight to their husbands and yet creatures

“ not too bright or good
For human nature's daily food ;
For transient sorrows simple wiles
Praise, blame, love, kisses, tears and smiles.”

The nature of the contrast between Karna and Ashvatthāman has been indicated in the notes. Dhritarāshtra's cowardly fears for his son and ignoble meekness under defeat coupled with readiness to advise the employment of treacherous means against the enemy serve as a foil to Yudhisthira's half-diffident trust in his brother's valour, and readiness to put an end to his existence rather than live behind his brothers in disgrace. Chārvāka is the villain of the play who practises his villainy not on his own account, but in the interest of his employer Duryodhana.

Our poet's style while generally characterised by a certain force and vigour is often vitiated especially in prose passages, by long and sometimes ill-formed compounds, clumsy sentences, and redundant phrases. His poetry has not much of lyric beauty.

वेणीसंहारे पात्राणि ।

पुमांसः ।	सुन्दरकः—कौरवाणां संग्रामवार्ताहरः ।
सूत्रधारः—प्रधानो नटः ।	सूतः—दुःशासनसारथिः ।
पारिषार्थिकः—सूत्रधारेण संलापकारी	धृतराष्ट्रः—दुर्योधनस्य पिता ।
नटः ।	संजयः—धृतराष्ट्रसारथिः ।
श्रीकृष्णः—पाण्डवसखा ।	बुधकः—युधिष्ठिरस्य दासः ।
युधिष्ठिरः]	पाञ्चालकः—पाण्डवानां संग्रामवार्ता-
भीमः]	हरः ।
अर्जुनः]	राक्षसः(चार्वाकः)—दुर्योधनस्य सखा
नकुलः]	युधिष्ठिरस्य प्रतारयिता ।
सहदेवः]	स्त्रियः ।
जयन्धरः—(मैत्रेयः) पाण्डवानां क-	द्रौपदी—पाण्डवभार्याऽत्र नायिका ।
ञ्चुकी	बुद्धिमतिका—द्रौपद्या दासी ।
विनयन्धरः—दुर्योधनकञ्चुकी ।	भानुमती—प्रतिनायिका दुर्योधनभार्या ।
दुर्योधनः—कौरवेषु प्रधानोऽत्र प्रति-	सुवद्ना—भानुमत्याः सखी ।
नायकः ।	तरक्षिका—भानुमत्याश्वेटी ।
रुधिरप्रियः—पाण्डवपक्षपाती राक्षसः	दुःशला—दुर्योधनस्य भगिनी ।
अश्वत्थामाः—द्रोणाचार्यपुत्रः ।	जयद्रथमाता ।
अश्वसेनः—द्रोणस्य सारथिः ।	वसांधा--राक्षसी रुधिरप्रियभार्या ।
कृपः—द्रोणस्य श्यालोऽश्वत्थाम्नो मा-	गान्धारी—दुर्योधनमाता ।
तुलः ।	प्रतिहारी—(दुर्योधनस्य) ।
कर्णः—कौरवपक्षीयो वीरः कुन्त्या:	विहङ्गिका—कौरवपक्षीया दासी ।
कानीनः पुत्रः ।	

श्रीशिवः शरणम् ।

वेणीसंहारम् ।

प्रथमोऽङ्कः ।

निषिद्धैरप्येभिरुलितमकरन्दो मधुकरैः
करैरिन्दोरन्तश्छुरित इव संभिज्ञमुकुलः ।
विघत्तां सिद्धिं नो नयनसुभगामस्य सदसः
प्रकीर्णः पुष्पाणां हरिचरणयोरङ्गलिरथम् ॥ १ ॥

अपि च ।

कालिन्द्याः पुलिनेषु केलिकुपितामुत्सज्ज्य रासे रसं
गच्छन्तीमनुगच्छतोऽश्रुकलुपां कंसद्विषो राधिकाम् ।
तत्पादप्रातिमानिवेशितपदस्योऽद्भूतरोमोद्गते-
रक्षुणोऽनुनयः प्रसवदयितादृष्टस्य पुष्पातु वः ॥ २ ॥

अपि च ।

हृष्टः सप्रेम देव्या किमिदमिति भयात्संभ्रमाच्चासुरीभिः
शान्तान्तस्तत्त्वसारैः सकरुणमृषिभिर्विष्णुना सस्मितेन ।
आकृष्याखं सगर्वैरुपशमितवधुसंभ्रमैर्दत्यवीरैः
सामन्दं देवताभिर्मयपुरदहने धूर्जटिः पातु युष्मान् ॥ ३ ॥

(नान्यन्ते)

सूत्रधारः—अलमतिप्रसङ्गेन ।

श्रवणाङ्गलिपुटपेयं विरचितवान्भारतास्त्वममृतं यः ।
तमहमरागमकृष्णं कृष्णद्वैपायनं वन्दे ॥ ४ ॥

(समन्तादबलोक्य) तत्रभवन्तः परिषद्येसराः ! विज्ञाप्य नः किञ्चिदस्ति ।

कुमुमाञ्जलिरपर इव प्रकीर्येते काव्यबन्ध एषोऽत्र ।

मधुलिह इव मधुविंदौन्निरलानपि भजत गुणलेशान् ॥९॥

तदिदं कवेर्षगराजलक्ष्मणो भट्टनारायणस्य कृतिं वेणीसंहारं नाम नाटकं प्रयोक्तुमुद्यता वयम् । तदत्र कविपरिश्रमानुरोधाद्वा उदाच्चकथावस्तुगौरवाद्वा नवनाटकदर्शनकुतूहलाद्वा भवद्विरवधानं दीयमानमभ्यर्थये ।

(नेपथ्य)

भाव, त्वर्यतां त्वर्यताम् । एते खल्वार्यविदुराज्ञया पुरुषाः सकलमेव शैलूषजनं व्याहरन्ति—‘प्रवर्त्यन्तामपरिहीयमानमातोद्यविन्यासादिका विधयः । प्रवेशकालः किल तत्रभवतः पाराशर्यनारदतुम्बरुजामदग्न्यप्रभृतिभिर्मुनिवृन्दारकैरनुगम्यमानस्य भरतकुलहितकाम्यया स्वयं प्रतिपन्नदौत्यस्य देवकीसूनोश्चकपाणीर्महाराजदुर्योधनशिविरं प्रति प्रस्थातुकामस्य’ इति ।

सूत्रधारः—(आकर्ष्य सानन्दम्) अहो नु खलु भोः, भगवता सकलजगत्प्रभवास्थितिनिरोधप्रभविष्णुना विष्णुनाद्यानुगृहीतमिदं भरतकुलं सकलं च राजकमनयोः कुरुपाण्डवराजपुत्रयोराहवकल्पान्तानलप्रशमहेतुना स्वयं संधिकारिणा कंसारिणा दूतेन । तत्किमिति पारिपार्थिक, नारम्भयसि कुशीलवैः सह संगीतकम् ।

(प्रविश्य)

पारिपार्थिकः—भवतु । आरम्भयामि । कतमं समयमाश्रित्यगीयताम् ।

सूत्रधारः—नन्वमुमेव तावच्चन्द्रातपनक्षत्रग्रहकौञ्चहंससच्छदकुमुदपुण्डरीककाशकुमुमपरागधवलितदिङ्मण्डलं स्वादुजलजलाशयं शरत्समयमाश्रित्य प्रवर्त्यतां संगीतकम् । तथा ह्यस्यां शरदि

सत्पक्षा मधुरगिरः प्रसाधिताशा मदोद्धतारम्भाः ।

निपतन्ति धार्तराष्ट्राः कालवशान्मेदिनीष्टे ॥६॥

पारिपार्थिकः—(संभ्रमम्) भाव, शान्तं पापम् । प्रतिहतममङ्गलम् ।

सूत्रधारः—(संबैलक्ष्यस्मितम्) मारिष, शरत्समयवर्णनाशसया हंसा धार्तराष्ट्रा इति व्यंपदिश्यन्ते । तत्किं शान्तं पापं प्रतिहतममङ्गलम् ?

पारिपार्श्विकः—न खलु न जाने । किंत्वमङ्गलाशंसयास्य वो वचनस्य यत्सत्यं कम्पितमिव मे हृदयम् ।

सूत्रधारः—मारिष, ननु सर्वेमेवेदानीं प्रतिहतमङ्गलं स्वयं प्रतिपञ्चदौत्येन संविकारिणा कंसारिणा । तथा हि ।

निर्वाणैरैरदहनाः प्रशमादीणां

नन्दन्तु पाण्डुतनयाः सह माधवेन ।

रक्तप्रसाधितमुवः क्षतविग्रहाश्च

स्वस्था भवन्तु कुरुराजसुताः सभृत्याः ॥ ७ ॥

(नेपथ्ये । साधिष्ठेपम् ।)

आः दुरात्मन्वृथामङ्गलपाठक शैलूषापसद्,

लाक्षागृहानलविषान्नसभाप्रवैश्चैः

ग्राणेषु वित्तनिचयेषु च नः प्रहृत्य ।

आकृष्य पाण्डववधूपरिधानकेशा-

स्वस्था भवन्तु मयि जीवति धार्तराष्ट्राः ॥ ८ ॥

(सूत्रधारपारिपार्श्विकावाकर्णयतः ।)

पारिपार्श्विकः—भाव ! कुत एतत् ।

सूत्रधारः—(पृष्ठतो विलोक्य ।) अये, कथमयं वासुदेवगमनात्कुरुसंधानममृष्यमाणः पृथुललाटतटघटिताविकटभुकुटिना दृष्टिपातेनापिबन्निव नः सर्वान्सहदेवेनानुगम्यमानः कुद्धो भीमसेन इत एवाभिर्वर्तते । तत्र युक्तमस्य पुरतः स्थातुम् ।

(इति निष्कान्तौ)

प्रस्तावना ।

(ततः प्रविशति सहदेवेनानुगम्यमानः कुद्धो भीमसेनः ।)

भीमसेनः—आः दुरात्मन्वृथामङ्गलपाठक शैलूषापसद् । ('लाक्षागृहानल-' (१८) इत्यादि पुनः पठाति ।)

सहदेवः—(सानुनयम् ।) आर्य, मर्षय मर्षय । अनुमतमेव नो भरतपुत्रस्यास्य वचनम् । पश्य । ('निर्वाणैरैरदहनाः' (१७) इति पठित्वान्यथा-भिनयति ।)

भीमसेनः—(सोपालम्भम् ।) न खलु न खल्वमङ्गलानि चिन्तयितु-
मर्हन्ति भवन्तः कौरवाणाम् । संधेयास्ते आतरो युष्माकम् ।

सहदेवः—(सरोषम्) आर्य !

भृतराष्ट्रस्य तनयान्कृतवैरान्पदे पदे ।

राजा न चेन्निषेद्धा स्यात्कः क्षमेत तवानुजः ॥ ९ ॥

भीमसेनः—एवमिदम् । अत एवाहमद्यप्रभृति भिन्नो भवद्द्वचः । पश्य ।

प्रवृद्धं यद्वैरं मम खलु शिशोरेव कुरुभि-

र्न तत्रायाँ हेतुर्न भवति किरीटी न च युवाम् ।

जरासंधस्योरःस्थलमिव विरुद्धं पुनरपि

कुधा संधिं भीमो विघटयति यूयं घटयत ॥ १० ॥

सहदेवः—(सानुनयम् ।) आर्य, एवमतिसंभृतक्रोधेषु युष्मासु कदा-
चित्सिद्ध्यते गुरुः ।

भीमसेनः—किं नाम, कदाचित्सिद्ध्यते गुरुः ? गुरुः खेदमापि
जानाति ? पश्य ।

तथाभूतां दृष्टा नृपसदसि पाञ्चालतनयां

वने व्याधैः सार्वं सुचिरमुषितं वल्कलधैरः ।

विराटस्यावासे स्थितमनुचितारम्भनिभूतं

गुरुः खेदं खिन्ने मयि भजति नाद्यापि कुरुषु ॥ ११ ॥

तत्सहदेव ! निर्वर्तस्व । एवं चातिचिरप्रवृद्धामर्थादीपितस्य भीमस्य वच-
नाद्विज्ञापय राजानम् ।

सहदेवः—आर्य ! किमिति ?

भीमसेनः—

युष्मच्छासनलङ्घनांहासि मया मझेन नाम स्थितं

प्राप्ता नाम विगर्हणा स्थितिमतां मध्येऽनुजानामपि ।

क्रोधोल्लासितशोणितारुणगदस्योच्छन्दतः कौरवा-

नद्यैकं दिवसं ममासि न गुरुर्नाहं विधेयस्तव ॥ १२ ॥

[इत्युद्धतं परिक्रामति ।]

सहदेवः—(तमेवानुगच्छनात्मगतम् ।) अये कथमार्यः पाञ्चाल्याश्वतुः-
शालकं प्रति प्रस्थितः । भवतु तावद्हमत्रैव तिष्ठामि । [इति स्थितः ।]

भीमसेनः—[प्रतिनिवृत्यावलोक्य च ।] सहदेव ! गच्छ त्वं गुरुमनुवर्त्स्व । अहमप्यायुधागारं प्रविश्यायुधसहायो भवामि ।

सहदेवः—आर्य नेदमायुधागारम् । पाञ्चाल्यश्वतुःशालकमिदम् ।

भीमसेनः—किं नाम ? नेदमायुधागारम् ? पाञ्चाल्यश्वतुःशालकमिदम् ? [विचिन्त्य सहर्षम् ।] आमन्त्रयितव्यैव मया पाञ्चाली । [सप्रणयं सहदेवं हस्ते गृहीत्वा ।] वत्स, आगम्यताम् । यदार्यः कुरुभिः संधानमिच्छन्नस्मान्वीड्यति तद्वानपि पश्यतु ।

(उभौ प्रबेशं नाटयतः ।)

सहदेवः—(संस्त्रम्भम् ।) आर्य, इदमासनमास्तीर्णम् । अत्रोपविश्यार्यः पालयतु कृष्णागमनम् ।

भीमसेनः—वत्स, कृष्णागमनमित्यनेनोपोद्धातेन स्मृतम् । अथ भगवान्कृष्णः केन प्रकारेण संधिं कर्तुं सुयोधनं प्रति प्रहितः ।

सहदेवः—आर्य, पञ्चभिर्गामैः ।

भीमसेनः—(कर्णे पिधाय ।) अहह ! देवस्याजातशत्रोरप्ययमीदृशस्तेनोपकर्ष इति यत्सत्यं कम्पितमिव मे हृदयम् । (परिवृत्य स्थित्वा ।) तद्वत्स ! न त्वया कथितं न च मया भीमेन श्रुतम् ।

यत्तदूर्जितमत्युग्रं क्षात्रं तेजोऽस्य भूपतेः ।

दीव्यताक्षैस्तदानेन नूनं तदपि हारितम् ॥ १३ ॥

(नेपथ्ये)

समस्ससदु समस्ससदु भट्टिणी । (समाश्वसितु समाश्वसितु भट्टिनी ।)

सहदेवः—(नेपथ्याभिमुखमवलोक्यात्मगतम् ।) अये कथं याज्ञसेनी मुहुरुपचीयमानबाष्पपटलस्थगितनयना आर्यसभीपमुपसर्पति ? तत्कष्टतरमाप्तिम् ।

यद्वैद्युताभिव ज्योतिरार्थे कुद्देऽद्य संभूतम् ।

तत्प्रावृद्धिव कृष्णेण नूनं संवर्धयिष्यति ॥ १४ ॥

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टा द्रौपदी चेटी च ।)

[द्रौपदी साक्षं निश्वसिति ।]

चेटी—समस्ससदु समस्ससदु भट्टिणी । अवणइस्संदि दे मण्णुं पिच्चा-

एवद्वकुरुवेरो कुमालो भीमसेणो (समाश्वसितु समाश्वसितु भाईनी । अपनेष्यति ते मन्तु नित्यानुवद्वकुरुवैरः कुमारो भीमसेनः ।)

द्रौपदी—हजे नुद्धिमदिए। होदि एदं जइ महाराओ पडिलो ण भवे। (हजे नुद्धिमतिके ! भवत्येतद्यादि महाराजः प्रतिकूलो न भवेत् ।)

चेटी—(विलोक्य) एसो कुमालो चिह्निदि ता णं उवसप्पदु भट्ठिणी (एष कुमारस्तिष्ठति । तदेनमुपसर्पतु भट्ठिनी)

द्रौपदी—हजे एवं करेह (हजे एवं कुर्वः)
(इति परिकामतः :)

द्रौपदी—हजे कहेहि णाहस्स मह आगमणं । (हजे ! कथय नाथस्य ममागमनम् ।)

चेटी—जं देवी आणवेदि । (यदेव्याज्ञापयति)
(इति वरिकामति)

(भीमसेनोऽशृण्वन् ‘यत्तदूर्जितम्’ (१।१३) इति पुनः पठति ।)

चेटी—(परिवृत्य) भट्ठिणि ! पिअं दे णिवेदेमि । परिकुविदो विअ कुमालो लस्त्वीअदि । (भट्ठिनि ! प्रियं ते निवेदयामि । पारंकुपित इव कुमारो लक्षते ।)

द्रौपदी—हजे ! जइ एवं ता अवहीरणा वि एसा मं आसासअदि । ता एअन्ते उवविष्टा भविअ सुणोमि दाव णाहस्स ववासिदं । (हजे ! यदेवं तदवधीरणायेषा मामाश्वासयति । तदेकान्त उपविष्टा भूत्वा शृणोमि तावज्ञाथस्य व्यवसितम् ।)

(उमे तथा कुरुतः :)

भीमसेनः—(सक्रोधं सहदेवमधिकृत्य ।) किं नाम पञ्चभिर्ग्रामैः संधिः ?

मध्नामि कौरवशतं समरे न कोपाद्-

दुःशासनस्य रुधिरं न पिवाम्युरस्तः ।

संचूर्णयामि गदया न सुयोधनोरू

संधिं करोतु भवतां नृपतिः पणेन ॥ १९ ॥

द्रौपदी—(सहर्षं जनान्तिकम्) णाह, अस्सुद्युवं क्खु दे एदिसं व-अणं । ता पुणो वि दाव भणाहि । (नाथ ! अश्वतपूर्वं खलु ते ईद्वशं वच-नम् । तत्त्वुनरपि तोवद्धरण ।)

(भीमसेनोऽशृणुत्तेव 'मध्नामि कौरवशतं' (११५) इति शुनः पठति ।)
 सहदेवः—आर्य ! किं महाराजस्य संदेशोऽयमार्येणाव्युत्पन्न इव गृहीतः?
 भीमसेनः—का पुनरत्र व्युत्पत्तिः
 सहदेवः—आर्य ! एवं गुरुणा संदिष्टम् ।
 भीमसेनः—कस्य ?
 सहदेवः—सुयोधनस्य ।
 भीमसेनः—किमिति ?
 सहदेवः—

इदंप्रस्थं वृकप्रस्थं जयन्तं वारणावतम् ।

प्रयच्छ चतुरो ग्रामान्कंचिदेकं च पञ्चमम् ॥ १६ ॥

भीमसेनः—ततः किम् ?

सहदेवः—तदेवमनया प्रतिनामग्रामप्रार्थनया पञ्चमस्य चाकीर्तनाद्विषभो-
जननतुगृहदाहद्यूतसभाद्यपकारस्थानोद्घाटनमेवेदं मन्ये ।

भीमसेनः—(साठोपम्)वत्स ! एवं कृते किं भवति ?

सहदेवः—आर्य ! एवं कृते लोके तावत्स्वगोत्रक्षयाशङ्कि हृदयमावि-
ष्कृतं भवति । कुरुराजस्यासंधेयता च प्रतिपादिता भवति ।

भीमसेनः—मूढ ! सर्वमप्येतदनर्थकम् । कुरुराजस्य तावदसंधेयता तदैव
प्रतिपादिता यदैवास्माभिरितो वनं गच्छद्विः सर्वैरेव कुरुकुलस्य निधनं प्र-
तिज्ञातम् । प्रसिद्धश्च लोकेऽपि धार्तराष्ट्रकुलक्षयः ।

(सहदेवो लज्जां नाटयति)

भीमसेनः—स किं लज्जाकरो भवताम् ? अपि च रे मूर्ख !

युज्मान्हेपयति क्रोधाल्लोके शत्रुकुलक्षयः ।

न लज्जयति दाराणां समायां कैशकर्षणम् ॥ १७ ॥

द्रौपदी—(जनान्तिकम्) णाह, ण लज्जन्ति एदे । तुम वि दाव मा-
विसुमरेहि । (नाथ ! न लज्जन्त एते । त्वमपि तावन्मा विस्मार्थीः ।)

भीमसेनः—(समरणम्)वत्स ! कथं चिरयति पाञ्चाली ?

सहदेवः—आर्य ! का खलु वेलात्रभवत्या: प्राप्तायाः । किंतु रोषावेश-
वशादागताप्यार्येण नोपलक्षिता ।

भीमसेनः—(दृष्ट्वा सादरम् ।) देवि ! समुद्धतामैरस्माभिरागतापि भवती नोपलक्षिता । अतो न मन्युं कर्तुर्मर्हसि ।

द्रौपदी—णाह उदासीणेषु तुम्हेषु मह मण्ण, ए उण कुविदेषु । (नाथ उदासीनेषु युध्मासु मम मन्तुर्न पुनः कुपिलेषु ।)

भीमसेनः—यद्येवमपगतपरिभवमात्मानं समर्थयस्व (हस्ते गृहीत्वा पाश्वे समुपवेश्य मुखमवलोक्य ।) किं पुनरत्रभवतीमुद्दिश्माभिवोपलक्षयामि ।

द्रौपदी—णाह ! किं उव्वेअकालणं तुम्हेषु सणिणहिदेषु ! (नाथ ! किमुद्देगकारणं युध्मासु सचिन्हितेषु ?)

भीमसेनः—किमिति नावेदयासि ? (केशानवलोक्य) अथवा किमावेदितेन ?

जीवत्सु पाण्डुपुत्रेषु दूरमप्रोषितेष्वपि ।

पाञ्चालराजतनया वहते यदिमां दशाम् ॥ १८ ॥

द्रौपदी—हज्जे बुद्धिमदिए कहेहि णाहस्स को अण्गो मह परिहवेण खिजनइ ? (हज्जे बुद्धिमतिके कथय नाथाय कोडन्यो मम परिभेन खिद्यते ।)

चेटी—जं देवि आणवेदि । (भीमसुपसृत्य । अज्ञालिं बद्धा ।) सुणादु कुमालो । इदोवी अहिअदरं अज्ज उव्वेअकालणं आसी देवीए । (यदेव्याशापयति । शृणोतु कुमारः । इतोऽप्यधिकतरमद्देगकारणमासीहेव्याः ।)

भीमसेनः—किं नामास्मादप्यधिकतरम् ? बुद्धिमतिके ! कथय ।

कौरव्यवंशादवेऽस्मिन्क एष शलभायते ? ।

मुक्तवेणीं स्पृशन्नेनां कृष्णां धूमशिखाभिव ॥ १९ ॥

चेटी—सुणादु कुमालो । अज्ज क्व देवी अम्बासहिदा सुभद्राप्यमुहेण सवित्तिवग्मणे परिवुदा अज्जाए गन्धालीए पादवन्दणं काढुं गदा । (शृणोतु कुमारः । अद्य खलु देव्यम्बासहिता सुभद्राप्रसुखेण सपल्नीवर्गेण परिवृत्ता आर्याया गान्धार्याः पादवन्दनं कर्तुं गता ।)

भीमसेनः—युक्तमेतत् । वन्द्याः खलु गुरवः । ततस्ततः ।

चेटी—तदो पडिणिवुत्तमाणा भाणुमदीए दिङ्गा । (ततः प्रतिनिवर्तमाना भानुमत्या दृष्टा)

भीमसेनः—(सक्रोधम् ।) आः, शत्रोर्भार्यया दृष्टा ? हन्त, स्थानं क्रोधस्य देव्याः । ततस्ततः ।

चेटी—तदो ताए तेवीं पेक्षिवअ सहीजणदिण्णादिङ्गाए सगव्वं ईति विहसिअ भणिअ । (ततस्तया देवीं प्रेष्य सखीजनदत्तदृष्ट्या सर्वमीषद्विहस्य भणितम् ।)

भीमसेनः—न केवलं दृष्टा उक्ता च ? अहो किं कुर्मः । ततस्ततः ।

चेटी—अह जणसेणि ! पञ्च ग्रामा पत्थीआन्ति त्तिसुणीअदि । ता कीस दाणीं वि दे केसा ण संजमीआन्ति ? (अयि वाज्ञसेनि ! पञ्च ग्रामा प्रार्थन्त ईति श्रूयन्ते तत्कस्मादिदानीमपि ते केशा न संयम्यन्ते ?)

भीमसेनः—सहदेव ! श्रुतम् ?

सहदेवः—आर्य ! उचितमैवैतत्तस्याः । दुर्योधनकलत्रं हि सा । पश्य स्त्रीणां हि साहचर्याद्वन्ति चेतांसि भर्तुसदशानि ।

मधुरापि हि मूर्छ्यते विषविटपिसमाश्रिता वल्ली ॥ २० ॥

भीमसेनः—बुद्धिमतिके ! ततो देव्या किमभिहितम् ?

चेटी—कुमाल ! जइ परिजणहणि भर्वे तदो देवी भणादि (कुआर ! यदि परिजनहीना भवेत्तदा देवी भणाति ।)

भीमसेनः—किं पुनरभिहितं भवत्या ?

चेटी—कुमाल ! एवं मए भणिदं अह भाणुमदि ! तुझाणं अमुकेसु केसहत्येसु कधं अद्याणं देवीए केसा संजमीअन्ति त्ति । (कुमार एवं मया भणितम् । अयि भानुमति । युधमाकममुक्तेषु केशहस्तेषु कथमस्माकं देव्याः केशाः संयम्यन्त ईति ।

भीमसेनः—(सपरितोषम्) साधु बुद्धिमतिके ! साधु । त्रुद्धभिहितं यद-स्मत्परिजनोचितम् । (इति स्वाभरणानि बुद्धिमतिकायै प्रयच्छति । अधीरमासना-द्वातिष्ठन् ।) अयि पाञ्चालराजतनये ! श्रूयताम् । अचिरेणैव कालेन

चञ्चल्जन्म्रमितचण्डगदाभिघात-

संचूर्णितोरुयुगलस्य सुयोधनस्य ।

स्त्यानावनद्ववनशोणितशोणपाणि—

स्तंसायिष्यति कचांस्तव देवि भीमः ॥ २१ ॥

द्रौपदी—किं णाह ! दुकरं द्रुए परिकुविदेण ? सत्वहा अणुगेहन्तु एदं ववसिदं दे भादरो (किं नाथ ! दुष्करं त्वया परिकुपितेन ? सर्वथानुगृह्ण-स्त्वेतद्वधवसितं ते आतरः ।)

सहदेवः—अनुगृहीतमेतद्स्माभिः ।

(नेपथ्ये महान्कलकलः । सर्वे खविस्मयमाकर्णयन्ति ।)

भीमसेनः—

मन्थायस्तार्णवाम्भः प्लुतकुहरवलन्मन्दरध्वानधीरः

कोणाधातेषु गर्जत्प्रलयघनघटान्योन्यसंघटचण्डः ।

कृष्णाक्रोधाग्रदूतः कुरुकुलनिधनोत्पातनिर्धातवातः

केनास्मात्सिंहनादप्रतिरसितसखो दुंदिभिस्ताडचतेऽयम् ॥ २२ ॥

प्रविश्य संभ्रांतः

कञ्चुकी—कुमार ! एष खलु भगवान्वासुदेवः ।

(सर्वे कृताङ्गलयः समुचिष्टन्ति ।)

भीमसेनः—(संभ्रमम् ।) क्वासौ भगवान् ?

कञ्चुकी—पाण्डवपक्षपातामर्थितेन सुयोधनेन संयन्तुमारब्धः ।

(सर्वे संभ्रमं नाटयन्ति ।)

भीमसेनः—किं संयतः ?

कञ्चुकी—नहि नहि, संयन्तुमारब्धः ।

भीमसेनः—किं कृतं देवेन ?

कञ्चुकी—ततः स महात्मा दर्शितविश्वरूपतेजः संपातमूर्छितमवधूय
कुरुकुलमस्मच्छिविरसंनिवेशमनुप्राप्तः कुमारमविलभ्वितं द्रष्टुमिच्छति ।

भीमसेनः—(लहासम्) किं नाम दुरात्मा सुयोधनो भगवन्तं संयन्तु-
मिच्छति ? (आकाशे दत्तदृष्टिः) आः दुरात्मन्कुरुकुलपांसन ! एवमतिक्रान्त-
मर्यादे त्वयि निमित्तमात्रेण पाण्डवक्रोधेन भवितव्यम् ।

सहदेवः—आर्य ! किमसौ दुरात्मा सुयोधनहतको वासुदेवमपि भग-
वन्तं स्वरूपेण न जानाति ?

भीमसेनः—वत्स, मूढः खल्वयं दुरात्मा कथं जानातु । पश्य ।

आत्मारामा विहितरतयो निर्विकल्पे समाधौ

ज्ञानोद्रेकाद्विघटितमेग्रन्थयः सन्तनिर्णाः ।

यं वीक्षन्ते कमपि तमसां ज्योतिषां वा परस्ता—

चं मोहांधः कथमयमसु वेत्तु देवं पुराणम् ॥ २३ ॥

आर्य मैत्रेय ! किमिदानीमध्यवस्थाति गुरुः ?

कञ्चुकी—स्वयमेव गत्वा महाराजस्याध्यवासितं ज्ञास्यति कुमारः ।
(इति निष्कान्तः ।)

(नैषध्ये । कल्कलानन्तरम् ।)

भो भो द्वुपदविराटवृण्ण्यन्धकसहदेवप्रभृतयोऽम्मदक्षोहिणीपतयः कौरव-
चमूप्रधानयोधाश्र, श्रृण्वन्तु भवन्तः ।

यत्सत्यवत्भज्ञभीरुमनसा यत्नेन मन्दीकृतं

यद्विस्मर्तुमपीहितं शमवता शान्तिं कुलस्येच्छता ।

तदचूतारणिसंभृतं नृपसुताकेशाम्बराकर्षणैः

कौघज्योतिरिदं महत्कुरुवेन यौधिष्ठिरं जृम्भते ॥ २४ ॥

भीमसेनः—(आकर्ष्य । सहर्षम् ।) जृम्भतां जृम्भतामप्रतिहतप्रसर-
मार्यस्य क्रोधज्योतिः ।

द्रौपदी—णाह ! किं दार्णी एसो पलअजलहरत्यणिदंसलो क्वणे
क्वणे समरदुन्दुही ताडीअदि ? (नाथ ! किमिदानीमेष प्रलयजलघरस्तनितमां-
सलः क्षणे क्षणे समरदुन्दुभिस्ताइथते ?)

भीमसेनः—देवि ! किमन्यत् ? यज्ञः प्रवर्तते ।

द्रौपदी—(सविस्मयम्) को एसो जणो (क एष यज्ञः ?)

भीमसेनः—रणयज्ञः । तथाहि ।

चत्वारो वयमृत्विजः स भगवान्कर्मोपदेष्टा हरिः

सङ्ग्रामामाध्वरदीक्षितो नरपतिः पत्नी गृहीतव्रता ।

कौरव्याः पशवः प्रियापरिभवक्षेशोपशान्तिः फलं

राजन्योपनिमन्त्रणाय रसति स्फीतं यशोदुन्दुभिः ॥ २९ ॥

सहदेवः—आर्य ! गच्छामो वयमिदानीं गुरुजनानुज्ञाता विक्रमानुरु-
पमाचरितुम् ।

भीमसेनः—वत्स ! एते वयमुद्यता एवार्यस्यानुज्ञामनुष्टातुम् । (उत्थाय)
देवि ! गच्छामो वयमिदानीं कुरुकुलक्षयाय ।

द्रौपदी—(बाष्पं धारयन्ती ।) णाह, असुरसमराहिमुहस्स हरिणो विअ
मङ्गलं तुष्टाणं होदु । जं च अम्बा कुन्दी आसासदि तं तुष्टाणं विअ

(नाथ ! असुरसमराभिमुखस्य हरेरिव मङ्गलं युध्माकं भवतु । यच्चाम्बा कुन्त्या-
शास्ते तद्युध्माकं भवतु ।)

उभौ—प्रतिगृहीतं मङ्गलवचनमस्माभिः ।

द्रौपदी—अण्ण अ णाह ! पुणो वि तुहेहिं समरादो आआच्छिअ
अहं समासासइदब्वा । (अन्यच्च नाथ ! पुनरपि युध्माभिः समरादागत्याहं
समाश्वासयितव्या ।)

भीमसेनः—ननु पाञ्चालराजतनये ! किमद्याप्यलीकाश्वासनया ?

भूयः परिभवक्षान्तिलज्जाविधुरिताननम् ।

अनिःशेषितकौरव्यं न पश्यसि वृकोदरम् ॥ २६ ॥

द्रौपदी—णाह ! मा क्खु जण्णसेणपिरिहवुदीविदिकोवाणला अणवेकिख-
दसरीरा संचरिस्सध । जदो अप्पमत्तसंचरणिज्जाइं रिउबलाइं सुणीअन्ति ।
(नाथ ! मा खलु याश्वसेनीपरिभवोदीपितकोपानला अनपेक्षितशरीराः संचरिष्यथ ।
यतोऽप्रमत्तसंचरणीयानि रिपुबलानि श्रूयन्ते ।)

भीमसेनः—अयि सुक्षत्रिये !

अन्योन्यास्फालभिन्नद्विप्रस्थिरंवसामांसमास्तिष्कपङ्के

मग्नानां स्यन्दनानामुपरिकृतपदन्यासविक्रान्तपत्तौ ।

स्फीतासृक्पानगोष्ठीरसदशिवशिवातूर्यनृत्यत्कवन्धे

सङ्घ्रामैकार्णवान्तःपयसि विचरितुं पण्डिताः पाण्डुपुत्राः ॥ २७ ॥

(इति निष्कान्ताः सर्वे ।)

इति प्रथमोऽङ्कः ।

वेणिसिंहारे ।

द्वितीयोङ्कः ।

(ततः प्रविशति कञ्चुकी ।)

कञ्चुकी—आदिष्टोऽस्मि महाराजदुर्योधनेन—‘ विनयंधर ! सत्वरं गच्छ त्वम् । अन्विष्यतां देवी भानुमती । अपि निवृत्ता अन्बायाः पादवन्दन-समयान्वेति । यतस्तां विलोक्य निहताभिमन्यवो राघेयजयद्रथप्रभतयोऽस्मत्से-नापतयः समरभूष्मि गत्वा सभाजायितव्याः । इति । तन्मया द्रुतर्तरं गन्तव्यमि-त्यहो प्रभविष्णुता महाराजस्य । यन्मम जरसाभिमूतस्य मर्यादामात्रमेवावरो-धनिवासः । अथवा किमिति जरामुपालभेय । यतः सर्वातःपुरिकाणामयमेव व्यावहारिको वेषश्चेष्टा च । तथाहि ।

नोच्चैः सत्यपि चक्षुषीक्षितमलं श्रुत्वापि नाकर्णितं
शक्तेनाप्यविकार इत्यविकृता यष्टिः समालम्बिता ।
सर्वत्र स्वलितेषु दत्तमनसा यातं मया नोद्धृतं
सेवास्वीकृतजीवितस्य जरसा किं नाम यन्मे कृतम् ॥ १ ॥

(परिक्रम्य दृष्ट्वा । आकाशे ।) विहङ्गिके ! अपि श्वशूजनपादवन्दनं कृत्वा श्रातिनिवृत्ता भानुमती ? (कर्ण दत्वा ।) किं कथयसि—आर्य ! एषा भानु-मती देवी पत्युः समरविजयाशंसया निर्वर्तितगुरुदेवपादवन्दनाद्यप्रभृत्यारब्ध-नियमा बालोद्याने तिष्ठतीति । तद्भद्रे ! गच्छ त्वमात्मव्यापाराय । यावद-हमप्यत्रस्थां देवीं महाराजस्य निवेदयामि । (परिक्रम्य ।) साधु पतिव्रते ! साधु । ऋषिभावेऽपि वर्तमाना वरं भवती न पुनर्महाराजः । योऽयमुद्यतेषु बल-वत्स्वबलवत्सु वा वासुदेवसहायेषु पाण्डुपुत्रेष्वारिष्वद्याप्यन्तःपुराविहारसुखम-नुभवति । (विचित्य ।) इदमपरमयथातथं स्वामिनश्चेष्टितम् । कुतः ?

आशङ्कग्रहणादकुण्ठपरशोस्तस्यापि जेता मुने--
स्तापायास्य न पाण्डुसूनाभिरयं भीष्मः शरैः शायितः ।
प्रौढानेकधनुर्धरारिविजयश्रान्तस्य चैकाकिनो
बालस्यायमरातिलूनधनुपः प्रीतोऽभिमन्योर्वधात् ॥ २ ॥

सर्वथा दैवं नः स्वस्ति करिष्यति । तद्यावदत्रस्थां देवीं महाराजस्य निवेद-
यामि (इति निष्कान्तः ।)

विष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशत्यासनस्था देवी भानुमती सखी चेटी च ।)

सखी—सहि भाणुमदि ! कीस दाणी तुम् सिविणअदंसणमेत्तस्स
किदे अहिमाणिणो महाराअदुज्जोहणस्स महिसी भविअ एवं विअलिअधी-
रभावा अतिमेत्तं संतप्पासि ? (सखि भानुमति ! कस्मादिदार्नी त्वं स्वप्रदर्शन-
मात्रस्य कृतेऽभिमानिनो महाराजदुर्योधनस्य महिषी भूत्यैवं विगतिधीरभावातिमात्र
संतप्पसे ?)

चेटी—भट्टिणि ! सोहणं भणादि सुवअणा । सिविणअन्तो जणो किं
ण प्पलवदि ? (भट्टिणि ! शोभनं भणति सुवदना । स्वपञ्जनः किं न खलु प्रलपति ?)

भानुमती—हज्जे ! एवंष्णेदं । किं ण एदं सिविणअं अदिमेत्तं अकुस-
लदंसणं मै पडिभादि ? (हज्जे एवमिदम । किंवयं स्वप्रोऽतिमात्रमकुशलदर्शनो
मे प्रतिभाति ?)

सखी—जइ एवं ता कहेदु पिअसही । जेण अम्हे वि पडिहावअन्ती-
ओ प्पसंसाए देवदासंकितणेण अ पडिहरिस्सामो । (यदेवं तत्कथयतु प्रियसखी ।
येनावामपि प्रतिष्ठापयन्त्यै प्रशंसया देवतासंकीर्तनेन च परिहरिष्यावः ।)

चेटी—देवि ! एवंष्णेदं । अकुसलंसणा वि सिविणआ पंससाए कु-
सलपरिणामा होन्ति त्ति सुणीअदि । (देवि ! एवमिदम । अकुशलदर्शना
अपि स्वप्नः प्रशंसया कुशलपरिणामा भवन्तीति श्रूयते ।)

भानुमती—जइ एवं ता कहइस्सम् । अवहिदा होघ । (यदेवं तत्क-
थयिष्ये । अवहिते भवतम् ।)

सखी—कहेदु पिअसही । (कथयतु प्रियसखी)

भानुमती—मुहूर्तं चिङ्ग जाव सब्बं सुमरिस्सम् । (मुहूर्तं तिष्ठ याव-
त्सवे स्मरिष्यामि । (इति चिन्तां नाटयति ।)

(ततः प्रविशति दुर्योधनः कञ्चुकी च)

दुर्योधन—सूक्तमिदं कस्यचित् ।

गुप्त्या साक्षान्महानश्पः स्वयमन्येन वा कृतः ।

करोति महतीं प्रातिमपकारोऽपकारिणाम् ॥ ३ ॥

येनाथ द्रोणकर्णजयद्रथादिभिर्हतमभिमन्युमुपश्रुत्य समुच्छवसितंमिव नवेतसा ।

कञ्चुकी—देव ! नेदमतिदुष्करमाचार्यशखप्रभावाणाम् । कर्णजयद्रथ-योर्बा कात्र श्लाघा ?

राजा:—विनयंधर ! किमाह भवान् ? एको बहुभिर्बालो लूनशरास-नश्च निहत इत्यत्र का श्लाघा कुरुपुङ्क्वानामिति । मूढ ! पश्य ।

हते जरति गाङ्गेये पुरस्कृत्य शिखण्डिनम् ।

या श्लाघा पाण्डुपुत्राणां सैवास्माकं भविष्यति ॥ ४ ॥

कञ्चुकी—(स्वैलक्ष्यम् ।) देव ! न ममायं संकल्पः । किं तु वः पौरुषप्रतीषातोऽस्माभिरनालोकितपूर्वं इत्यत एवं विज्ञापयामि ।

राजा—एवमिदम् ।

सहभृत्यगणं सबान्धवं सहमित्रं ससुतं सहानुजम् ।

स्वबलेन निहन्ति संयुगे न चिरात्पाण्डुसुतः सुयोधनम् ॥ ५ ॥

कञ्चुकी—(कर्णौ पिधाय । सभयम् ।) शान्तं पापम् । ग्रतिहतमम-ङ्गलम् ।

राजा—विनयंधर ! कि मयोक्तम् ?

कञ्चुकी—

सहभृत्यगणं सबान्धवं सहमित्रं ससुतं सहानुजम् ।

स्वबलेन निहन्ति संयुगे न चिरात्पाण्डुसुतं सुयोधनः ॥ ६ ॥

एतद्विपरीतमभिहितं देवेन ।

राजा—विनयंधर ! अद्य स्वलु भानुमती यथापूर्वं मामनामन्यं वास-भवनात्प्रातरेव निष्कान्तेति व्याक्षिप्तं मे मनः । तदादेशय तमुदेशं यत्रस्या भानुमती ।

कञ्चुकी—इत इतो देवः ।

(उभौ परिक्रामतः ।)

कञ्चुकी—(पुरोऽचलोक्य समन्ततो गन्धमात्राय ।) देव ! पश्य पश्य । एतत्तुहिनकणशिरसमीरणोद्देष्टिवन्धच्युतशोफालिकाविरचितकुसुमप्रकरमी-पदालोहितमुग्धवधूकपोलपाठललोध्व्रप्रसूनविजितश्यामलतासौभाग्यमुन्मीलितव-हुलकुन्दकुसुमसुरभिशीतलं प्रभातकालरमणीयमग्रतस्ते बालोद्यानम् । तदवलो-क्यतु देवः । तथा हि ।

प्रालेयमिश्रमकरन्दकरालकोशीः

पुष्टैः समं निपतिता रजनीप्रबुद्धैः ।

अर्कांशुभिन्नमुकुलोदरसान्द्रगन्ध-

संसूचितानि कमलान्यलयः पतन्ति ॥ ७ ॥

राजा—(समन्तादबलोक्य ।) विनयंधर ! इदमपरममुष्मिन्नुपासि रमणीयतरम् । पश्य ।

जृम्भारम्भप्रविततद्लोपान्तजालप्रविष्टैः—

हस्तैर्भानोर्नृपतय इव सृश्यमाना विबुद्धाः ।

खीभिः सार्वं घनपरिमिलस्तोकलक्ष्याङ्गरागा

मुञ्चन्नत्येते विकचनलिनीर्भशश्यां द्विरेफाः ॥ ८ ॥

कञ्चुकी—देव नन्वेषा देवी सुवदनया तरलिकया च सहोपविष्टा तिष्ठति । तदुपसर्पतु देवः ।

राजा—(दृष्ट्वा ।) आर्य विनयंधर ! गच्छ त्वं साङ्ग्रामिकं मे रथमुपकल्पयितुम् । अहमप्येष देवीं दृष्ट्वानुपदमागत एव ।

कञ्चुकी—यथाज्ञापयति देवः (इति निष्कान्तः ।)

सखी—पिअसही ! अवि सुमरिदं तुए ? (प्रियसखि ! अपि स्मृतं त्वया ?)

भानुमती—सहि ! सुमरिदम् । अज्ज किल पमदवणे आसीणाए मह अगदो एव दिव्यरूपिणा णउलेण अहिसदं वावादिदम् (सखि ! स्मृतम् । अद्य किल प्रमदवन आसीनाया ममाग्रत एव दिव्यरूपिणा नकुलेनाहिशतं व्यापादितम् ।)

उभे—(आत्मगतम् ।) सन्तं पावम् । पडिहदं अमङ्गलम् । (प्रकाशम्) तदो तदो । (शान्तं पापम् । प्रतिहतममङ्गलम् । ततस्ततः ।)

भानुमती—अदिसंदावोवग्नहिअहिअआए विसुमरिदं मए । ता पुणो-विसुमरिभि कहइस्मम् (अतिसंतापोपगृहीतहृदयया विस्मृतं मया । तत्पुनरपि स्मृत्वा कथायिष्ये ।)

राजा—अहो देवी भानुमती सुवदनातरलिकाम्यां सह किमपि मन्त्रयमाणा तिष्ठति । भवतु अनेन लताजालेनान्तरितः शृणोमि तावदासां विश्रब्दालापम् । (इति तथा स्थितः ।)

सखी—सहि ! अलं संदावेण । कहेदु पिअसही । (सखि ! अलं सं-
तापेन । कथयतु प्रियसखी ।)

राजा—किं नु खल्वस्याः संतापकारणम् । अथवानामन्त्र्य मामियमद्य
वासभवनान्निष्कान्तेति समर्थित एवास्या मया कोपः । अयि भानुमति !
अविषयः खलु दुर्योधनो भवत्याः कोपस्य ।

किं कण्ठे शिथिलीकृतो भुजलतापाशः प्रमादान्मया
निद्राच्छेदविवर्तनेष्वभिमुखं नाद्यासि संभाविता ।
अन्यत्रीजनसं कृथालघुरहं स्वप्ने त्वया लक्षितो
दोषं पश्यसि कं प्रिये परिजनोपालम्भयोग्ये मयि ? ॥ ९ ॥

(विचिन्त्य ।) अथवा ।

इयमस्मदुपाश्रेयकचित्ता
मनसा प्रेमनिबद्धमत्सरेण ।
नियंतं कुपितातिविष्टभत्वा-
त्स्वयमुत्प्रेक्ष्य ममापराधलेशम् ॥ १० ॥

तथापि श्रृणुमस्तावत्किं नु वक्ष्यतीति ।

भानुमती—तदो अहं तस्स अदिसइददिव्यरूपिणो णउलस्स दंसणेण
उच्छुआ जादा हिदहिअआ अ । तदो उज्जिभ तं आसणद्वाणं लदामण्डवं
पविसिदुं आरद्वा । (ततोऽहं तस्यातिशयितदिव्यरूपिणो नकुलस्य दर्शनेनोत्सु-
का जाता हृतहृदया च । तत उज्जित्वा तदासनस्थानं लतामण्डरं प्रवेष्टुमारब्द्वा ।)

राजा—(सवैलक्ष्यम् ।) किं नामातिशयितदिव्यरूपिणो नकुलस्य दर्श-
नेनोत्सुका जाता हृतहृदया च ? तत्किमनया पापया माद्रीसुतानुरक्तया वय-
मेवं विप्रलब्धाः ? (सोव्येष्म् ‘इयमस्मद्’—(२।१०) इति पठित्वा ।)
मूढं दुर्योधन ! कुलटाविप्रलभ्यमानमात्मानं बहु मन्यमानोऽधुना किं वक्ष्यसि ?
(‘किं कण्ठे ?’ (२।९) इत्यादि पठित्वा । दिशोऽवलोक्य ।) अहो, एतद्-
र्थमेवास्याः प्रातरेव विविक्तस्थानाभिलाषः सखीजनसंकथासु च पक्षपावः ।
दुर्योधनस्तु मोहादविज्ञातवन्धकीहृदयसारः क्वापि परिभ्रान्तः । आः पापे !
मत्परिग्रहपांसनि ।

तद्दीरुत्वं तव मम पुरः साहसानीष्टशानि

शाधा सास्मद्गुप्तिं विनयव्युत्क्रमेऽप्येष रागः ।

तच्चीदार्यं मयि जडमतीं चापले कोऽपि पन्थाः

रुयाते तस्मिन्नितमसि कुले जन्म कौलीनमेतत् ॥ ११ ॥

सखी—तदो तदो । (ततस्ततः ।)

भानुमती—तदो सोवि मं अणुसरन्तो एव लदामण्डवं पविष्टो ।

(ततः सोऽपि मामनुसरन्नेव लतामण्डपं प्रविष्टः ।)

राजा—अहो ! कुलोचितमस्याः पापाया अशालीनत्वम् ।

यस्मिंश्चिरप्रणयनिर्भरबद्धभाव-

मावोदितो रहसि मत्सुरतोपभोगः ।

तत्रैव दुश्चरितमद्य निवेदयन्ती

हीणासि पापहृदये ! न सखीननेऽस्मिन् ॥ १२ ॥

उभे—तदो तदो । (ततस्ततः ।)

भानुमती—तदो तेण सगवं प्रसारितकरेण अवहरिदं मे त्यणं सुअम् ।
(ततस्तेन सगवं प्रसारितकरेण पहृतं मे स्तनांशुकम् ।)

राजा—(सक्रोधम् ।) अलमिदार्नीमतः परमाकर्णनेन । भवतु ताव-
तस्य परवनितावस्कन्दनप्रगल्भस्य माद्रीमुतहतकस्य जीवितमपहरामि ।
(किञ्चिद्रत्वा । विचिन्त्य ।) अथवा इयमेव तावत्पापशीला प्रथममनुशा-
सनीया । (इति निवर्तते ।)

उभे—तदो तदो । (ततस्ततः ।)

भानुमती—तदो अज्जनततस्स प्यभादमङ्गलतूररवमिस्तेण वारविला-
सिणीज्ञनसंगीदरवेण पदिबोधिदिलि । (तत आर्यपुत्रस्य प्रभातमङ्गलतूर्यरव-
मिश्रेण वारविलासिनीज्ञनसंगीतरवेण प्रतिबोधितास्मि ।)

राजा—(सवितर्कम् ।) कि नाम ? प्रतिबोधितास्मीति । स्वग्रदर्शनमन-
या वार्णितं भवेत् ? । अथवा सखीवचनादेव व्यक्तिर्भविष्यति ।

(उभे सविद्यादमन्योन्यं पश्यतः ।)

सुवदना—ज एत्थ अच्चाहिदं तं भार्दरहीप्पमुहाणं णईणं सलिलेण अ-
वहारीअदु । भअवदाणं वि बम्हणाणं आसीसाए आहुदिहुदेण पञ्जलिदेण
भअवदा हुदासणेण अ णस्सदु । (यदिहात्याहितं तद्गारीरथीप्रमुखानां नदीनां
सलिलेनापाह्रियताम् । भगवतां त्राक्षणानामप्याशिषा आहुतिहुतेन प्रज्वलितेन भग-
वता हुताशनेन च नश्यतु ।)

राजा—अलं विकल्पेन । स्वप्नदर्शनमेवैतदनया वर्णितम् । मया पुनर्म-
न्दधियाऽन्यथैव संभावितम् ।

दिष्टचार्धश्रुतविप्रलम्भनितक्रोधादहं नो गतो
दिष्टचा नो परुषं रूपार्धकथने किंचिन्मया व्याहृतम् ।
मां प्रत्याययितुं विमूढहृदयं दिष्टचा कथान्तं गता
मिथ्यादूषितयानया विरहितं दिष्टचा न जातं जगत् ॥१३॥

भानुमती—हला ! कहेहि किं एत्थ प्पसत्यं किं वा असुहसूअअं ति।
(हला ! कथय किमत्र प्रशस्तं किं वाऽशुभसूचकभिति ।)

सखी चेटी च—(अन्योन्यमवलोक्य । अपवार्य ।)

एत्थ णात्य त्योअं वि सुहसूअअम् । जइ एत्थ अलिं कहइसं ता पिअस-
हीए अवराहिणी एव हुविस्सम् । सो सिणिद्वो जणो जो पुच्छिद्वो पहसं
वि हिदं भणादि । (प्रकाशम् ।) सहि ! सब्वं एव एदं असुहणिवेदणम् ।
ता देवदाणं पणामेण दुनादिजणपडिग्गहेण अ अन्तरीअदु । णहु दाढिणो
णउलस्स वा दंसणं अहिसदवहं अ सिविणए पसंसन्ति विअक्खणाओ ।
(अत्र नास्ति स्तोकमपि शुभसूचकम् । यद्यलीकं कथयिष्यामि तदा प्रियसख्या अ-
पराधिनी भविष्यामि । स एव स्निग्धो जनो यः पृष्ठः परघमपि हितं भणति । सखि
सर्वमेवैतदशुभनिवेदनम् । तदेवतानां प्रणामेन द्विजातिजनप्रतिग्रहेण चान्तर्यताम्
न खलु दंष्ट्रिणो नकुलस्य वा दर्शनमहिषतवधं च स्वप्ने प्रशंसन्ति विचक्षणाः ।)

राजा—अवितथमाह सुवदना । नकुलेन पत्रगशतवधः स्तनांशुकापह-
रणं च नियतमानिष्टोदर्कं तर्केयामि ।

प्रायेणैव हि दृश्यन्ते स्वप्नाः कामं शुभाशुभाः ।
शतसंख्या पुनरियं सानुजं सृष्टशतीव माम् ॥ १४ ॥

(वामाक्षिस्पन्दनं सूचयित्वा ।) आः, ममापि नाम दुर्योधनस्यानीमित्तानि हृदयक्षोभमावहन्ति । (सावष्टम्भम् ।) भीरुमनहृदयप्रकम्पनेषु का गणना दुर्योधनस्यैवंविधेषु ? गीतश्चायमर्थोऽङ्गिरसा ।

ग्रहाणां चरितं स्वप्नोऽनिमित्तौत्पातिकं तथा ।

फलन्ति काकतालीयं तेभ्यः प्राज्ञा न विभ्यति ॥ १९ ॥

तद्भानुमत्याः स्त्रीस्वभावसुलभामलीकाशङ्कामपनयामि ।

भानुमती—हला सुवअणे ! पेक्ख दाव उदआगिरिसिहरन्तरविमुक्तर-हवरो विअलन्तसंझाराअप्पसण्णदुरालोअमण्डलो जादो भअवं दिवसणाहो । (हला सुवदने ; पश्य तावदुदयिगिरिशिखरान्तरविमुक्तरथवरो विगलत्संध्यारागप्र-सन्नदुरालोकमण्डलो जातो भगवान्दिवसनाथः ।)

सखी—सहि ! साणिदृकणअपत्तसीरसेण लदाजालन्तरापाडिदकिरण-निवहेण पिञ्जरिदोज्जाणभूमिभाओ पूरिदप्पदिण्णो विअ रिउदुप्पेक्खणिज्जो जादो भअवं सहस्सकिरणो । ता समओ दे कुसुमचन्द्रणगढमेण अग्नेण पञ्जुवड्हादुम् । (सखि ! शाणितकनकपत्रसद्देशेन लताजालान्तरापतितकिरणनिव-हेन पिञ्जारितीयानभूमिभागः पूरितप्रतिश इव रिपुदुःप्रेक्षणीयो जातो भगवान्सह-साकिरणः । तत्समयस्ते कुसुमचन्दनगर्भेणाघ्येण पर्युपस्थातुम् ।)

भानुमती—हज्जे तरलिए ! उवणेहि मे अग्नभाअणं जाव भअवदो सहस्सरस्सिणो सवरिअं णिवट्टेमि । (हज्जे तरलिके ! उपनय मेऽर्ध्यभाजनं यावद्दगवतः सहस्सरश्मेः सपर्यां निर्वर्तेयामि ।)

चेटी—जं देवी आणवेदि । (यदेव्याशापयति) (इति निष्कान्ता ।)

राजा—अयमेव साधुतरोऽवसरः समीपमुपगन्तुं देव्याः ।

(प्रविश्य ।)

चेटी—देवि ! एदं अग्नभाअणम् । ता निवट्टीअदु भअवदो सहस्सर-स्सिणो सवरिआ । (देवि ! एतदर्ध्यभाजनम् । तन्निर्वर्त्त्यतां भगवतः सहस्सरश्मेः सपर्या ।)

(राजोपसृत्य संशया परिजनमुत्सार्य स्वयमेवार्घ्यपात्रं गृहीत्वा ददाति ।)

सखी—(स्वगतम्) कहं महाराओ समाअदो । हन्त ! किदो से पि-असहीए णिअमभङ्गो रण्णा । (कथं महाराजः समागतः । हन्त, कृतोऽस्याः प्रियसरुवा नियमभङ्गो राशा ।)

भानुमती—(दिनकाराभिमुखी भूत्वा ।) भअवं ! अम्बरमहासरेकमहस्सपत्त ! पुव्वदिसावहूमुहमण्डलकुङ्कमविसेसअ ! सअलभुवणाङ्गणदीवअ ! एत्य सिविणअदंसणे जं किं वि अच्चाहिदं तं भअवदो प्पणोमण कुशलपरिणामी सप्तदब्मादुअस्स अज्जउत्तस्स होदु । (अर्थं दत्त्वा ।) हला ! उव्वेहि मे कुसुमाइं जाव अवराणं वि देवदाणं सवरिअं णिव्वट्टेमि । (हस्तौ प्रसारयति ।) (भगवन् ! अम्बरमहासरएकसहस्रपत्र ! पूर्वीदिशावधूमुखमण्डल-कुङ्कुमविशेषक ! सकलभुवनाङ्गनदीपक ! अल स्वप्रदर्शने यत्किमप्यत्याहितं तद्वगवतः प्रणामेन कुशलपरिणामि सशतभ्रातुकस्यार्थपुत्रस्य भवतु । हला ! उपनय मे कुसुमानि यावदपरासामपि देवतानां सपर्यां निर्वर्तयामि ।)

(राजा पुष्पाण्युपनयति । स्पर्शसुखमभिनीय च कुसुमानि भूमौ पातयति ।)

भानुपती—(सरोषम् ।) अहो प्पमादो परिअणस्स । (परिकृत्य दृश्वा । संसंभ्रमम् ।) कथं अज्जउत्तो ? (अहो प्रमादः परिजनस्य । कथमार्युत्रः ?)

राजा—देवि ! अनिपुणः परिजनोऽयमेवंविधे सेवावकाशे । तत्प्रभवत्यत्रानुशासने देवी ।

(भानुमती लज्जां नाटयति ।)

राजा—अयि प्रिये !

विकिर धवलदीर्घापाङ्गसंसर्पि चक्षुः

परिजनपथवर्तिन्यत्र किं संभ्रमेण ? ।

स्मितमधुरमुदारं देवि मामालपोचैः

प्रभवति मम पाण्योरञ्जलिः सेवितुं त्वाम् ॥ १६ ॥

मानुमती—अज्जउत्त ! अङ्गणादाए तुए अत्यि मे कसिं विणिअमे अहिलासो । (आर्यपूत्र ! अभ्यनुशातायास्वयास्ति मे कस्मिन्नपि नियमेऽभिलाषः ।)

राजा—श्रुतविस्तर एवास्मि भवत्याः स्वप्रवृत्तान्तं प्रति । तद्वलमेन प्रकृतिसुकुमारमात्मानं खेदयितुम् ।

भानुमती—अज्जउत्त ! सङ्का मे बाहेदि । ता अणुमण्णदु मं अज्ज-
उत्तो । (आर्यपुत्र ! शब्दका मां बाधते । तदनुमन्वतां मामार्थ्युत्रः ।)

राजा—(सर्वम् ।) देवि ! अलमनया शङ्कया । पश्य ।

किं नो व्यासदिशां प्रकाम्पितभुवामक्षीहिणीनां फलं ?

किं द्रोणेन ? किमङ्गराजविशिखैरेवं यदि क्षाम्यसि ।

भीरु ! आतृशतस्य मे भुजवनच्छायासुखोपास्थिता

त्वं दुर्योधनकेसरीन्द्रगृहिणी शङ्कास्पदं किं तव ? ॥ १७ ॥

भानुमती—अज्जउत्त ! ण हु मे किं वि आसङ्काकालणं तुम्हेसु
सणिहिदेसु । किं तु अज्जउत्तस्स एव मणोरहसंपर्ति अहिणन्दामि ।
(आर्यपुत्र ! न खलु मे किमप्याशङ्काकारणं युध्मासु संनिहितेषु । किंत्वार्यपुत्र-
स्वैव मनोरथसंप्रतिमभिनन्दामि ।)

राजा—अयि सुन्दरि ! एतावन्त एव मे मनोरथा यदहं दयितया
संगतः स्वेच्छया विहरामीति । पश्य ।

प्रेमाबद्धस्तिमितनयनापियमानाब्जशोभं

लज्जायोगादविशदकथं मन्दमन्दस्मितं वा ।

वक्त्रेन्दुं ते नियमपुषितालक्तकाङ्काघरं वा

पातुं वाङ्मा परमसुलभं किं नु दुर्योधनस्य ? ॥ १८ ॥

(नेपथ्ये महान्कलकलः । सर्वे आकर्णयन्ति ।)

भानुमती—(समयं राजानं परिघड्य ।) परित्ताअदु परित्ताअदु अज्ज-
उत्तो । (परित्तायतां परित्तायतामार्यपुत्रः ।)

राजा:—(समन्तादबलोक्य ।) प्रिये ! अलं संब्रमेण । पश्य ।

दिक्षु न्यूढाङ्ग्निपाङ्ग्नस्तृणजटिलचलत्पांशुदण्डोऽन्तरिक्षे

श्नाङ्कांरी शर्करालः पथिषु विटपिनां स्कंधकाषैः सघूमः ।

प्रासादानां निकुञ्जेष्वभिनवजलदोऽन्नारगम्भीरधीर-

श्चण्डारम्भः समीरो वहति परिदिशं भीरु ! किं संब्रमेण ? ॥ १९ ॥

सखी—महाराअ ! आरोहीअदु एदं दारुपवदप्पासादम् । उव्वेअ-
कारी क्वनु अं उत्थिदपरुसरअकलुमीकिदणअणो उम्मूलिदतरुवरसद्वित-

तथमन्दुरापरिभवल्लहतुलङ्गमपज्ञाउलीकिद्जणपद्धर्ह भीसणो समीरणो ।
 (महाराज!आश्वातामेष दारुपर्वतप्रापासादः) उद्गेगकारी खल्वयमुत्थितपरवरजःकलुषी-
 कृतनयन उन्मूलिततरवरशब्दवित्रस्तमन्दुरापरिभ्रष्टवल्लभतुरल्गमपर्याकुलीकृतजन-
 पद्धतिभाँषणः समीरणः ।

राजा—(सहर्षम् ।) उपकारि खल्विदं वात्याचक्रं सुयोधनस्य । यस्य
 प्रसादादयत्नपरित्यक्तनियमया देव्या संपादितोऽस्मन्मनोरथः । कथमिति?

न्यस्ता न भुकुटिर्ने वाष्पसलिलैराच्छादिते लोचने
 नीतं नाननमन्यतः सशपथं नाहं सृष्टशन्वारितः ।
 तन्या मग्नपयोधरं भयवशादारव्धमालिङ्गितुं
 भद्रकास्या नियमस्य भीषणमरुत्रायं वयस्यो मम ॥ २० ॥

तत्संपूर्णमनोरथस्य मे कामचारः संप्रति विहारेषु । तदितो दारुपर्वतप्रापा-
 दमेव गच्छामः ।

(सर्वं वात्याचाधां रूपयन्तः परिकामन्ति ।)

राजा—

कुरु घनोरु ! पदानि शनैः शनैरयि ! विमुच्च गतिं परिवेपिनीम् ।
 सुतनु ! बाहुलतोपरिवन्धनं मम निपीडय गाढमुरःस्थलम् ॥ २१ ॥
 (प्रवेशं रूपयित्वा ।) प्रिये ! अलबधावकाशः समीरणः संवृतत्वाद्रूभगृहस्य ।
 विश्वव्यवस्थालिय चक्षुरन्मृष्टेरेणुनिकरम् ।

भानुमती—(सहर्षम् ।) दिङ्गिआ इअ दाव उप्पादसमीरणो ण बाघेह।
 (दिष्ठेह तावदुत्पातसमीरणो न बाघते ।)

सखी—आरोहणसंभमणीसिहं पिअसहीए ऊरुजुअलम् । ता कीस
 दाणिं महाराओ आसणवेदीं ण भूसेदि । (आरोहणसंभमनिःसहं प्रियसख्या
 ऊरुगलम् । तत्कस्मादिदानीं महाराज आसनवेदीं न भूषयति ।)

राजा—(देवीमवलोक्य ।) भवति ! अनल्पमेवापकृतं वात्यासंभ्रमेण ।
 तथाहि ।

रेणुर्बाधां विधत्ते तनुरपि महतीं नेत्रयोरायतत्वा-
 दुत्कम्पोऽल्पोऽपि पीनस्तनभरितमुरः सिंघारं दुनोति ।

उर्वोर्मन्देऽपि याते पृथुजघनमराद्वेपथुर्वर्धतेऽस्या
वात्या खेदं मृगाक्ष्याः सुचिरमवयवैर्दत्तहस्ता करोति ॥ २२ ॥
(सर्वे उपविशन्ति ।)

राजा—तस्मिमित्यनास्तीर्णं कठिनशिलातलमध्यास्ते देवी ? ।

लोलांशुकस्य पवनाकुलितांशुकान्तं
त्वदूदिहारि मम लोचनबान्धवस्य ।
अध्यासितुं तव चिरं जघनस्थलस्य
पर्याप्तमेव करभोरु ! ममोरुयुम्मम् ॥ २३ ॥

(प्रविश्य पटाक्षेपेण संभ्रान्तः ।)

कञ्चुकी—देव ! भग्नं भग्नम् ।

(सर्वे सातह्कं पश्यन्ति ।)

राजा—केन ?

कञ्चुकी—भीमेन ।

राजा—कस्य ?

कञ्चुकी—भवतः ।

राजा—आः किं ! प्रलपसि ?

भानुमतीः—अज्ज ! किं अणिदुं मन्तेसि । (आर्य ! किमनिष्टं मन्त्रयसे)

राजा—धिकप्रलापिन् ! वृद्धापसद ! कोऽयमद्य ते व्यामोहः ?

कञ्चुकी—देव ! न खलु कश्चिद्द्व्यामोहः । सत्यमेव ब्रवीमि ।

भग्नं भीमेन भवतो मरुता स्थकेतनम् ।

पतितं किङ्किणीकाणवद्वाक्रन्दमिव क्षितौ ॥ २४ ॥

राजा—बलवत्समीरणवेगात्कम्पिते भुवने भग्नः स्यन्दनकेतुः । तत्किमित्युद्धतं प्रलपसि भग्नं भग्नमिति ? ।

कञ्चुकी—देव ! न किंचित् । किं तु शमनार्थमस्यानिमित्तस्य विज्ञापयितव्यो देव इति स्वामिभक्तिर्मी मुखरयति ।

भानुमती—अज्जउत्त ! अन्तरीअदु एदं :पसण्णवम्हणवेदधोसेण ।
(आर्युष्ट्र ! अन्तर्यतामेतत्प्रसन्नब्राह्मणवेदधोषेण ।)

राजा—(सावशम् ।) ननु गच्छ । पुरोहितसुमित्राय निवेदय ।

कन्चुकी—यदाज्ञापयति देवः । (इति निष्कान्तः ।)

(प्रविश्य ।)

प्रतीहारी—(चोद्देवगमुपसूत्य ।) जअदि जअदि महाराओ । महाराअ
महादेवी क्वचु एसा सिन्धुराअमादा दुस्सला अ पडिहारभूमीए चिङ्गादि ।
(जयति जयति महाराजः । महाराज ! महादेवी खल्वेषा सिन्धुराजमाता दुःश-
ला च प्रतीहारभूमौ तिष्ठति ।)

राजा—(किंचिद्विचिन्त्यात्मगतम् ।) किं जयद्रथमाता दुःशला चेति ?
कच्चिद्भिमन्युवधामर्षितैः पाण्डुपुत्रैर्न किंचिदत्याहितमाचेष्टितं भवेत् ।
(प्रकाशम् ।) गच्छ । प्रवेशय शीघ्रम् ।

प्रतीहारी—जं देवो आण्वेदि । (यद्देव आज्ञापयति ।) (इति निष्कान्तः)

(ततः प्रविशति संभ्रान्ता जयद्रथमाता दुःशला च ।)

(उमे साखं दुर्योधनस्य पादयोः पततः ।)

माता—परित्ताअदु परित्ताअदु कुमालो । (परित्तायतां परित्तायतां कुमारः ।)
(दुःशला रोदिति ।)

राजा—(संस्क्रममुत्थाप्य ।) अम्ब ! समाशसिहि समाशसिहि । किम-
त्याहितम् ? अपि कुशलं समराङ्गेष्वप्रतिरथस्य जयद्रथस्य ? ।

माता—जाद ! कुदो कुसलम् ? । (जात कुतः कुशलम् ?)

राजा—कथमिव ?

माता—(साशङ्कम् ।) अज्ज क्वचु पुत्रवहामरिसिदेण गाण्डीविणा
अणत्यमिदे दिवसणाहे तस्स वहो प्पडिणादो । (अद्य खलु पुणवधामर्षितेन
गाण्डीविणानस्तमिते दिवसनाथे तस्य वधः प्रतिशातः ।)

राजा—(स्त्रिमतम् ।) इदं तदस्त्वकारणमन्बाया दुःशलायाश्च ? ।
पुत्रशोकादुन्मत्तस्य किरीटिनः प्रलापैरेवमवस्था ? । अहो मुग्धत्वमबलानाम् ।

अम्ब ! कृतं विषादेन । वत्से दुःशले ! अलमश्रुपातेन । कुतश्चायं तस्य धनं-
जयस्य प्रभावो दुर्योधनबाहुपरिवरक्षितस्य महारथजयद्रथस्य विपत्तिमुत्पाद-
यितुम् ।

माता—जाद ! ते हि पुत्रबन्धुवहामरिसुंदीविदकोवाणला अणपेक्षिद-
सरीरा वीरा परिक्रामन्ति । (जात ! ते हि पुत्रबन्धुवधामर्षोंदीपितकोपानला
अनपेक्षितशरीरा वीरा : परिक्रामन्ति ।)

राजा—(सोपहासम् ।) एवमेतत् । सर्वजनप्रसिद्धैवामर्षिता पाण्ड-
वानाम् । पश्य ।

हस्ताकृष्टविलोकेशवसना दुःशासनेनाज्ञया
पाञ्चाली मम राजचक्रपुरतो गौगौरिति व्याहृता ।
तस्मिन्नेव ततज्यगाण्डिवधरो नासीत्यृथानन्दनो
यूनः क्षत्रियवंशजस्य कृतिनः क्रोधास्पदं किं न तत ? ॥२९॥

माता—असमत्पद्धिण्णाभारस्स अप्पवहो से प्पडिण्णादो । (अस-
मासप्रतिशाभारेणात्मवधोऽनेन प्रतिशातः ।)

राजा—यद्येवमलमानन्दस्यानेऽपि ते विषादेन । ननु वर्तव्यमुत्सन्नः
सानुजो युधिष्ठिर इति । मातः ! का शक्तिरस्ति धनंजयस्यान्यस्य वा कुरु-
शतपरिवारवर्धितमहिम्नः कृपकर्णद्रोणाश्वत्थामादिमहारथपराक्रमद्विगुणीकृत-
निरावरणविक्रमस्य नामापि ग्रहीतुं ते तनयस्य ? । अयि सुतपराक्रमान-
भिजे !

धर्मात्मजं प्रति यमौ च कथैव नास्ति
मध्ये वृक्षोदरकिरीटभूतोर्बलेन ।
एकोऽपि विस्फुरितमण्डलचापचक्रं
कः सिन्धुराजमभिषेणयितुं समर्थः ? ॥ २६ ॥

भानुमती—अज्जउत्त ! जइवि एवं तहवि गुरुकिदप्पडिण्णाभारो
द्वाणं क्खु सङ्काए । (आर्युष ! यद्यप्येवं तथापि गुरुकृतप्रतिशाभारः स्थानं
खलु शब्दकायाः ।)

माता—साहु ! कालोऽदं भणिदं भाणुमदीए । (उधु ! कालोऽचितं
भणितं भानुमत्या ।)

राजा—आः ! ममापि नाम दुर्योधनस्य शङ्कास्थानं पाण्डवाः ? ।
पश्य ।

कोदण्डज्याकिणाङ्कैरगणितरिपुभिः कङ्कटोम्बुक्तदेहैः
शिष्टान्योन्यातपत्रैः सितकमलवनब्रान्तिमुत्पादयाद्ग्रिः ।

रेणुग्रस्तार्कभासां प्रचलदसिलतादन्तुराणां बलाना-

माक्रान्ता भ्रातृभिर्मे दिशि दिशि समरे कोट्यः संपत्तन्ति ॥ २७ ॥
अपि च भानुमति ! विज्ञातपाण्डवप्रभावे ! किं त्वमप्येवमाशङ्कसे ? ।
पश्य ।

दुःशासनस्य हृदयक्षतजाम्बुपाने
दुर्योधनस्य च यथा गदयोरुभङ्गे ।
तेजस्विनां समरमूर्धनि पाण्डवानां
ज्ञेया जयद्रथवधेऽपि तथा प्रतिज्ञा ॥ २८ ॥

कः कोत्र भोः ? । जैत्रं मे रथमुपकल्पय तावत् । यावदहमपि तस्य प्रग-
रुभपाण्डवस्य जयद्रथपरिरक्षणेनैव मिथ्याप्रतिज्ञावैलक्ष्यसंपादितमशङ्कपूर्तं मर-
णमुपदिशामि ।

(प्रविश्य)

कम्बुकी—देव !

उद्धातकणितविलोलहेमघण्टः
प्राणम्बद्धिगुणितचामरप्रहासः ।
सज्जोऽयं नियमितवल्मुवल्मिताधः
शन्मूर्णां क्षपितमनोरथो रथस्ते ॥ २९ ॥

राजा—देवि ! प्रविश त्वमम्यन्तरमेव । (‘ यावदहमपि तस्य प्रगरुभ-
पाण्डवस्य ’ इत्यादि पठन्यारिकामति ।)

(इति निष्कान्ताः सर्वे ।)

इति द्वितीयोऽङ्कः ।

वैणसिंहारे ।

तृतीयोङ्कः ।

(ततः प्रविशति विकृतवेषा राक्षसी)

राक्षसी—(विकृतं विहस्य । सपरितोषम् ।)

हृदमाणुशम्शभोअणे कुम्भशहशं वशाहिं शंचिए ।

अणिशं अ पिवामि शोणिअं वलिशशादं शमले हुवीअंदु ॥ १ ॥

(नृत्यन्ती सपरितोषम्) जइ शिन्युलाअवहादिअहे विअ दिअहे दिअहे शम-
लकम्म पडिवज्जइ अज्जुणे तदो पजत्तभालिद्कोडागाले मंशशोणिएहिं मे
गेहे हुवीअदि । (परिक्रम्य दिशोऽवलोक्य ।) अह कहिं कखु गदे मे लुहि-
लाप्तिए हुविस्सदि । होटु । शहावहशं दाव । अले लुहिलाप्तिआ लुहि-
लाप्तिआ ! इदो एहि ।

(हतमानुषमांसभोजने कुम्भसहस्रं वसाभिः संचितंम् ।)

अनिशं च पिवामि शोणितं वर्षशतं तमरो भवतु ॥ ३ ॥

यदि सिन्युराजवधदिवस इव दिवसे दिवसे प्रातिपद्यतेऽर्जुनस्तदा पर्याप्तमृतको-
ष्टागारं मांसशोणितैर्मैं गृहं भविष्यति । अथ क खलु गतो भे रुधिरप्रियो भवि-
ष्यति । भवतु । शब्दायिष्ये तावत । अरे रुधिरप्रिय रुधिरप्रिय ! इत एहि ।)

(तहः प्रविशति तथाविधो राक्षसः ।)

राक्षसः—(श्रमः नाट्यन् ।)

पञ्चमग्रहदाणं मंशाए जइ उण्हे लुहिले अ लब्धमह ।

ता एशो मह पलिशशमे क्वणमेत्तं एव लहु णशह ॥ २ ॥

(प्रत्यग्रहतानां मांसं यद्युण्णं रुधिरं च लम्येत ।)

तदैष मम परिश्रमः क्षणमात्रमेव लघु नश्येत् ॥ २ ॥)

(राक्षसी पुनर्व्याहरति ।)

राक्षसः—(आकर्ष्य ।) अले के एशो मं शहावेदि । (विलोक्य ।) कहं
पिआ मे वशागन्धा ? । (उपसृत्य ।) वशागन्धे ! कीश मं शहावेशि ? ।

लुहिलाशवपाणमत्तिए लणहिण्डन्तखलन्तगत्तिए ।

शहाअशि कीश मं पिए पुलिशशहशं हदं शुणीअदि ॥ ३ ॥

(अरे कैषा मां शब्दायते । कथं प्रिया मे वसागन्धे ? । वसागन्धे ! कस्मान्मां शब्दायसे ? । रुधिरासवपानमत्तिके ! रणहिण्डनस्वल्लद्वात्रिके । शब्दायसे कस्मान्मां प्रिये ! पुरुपसहस्रं हतं श्रूयते ॥ ३ ॥)

राक्षसी—अले लुहिलपिआ ! एदं करु मए तुह कालणादो पचमा-हदश कश्चावि लाएशिणो प्पहूदवशाशिणेहचिकणं कोण्हं णवलुहिलं अग्मांशं अ आणीदम् । ता पिवाहि णम् । (अरे रुधिरप्रिय ! इदं खलु मया तव काणात्पत्यग्रहतस्य कस्यापि राजर्णेः प्रभूतवसास्नेहचिकणं कोण्हं नव-रुधिरमग्रमांसं चानीतम् । तत्पिवैनत् ।)

राक्षसः—(सपरितोषम् ।) वशागन्धे ! शुट्टु । शोहणं तुए किदम् बलिआहि पिवाशिए । ता उवणेहि । (वसागन्धे ! सुषु । शोभनं त्वया कृतम् । बलवदस्मि पिपासितः । तदुपनय ।)

राक्षसी—अले लुहिलपिआ ! एदिशे वि णाम हदणलगभतुलङ्गम-शोणिअवशाशमुद्दुशंचले शमले पडिभमन्ते तुमं पिवाशिएशिति अच्छ-लिअं अच्छलिअम् । (अरे रुधिरप्रिय ! ईदिशेऽपि नाम हतनरगजतुरङ्गमशोणित-वसासमुद्रदुःसंचरे समरे परिभ्रमस्त्वं पिपासितोऽसीत्याश्वर्यमाश्वर्यम् ।)

राक्षसः—अह शुत्थिदे ! णं पुत्रशोअशनातत्तहिअं शामिणी हिडि-म्बादेवी पेकिलदुं गदाहि । (अयि सुस्थिते ! ननु पुत्रशोकसंतसद्वयां स्वामिनीं हिडिम्बादेवीं प्रेक्षितुं गतोऽस्मि ।)

राक्षसी—लुहिलपिआ ! अज्जवि शामिणीए हिडिम्बादेवीए घडुक-असोए ण उवशमइ ? । (रुधिरप्रिय ! अद्यापि स्वामिन्या हिडिम्बादेव्या घटो-त्कचशोको नोपशाम्यति ? ।)

राक्षसः—वशागन्धे ! कुदो शे उवशमे । केवलं अहिमण्णुशोअश-माणदुक्खाए शुभदादेवीए नण्णशेणीए अ कंधं कंधं वि शमशशाशीआदि । (वसागन्धे ! कुतोऽस्या उपशमः ? । केवलमभिमन्युशोकसमानदुःख्या सुभद्रा-देव्या याशसेन्या च कथं कथमपि समाश्वास्यते ।)

राक्षसी—लुहिलपिआ ! गेण्ह एदं हत्थिशिलक्वालशंचिअं अग्म-मंशोवदंशम् । पिवाहि शोणिआशवम् । (रुधिरप्रिय ! गृहाणैतदस्तिशिरःक-पालंसंचितंभग्रमांसोपदंशम् । पिब शोणितासवम् ।)

राक्षसः—(तथा कृत्वा ।) वशागन्धे ! अह किअप्पहूदं तुए शंचिअं लुहिलं अभामंशं अ? । (वशागन्धे ! अथ कियत्प्रभूतं त्वया संचितं रुधिरमग्र-मांसं च ? ।)

राक्षसी—अले लुहिलप्पिआ ! पुन्वशांचिअं तुमं वि जाणाशि जेव्व । णवशांचिअं शिणु दाव । भअदत्तशोणिएहिं कुम्भे शिन्धुलाअवशाहिं कुम्भे टुवे दुवदमच्छाहिवभूलिशवशोमदत्तवल्हभिप्पमुहाणं णालिन्दाणं अण्णाणं वि पाकिदपुलिशाणं लुहिलमंशेहिं पुलिदाइं घडशदाइं अशंकखाइं शन्ति मह गेहे । (अरे रुधिरप्रिय ! पूर्वसंचितं त्वमपि जानास्येव । नवसांचितं शृणु ता-बत् । भगदत्तशोणितैः कुम्भः सिन्धुराजवसाभिः कुम्भौ द्वौ दुपदमत्स्याधिपभूरि-श्रवःसोमदत्तवाल्हीकप्रमुखाणां नरेद्राणामन्येषामपि प्राकृतघुरुषाणां रुधिरमांसैः पूरि-तानि घटशतान्यसंख्यानि सन्ति मे गेहे ।)

राक्षसः—(सपरितोषमालिङ्ग्य ।) शाहु शुग्धलिणीए ! शाहु । इमिणा दे शुग्धलिणित्तणेण अज्ज उण शामिणीए हिडिम्बादेवीए शंविहा-णेण प्पणटठं मे जम्मदालिङ्ग्म् । (साधु सुग्धहिणि । साधु । अनेन ते सुग्धहि-णीत्वेनाथ पुनः स्वामिन्या हिडिम्बादेव्याः संविधानेन प्रनष्टं मे जन्मदारिङ्ग्म् ।)

राक्षसी—लुहिलप्पिआ ! केलिशे शामिणीए शंविहाणए किदे ? (रुधिरप्रिय ! कीदृशं स्वामिन्या संविधानं कृतम् ।)

राक्षसः—वशागन्धे ! आणते क्खु हगे शामिणीए हिडिम्बादेवीए जह लुहिलप्पिआ ! अज्जप्पहुदि तुए अज्जउत्तभीमशेणशश पिदोडुणुपि-डं शमले आहिण्डद्वं ति । ता तशश अणुमगागामिणो हअमाणुशशो-णिअणिईदंशणप्पणदुबुभुक्खापिवाशशश इह एव मह शमालोओ हुवी-अदि । तुमं वि वीशद्वा भविअ लुहिलवशाहिं कुम्भशहशं शंचेहि । (वशागन्धे ! आशतः खत्वहं स्वामिन्या हिडिम्बादेव्या यथा रुधिरप्रिय ! अद्य-प्रभृति त्वया आर्यपुत्रभीमसेनस्य पृष्ठतोऽनुपृष्ठं समर आहिण्डतव्यमिति । तत्स्या-नुमार्गगामिणो हतमानुषशोणितनदीदर्शनप्रनष्टुभुक्खापिपासस्येहैव मे स्वर्गलोको भविष्यति । त्वमपि विस्तव्धा भूत्वा रुधिरवसाभिः कुम्भसहस्रं संचिनु ।)

राक्षसी—लुहिलप्पिआ ! किणिमित्तं कुमालभीमशेणशश पिढो आहिण्डीअदि ? । (रुधिरप्रिय । किनिमित्तं कुमारभीमसेनस्य पृष्ठत आहि-ण्डयते ? ।)

राक्षसः—वशागन्वे ! तेण हि शामिणा विओदलेण दुश्शाशणश्श
लुहिलं पादुं पडिण्णादम् । तं अ अहोहिं लखवशेहिं अनुप्पविशिअ पाद-
व्यम् । (वसागन्वे ! तेन हि स्वामिना वृकोदरेण दुःशासनस्य रधिरं पातुं प्रति-
शातम् । तच्चास्माभी राक्षसैरनुप्रविश्य पातव्यम् ।)

राक्षसी—(सहर्षम् ।) शाहु । शामिणीए ! शाहु । शुशंविहाणे मे
भत्ता किदे । (साधु स्वामिनि ! साधु । सुसंविधानो मे भर्ता कृतः ।)

(नेपथ्ये महान्कलकलः ।)

राक्षसी—(आकर्ष्य संसंभ्रमम् ।) अले लुहिलपिआ ! किं ए एव
एशो महन्ते कलअले शुणीअदि ? (अरे रधिरप्रिय ! किं नु खल्वेष महान्कल-
कलः श्रूयते ? ।)

राक्षसः—(दृश्वा ।) वशागन्वे ! एशो कु धिष्ठज्जुणेण दोणे केशे-
शु आकाष्टिअ अशिवत्तेण व्वावादीअदि । (वसागन्वे ! एष खल धृष्टद्युम्नेन
द्रोणः केशेष्वाकृष्टासिपत्रेण व्यापाद्यते ।)

राक्षसी—(सहर्षम् ।) लुहिलपिआ ! एहि । गच्छअ दोणश्श लु-
हिलं पिवह्य । (रधिरप्रिय ! एहि । गत्वा द्रोणस्य रधिरं पिबावः ।)

राक्षस—(सभयम् ।) वशागन्वे ! बम्हणशोणिअं कु एदं गलअं
दहन्ते दहन्ते प्यविशदि । ता किं एदिणा । (वसागन्वे ! ब्राह्मणशोणितं
खल्वेतद्वलं दहद्वत्प्रविशति तत्किमेतेन ?)

(नेपथ्ये पुनः कलकलः ।)

राक्षसी—लुहिलपिआ ! पुणोवि एशो महन्ते कलअले शुणीअदि ।
(रधिरप्रिय ! पुनरप्येष महान्कलकलः श्रूयते ।)

राक्षसः—(नेपथ्यामिसुखमवलोक्य ।) वशागन्वे ! एशो कु अश-
त्यमे आकाष्टिदाशिवत्ते इदो एव आअच्छदि । कदावि दुवदशुदलोरेण
अम्हेवि व्वावादइश्शाइ । ता एहि । अतिकमल्ल । (वसागन्वे ! एष खल्व-
श्शत्यामाकृष्टासिपत्र इत एवागच्छति । कदाचिद्दुपदसुतरोरेणावामपि व्यापादयि-
ष्यति । तदेहि । अतिकमावः ।)

(इति निष्कान्तौ ।)

इति प्रवेशकः ।

(ततः प्रविशत्याकृष्टखदगः कलकलमाकर्णयन्नश्वत्यामा ।)

अश्वत्यामा—

महाप्रलयमारुतक्षुभितपुष्करावर्तक-

प्रचण्डघनगर्जितप्रतिरवानुकारी मुहुः ।

रवः श्रवणैरवः स्थगितरोदसीकन्द्रः

कुतोऽव समरोदधेरयमभूतपूर्वः पुरः ॥ ४ ॥

(विचिन्य ।) ध्रुवं गाण्डीविना सात्यकिना वृकोदरेण वा यौवनदर्पादतिक्रान्तमर्यादेन परिकोपितस्तातः समुद्भूत्य शिष्यप्रियतामात्मप्रभावसद्वशमाचैष्टते । तथाहि ।

यददुर्योधनपक्षपातसदृशं युक्तं यदख्यग्रहे

रामाल्लब्धसमस्तहेतिगुरुणो वीर्यस्य यत्सांप्रतम् ।

लोके सर्वधनुष्मतामधिपतेर्यच्चानुरूपं रूपः

प्रारब्धं रिपुघस्मरेण नियं तत्कर्म तोतेन मे ॥ ५ ॥

(पृष्ठतो विलोक्य ।) तत्कोऽत्र स्थमुपनयतु ? अथवालभिदार्ती मम रथ-प्रतीक्षया । सशस्त्र एवास्मि सजलजलधरप्रभाभासुरेण सुप्रग्रहविमलकलधौतत्सरुणामुना खड्गेन । यावत्समरभुवमवतरामि । (परिक्रम्य । वामाक्षिस्तद्वनं सूचयित्वा ।)

अये ! ममापि नामाश्वत्याम्नः समरमहोत्सवप्रमोदनिर्भरस्य तातविक्रमदर्शनलालसस्यानिमित्तानि समरगमनविन्नमुत्पादयन्ति । भवतु । गच्छामि ।

(सावधृष्टं परिक्रम्याप्रतो विलोक्य ।) कथमवधीरितक्षात्रधर्माणामुज्जितसत्पुरुषोचितलज्जावगुण्ठनानां विस्मृतस्वामिसत्कारलघुचेतसां द्विरदतुरङ्गमचरणचारिणामगणितकुलयशः सदृशपराक्रमतानां रणभूमेः समन्तादपक्रामतामयं महाक्षादो बलानाम् । (निरूप्य ।) हा विकृष्टम् । कथमेते महारथाः कर्णादयोऽपि समरात्पराङ्गमुखा भवन्ति । कथं तु ताताधिष्ठितानामपि बलानां मियमवस्था भवेत् । भवतु संस्तम्भयामि । भो भोः कौरवेनासमुद्रवेलापरिपालनमहामहीधिरा नरपतयः । कृतं कृतममुना समरपरित्यागसाहसेन ।

यदि समरमपास्य नास्ति मृत्यो-

र्भयमिति युक्तमितोऽन्यतः प्रयातुम् ।

अथ मरणमवश्यमेव जन्तोः
किमिति मुधा मलिनं यशः कुरुच्चे? ॥६॥

अपि च ।

अब्दज्ञालावर्णादप्रतिबलजलघेरन्तररौवार्यमाणे

सेनानाथे स्थितेऽस्मिन्मम पितरि गुरुर्गुर्वार्यमाणम् ।
कर्णालं संभ्रमेण व्रज कृप ! समरं मुच्च हार्दिक्य ! शङ्कां

ताते चापद्वितीये वहति रणधुरं को भयस्यावकाशः ॥७॥
(नेपच्चे ।)

कुतोऽद्यापि ते तातः? ।

अश्वत्थामा—(श्रुत्वा ।) किं ब्रूय?—‘कुतोऽद्यापि ते तात’ इति ।
(सरोषम् ।) आः क्षुद्राः ! समरभीरवः ! कथमेवं प्रलपतां वः सहस्रधा न
दीर्घिमनया जिह्या ? ।

द्राघुं विश्वं दहनकिरणैनोदिता द्वादशार्का

वाता वाता दिशि दिशि न वा सप्तधा सप्त भिन्नाः ।
छञ्च मेघैर्न गगनतलं पुष्करावर्तकाद्यैः

पापं पापाः कथयत कथं शौर्यराशः पितुमें? ॥८॥

(प्रविश्य संभ्रान्तः सप्रहारः ।)

सूतः—परित्रायतां परित्रायतां कुमारः । (इति पादयोः पर्तति ।)

अश्वत्थामा—(विलोक्य ।) अये कथं ! तातस्य सारथिरश्वसेनः? ।
आर्य ! ननु त्रैलोक्यत्राणक्षमस्य सारथिरसि । किं मत्तः परित्राणमिच्छसि? ।

सूतः—(सक्रुणम् ।) कुतोऽद्यापि ते तातः? ।

अश्वत्थामा—(सावेगम् ।) किं तातो नामास्तमुपगतः? ।

सूतः—अथ किम्? ।

अश्वत्थामा—हा तात ! (इति मोहसुपगतः ।)

सूतः—कुमार ! समाधसिहि समाधसिहि ।

अश्वत्थामा—(लब्धसंज्ञः साक्षम्) हा तात ! हा सुतवत्सल ! हा
लोकत्रैयकवनुर्धर ! हा जामदग्न्याख्यसर्वप्रतिग्रहप्रणयिन् कासि ? । प्रयच्छ
मे प्रतिवचनम् ।

सूतः—कुमार ! अलमत्यन्तशोकविगेन । वीरपुरुषोचितां विपत्तिमुप-
गते पितरि त्वमपि तदनुङ्गेणैव वीर्येण शोकसागरमुक्तर्या सुखी भव ।

अश्वत्थामा—(अशूणि विमुच्य ।) आर्य ! कथय कथय, कथं तादृभु-
जवीर्यसागरस्तातोऽपि नामास्तमुपगतः ? ।

किं भीमाद्गुरुदक्षिणां गुरुगदां भीमप्रियः प्राप्तवान् ? ।

सूतः—शान्तं पापम् ।

अश्वत्थामा—

अन्तेवासिदयालुरुज्जितनयेनासादितो जिष्णुना ? ।

सूतः—कथमेवं भविष्यति ? ।

अश्वत्थामा—

गोविन्देन सुर्दर्शनस्य निशितं धारापथं प्राप्तिः ? ।

सूतः—एतदपि नास्ति ।

अश्वत्थामा—

शङ्के नापदमन्यतः खलु गुरोरेभ्यश्चतुर्थादहम् ॥ ९ ॥

सूतः—कुमार !

एतेऽपि तस्य कुपितस्य महाख्यपणेः

किं वृन्देरिव तुलामुपयान्ति संख्येः ? ।

शोकोपरुद्धहृदयेन यदा तु शब्दं

त्यक्तं तदास्य विहितं द्विष्णातिषोरम् ॥ १० ॥

अश्वत्थामा—किं पुनः कारणं शोकस्याख्यपरित्यागस्य वा ? ।

सूतः—ननु कुमार एव कारणम् ।

अश्वत्थामा—कथमहमेव ? ।

सूतः—श्रूयताम् । (अशूणि विमुच्य ।)

अश्वत्थामा हत इति पृथासूनुना स्पष्टमुक्त्वा

खौरं शेषे गज इति किल व्याहृतं सत्यवाचा ।

तच्छ्रुत्वासौ दयिततनयः प्रत्ययात्तस्य राज्ञः

शब्दाण्याजौ नयनसलिलं चापि तुल्यं मुमोच ॥ ११ ॥

अश्वत्थामा—हा तात ! हा सुतवत् ल ! हा वृथा मर्दधपरित्यक्तजी-
वित ! हा शौर्यराशे ! हा शिष्यप्रिय ! हा युधिष्ठिरपक्षपातिन् ! ।
(इति रोदिति ।)

सूतः— कुमार ! अलमत्यन्तपरिदेवनकार्पण्येन ।

अश्वत्थामा—

श्रुत्वा वधं मम सृष्टा सुतवत्सलेन
तात ! त्वया सह शैररसवो विमुक्ताः ।
जीवास्यहं पुनरहो भवता विनापि
कूरेऽपि तन्मायि मुधा तव पक्षपातः ॥ १२ ॥

(इति मोहसुपगतः ।)

सूतः—समाधसितु समाधसितु कुमारः ।
(ततः प्रविशति कृपः ।)

कृपः—(सोद्देवं निःश्वस्य ।)

धिक्सानुजं कुरुपतिं धिगजातशत्रुं
धिग्भूपतीनिविफलशत्रुभृतो धिगसान् ।
केशग्रहः खलु तदा द्रुपदात्मजाया
द्रोणस्य चाद्य लिखितैरिव वीक्षितो यैः ॥ १३ ॥

तत्कथं नु खलु वत्समद्य द्रक्ष्यास्यश्रत्यामानम् । अथवा हिमवत्सारगुरुने-
तसि ज्ञातबोक्षिती तस्मिन्न खलु शोकावेगमहमाशङ्के । किं तु पितुः प-
रिभवमसद्वशमुपश्चुत्य न जाने किं व्यवस्थतीति । अथवा
एकस्य तावत्पाकोऽयं दारणो भुवि वर्तते ।

केशग्रहे द्वितीयेऽस्मिन्नूनं निःशोपिताः प्रजाः ॥ १४ ॥

(यिले क्व ।) तदयं वत्सस्तिष्ठति । यावदुपसर्पामि । (उपसृत्य सर्वभ्रमम् ।)
वत्स ! समाधसिहि समाधसिहि ।

अश्वत्थामा—(संजां लब्ध्वा । साक्षम् ।) हा तात ! हा सकलभुवने-
क्षुगे ! (आकाशे) युधिष्ठिर ! युधिष्ठिर !

आजन्मनो न वितर्थं भवता किलोक्तं
न द्वेषि यज्जनमतस्त्वमजातशत्रुः ।

ताते गुरी द्विजवरे मम भाग्यदोषा-
त्सर्वं तदेकपदं एव कथं निरस्तम् ? || १९ ||

सूतः—कुमार ! एष ते मातुलः शारद्रूतः पार्श्वे तिष्ठति ।
अश्वत्थामा—(पार्श्वे विलोक्य । सबाष्म) मातुल !

गतो येनाद्य त्वं सह रणभुवं सैन्यपतिना

य एकः शूराणां गुरुसमरकण्डूनिकषणः ।

परीहासाश्चित्राः सततमभवन्येन भवतः

स्वसुः क्षाद्यो भर्ता क नु खलु स ते मातुल गतः ? || २० ||

कृपः—वत्स ! परिगतपरिगन्तव्य एव भवान् । तदलमत्यन्तशोकावे-
गेन ।

अश्वत्थामा—मातुल ! परित्यक्तमेव मया परिदेवितम् । एषोऽहं सुत-
वत्सलं तातमेवानुगच्छामि ।

कृपः—वत्स ! अनुपपञ्चमीदृशं व्यवसितं भवद्विधानाम् ।

सूतः—कुमार ! अलमतिसाहसेन ।

अश्वत्थामा—आर्य शारद्रूत !

मद्वियोगभयात्तातः परलोकमितो गतः ।

करोम्यविरहं तस्य वत्सलस्य सदा पितुः ॥ २७ ॥

कृपः—वत्स ! आवदयं संसारस्तावत्प्रसिद्धवेयं लोकयात्रा यत्पुत्रैः
पितरो लोकद्वयेऽप्यनुवर्तनीया इति । पश्य ।

निवापाञ्जलिदानेन केतनैः श्राद्धकर्मभिः ।

तस्योपकारे शक्तम्त्वं किं जीवन्किमुतान्यथा ? || २८ ||

सूतः—आयुष्मन् ! यथैव मातुलस्ते शारद्रूतः कथयति तत्तथा ।

अश्वत्थामा—आर्य ! सत्यमेवेदम् । किं त्वतिदुर्वहत्वाच्छोकभारस्य
न शकोमि तातविरहितः क्षणमपि प्राणान्वारयितुम् । तद्रुच्छामि तमेवोद्देशं
यत्र तथाविभ्रमपि पितरं द्रक्ष्यामि । (उचिष्टन्त्वद्वग्मालोक्य । विचिन्त्य ।)
कृतमद्यापि शख्यग्रहणविदम्बनया । भगवन् शख्य ।

गृहीतं येनासीः परिभवभयान्नोचितमपि
प्रभावाद्यस्याभूत्तु तव कश्चित्त विषयः ।

परित्यक्तं तेन त्वमसि सुतशोकान्न तु भया-

द्विमोक्ष्ये शख्य त्वामहमपि यतः म्बन्ति भवते ॥१९॥

(इत्युत्सूजति ।)

(नेपथ्ये ।)

भो भो राजानः ! कथमिह भवन्तः सर्वे गुरोर्भारद्वाजस्य परिभवममुना
नृशंसेन प्रयुक्तमुपेक्षन्ते ? ।

अध्वत्थामा—(आकर्ष्य । सकोधं शनैः शब्दं स्पृशन् ।) किं गुरोर्भा-
रद्वाजस्य परिभवः ? ।

(पुनर्नेपथ्ये ।)

आचार्यस्य त्रिभुवनगुरोर्न्यस्तशख्य शोकाद्-

द्रोणस्याजौ नयनसलिलक्षालिताद्र्वननस्य ।

मौलौ पाणिं पलितधवले न्यस्य कृत्वा नृशंसं

भृष्टद्युम्भः स्वशिविरमयं याति सर्वे सहध्वम् ॥२०॥

(सकोधं सकम्पं च कृपसूतौ दृष्ट्वा ।) किं नामेदम् ?

प्रत्यक्षमात्तधनुषां मनुजेश्वराणां

प्रायोपवेशसदृशं विधिमास्थितम्भ्य ।

नातस्य मे पलितमौलिनिरस्तकाशे

व्यापारितं शिरसि शख्यमशख्यपाणे: ॥२१॥

कृपः—वत्म ! एवं किल जनः कथयति ।

अध्वत्थामा—किं तातस्य दुरात्मना परिमृष्टमभूच्छिरः ? ।

सूतः—(समवम् ।) कुमार ! आसीदयं तस्य तेजोराशेदेवस्य नवः
परिभवावतारः ।

अध्वत्थामा—हा तात ! हा पुत्रप्रिय ! मम मन्दभागवेयस्य कृते श-
ख्यपरित्यागात्तथाविधेन क्षुद्रेणात्मा परिभावितः । अथवा

परित्यक्ते देहे रणशिरसि शोकान्धमनसा
 शिरः श्वा काको वा द्रुपदतनयो वा परिमृशेत् ।
 स्फुरद्विव्याख्यौषधद्विविषमदमत्स्य च रिषो-
 र्मैवायं पादः शिरसि निहितस्तस्य न करः ॥२२॥

आः दुरात्मन्याश्वालापसद !

तातं शख्यग्रहणाविमुखं निश्चयेनोपलभ्य
 त्यक्त्वा शङ्कां खलु विदधतः पाणिमस्योत्तमाङ्गे ।
 अश्वत्थामा करधृतधनुः पाण्डुपाश्वालसेना-
 तूलोत्सेपप्रलयपवनः किं न यातः स्मृतिं ते ? ॥२३॥

युधिष्ठिर ! युधिष्ठिर ! अजातशत्रो ! अमिथ्यावादिन् ! धर्मपुत्र ! सानुज-
 स्य ते किमनेनापकृतम् ? । अथ वा किमनेनार्णीकप्रकृतिजिह्वचेतसा । अ-
 र्जुन ! सात्यके ! बाहुशालिन्वृकोदर ! माधव ! युक्तं नाम भवतां सुरासुर-
 मनुजलोकैकधनुर्धरस्य द्विजन्मनः परिणतवयमः सर्वाचार्यस्य विशेषतो मम
 पितृरमुना द्रुपदकुलकलडकेन मनुजपशुना स्पृश्यमानमुत्तमाङ्गमुपेक्षितुम् ?
 अथ वा सर्वे एवैते पातकिनः । किमेतैः ? ।

कृतमनुमतं दृष्टं वा यैरिदं गुरु पातकं
 मनुजपशुभिर्निर्मर्यादैर्भवद्विरुदायुधैः ।
 नरकरिपुणा सार्वं तेषां सभीमकिरीटिना-
 मयमहमसृज्मेदोमार्सः करोमि दिशां चलिम् ॥२४॥

कृपः—वत्स ! किं न संभाव्यते भारद्वाजतुल्ये बाहुशालिनि दिव्याख्य-
 ग्रामकोविदे भवति ? ।

अश्वत्थामा—भो भोः पाण्डवमत्स्यसोमकमागधाद्याः क्षत्रियाःपसदाः !
 पितृमूर्ध्नि स्पृष्टे ज्वलदनलभास्वतपरशुना
 कृतं यद्रामेण श्रुतिमुपगतं तत्र भवताम् ।
 किमद्याश्वत्थामा तदरिपुरिरासारविवस
 न कर्म ऋथान्धः प्रभवति विधातुं रणमुखे ? ॥२९॥

सूत ! गच्छ त्वं सर्वेषकरणैः साङ्ग्रामिकैः सर्वायुधरूपेतं महाहवलक्षणं ना-
मासामत्स्यन्दनमुपनय ।

सूतः—यदाज्ञापयति कुमारः । (इति निष्क्रान्तः ।)

कृपः—वत्स ! अवश्यप्रतिकर्तव्येऽस्मिन्दारुणे निकाराश्चौ सर्वेषामस्माकं
कोऽन्यस्त्वामन्तरेण शक्तः प्रतिकर्तुम् । किं तु—

अश्वत्थामा—किमतः परम् ? ।

कृपः—सैनापत्येऽभिषिच्य भवन्तमिच्छामि समरभुवमवतारयितुम् ।

अश्वत्थामा—मातुल ! परतन्त्रमिदमकिंचित्करं च ।

कृपः—वत्स ! न खलु परतन्त्रं नाकिंचित्करं च । पश्य ।

भवेद्भीष्ममद्रोणं धार्तराष्ट्रचलं कथम् ।

यदि तत्तुल्यकक्षोऽत्र भवान्धुरि न युज्यते ॥२६॥

कृतपरिकरम्य भवाद्वशस्य त्रैलोक्यमपि न क्षमं परिपन्थीभवितुं किं पुनर्यौ-
धिष्ठिरबलम् । तदेवं मन्ये परिकल्पिताभिषेकोपकरणः कौरवशाजो न चि-
रात्त्वमेवाभ्येष्माणस्तिष्ठतीति ।

अश्वत्थामा—यद्येवं, त्वरते मे परिभवानलद्वामानमिदं चेतस्तत्प्रती-
कारजलावगाहनाय । तदहं गत्वा तातवधविष्णुमानसं कुरुपतिं सैनापत्य-
स्वयंग्रहप्रणयसमाश्वासनया मन्दसंतापं करोमि ।

कृपः—वत्स ! एवमिदम् । अतस्तमेवोद्देशं गच्छावः ।

(इति परिक्रामतः ।)

(ततः प्रविशतः कर्णदुर्योधनौ ।)

दुर्योधनः—अज्ञराज !

तेजस्वी रिपुहतवन्धुदुःखपारं

ब्राह्म्यां त्रजति धृतायुधपुवाभ्याम् ।

आचार्यः मुतनिधनं निशम्य संस्त्वे

किं शब्दग्रहसमये विशब्द आसीत् ? ॥२७॥

अथवा सूक्तमिदमभियुक्तैः प्रकृतिर्दुस्त्यजेति । यतः शोकान्वमनसा तैन
विमुच्य क्षात्रवर्मकार्कश्यं द्विजातिवर्मसुलभो दैन्यपरिग्रहः कृतः ।

कर्णः—राजन् ! न खल्विदमेवम् ।

दुर्योधनः—कथं तर्हि ! ।

कर्णः—एवं किलास्याभिप्रायो यथाश्वत्थामा मया पृथिवीराज्येऽभिषे-
क्तव्य इति तस्याभावाद्वृद्धस्य मे ब्राह्मणस्य वृथा शख्याहणमिति तथा
कृतवान् ।

दुर्योधनः—(चाशरःकम्पम् ।) एवमिदम् ।

कर्णः—एतदर्थं च कौरवपाण्डवपक्षपातप्रवृत्तमहासङ्ग्रामस्य राजकस्य
परस्परक्षयमपेक्षमाणेन तेन प्रधानपुरुषवध उपेक्षा कृता ।

दुर्योधनः—उपपत्रमिदम् ।

कर्णः—अन्यच्च राजन् ! द्वुपदेनाप्यस्य बाल्यात्प्रभृत्यभिप्रायवेदिना न
स्वराष्ट्रे वासो दत्तः ।

दुर्योधनः—साधु अङ्गराज ! साधु ! निषुणमाभिहितम् ।

कर्णः—न चायं ममैकस्याभिप्रायः । अन्येऽभियुक्ता अपि नैवेदमन्यथा
मन्यन्ते ।

दुर्योधनः—एवमेतत् । कः संदेहः ? ।

द्रव्याऽभयं सोऽतिरथो वध्यमानं किरीटिना ।

सिन्धुराजमुपेक्षेत नैव चेत्कथमन्यथा ? ॥ २८ ॥

कृपः—(विलोक्य) वत्स ! एष दुर्योधनः सूतपुत्रेण सहास्यां न्यग्रो-
घच्छायायामुपविष्टस्तिष्ठति । तदुपसर्पावः ।

(तथा कृत्वा ।)

उधौः—विजयतां कौरवेश्वरः ।

दुर्योधनः—(दृश्या ।) अये कथं कृपोऽश्वत्थामा च । (आसनाद्व-
तीर्यं कृपं प्रति ।) गुरो ! अभिवादये । (अश्वत्थामानसुद्विश्य ।) आचार्यपुत्र !

एहास्मदर्थहततात् । परिष्वजस्व
 क्वान्तैरिदं मम निरन्तरमङ्गमङ्गेः ।
 स्पर्शस्तवैष भुजयोः सदशः पितुस्ते
 शोकेऽपि यो महति निर्वृतिमादधाति ॥ २९ ॥
 (इत्यालिङ्ग वार्ष्ण उपवेशायति ।)
 (अश्वत्थामा वाष्पमुत्सृजति ।)

कर्णः—द्रौणायन ! अलमत्यर्थमात्मानं शोकानले प्रक्षिप्य ।
 दुर्योधनः—आचार्यपुत्र ! को विशेष आवयोरस्मिन्व्यसनमहार्णवे ? ।
 पश्य ।

तातस्तव प्रणयवान्स पितुः सखा मे
 शख्यथा तव गुरुः स तथा ममापि ।
 किं तस्य देहनिधने कथयामि दुःखं
 जानीहि तदगुरुशुचा मनसा त्वमेव ॥ ३० ॥

कृपः—वत्स ! यथाह कुरुपातिस्तथैवैतत् ।

अश्वत्थामाः—राजन् ! एवं पक्षपातिनि त्वयि युक्तमेव शोकभारं
 लघूकर्तुम् । किं तु

मयि जीवति मत्तातः केशग्रहमवासवान् ।

कथमन्ये करिष्यान्ति पुत्रेभ्यः पुत्रिणः स्पृहाम् ? ॥ ३१ ॥

कर्णः—द्रौणायन ! किमति क्रियते ? यदा तेनैव सर्वपरिभवपरित्राण-
 हेतुना शशमुत्सृजता तादशीमवस्थामात्मा नीतिः ।

अश्वत्थामा—अङ्गराज ! किमाह भवान्किमत्र क्रियत इति । श्रूयतां
 यत्क्रियते ।

यो यः शख्य बिभर्ति स्वभुजगुरुमदः पाण्डवीनां चमूनां

यो यः पाञ्चालगोत्रे शिशुराधिकवया गर्भशश्यां गतो वा ।

यो यस्तत्कर्मसाक्षी चरति मयि रणे यश्च यश्च प्रतीपः

क्रोधान्वस्तस्य तस्य स्वयमपि जगतामन्तकस्यान्तकोऽहम् ॥ ३२ ॥

अपि च । भो जामदग्न्यशिष्य कर्ण !

देशः सोऽयमरातिशोणितजलैर्यस्मिन् हृदाः पूरिताः
क्षत्रादेव तथाविधः परिभवस्तातस्य केशग्रहः ।
तान्येवाहितशख्वधस्मरगुरुष्यखाणि भास्वन्ति मे
यद्वामेण कृतं तदेव कुरुते द्रौणायनः क्रोधनः ॥ ३३ ॥

दुर्योधनः—आचार्यपुत्र ! तस्य तथाविधस्यानन्यसाधारणस्य ते वीर-
भावस्य किमन्यत्सदृशम् ? ।

कृपः—राजन् ! सुमहान्खलु द्रोणपुत्रेण बोदुमध्यवसितः समरभरः
तदहमेवं मन्ये, भवता कृतपरिकरोऽयमुच्छेत्तु लोकतयमपि समर्थः । किं
पुनर्युधिष्ठिरबलम् ! । अतोऽभिषिच्यतां सैनापत्ये ।

दुर्योधनः—सुषु, युज्यमानमभिहितं युष्माभिः । किं तु प्राकप्रतिपन्नोऽय-
मर्थोऽङ्गराजस्य ।

कृपः—राजन् । असदृशपरिभवशोकसागरे निमज्जन्तमेनमङ्गराजस्यार्थे
नैवोपेक्षितुं युक्तम् । अस्यापि तदेवारिकुलमनुशासनीयम् । अतः किमस्य
पीडा न भविष्यति ? ।

अश्वत्थामा—राजन् । किमद्यापि युक्तायुक्तविचारणया ? ।

प्रयत्नपरिबोधितः स्तुतिभिरद्य शेषे निशा-
मकेशवमपाण्डवं भुवनमद्य निःसोमकम् ।
इयं परिसमाप्यते रणकथाद्य दोःशालिना
व्यपैति नृपकाननातिगुरुरद्य भारो भुवः ॥ ३४ ॥

कर्णः—(विहस्य ।) द्रोणात्मज ! वक्तुं सुकरमिदं दुष्करमध्यवसितुम् ।
बहवः कौरवबलेऽस्य कर्मणः शक्ताः ।

अश्वत्थामा—अङ्गराज ! एवमिदम् । बहवः कौरवबलेऽत्र शक्ताः ।
किं तु दुःखोपहतः शोकोवेगवशाद्वीमि न पुनर्वर्जनाविक्षेपेण ।

कर्णः—मूढ ! दुःखितस्याश्रुपातः कुपितस्य चायुधद्वितीयस्य सङ्ग्रा-
मावतरणमुचितं, नैवंविधा ग्रलापाः ।

अश्वत्थामाः—(सङ्ग्रोधम्) अरे रे राधागर्भभारभूत ! सूतापसद !
ममापि नामाश्वत्थाम्नो दुःखितस्याश्रुभिः प्रतिक्रियामुपदिशमि न शख्वेण ? ।
पश्य ।

निर्वार्ये गुरुशापभाषितवशात्कि मे तवेवायुधं ?

संप्रत्येव भयाद्विहाय समरं प्राप्तोऽस्मि किं त्वं यथा ? ।

जातोऽहं स्तुतिवंशकीर्तनविदां किं सारथीनां कुले ?

क्षुद्रारातिकृताप्रियं प्रतिकरोम्यखेण नाखेण यत् ॥ ३५ ॥

कर्णः—(सक्रोधम्) अरे रे वाचाट ! वृथाशखग्रहणदुर्विदम्भ !
बटो !

निर्वार्ये वा सवीर्ये वा मया नोत्सृष्टमायुधम् ।

यथा पञ्चालभीतेन पित्रा ते बाहुशालिना ॥ ३६ ॥

अपि च ।

सूतो वा सूतपुत्रो वा यो वा को वा भवाम्यहम् ।

दैवायत्तं कुले जन्म मदायत्तं तु पौरुषम् ॥ ३७ ॥

अश्वत्थामा—(सक्रोधम्) अरे रे रथकारकुलकलङ्क ! राधागर्भभार-
भूत ! आयुधानभिज्ञ ! तातमप्यधिक्षिपसि ? । अथ वा

स भीरुः शूरो वा प्रथितभुजसारखिभुवने

कृतं यत्तेनाजौ प्रतिदिनमियं वेत्ति वसुधा ।

परित्यक्तं शखं कथमिति स सत्यत्रत्वरः

पृथासूनुः साक्षी त्वमसि रणभीरो ! क्वनु तदा ? ॥ ३८ ॥

कर्णः—(विहस्य ।) एवं, भीरुरहम् । त्वं पुनर्विक्रैकरसं स्वपितर-
मनुस्मृत्य न जाने किं करिष्यसीति । महान्मे संशयो जातः । अपि च रे
मृद !

यदि शखमुज्जितमशखपाणयो

न निवारयन्ति किमरीनुदायुधान् ।

यदनेन मौलिदलनेऽप्युदासितं

सुचिरं खियेव नृपचक्रसंनिधौ ॥ ३९ ॥

अश्वत्थामा—(सक्रोधं सकम्पं च) दुरात्मन् ! राजवल्लभप्रगल्भ !
तापसद ! असंबद्धप्रलापिन् !

कथमपि न निषिद्धो दुःखिना भीरुणा वा

दुष्पदतनयपाणिस्तेन पित्रा ममाय ।

तव भुजबलदर्पाधायमानस्य वामः

शिरसि चरण एष न्यस्यते वारयैनम् ॥४०॥

(इति तथा कर्तुमुचिष्ठति ।)

कृपदुर्योधनौ—गुरुपुत्र ! मर्षय मर्षय । (इति निवारयतः ।)

(अश्वत्थामा चरणप्रहारं नाटयति ।)

कर्णः— (सक्रोधमुत्थाय । खद्गमाकृष्ण ।) अरे दुरात्मन् ! ब्रह्मबन्धो !
आत्मश्लाघिन् !

जात्या काममवध्योऽसि चरणं त्विदमुद्धृतम् ।

अनेन लूनं खद्गेन पतिं वेत्स्यसि क्षितौ ॥ ४१ ॥

अश्वत्थामा—अरे मूढ ! जात्या चेदवध्योऽहम्, इयं सा जातिः परित्यक्ता । (इति यशोपवीतं छिनति । पुनश्च सक्रोधम् ।)

अद्य मिश्याप्रतिज्ञोऽसौ किरीटी क्रियते मया ।

शखं गृहण वा त्यक्त्वा मौलौ वा रचयाङ्गालिम् ॥४२॥

(उभावपि खद्गमाकृष्णान्योन्यं प्रहर्तुमुच्यतौ । कृपदुर्योधनौ निवारयतः ।)

दुर्योधनः—आचार्यपुत्र ! शखग्रहणेनालम् ।

कृपः—वत्स ! सूतपुत्र ! शखग्रहणेनालम् ।

अश्वत्थामा—मातुल ! मातुल ! किं निवारयसि ? | अयमपि तात-
निन्दाप्रगल्भः सूतापसदो धृष्टद्युम्नपक्षपात्येव ।

कर्णः—राजन् ! न खल्वहं निवारयितव्यः ।

उपोक्षितानां मन्दानां धीरसत्वैरवज्ञया ।

अत्रासितानां क्रोधान्वैर्भवत्येषा विकल्पना ॥४३॥

अश्वत्थामा—राजन् ! मुञ्च मुञ्चेनम् । आसाद्यतु मद्भुजान्तरनि-
प्येषमुलभमसूनामवसादनम् । अन्यच्च राजन् ! स्नेहेन वा कार्येण वा यत्व-
मेन ताताधिक्षेपकारिणं दुरात्मानं मत्तः परिरक्षितुमिच्छासि तदुभयमपि वृ-
थैव ते । पश्य ।

पापप्रियस्तव कथं गुणिनः सखाऽयं

सूतान्वयः शशधरान्वयसंभवस्य ? ।

हन्ता किरीटिनमयं? नृप ! मुञ्च कुर्या
क्रोधादकर्णमगृथात्मजमद्य लोकम् ॥४४॥

(इति प्रद्वृत्तिमिच्छति)

कर्णः—(खदगमुद्यम्य ।) अरे वाचाट ! ब्राह्मणाधम ! अयं न भवसि ।
राजन् ! मुञ्च मुञ्च । न खल्वहं वारयितव्यः । (इति हन्तुमिच्छति ।)
(दुर्योधनकृपौ निवारयतः)

दुर्योधनः—कर्ण ! गुरुपुत्र ! कोऽयमद्य युवयोर्व्यामोहः? ।

कृपः—वत्स ! अन्यदेव प्रस्तुतमन्यतावेग इति कोऽयं व्यामोहः । स्व-
बलव्यसनं चेदमस्मिन्काले राजकुलस्यास्य युप्मत्त एव भवतीति वामः पन्थाः ।

अश्वत्थामा—मातुल ! न लभ्यते ऽस्य कटुप्रलापिनो रथकारकुलकल-
क्षस्य दर्पः शातयितुम् ।

कृपः—वत्स ! अकालः खलु स्वबलप्रधानविरोधम्य ।

अश्वत्थामा—मातुल ! यद्येवम्-

अयं पापो यावत्त निधनमुपेयादारिशरः

परित्यक्तं तावत्प्रियमपि मयाञ्च रणमुखे ।

बलानां नाथेऽस्मिन्परिकुपितभार्मार्जुनमये

समुत्पन्ने राजा प्रियसखबलं वेत्तु समरे ॥४९॥

(इति खदगमुत्सृजति ।)

कर्णः—(विहस्य ।) कुलक्रमागतमेवैतद्वादशां यदख्यपरित्यागो नाम ।

अश्वत्थामा—ननु रे ! अपरित्यक्तमपि भवादैरागयुर्धं चिरपरित्यक्त-
मेव निष्फलत्वात् ।

कर्णः—अरे मूढ !

धृतायुधो यावदहं तावदन्यैः किमायुधैः ? ।

यद्वा न सिद्धमख्येण मम तत्केन सेत्स्यति ? ॥४६॥

(नेपथ्ये ।)

आः दुरात्मन् ! द्रौपदीकेशाभ्वराकर्णमहापातकिन ! धार्तराष्ट्रापसद !
चिरस्य खलु कालस्य मत्संमुखीनमागतोऽसि । क्षुद्र पशो ! केदारीं गम्यते ?
अपि च । भो भो राधेयदुर्योधिनसौबलप्रभृतयः पाण्डवविद्वेषिणश्चापपाणयो
मानधनाः ! श्रृण्वन्तु भवन्तः ।

कृष्टा येन शिरोरुहे नृपशुना पाञ्चालराजात्मजा
 येनास्या: परिधानमप्यपहृतं राज्ञां गुरुणां पुरः ।
 यस्योरः स्थलशोणितासवमहं पातुं प्रतिज्ञातवा-
 न्सोऽयं मदभुजपङ्करे निपतितः संरक्षयतां कौरवः ॥४७॥
 (संव आकर्णयन्ति ।)

अश्वत्थामा—(सोत्यासम्) अङ्गराज ! सेनापते ! जामदग्न्यशिष्य !
 द्रोणोपहासिन् ! भुजवलपरिक्षितसकललोक ! (धृतायुधः (३।४६) इति
 पठित्वा ।) इदं तदासवतरमेव संवृत्तम् । रक्षैनं सांप्रतं भीमाद्दुःशासनम् ।
 कर्णः—आः, का शक्तिर्वृकोदरस्य मयि जीवति दुःशासनस्य च्छाया-
 मप्याक्रमितुम् ? युवराज ! न भेतव्यं न भेतव्यम् । अयमहमागतोऽसि ।
 (इति निष्कान्तः ।)

अश्वत्थामा—राजन्कौरवनाथ ! अभीप्मद्रोणं संप्रति कौरवबलमा-
 लोडयन्तौ भीमार्जुनौ राघेयेनैवंविधेनान्येन वा न शक्येते निवारयितुम् ।
 अतः स्वयमेव भ्रातुः प्रतीकारपरो भव ।

दुर्योधनः—आः का शक्तिर्दुरात्मनः पवनतनयस्यान्यस्य वा मयि जी-
 वति शख्खपाणौ वत्सस्य च्छायामप्याक्रमितुम् ? । वत्स ! न भेतव्यं न भे-
 तव्यम् । कः कोऽत्र भोः । रथमुपनय । (इति निष्कान्तः ।)

(नेपथ्ये कलकलः ।)

अश्वत्थामा—(अग्रतो विलोक्य ।) मातुल ! कष्टं कष्टम् । एष भ्रातुः
 प्रतिज्ञाभङ्गभीरुः किरीटी समं दुर्योधनराघेयौ शरवर्षेरभिद्रवति । सर्वथा
 पीतं दुःशासनशोणितं भीमेन । न खलु विषहे दुर्योधनानुजस्यैनां विषत्ति-
 मवलोकयितुम् । अनृतमनुमतं नाम । मातुल ! शख्खं शख्खम् ।

सत्यादप्यनृतं श्रेयो धिक्स्वर्गं नरकोऽस्तु मे
 भीमाद्दुःशासनं त्रातुं त्यक्तमत्यक्तमायुधम् ॥४८॥

(इति खल्गं ग्रहीतुमिच्छति ।)

(नेपथ्ये)

महात्मन ! भारद्वाजसूनो ! न खलु सत्यवचनमुहूर्धायितुमर्हासि ।
 कृष्णः—वत्स ! अशारीरिणी भारती भवन्तमनृतादभिरक्षति ।

अश्वत्थामा—कथमियममानुषी वाह्नानुमनुते सङ्ग्रामावतरणं मम? ।
आः पक्षपातिनो देवा अपि पाण्डवानाम् । सर्वथा पीतं दुःशासनशोणितं
भीमेन । भोः, कष्टं कष्टम् ।

दुःशासनस्य रुधिरे पीयमानेऽप्युदासितम् ।
दुर्योधनस्य कर्तासि किमन्यत्रियमाहवे ॥४९॥

मातृल ! राखेयकोघवशादनार्यमस्माप्तिराचरितम् । अतस्त्वमपि तावदस्य राज्ञः
पार्श्ववर्ती भव ।

कृपः—गच्छाम्यहमत्र प्रतिविधातुम् । भवानपि शिविरसंनिवेशमेव
प्रतिष्ठताम् ।

(परिकम्य निष्कान्तौ ।)

इति तृतीयोऽङ्कः ।

वेणीसंहारे ।

चतुर्थोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति प्रहारमूर्च्छितं रथस्थं दुर्योधनमपहरन्सूतः ।)
 (सूतः संस्त्रम्पं परिक्रामति ।)
 (नेपथ्ये ।)

भो भो ! बाहुबलावलेपप्रवर्तितमहासमरदोहदाः कौरवपक्षपातणीकृत-
 प्राणद्रविणसंचया नरपतयः ! संस्तम्यन्तां निहतदुःशासनपीतावशेषपशोणित-
 स्नपितबीभत्सवेषवृकोदरदर्शनभयपरिस्वलत्प्रहरणानि रणात्प्रद्रवन्ति बलानि ।
 सूतः—(विलोक्य ।) कथम् । एष ध्वलचपलचामरचुम्बितकनककम-
 एडलुनां शिखराववद्वैजयन्तीसूचितेन हतगजवाजिनरकलेवरसहस्रसमद्विवि-
 पमोदधातकृतकल फलकिङ्गिणीजालमालिना रथेन शरवर्षस्तम्भितपरचक्रपरा-
 क्रमप्रसरः प्रद्रुतमात्मबलमाध्यासयन्कृपः किरीटिनाभियुक्तमङ्गराजमनुसरति ।
 हन्त ! जातमस्मद्वलानामवलम्बनम् ।

(नेपथ्ये कलकलानन्तरम् ।)

भो भो अस्मद्वर्णनभयस्वलितकार्मुककृपाणतोमरशक्तयः कौरवचमूभटाः ।
 पाण्डवपक्षपातिनश्य योधाः ! न भेतव्यं न भेतव्यम् । अयमहं निहतदुःशा-
 सनपीवरोरःस्थलक्षतजासवपानमदोदधतो रभसगामी स्तोकावशिष्टप्रतिज्ञाम-
 होत्सवः कौरवराजस्य द्यूतनिर्जितो दासः पार्थमध्यमो भीमसेनः सर्वान्मवतः
 साक्षीकरोमि । श्रूयताम् ।

राज्ञो मानवनस्य कार्मुकभृतो दुर्योधनस्याग्रतः

प्रत्यक्षं कुरुवान्धवस्य मिषतः कर्णस्य शल्यस्य च ।

पीतं तस्य मयाद्य पाण्डववधूकेशाम्बराकर्णिणः

कोण्ठं जीवत एव तीक्ष्णकरजक्षुण्णादसुग्वक्षसः ॥ १ ॥

सूतः—(श्रुत्वा समयम् ।) कथम् ! आसन्न एव दुरात्मा कौरवराज-
 पुत्रमहावनोत्पातमारुतो मारुतिः । अनुपलब्धसंज्ञश्च महाराजः । भवतु ।
 दूरमपहरामि स्यन्दनम् । कदाचिद्दुःशासन इवास्मिन्नप्ययमनार्थोऽनार्थमा-

चरिष्यति । (त्वरितं परिक्रम्यावलोक्य च ।) अये ! अयमसौ सरसीसरोज-
विलोलनसुरभिश्चित्तलमातरिश्चसंवाहितसान्द्रकिसलयो न्यग्रोधपादपः । उचि-
ता विश्रामभूमिरिये समरव्यापारखिन्नस्य वीरजनस्य । अत्र स्थितश्चायाचि-
ततालवृन्तेन हरिचन्दनच्छटाशीतलेनाप्रयत्नसुरभिणा दशापरिणामयोग्येन
सरसीसमीरणेनामुना गतकुमो भविष्यति महाराजः । लूनकेतुश्चायं रथोऽनि-
वारित एव प्रवेक्ष्यति च्छायामिति । (प्रवेशं रूपयित्वा ।) कः कोऽत्र भोः ?
(समन्तादवलोक्य ।) कथं, न कश्चिददत्त परिजनः ? । नुनं तथाविधस्य वृ-
कोदरस्य दर्शनादेवंविधस्य च स्वामिनखासेन शिविरसंनिवेशमेव प्रविष्टः ।
कष्टं भोः ! कष्टम् !

दत्त्वा द्रोणेन पार्थादभयमपि न संरक्षितः सिन्धुराजः

कूरं दुःशासनेऽस्मिन्हरिण इव कृतं भीमसेनेन कर्म ।

दुःसाध्यामप्यरीणां लघुमिव समरे पूरयित्वा प्रतिज्ञां

नाहं मन्ये सकामं कुरुकुलविमुखं दैवमेतावतापि ॥२॥

(राजानमवलोक्य ।) कथमद्यापि चेतनां न लभते महाराजः ? भोः ! कष्टम् ।

(निःश्वस्य ।)

मदकलितकरेणुभज्यमाने

विपिन इव प्रकैटकशालशेषे ।

हतसकलकुमारके कुलेऽस्मि-

स्त्वमपि विधेरवलोकितः कटाक्षैः ॥३॥

नु भो हतविषे ! भरतकुलविमुख !

अक्षतस्य गदापाणेरनाख्यदस्य संशयम् ।

एषापि भीमसेनस्य प्रतिज्ञा पूर्यते त्वया ? ॥४॥

दुर्योधिनः—(शनैरुपलब्धसंशः ।) आः, का शक्तिरस्ति दुरात्मनो वृको-
दरहतकस्य मयि जीवति दुर्योधने प्रतिज्ञां पूरयितुम् । वत्स दुःशासन ! न
भेतव्यं न भेतव्यम् । अयमहमागतोऽस्मि । नु सूत ! प्रापय रथं तमेवो-
द्देशं यत्र वत्सो मे-दुःशासनः ।

सूतः—आयुष्मन् ! अक्षमाः संप्रति वाहास्ते रथमुद्गोदुम् । (अपवार्य)
मनोरथं च ।

दुर्योधनः—(रथादवतीर्थं सगरं साकूतं च ।) कृतं स्यन्दनगमनके । लातिपातेन ।

सूतः—(सबैलक्षण्यं सकरणं च ।) मर्षयतु मर्षयतु देवः ।

दुर्योधनः—धिक्सूत ! किं रथेन ? केवलमरातिविमर्द्दसंघट्टसंचारी दुर्योधनः खल्वहम् । तद्रदामात्रसहायः समरभुवमवतरामि ।

सूतः—देव ! एवमेतत् ।

दुर्योधनः—यद्येवं किमेवं भाषसे ? पश्य ।

बालस्य मे प्रकृतिदुर्लिलितस्य पापः

पापं व्यवस्थाति समक्षमुदायुधोऽसी ।

अस्मिन्निवारयसि किं व्यवसायिनं मां

क्रोधो न नाम करुणा न च तेऽस्ति लज्जा ॥५॥

सूतः—(सकरणं पादयोर्निपत्य ।) एतद्विज्ञापयामि । आयुष्मन् ! संपूर्णप्रतिज्ञैन निवृत्तेन भवितव्यमिदानीं दुरात्मना वृकोदरहतकेन । अत एवं ब्रवीमि ।

दुर्योधनः—(सहसा भूमौ पतन् ।) हा वत्स दुःशासन ! हा मदाज्ञाविरोधितपांडव ! हा विक्रैकरस ! हा मदद्वार्दुर्लित ! हा अरातिकुलगजघटामृगेद्र ! हा युवराज ! क्वासि ? प्रयच्छ मे प्रतिवचनम् ।

(इति निश्चस्य मोहमुपगतः ।)

सूतः—राजन् ! समाध्वसिहि समाध्वसिहि ।

दुर्योधनः—(संशां लब्ध्वा । निश्चस्य ।)

युक्तो यथेष्टमुपभोगसुखेषु नैव

त्वं लालितोऽपि हि मया न वृथाग्रजेन ।

अस्यास्तु वत्स तव हेतुरहं विपत्ते-

र्यत्कारितोऽस्यविनयं न च रक्षितोऽसि ॥६॥

(इति पतति ।)

सूतः—आयुष्मन् ! समाध्वसिहि समाध्वसिहि ।

दुर्योधनः—धिक्सूत ! किमनुष्टिं भवता ?

रक्षणीयेन सततं बालेनाज्ञानुवर्तिना ।
दुःशासनेन भ्रात्राहमुपहारेण रक्षितः ॥७॥

सूतः—महाराज ! मर्मभेदिभिरुतोमरशक्तिप्रासवर्वर्महारथानामपहृत-
चेतनत्वान्निश्चेष्टः कृतो महाराज इत्यपहृतो मया रथः ।

दुर्योधनः—सूत ! विरुपं कृतवानसि ।

तस्यैव पाण्डवपशोरनुजद्विषो मे
क्षोदैर्गदाशनिकृतैर्न विबोधितोऽस्मि ।
तामेव नाधिशायितो रुधिरार्द्रशश्यां
दौःशासनां यदहमाशु वृकोदरो वा ॥८॥

(निश्चस्य । नमो विलोक्य ।) ननु भो हतविधे ! कृपाविरहित ! भरतकुल-
विमुख !

अपि नाम भवेन्मृत्युर्न च हन्ता वृकोदरः ।

सूतः—शान्तं पापं शान्तं पापम् । महाराज ! किमिदम् ?

दुर्योधनः—

घातितोशेषबन्धोर्मे किं राज्येन जयेन वा ? ॥९॥

(ततः प्रविद्यति शरप्रहारवणबद्धपट्टिकालंकृतकायः सुंदरकः ।)

सुन्दरकः—अज्ञा ! अवि णाम इमर्सिं उद्देसे सारहिर्दीओ दिष्ठो
तुझेहिं महाराअदुज्जोहणो ण वेति । (निरूप्य ।) कहं ण को वि मन्तेदि
होदु । एदाणं बद्धपरिअराणं पुरिसाणं समूहो दीसइ । एत्य गदुअ पुच्छि
स्सम् । (परिकम्य विलोक्य च ।) कहं एदे क्वु सामिणो गाढप्पहारहद-
स्स घणसण्णाहजालदुष्मेजमुहेहिं कङ्कवअणेहिं हिअआदो सल्लाइं उद्धर-
न्ति । ता ण हु एदे जाणन्ति । होदु । अणादो विचिणइस्सम् । (अग्र-
तोऽवलोक्य किचित्परिकम्य ।) इमे क्वु अवरे प्पहूद्दरा संगदा वीरमणुस्सा
दीसान्ति । ता एत्य गदुअ पुच्छिस्सम् । (उपगम्य ।) हंहो ! जाणघ तुझे
कर्सिं उद्देसे कुरुणाहो वद्दइ त्ति । (दृश्या ।) कहं एदे वि मं पे-
क्षितअ अहिअदरं रोआन्दि । ता ण हु एदे वि जाणन्ति । हा. अदिकरुणं
क्वु एत्य वद्दइ । एसा वीलमादा समलविणिहदं पुत्रं सुणिअ रत्तंसुअणिव-

सणाए समग्रभूसणाए वहूए सह अणुमरदि । (सळाघम् ।) साहु वीरमादे ! साहु । अण्णसिंह वि जमन्तरे अणिहदपृत्तआ हुविससासिं । होदु । अ-
ण्णदो पुच्छिस्सम् । (अन्यतो विलोक्या) अं अवरो वहूप्पहारणिहदकाओ
अकिदवणबन्धो एव जोहसमूहो इमं सुण्णासणं तुलझमं उवालाहिअ
रोइदि । णूणं एदाणं एत्थ एव सामी ब्वावादिदो । ता ण हु एदे वि
जाणान्दि । होदु । अण्णदो गदुअं पुच्छिस्सम् । (सर्वतो विलोक्य ।) कहं
सब्बो एव अवत्याणुरूवं व्वसणं अणुभवन्तो भाअधेअविसमसीलदाए पजा-
उलो जणो । ता कं दाणीं एत्थ पुच्छिस्सम् । कं वा उवालाहिस्सम् ।
होदु । सअं एव एत्थ विचिणइस्सम् । (परिकम्य ।) होदु । देवं दाणीं
उवालाहिस्सम् । हंहो देवं ! एआदसाणं अक्सोहिणीणं णाहो जेहो भादु-
सदस्स भत्ता गङ्गेअदोणझराभसल्लकिंविकिदवम्मअसत्यामप्पमुहस्स राअच-
क्स्स सअलप्पुहवीमण्डलेक्षणाहो महाराअदुजोहणो वि अणेसीअदि ।
अणेसीअन्तो वि ण जाणीअदि कर्सिं उद्देसे वट्टइ त्ति । (विचिन्त्य नि-
श्वस्य च ।) अह वा किं एत्थ देवं उवालहामि । तस्स कखु एदं णिठभ-
च्छिअविउरवअणवी अस्स अवहीरिदापिदामहहिदोवदेसंकुरस्स सउणिष्पोच्छा-
हणादिविरुद्धमूलस्स जडुगेहजूदविससाहिणो संभूद्विरआलसंबद्धवेरालवा-
लस्स पंचालीकेसमग्रहणकुसुमस्स फलं परिणमदि । (अन्यतो विलोक्य ।)
जहा एत्थ एसो विविहरअणप्पहासंवलिदसूरकिरणप्पमूदसक्चावसहस्ससं-
पूरिददसदिसामुहो लूणकेदुवंसो रहो दीसइ तहा तकेमि अवस्स एदिणा महा-
राअदुजोहणस्स विसामुहैसेण होदवं त्ति । जाव निरुषेमि । (उपगम्य
दृश्या निश्वस्य च ।) कथं एआदहाणं अक्सोहिणीणं णाअको भविअ महा-
राओ दुजोहणो पइदपुरिसो विअ असलाहणीआए भूमीए उवाविडो चि-
ट्टुदि । अध वा तस्स कखु एदं पंचालीकेसमग्रहकुसुमस्स फलं परिणमदि ।
(आर्थः ! अपि नामास्मिन्नुदेशे सारीथद्वितीयो दृष्टो युध्माभिर्महाराजदुयोधनो
न वेति । कथं न कोऽपि मन्त्रयते । भवतु । एतेषां बद्धपरिकराणां पुरुषाणां
समूहो दृश्यते । अत्र गत्वा प्रेक्ष्यामि । कथं एते खलु स्वामिनो गाढप्रहारहतस्य
घनसन्नाहजालदुभेद्यमुखैः कहकवदनैर्हृदयाच्छल्यान्युद्धरन्ति ? तत्र खल्वते जानन्ति
भवतु । अन्यतो विचेष्यामि । इमे खल्वप्पे प्रभूततराः संगता वीरमनुष्या दृश्यन्ते
तदत्र गत्वा प्रेक्ष्यामि । हंहो ! जानीय यूं कस्मिन्नुदेशे कुरुनाथो वर्तते इति ।

कथमेतेऽपि मां प्रेक्ष्याधिकतरं रुदन्ति । तत्र खल्वेतेऽपि जानन्ति । हा ! अतिक-
रुणं खल्वत्र वर्तते । एषा वीरमाता समरविनिहतं पुत्रं क्षुत्वा रक्तांशुकनिवस-
नया समग्रभूषणया वध्वा सदानुमियते । साधु वीरमातः ! साधु । अन्यस्मिन्नपि
जन्मान्तरेऽनिहतपुत्रका भविष्यति । भवतु । अन्यतः प्रेक्ष्यामि । अयमपरो बहु-
प्रहारनिहतकायोऽकृतवरणबन्ध एव योधसमूह इमं शून्यासनं तुरंगममुपालप्य रोदिति
नूनमेतेषामैव स्वामो व्यापादितः । तत्र खल्वेतेऽपि जानन्ति । भवतु । अन्यतो
गत्वा प्रेक्ष्यामि । कथं सर्वं एवावस्थानुरूपं व्यसनमनुभवन्भागधेयविषयमशीलतया
पर्याकुलो जनः ? । तत्कमिदानीमत्र प्रक्ष्यामि । कं वोपालप्स्ये । भवतु । स्वयमे-
वात्र विचेष्यामि । भवतु दैवमिदानीमुपालप्स्ये । हंहो देव ! एकादशानामक्षौहि-
णिनां नाथो ज्येष्ठो भ्रातृशतस्य भर्ता गाङ्गेयद्वोणालग्नराजशल्यकृतवर्माश्वत्थाम-
प्रमुखस्य राजचक्रस्य सकलपृथक्मण्डलैकनाथो महाराजदुयाघ्नोऽन्यनिवृत्यते ? ।
अन्विष्यमाणोऽपि न जायते कस्मिन्नुद्देशे वर्तत इति । अथ वा किमत्र दैवमुपालभे ।
तस्य खल्विदं निर्भर्त्सतविदुरवचनविजस्यावधीरितपितामहाहितोपदेशाङ्गकुरस्य श-
कुनिप्रोत्साहनादिविलुटमूलस्य जतुगृहवृत्तविषशाखिनः संभूतचिरकालसंवद्वैरा-
लवालस्य पाञ्चालीकेशग्रहणकुसुमस्य फलं परिणमति । यथाचैष विविधरत्नप्रभा-
संवलितसूर्यकिरणप्रसूतशक्रचापसहस्रसपूरितदशादिशामुखो लूनकेतुर्धंशो रथो दृश्यते
तथा तर्कशम्यवश्यमतेन महाराजदुयोधनस्य विश्रामोद्देशेन भवितव्यमिति । याव-
चिरुपर्यामि । कथमेकादशानामक्षौहिणिनां नायको भूत्वा महाराजोदुयोधनः प्रा-
कृतपुरुष इवाङ्गाधनीयायां भूमाङ्गुष्ठविष्टस्तिष्ठति । अथवा तस्य खल्विदं पाञ्चाली
केशग्रहकुसुमस्य फलं परिणमति ।)

(उपसूच्य दृष्ट्वा ।)

सुन्दरकः--(उपगम्य ।) जअदु जअदु महाराओ । (जयतु जयतु
महाराजः ।)

दुर्योधनः--(विलोक्य ।) अये ! सुन्दरकः । सुन्दरक ! कच्चित्कु-
शलमङ्गराजस्य ? ।

सुन्दरकः--देव ! कुसुलं सरीरमेत्तकेण । (देव ! कुशलं शरीरमात्रेण ।)

दुर्योधनः--किं किरीटिनास्य निहता धौरेया हतः सारथिभग्नो वा
रथः ? ।

सुन्दरकः--देव ! ण भगो रहो । से मणोरहो वि । (देव ! न
भगो रथः । अस्य मनोरथोऽपि ।)

दुर्योधनः--किमविस्पष्टकथितैराकुलमपि पर्याकुलयसि मे हृदयम् ।
अशेषतो विस्पष्टं कथ्यताम् ।

सुन्दरकः—जं देवो आणवेदि । अए ! देवस्स मउडमणिप्पहावेण अवणीदा मे रणप्पहारवेअणा । (इति साटोंपे परिक्रम्य ।) सुणादु देवो । अत्थि दाणी कुमालदुस्सासणवह—(यदेव आशापयति । अये ! देवस्य मुकुट-मणिप्रभावेणापनोता मे रणप्रहारवेदना । शृणोतु देवः । अस्तीदानीं कुमारदुःशा-सनवध— ।) (इत्थधोंके मुखमाच्छाद्य शङ्कां नाटयति ।)

सूतः—सुन्दरक ! कथय । कथितमेव देवेन ।

दुर्योधनः—कथ्यताम् श्रुतमस्माभिः ।

सुन्दरकः—(स्वगतम् ।) कधं ! दुस्सासणवहो सुदो देवेण ? । (प्रकाशकम् ।) सुणादु देवो । अज्ज दाव कुमालदुस्सासणवहामरिसिदेण सामिणा अङ्गाराएण किद्कुडिलभिउडीभङ्गभीसिणललाडवहेण अविष्णाद-संधाणमोक्खाणीकिखत्तसरधारावरिसेण अभिजुत्तो सो दुराआरो दुस्सासण-वेरिओ मज्जमपण्डवो । (कथं ! दुःशासनवधः श्रुतो देवेनैः । शृणोतु देवः । अय तावक्षुमारदुःशासनवधमर्षितेन स्वामिनांगराजेन कृतकुटिलभूकुरीभंगभी-षणललाटहनाविजातसंधानमोक्षनिक्षितशरधारावरेणाभियुक्तः स दुराचारी दुःशा-सनवैरी मध्यमपाण्डवः ।)

उभौ—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! उहअबलमिलन्तदीप्पन्तकरितुरअपदादिसमु-भूमदवूलिणीअरेण पलुत्यतत्तग्गअघडासंधादेण अ वित्यरन्तेण अन्धआरेण अन्वीकिंदं उहअबलम् । ण हु गगणतलं लक्खीअदि । (ततो देव ! उ-भयबलमिलदीप्यमानकरितुरगपदातिसमुद्भूतधूलिनिकरेण पर्यस्ततत्तद्वजघटासंधा-तेन च विस्तीर्यमाणेनान्धकारेणान्धीकृतमुभयबलम् । न खलु गगनतलं लक्ष्यते ।)

उभौ—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! दूराकृष्टिअधणगुणाच्छोटणटङ्कारेण गम्भी-रभीसणेण जाणीअदि गजिदं पलअजलहरेण त्ति । (ततो देव ! दूराकृष्टधनु-र्गुणाच्छोटनटङ्कारेण गम्भीरभीषणेन शायते गर्जितं प्रलयजलधरेणति ।)

दुर्योधनः—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! दोहिणं वि ताणं अणोणणसीहणादगजिद-पिसुणाणं विविहपरिमुक्प्पहरणाहद्कवअसंगलिदजलण विजुच्छडाभासुरं गम्भीरत्यणिदचापजलहरं प्पसरन्तसरधारासहस्सवरिसं जादं समलदुहिणम् ।

(ततो देव ! द्वयोरपि तयोरन्त्रोन्यसिंहनादगर्जितपिशुनयोर्विधपरिमुक्तप्रहरणाहत-
कवचसंगलितज्वलनविश्च्छटाभासुरं गम्मीरस्तनितचापजलधरं प्रसरच्छरधारासह-
खवर्षि जातं समरदूर्दिनम् ।)

दुयोर्धनः—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! एदर्सिंह अन्तरे जेडस्स भादुणो परिहवसाङ्के-
णा धणंजएण वज्ञणिग्रादणिग्रोसविसमरसिदधअअग्नाद्विदमहावाणरो तुर-
झमसंवाहगव्यापिदवासुदेवसङ्खचक्कासिगदालञ्जिदचउव्याहुदण्डदुदुंसणो
आपूरि अपश्चजण्णदेअदत्तातररसिदप्पद्वभरिददसादिसामुहकुहरो धाविदो
तं उद्देसं रहवरो । (ततो देव ! एतस्मिन्नन्तरे ज्येष्ठस्य आतुः परिभवशङ्कि-
ना धनञ्जयेन वज्रनिर्धातनिर्धोषविष्मरसितध्वजाग्रस्थितमहावानरस्तुरंगमसंबाहनव्या-
पृतवासुदेवशंखचक्कासिगदालाञ्जितचतुर्बाहुदण्डदुर्दशन आपूरितपाञ्चजन्येदवदत्त-
ताररसितप्रतिरवभारितदशादिशासुखकुहरो धावितस्तमुहृशं रथवरः ।)

दुयोर्धनः—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो भीमसेणधणंजएहिं अभिजुत्तं पिदरं पेक्षित्वा ससं-
भमं विअलिअं अवधूणिअ रअणससिअं आकण्णाकटिदकठिणकोदण्डजीओ
दाहिणहत्तुकिखत्तसरुड्खविघणतुवराइदसारहीओ तं देसं उवगदो कुमाल-
विससेणो । (ततो भीमसेनधनंजयाभ्यामभियुक्तं पितरं प्रेष्य ससंभ्रमं विगलित-
मवधूय रत्नशीर्षकमाकर्णकृष्टकठिनकोदण्डजीवो दक्षिणहस्तोकितशरणुड्खविघट्ट-
नत्वरितसाराथिकस्तं देशमुपगतः कुमारवृष्टसेनः ।)

दुयोर्धनः—सावष्टम्भम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! तेण आअच्छन्तेण एव कुमालविससेणेण
विदलिदासिलदासामलसिणिद्धपुड्खेहिं किसणवणोहिं साणासिलाणिसिदसा-
मलसल्लवन्धेहिं कुमुमिदो विअ तरु मुहूत्तएण सिलीमुहेहिं पच्छादिदो धणं-
जअस्स रहवरो । (ततश्च देव ! तेनागच्छतैव कुमारवृष्टसेनेन विदलितासिल-
ताश्यामलसिग्धपुड्खैः कठिनकंकपत्रैः कृष्णवर्णैः शाणश्चिलानिशितश्यामलशत्यवन्धैः
कुमुमित इव तरुमूर्तकेन शिलीमुखैः प्रच्छादितो बनञ्चयस्य रथवरः ।)

उभौः—(सहर्षम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! तिक्खविकिखत्तणिसिदमल्लवाणवरिसिण धणं-
जएण ईसि विहसिअ भणिदम्—अरे रे विससेणे ! पिदुणो वि दाव दे ण

नुत्तं मह कुविदस्स अभिमुहं ठादुम् । किं उण भवदो बालस्स । ता गच्छ । अवरेहि कुमारेहि आओधेहि ति । एवं वाऽनं णिसमिअ गुरुअणाहिक्खेवेण उद्दीविदकोवोवरत्तमुहमण्डलविअभिमिभिउडीभङ्गभीसिणेण चापधारिणा कुमालविससेणेण मम्मभेदणहि परुसविसमेहि सुदिवहकिदप्पणएहिं णिभान्तिदो गण्डीवी वाणेहिं ण उण दुडुवज्ञेहिं । (ततो देव ! तीक्ष्णविक्षिप्तनिश्चितभल्लबाणवर्णिणा धनंजयेनेषद्विहस्य भणितम्—अरे रे वृषसेन ! पितुरपि तावत्ते न युक्तं मम कुषितस्याभिमुखं स्थातुम् । किं पुनर्भवतो बालस्य । तद्रच्छ । अपरैः कुमारैर्युध्यस्वेति । एवं वाचं निशम्य गुरुजनाधिक्षेषेणोद्दीपितकोपोपरक्मुखमण्डलविजृभितभुक्टीभहगभीषणेण चापधारिणा कुमारवृषसेनेन मम्मभेदकैः परुषविषयैः श्रुतिपथकृतप्रणयैर्निर्भर्तिस्तो गण्डीवी वाणीनं पुनर्दृष्टवचनैः ।)

दुर्योधनः—साहु वृषसेन ! साहु । सुन्दरक ! ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! णिसिदसराभिधादवेअणोवजादमण्णुणा किरीटिणा चण्डगण्डीवजीआसद्विणिजिदवज्ञाणिभ्वादधोसेण बाणाणिपदणपद्विसिद्धदंसणप्पसरेण पत्युदं सिक्खावलाणुरूपं किं वि अच्चरिअम् । (ततो देव ! निश्चितशराभिघातवेदनोपजातमन्युना किरीटिणा चण्डगाण्डीवजीवाशब्दनिर्भितवज्ञनिर्भातधोषेण वाणनिपतनप्रतिपद्धदर्शनप्रसरेण प्रस्तुतं शिक्षावलानुरूपं किमप्त्वाश्र्वम् ।)

दुर्योधनः—(साहुतम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! तं तारिसं पोक्खिअ सत्तुणो समरब्वावारचउरत्तरणं अविभाविद्यूर्णिरमुहवणगमुणगमणागमणसरसंधाणमोक्षचञ्जुलकरअलेण कुमालविससेणेण वि साविसेसं पत्थुदं समलकम्म । (ततो देव ! तत्तद्वयं प्रेक्ष्य शत्रोः समरब्वापारचतुरत्वमविभाविततूर्णिरमुखघनुर्गुणगमनागमनशरसंधानमोक्षचञ्जुलकरतलेन कुमारवृषसेनेनापि सविशेषं प्रस्तुतं समरकर्म ।)

दुर्योधनः—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! अत्यन्तरे विमुक्तसमरब्वावारो मुहुत्तविस्सामिद्वेराणुबन्धो दोणं वि कुरुराअपण्डवबलाणं ‘साहु कुमालविससेण ! साहु’ त्तिकिद्वलअलो वीरलोओ अवलोइदुं पउत्तो । (ततो देव ! अत्रान्तरे विमुक्तसमरब्वापारो मुहूर्तविश्रमितवैरानुबन्धो द्वयोरपि कुरुराजपाण्डवबलयोः ‘ साहु कुमारवृषसेन ! साहु ’ इति कृतकलकलो वीरलोकोऽवलोकयितुं प्रवृत्तः ।)

दुर्योधनः—(सवित्तमयम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो अ देव ! अवहीरिदसअलराअधाणुक्तचक्रपराक्रमसालिणो सुदस्स तहाविहेण समलकम्मालम्भेण हरिसिरोसकरुणासंकडे वट्टमाणस्स सामिणो अङ्गराअस्स णिवडिआ सरपद्धई भीमसेणे वष्टपज्जाउलादिट्टी कुमालविससेणे । (ततश्च देव ! अवधीरितसकलराजधानुष्कचक्रपराक्रमशालिनः सुतस्य तथाविधेन समरकर्मारम्भेण हर्षरोषकरुणासंकटे वर्तमानस्य स्वामिनोऽङ्गराजस्य निपतिता शरपद्धतिभीमसेने बाष्पर्याकुला दृष्टिः कुमारवृष्टेने ।)

दुर्योधनः—(सभयम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो अ देव ! उभअबलप्पउत्तसाहुकारामरिसिदेण गण्डीविणा तुरगेषु सारहिं वि रहवेर धणुं वि जीआइं वि णलिन्दलज्जणे सिदादवत्ते वि अ व्वावारिदो समं सिलीमुहासारो । (ततश्च देव ! उभयबलप्रवृत्तसाहुकारामर्थितेन गाण्डीविणा तुरगेषु सारथावपि रथवेरे धनुष्यपि जीवायामपि नरेन्द्रलाज्जने सितातपत्रेऽपि च व्यापारितः समं शिलीमुखासारः ।)

दुर्योधनः—(सभयम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो देव ! विरहो लूणगुणकोदण्डो परिभ्रमणमेत्तव्वावारो मण्डलाइं विरअद्दुं पउत्तो कुमालविससेणो । (ततो देव ! विरथो लूणगुणकोदण्डः परिभ्रमणमात्रव्यापारो मण्डलानि विरचयितुं प्रवृत्तः कुमारवृष्टेनः ।)

दुर्योधनः—(साशंकम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो देव ! सुदरहविद्धसणामरिसिदेण सामिणा अङ्गराएण अगणिदभीमसेणाभिजोएण पाडिमुक्तो धणंजअस्स उवरि सिलीमुहासारो । कुमालो वि परिजणोवणीदं अण्णं रहं आरुहिअ पुणो वि प्पउत्तो धणंजंएण सह आ ओधेदुम् । (ततो देव ! सुतरथविद्धसनामर्थितेन स्वामीनांगराज्ञेनागणितभीमसेनाभियोगेन परिमुक्तो धनंजयस्योपरि शिलीमुखासारः । कुमारोऽपि परिजनोपनीतमन्यं रथमारुष्य पुनरपि प्रवृत्तो धनंजयेन सहयोद्दुम् ।)

उभौ—साधु वृष्टेन ! साधु । ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो देव ! मणिदं अ कुमालेण —‘रे रे तादाहिक्खेवमुहल मज्जमपण्डव ! मह सरा तुह सरीरं उज्जिभ अण्णसिंसण णिवडन्ति’ त्ति । मणिअथ सरसहस्रेहिं पण्डवसरीरं पञ्चादिअ सिंहणादेन गजिदु

पउत्तो । (ततो देव ! भणितं च कुमारेण—‘रेरे ताताधिक्षेपमुखर मध्यमपाण्डव ! सम शारास्तव शरीरमुज्जित्वान्यस्मिन्न निपतन्ति’ इति भणित्वा च शरसहस्रैः पाण्डवशरीरं प्रच्छाय सिंहनादेन गर्जितुं प्रवृत्तः ।)

दुर्योधनः—(सविस्मयम् ।) अहो ! बालस्य पराक्रमो मुग्धस्वभावं स्याऽपि । ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! तं सरसंपादं समवधुणिअ णिसिदसरा-भिवादजादमण्णुणा किरीटिणा गाहीदा रहुच्छङ्गादो क्षणन्तकणबकिङ्गणी-जालझङ्गारविराहणी मेहोवरोहविमुक्तणहत्थलिङ्गमला णिसिदसामलासिणिद्ध-मुही विविहरअणप्पहाभासुरभीसणरमणिजजदंसणा सत्ती विमुक्ता अ कुमा-लाहिमुही । (ततश्च देव ! तं शरसंपातं समवधूय निशितशराभिघातजातमन्युना किरीटिना गृहीता रथोत्संगत्कणतकाकिंकिणीजालझंकारविराविणी मेघोपरोधविमु-क्तनभस्तलनिर्मला निशितशयामलखिन्धमुखी विविधरत्नप्रभाभासुरभीविणरमणीयद-र्णना शक्तिर्विमुक्ता च कुमाराभिमुखी ।)

दुर्योधनः—(सविषादम्) अहह । ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! पञ्जलन्तीं सत्तिं पेक्षिवअ विअलिअं अङ्गरा-अस्स हत्थादो ससरं धणू हिअआदो वीरसुलहो उच्छाहो णअणादो बप्फस-लिलं वि । रसिंदं अ तिंहणादं विओदलेण । दुक्कलं दुक्कलं त्ति आक्नन्दिदं कुरुवलेण । (ततो देव ! प्रज्वलन्तीं शक्ति प्रेश्य विगलितमंगराजस्य हस्तात्सदरं घनुर्दद्यादीरसुलभ उत्साहो नयनादाध्यसालिलमपि । रसिंतं च सिंहनादं वृकोदरेण । दुष्करं दुष्करभित्याकन्दितं कुरुवलेन ।)

दुर्योधनः—(सविषादम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! कुमालविमसेणेण आकण्णाकिण्णणिसिदसुरप्पेण सुचिरं णिज्ञाइअ अद्वपहे एव भाईरही विअ भअवदा विसमलोअणेण त्तिधा किदा सत्ती । (ततो देव ! कुमारवृष्टसेनेनाकर्णकृष्णनिशितक्षुरप्रेण सुचिरं निध्यायावैपथ एव भागीरथीव भगवता विषमलोचनेन त्रिधा वृत्ता शक्तिः ।)

दुर्योधनः—साधु वृष्टसेन ! साधु । ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! एदस्स अन्तरे कलमुहरेण वीरलोअसा-हुवादेण अन्तरिदो समरतूरणिग्वोसो । मिद्धचालणगणविमुक्तकुमुमप्पअरेण

पच्छादिदं लमलङ्घणम् । भणिअं अ सामिणा अङ्गराएण—‘ भो वीर विकोदल ! असमतो तुह मह वि समलब्बावारो । ता अणुमण्ण मं मुहुत्त-अम् । पेक्खावो दाव वच्चस्स तुह भादुणो अ धणुवेदासिकखाचउरत्तणम् । तुह वि एदं पेक्खणिजनं ’ त्ति । (तश्च देव ! एत्तिमन्नतरे कलमुखरेण प्रच्छादितं समराङ्गणम् । भणितं च स्वामिनाङ्गराजेन—‘ भो वीर वृक्षोदर ! असमाप्तस्तव ममापि समरब्यापारः । तदगुमन्यस्त्र मां मुहूर्तम् । प्रेक्षावहे ताव द्वत्सस्य तव भ्रातुश्च धुर्वेदशिक्षाचतुरत्वम् । तवाप्येतत्प्रेक्षणीयम् ’ इति ।)

दुर्योधनः— ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो देव ! विस्समिदाओधणन्वावारा मुहुत्तविस्समिदाणि-अवेराणुबन्धा दुवे वि पेक्खआ जादा भीमसेणाङ्गराआ । (ततो देव ! विश्र-मितायोधनब्यापारौ मुहूर्तविश्रमितनिजवैरानुबन्धौ द्रावभि प्रेक्षकौ जातौ भीमसेनाङ्ग-राजौ ।)

दुर्योधनः— (सामिग्रायम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः— तदो अ देव ! सत्तिखण्डणामारिसिदेण गण्डीविणा भणि-दम्—‘ अरे रे दुज्जोहणप्पमुहा ! (तश्च देव ! शक्तिखण्डनार्थितेन गा-ण्डीविना भणितम्—‘ अरे दुर्योधनप्रमुखाः !) (इत्यधोक्ते लज्जां नाटयति ।)

दुर्योधनः— सुन्दरक ! कथ्यताम् । परवचनमेतत् ।

सुन्दरकः— सुणादु देवो । ‘ अरे दुज्जोहणप्पमुहा कुरुबलसेणाप्प-हुणो ! अविणअणोअण्णहार कण्ण ! तुस्तेहि मह परोक्त्वं बहुहिं महारहेहिं पडिवारिअ एर्आई मह पुत्तओ अहिमण्ण व्वावादिदो । अहं उण तुझाणं पेक्खन्ताणं एव एदं कुमालविससेणं सुमालिदव्वसेसं करोमि ’ त्ति । भणिअ अ सगव्वं आप्कालिदं णेण वजनगिग्याद्वोसभीसणजीआरअं गण्डीवम् । सामिणा वि सज्जीकिदं काळपुष्टम् । (शृणोतु देवः । ‘ अरे दुर्योधनप्रमुखाः कुरुबलसेनाप्रभवः ! अविनयनौकर्णधार कर्ण ! युष्माभिर्मम परोक्त्वं बहुभिर्महारथैः परिवृत्यैकाकी मम पुत्रकोऽमिमन्युव्यापादितः । अहं पुनर्युष्माकं प्रेक्षमाणानामेवतं कुमारवृष्टसेनं स्मरत्वशेषं करोमि ’ इति । भणित्वा च सर्गवर्मास्फालितमननं यज्ञ-निर्धारितघोषभीषणजीवारवं गाण्डीवम् । स्वामिनापि सज्जीकृतं काळपृष्ठम् ।)

दुर्योधनः— (सावहित्यम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! पडिसिद्धभीमसेणसमलकम्भालभेण गण्डी-
विणा विरहदा अङ्गराअविसेणरहकूलंकसाओ दुवे बाणणदीओ । तेहिं
वि दुवेहिं अणोण्णासिणेहदसिद्धसिकवाविसेसेहिं अभिजुत्तो सो दुराआरो
मज्जमपण्डवो । (ततश्च देव ! प्रतिष्ठद्धभीमसेनममरकर्मरभेण गाण्डीविणा
विरचितेऽङ्गराजवृषसेनरथकूलंकषे द्वे बाणनद्यौ । ताभ्यामन्योन्यज्ञेहदर्शितशिक्षावि-
षेषाभ्यामभियुक्तः स दुराचारो मध्यमपाण्डवः ।)

दुर्योधनः—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! गण्डीविणा तारसिद्धजीआणिघोसमेत्तवि-
णाद्बाणवारिसेण तह आअरिदं पत्तिहि जह ण णहत्तलं ण सामी ण रहो
ण धरणी ण कुमालो ण केदुवंसो ण बलाइं ण सारही ण तुलङ्गमा ण दि-
साओ ण वीरलोओ अ लक्खीअदि । (ततश्च देव ! गाण्डीविणा तारसित-
जीवानिर्धेयमात्तविक्षात्तबाणवर्षेण तथावरितं पत्रिभिर्यथा न नभस्तलं न स्वामी न
रथो न धरणी न कुमारो न केतुवंशो न बलानि न चारथिनं तुरंगमा न दिशो न
वीरलोकश्च लक्ष्यते ।)

दुर्योधनः—(सविस्मयम् ।) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! अदिक्कन्ते सरवरिसे क्षणमेत्तं ससीहणादे-
पण्डअबले विमुक्ताकन्दे कोरअबले उत्थिदो महन्तो कलभलो हा हदो
कुमालविसेणो हा हदो त्ति । (ततश्च देव ! आतेक्कन्ते शरवर्षे क्षणमात्रं
संसिंहनादे पाण्डवले विमुक्ताकन्दे कौरवबल उत्थितो महान्कलकलो हा इतः
कुमारवृषसेनो हा इत इति ।)

दुर्योधनः—(सवाध्यरोधम्) ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो अ देव ! पेक्खामि कुमालं हदसारहितुलङ्गं लूणा-
दवत्तचावचामरकेदुवंसं सग्राम्भद्वं विअ मुलकुमालं हिअअपम्भभेदिणा एकैण
सिलीमुहेण भिण्णदेहं रहमज्जे पल्लत्थम् । (ततो देव पश्यामि कुमारं इत-
सारथितुरंगं लूणातपत्रचापचामरकेतुवंशं स्वर्गभ्रष्टभिव मुरकुमारं हृदयमर्मभेदिनै-
केन शिलीमुखेन भिन्नदेहं रथमध्ये पर्यस्तम् ।)

दुर्योधनः—(साल्लम्) अहह कुमारवृषसेन ! अलमतः परं श्रुत्वा ।
हा वत्स वृषसेन ! हा मदङ्गदुर्लित ! हा गदायुद्प्रिय ! हा राखेयकुल-

प्रोह ! हा प्रियदर्शन ! हा दुःशासनानिर्विशेष ! हा सर्वगुरुवत्सल ! प्रय-
च्छ मे प्रतिवचनम् ।

पर्याप्तनेत्रमचिरोदितचन्द्रकान्त-
मुद्दिद्यमाननवयौवनरम्यशोभम् ।
प्राणापहारपरिवर्तितद्विष्टि द्वष्टं
कर्णेन तत्कथमिवाननपङ्कजं ते ॥ १० ॥

सूतः—आयुष्मन् ! अलमत्यन्तदुःखावेगेन ।

दुर्योधनः—सूत ! पुण्यवन्तो हि दुःखभाजो भवन्ति । अस्माकं पुनः
प्रत्यक्षं हतबन्धुनामेतत्परिभवामिना ।
द्वद्यं दद्यते दत्यर्थं कुतो दुःखं कुतो व्यथा ? ॥ ११ ॥

(इति मोहमुपगतः ।)

सूतः—समाधसितु समाधसितु महाराजः । (इति पटान्तेन बौद्धयति ।)

दुर्योधनः—(लब्धसंशः ।) भद्र सुन्दरक ! ततो वयस्येन किं प्रति-
पन्नमङ्गराजेन ?

सुन्दरकः—तदो अ देव ! तहाविधस्स पुत्तस्स दंसणेण संगलिदं अ-
सुन्जलं उज्जित्त अणवेक्षिखद रप्पहरणेण सामिणा अभिजुत्तो धणंजओ ।
तं अ सुदवहामरिसुदीविदपरकमं तह परिक्षमन्तं पेक्षिखअ णउलसहदेव-
पञ्चालप्पमुहेहिं अंतरिदो धणंजअस्स रहवरो । (ततश्च देव ! तथाविधस्य
पुत्रस्य दर्शनेन संगलितमशुजलमुजित्तवानवेक्षितपरप्रहरणेन स्वामिनाभियुक्तो धनं-
जयः । तं च सुतवधामर्थोहिंपितपराक्रमं तथा परिक्षामन्तं प्रेष्य नकुलसहदेव-
पांचालप्रमुखैरन्तरितो धनंजयस्य रथवरः ।)

दुर्योधनः—ततस्ततः ।

सुन्दरकः—तदो देव ! सल्लेण भणिदम्—‘ अंगराअ ! हदतुल्गमो
भग्गकूवरो दे रहो ता ण जुत्तं भमिाज्जुणेहिं सह आजुज्जित्तदुम् ’ ति ।
तदो पढिवहिदो रहो ओदारिदो सामी सन्दणादो बहुप्पआरं अ समस्सा-
सिदो । तदो अ सामिणा सुइरं विलविअ परिअणोवणीदं अण्णं रहं पेक्षिख-
अ दीहं निस्ससिअ मझ दिझी विणिक्षिविदा । सुन्दरअ ! एहि ति भणि-
दं अ । तदो अहं उगवदो सामिसमविम् । तदो अवणीअ सीसझाणादो

पष्टिअं सरीरसंगलिदेहिं सोणिअर्चिदुहिं लित्तमुहं बाणं कदुअ अहिलिहि अप्पेसिदो देवस्स संदेसो (ततो देव शल्येन भाणितम्—‘अंडगराज ! हततुरंगमो भग्रकूवरस्ते रथस्तन्न युक्तं भीमार्जुनाभ्यां सहायोदधुम्’ इति । ततः परिवर्तितो रथोऽवतारितः स्वामी स्वन्दनाद्गुप्तकारं च समाश्वसितः । ततश्च स्वामिना सुचिरं विलम्ब्य परिजनोपनीतमन्यं रथं प्रेक्ष्य दीर्घं निःश्वस्य मयि दृष्टिविनिक्षिता । सुन्दरक ! एहीति भणितं च । ततोऽहमुपगतः स्वामिसमीपम् । ततोऽपनीय शीर्षस्था नातपटिकां शरीरसंगलितैः शोणितविन्दुभिर्लिङ्मसुखं बाणं कृत्वा भलिख्य प्रेषितो देवस्य संदेशः । (इति पष्टिकामर्पयति ।)

(दुर्योधनो गृहीत्वा वाचयति ।)

यथा—‘स्वस्ति ! महाराजदुर्योधनं समराङ्गणात्कर्णं एतदन्तं कण्ठे गाढमालिङ्गन्यं विज्ञापयति ।

अख्यग्रामविधी कृती न समरेष्वस्यास्ति तुल्यः पुमा-

न्नातृभ्योऽपि ममाधिकोऽयममुना जेयाः पृथासूनवः ।

यत्संभावित इत्यहं न च हतो दुःशासनार्मिया

त्वं दुःखप्रतिकारमेहि भुजयोर्वर्णेण वाप्पेण वा ॥१२॥

दुर्योधनः—वयस्य कर्ण ! किमिदं ? आतृशतवधुःखितं मामपरेण वाक्यशल्येन घट्यसि ? । भद्र सुन्दरक ! अथेदानीं किमारभ्योऽङ्गराजः ।

सुन्दरकः—देव ! अज्जवि आरभ्यो पुच्छीअदि ? अवणीदसररीव-रणो अप्पवहकिदणिच्चओ पुणो वि पत्थेण सह समलं मग्नादि । (देव ! अद्याप्यारभ्यः पृच्छथते ? । अपनीतशरीरावरण आत्मवधकृतनिश्चयः बुमरपि पार्थेण सह समरं मार्गाति ।)

दुर्योधनः—(आवेगादासनादुच्छिष्ठन् ।) सूत ! रथमुपनय । सुन्दरक ! त्वमपि मद्वचनात्वरितरं गत्वा वयस्यमङ्गराजं प्रतिबोधय । ‘भलमति-साहसेन । अभिन्न एवायमावयोः संकल्पः । न खलु भवानेको जीवितपरित्यागाकाङ्क्षी । किं तु ।

हत्वा पार्थान्सलिलमशिवं बन्धुवर्गाय दत्त्वा

मुक्त्वा बाप्पं सह कतिपयैर्मन्त्रिभिश्चारिभिश्च ।

कृत्वान्योन्यं सुचिरमपुनर्भावि गाढोपगूढं

संत्वक्ष्यावो हततनुभिमां दुःखितौ निर्वृतौ च ॥१३॥

अथवा शोकं प्रति मया न किञ्चित्संदेष्टव्यम् ।

वृषसेनो न ते पुत्रो न मे दुःशासनोऽनुजः ।

त्वां बोधयामि किमहं त्वं मां संस्यापायिष्यासि ॥ १४ ॥

सुन्दरकः—जं देवो आणवेदि । (इति निष्कान्तः । यदेव आशापयति)

दुर्योधनः—तूर्णमिव रथमुपस्थापय ।

सूतः—(कर्ण दत्त्वा ।) देव ! हेषासंवलितो नेमिध्वनिः श्रूयते । तथा तर्कयामि नूनं परिजनोपनीतो रथः ।

दुर्योधनः—सूत ! गच्छ त्वं सज्जीकुरु ।

सूतः—यदाज्ञापयति देवः । (इति निष्कम्य एुनः प्रविशति ।)

दुर्योधनः—(विलोक्य ।) किमिति नारूढोसि ? ।

सूतः—एष खलु तातोऽम्बा च संजयाधिष्ठितं रथामारुह्य देवस्य समीपमुपगती ।

दुर्योधनः—किं नाम ? तातोऽम्बा च संप्राप्तौ । कष्टमतिर्भीमत्समा-चरितं दैवेन । सूत ! गच्छ त्वं स्यन्दनं तूर्णमुपहर । अहमपि तातदर्शनं परिहरन्नेकान्ते तिष्ठामि ।

सूतः—देव ! त्वदेकशेषवान्धववावेतौ कथमिव न समाध्यासयसि ?

दुर्योधनः—सूत ! कथमिव समाध्यासयामि विमुखभागधेयः ? पश्य ।

अद्वैवावां रणमुपगतौ तातमम्बां च दृष्टा

ब्रातस्ताम्यां शिरसि विनतोऽहं च दुःशासनश्च ।

तस्मिन्बाले प्रसभमरिणा प्रापिते तामवस्थां

पार्श्वे पित्रोरपगतघृणः किं नु वक्ष्यामि गत्वा ॥ १५ ॥

तथाऽप्यवश्यं वन्दनीयौ गुरुः ।

(इति निष्कान्तौ ।)

इति चतुर्थोऽङ्कः ।

वेणीसंहारे पञ्चमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति रथयानेन गान्धारी संजयो धृतराष्ट्रश्च ।)

धृतराष्ट्रः—संजय ! कथय कस्मिन्देशे कुरुकुलकाननैकशेषप्रवालो वत्सो मे दुर्योधनस्तिष्ठति ? कच्चिज्जीवति वा न वा ? ।

गान्धारी—जाद् ! जह सच्चं जीवदि मे वच्छो ता कहेहि कस्सिं देसे वद्वृढ़ । (जात ! यदि सत्यं जीवति मे वत्सस्तत्कथय कस्मिन्देशे वर्तते)

संजयः—नन्वेष महाराज एक एतश्यग्रोधच्छायायामुपविष्टस्तिष्ठति ।

गान्धारीः—(सकरणम् ।) जाद् ! एआइति भणासि । किं णु कतु संपदं मादुसदं से पास्से णत्थि ? (जात ! एकाकीति भणत्ति । किं तु खल्ल चां प्रतं आतुशतमस्य पार्षे नास्ति ?)

संजयः—तात ! अम्ब ! अवतरतं स्वैरं रथात् ।

(सर्वेऽवतरणं नाटयन्ति ।)

(ततः प्रविशति सवीडमुषविष्टो दुर्योधनः !)

संजयः—(उपसृत्य ।) विजयतां महाराजः । नन्वेष तातोऽम्बया सह प्राप्तः किं न पश्यति महाराजः ? ।

(दुर्योधनो वैलक्षणं नाटयति ।)

धृतराष्ट्रः—

शश्यानि व्यपनीय कङ्कवदनैरुन्मोचिते कङ्कटे

बद्धेषु ब्रणपट्टकेषु शनकैः कर्णे कृतापाश्रयः ।

दूरान्निर्जितसान्त्वितान्नरपतीनालोकयॄलीलया

सह्या पुत्रक ! वेदनेति न मया पापेन पृष्ठो भवान् ॥१॥

(धृतराष्ट्रो गान्धारी च स्वर्णेनोपेत्यालिंगतः ।)

गान्धारी—वच्छ ! अदिगाढप्पहारवेअणापज्जाउलस्स अम्हेसु सणिन्हिदेसु वि ण प्यसरदि दे वाणी । (वत्स ! अतिगाढप्रहारवेदनापर्याकुलस्या स्माम् चनिहितेष्वपि न प्रसरति ते वाणी ।)

धृतराष्ट्रः—वत्स दुर्योधन ! किमकृतपूर्वः संप्रति मग्न्यप्ययमव्याहारः ?

गान्धारी—वच्छ ! जड तुमं वि अम्हे णालवसि ता किं संपदं वच्छो
दुस्सासणो आलवदि अध दुम्मरिसिणो वा अण्णो वा ? (वत्स ! यदि त्वम्-
प्यस्मान्नालपसि तत्किं सांप्रतं वत्सो दुःशासन आलपत्यथ दुर्मर्षणो वान्यो वा ?)
(इति रोदिति)

दुर्योधन—

जातोऽहमप्रतिकृतानुजनाशदर्शी
तातस्य बाप्पपयसां तव चाम्ब ! हेतुः ।
दुर्जीतमत्र विमले भरतान्वये वः
किं मां सुतक्षयकरं सुत इत्यवैषि ॥ २ ॥

गान्धारी—जाद ! अलं परिदेविदेण । तुमं वि द्राव एको इमस्स
अन्ध जुअलस्स मग्गोवदेसओ । ता चिरं जीव । किं मे रज्जेण जएण वा ।
(जात ! अलं परिदेवितेन । त्वमपि तावदेकोऽस्यान्धयुगलस्य मागोपदेशकः ।
तच्चिरं जीव । किं मे राज्येन जयेन वा ? ।)

दुर्योधनः—

मातः ! किमप्यसदृशं कृपणं वचस्ते
सुक्षत्रिया क भवती क च दीनतैषा ? ।
निर्वत्सले ! सुतशतस्य विपत्तिमेतां
त्वं नानुचिन्तयसि रक्षसि मामयोग्यम् ॥ ३ ॥

नूनं विचेष्टिमिदं सुतशोकस्य ।

संजयः—महाराज ! किं वायं लोकवादो वितथो ‘न घटस्य कूपपतने
रज्जुरपि तत्र प्रक्षेपन्या ’ इति ।

दुर्योधनः—अपुष्कलमिदम् । उपक्रियमाणाभावे किमुपकरणेन ?
(इति रोदिति ।)

धृतराष्ट्रः—(दुर्योधनं परिष्वज्य) वत्स ! समाध्यसि हि । समाधासय
चास्मानिमामतिदीनां मातरं च ।

दुर्योधनः—तात ! दुर्लभः समाधास इदानीं युष्माकम् । किं तु
कुन्त्या सह युवामद्य मया निहतपुत्रया ।
विराजमानौ शोकेऽपि तनयाननुशोचतम् ॥ ४ ॥

गान्धारी— जाद ! एदं एव संपदं प्पभूदं जं तुमं वि दाव एको
णाणुसोचइदब्बो । ता जाद ! प्पसीद । एसो अंजली । णिवट्टेहि सममरव्वा-
वारादो । अपच्छिमं करोहि पिदुणो वअणाम् । (जात ! एतदेव सांप्रतं
प्रभूतं यत्वमधिं तावदेको नानुशोचितव्यः । तज्जात ! प्रसीद । एष तेऽङ्गालिः ।
निवर्त्स्व समरव्यापारात् । अपश्चिमं कुरु पितुर्वचनम्)

धृतराष्ट्रः—वत्स ! श्रृणु वचनमम्बाया मम च निहताशेषवन्धुर्वर्गस्य ।
पश्य ।

दायादा न ययोर्बलेन गणितास्तौ द्रोणभीष्मौ हतौ

कर्णस्यात्मजमग्रतः शमयतो भीतं जगत्काल्युनात् ।

वत्सानां निधेन मे त्वयि रिपुः शेषप्रतिज्ञोऽधुना

मानं वैरिषु मुच्च तात ! पितरावन्धाविमौ पालय ॥ ९ ॥

दुर्योधनः—समरात्प्रतिनिवृत्य किं मया कर्तव्यम् ? ।

गांधारी—जाद ! जं पिदा दे विउरो वा भणादि । (जात ! यत्पिता
ते विदुरो वा भणति ।)

संजयः—देव ! एवमिदम् ।

दुर्योधनः—संजय ! अद्याप्युपदेष्टव्यमस्ति ? ।

संजयः—देव ! यावत्प्राणिंति तावदुपदेष्टव्यभूमिर्विजिगिषुः प्रज्ञा-
वताम् ।

दुर्योधनः—(सक्रोधम् ।) श्रृणुमस्तावद्भवत एव प्रज्ञावतोऽस्मान्प्रति
प्रतिरूपमुपदेशम् ।

धृतराष्ट्रः—वत्स ! युक्तवादिनि संजये किमत्र क्रोधेन ? यदि प्रकृति-
मापद्यसे तद्हमेव भवन्तं ब्रवीमि । श्रूयताम् ।

दुर्योधनः—कथयतु तातः ।

धृतराष्ट्रः—वत्स ! किं विस्तरेण ? । संधत्तां भवानिदानीमपि युधि-
ष्ठिरमीप्सतपणवन्धेन ।

दुर्योधनः—तात ! तनयस्तेहवैक्यादम्बा वालिशत्वेन संजयश्च काम-
मेवं ब्रवीतु । युष्माकमप्येवं व्यामोहः ? । अथ वा प्रभवति पुत्रनाशजन्मा
द्वदयज्वरः । अन्यच्च ! तात ! अस्त्वलितभ्रातृशतस्तदाऽवधीरितवासुदेवसा-

मोपन्यासः संप्रति दृष्टिपितामहाचार्यानुजगजचक्रविपत्तिः स्वशरीरमात्रस्ते-
हादुदात्तपुरुषब्रीडावहमसुखावसानं च कथमिव करिष्यति दुर्योधनः सह
पाण्डवैः संधिम् ? । अन्यच्च नयवेदिन्संजय !

हीयमानाः किल रिपोर्नपा: संदधते परान् ।

दुःशासनेन हीनोऽहं सानुजः पाण्डवोऽधुना ॥ ६ ॥

धृतराष्ट्रः—वत्स ! एवं गतेऽपि मन्त्रार्थनया न किंचिन्न करोति
युधिष्ठिरः । अन्यच्च सर्वे दैवापकृष्टं मन्यते युधिष्ठिरः ।

दुर्योधनः—कथमिव ? ।

धृतराष्ट्रः—वत्स ! श्रूयतां प्रतिज्ञा युधिष्ठिरस्य । नाहमेकस्यापि
भ्रातुर्विपत्तौ प्राणान्धारयामीति । बहुच्छलत्वात्सङ्घामस्यानुजनाशमाशङ्क-
मानो यदैव भवते रोचते तदैवासौ सज्जः संघातुम् ।

संजयः—एवमिदम् ।

गान्धारीः—जाद् ! उपपत्तिजुतं पदिवज्जस्स पिटुणो वअणम् ।
(जात ! उपपत्तियुक्तं प्रतिपद्यस्व पितृर्वचनम् ।)

दुर्योधनः—तात ! अम्ब ! संजय !

एकेनापि विनाऽनुजेन मरणं पार्थः प्रतिज्ञातवा-

न्नातृतां निहते शतेऽभिलषते दुर्योधनो जीवितुम् ।

तं दुःशासनशोणिताशनमर्ति भिन्नं गदाकेटिना

भीमं दिक्षु न विंशिपामि कृष्णः संधिं विदध्यामहम् ॥ ७ ॥

गान्धारीः—हा जाद् दुस्सासण ! हा मदङ्कदुर्लिलिद् ! हा नुअ-
राअ ! अस्मुदपुव्वा क्वु कस्स वि लोए ईदिसी विअत्ती । हा ! वीरा
सदप्पसविणी हृदगान्धारी दुक्खसदं प्पसूदा । ण उण सुदसदम् ।
(हा जात दुःशासन । हा मदङ्कदुर्लिलित ! हा युवराज ! अश्रुतपूर्वा खलु
कस्यापि लोक ईदिशी विपत्तिः । हा वीरशतप्रसाविनी इतगान्धारी दुःखशतं
प्रस्तुता । न युनः सुतशतम् ।)

(सर्वे रुदन्ति)

संजयः—(वाष्पमुक्त्युज्य ।) तात ! अम्ब ! प्रतिबोधयितुं महाराज-
मिमां भूमिं युवामागतौ । तदात्मापि तावत्संस्तम्यताम् ।

धृतराष्ट्रः—वत्स दुर्योधन ! एवं विमुखेषु भागधेयेषु त्वयि चामुच्चति सहजं मानमरिषु त्वदेकशेषजीवितावलम्बनेयं तपस्विनी गान्धारी कमवलम्बतां शरणमहं च ? ।

दुर्योधनः—श्रूयतां यत्प्रतिपत्तुमिदानीं प्राप्तकालम् ।

कलितभुवना भुक्तैश्वर्यास्तिरस्कृतविद्विषः

प्रणतशिरसां राजां चूडासहस्रकृतार्चनः ।

अभिमुखमरीन्कुद्धान्मन्तो हताः शतमात्मजा

वहतु सगरेणोदां तातो धुरं सहितोऽम्बया ॥ ८ ॥

विषये त्वस्याधिपतेरुल्लङ्घितः क्षात्रधर्मः स्यात् ।

(नेपथ्ये महान्कलकलः)

गान्धारीः—(आकर्ष्य । सभयम्) जाद् ! कहिं एदं हाहाकारमिस्तं तूररसिदं सुणीअदि । (जात ! कुत्रैतत् हाहाकारमिश्रं त्वरसितं श्रूयते ।)

संजयः—अन्ध ! भूमिरियमेवंविधानां भीरुनन्द्रासजननी महानिनादानाम् ।

धृतराष्ट्रः—वत्स संजय । ज्ञायताम् । अतिभैरवः खलु विस्तारी हाहारवः । कारणेनास्य महता भवितव्यम् ।

दुर्योधनः—तात ! प्रसीद । पराह्नस्त्रिं खलु दैवमस्माकम् । यावदपरमपि किंचिदत्याहितं न श्रावयति तावदेवांज्ञाप्य मां संग्रामावतरणाय ।

गान्धारी—जाद् ! मुहुत्तं दाव मं मन्दभाइणीं समस्सेहि । (जात ! मुहूर्ते तावन्मां मन्दभागिनीं समाश्वासय ।)

धृतराष्ट्रः—वत्स ! यद्यपि भवान्समराय कृतनिश्चयस्तथापि रहः परप्रतीघातोपायश्चिन्त्यताम् ।

दुर्योधनः—

प्रत्यक्षं हतवान्धवा मम परे हन्तुं न योग्या रहः

किं वा तेन कृतेन तैरिव कृतं यन्न प्रकाशं रणे ।

गान्धारीः—जाद् ! एआई तुमम् । को दे सहाअत्तणं करिस्सदि ? । (जाव ! एकाकी त्वम् । कस्ते साहाय्यं करिष्यति ?)

दुर्योधनः—

एकोऽहं भवतीसुतक्षयकरो मातः कियन्तोऽरथः ?

साम्यं केवलमेतु दैवमधुना निष्पाण्डवा मेदिनी ॥ ९ ॥

(नेपथ्ये । कलकलानन्तरम् ।)

भो भो योधाः ! निवेदयन्तु भवन्तः कौरवेश्वराय ! इदं महत्कदनं प्रवृत्तम् । अल्पप्रियश्रवणपराङ्गमुखतया । यतः कालानुरूपं प्रतिविधातव्यमिदानीम् । तथा हि ।

त्यक्तप्राजनरश्मिराङ्किततनुः पार्थाङ्कितैर्मार्गणैः-

वर्हैः स्थन्दनवर्त्मनां परिचयादाकृष्यमाणः शनैः ।

वार्तीमङ्गपतेविलोचनजल्लरावेदयन्पृच्छतां

शून्येनैव रथेन याति शिविरं शल्यः कुरुञ्जशल्ययन् ॥ १० ॥

दुर्योधनः—(श्रुत्वा । साशंकम् ।) आः ! केनेदमविस्पष्टमशनिपातदारुणमुद्घोषितम् ? कः कोऽत्र भोः ?

(प्रविश्य संभ्रान्तः ।)

सूतः—हा ! हताः स्मः । (इत्यात्मानं पातयति ।)

दुर्योधनः—अयि ! कथय ।

धृतराष्ट्रसंजयौः—कथ्यतां कथ्यताम् ।

सूतः—आयुष्मन् ! किमन्यत् ? ।

शल्येन यथा शल्येन मूर्छितः प्रविशता जनौघोऽयम् ।

शून्यं कर्णस्य रथं मनोरथमिवाधिरूढेन ॥ ११ ॥

दुर्योधनः—हा वयस्य कर्ण ! । (इति भोद्मुषगतः ।)

गान्धारी—जाद ! समस्सप्त समस्सप्त । (जात ! सपाश्वसिहि समाश्वसिहि ।)

संजयः—समाध्वसितु समाध्वसितु देवः ।

धृतराष्ट्रः—भोः ! कष्टं कष्टम् ।

भीष्मे द्रोणे च निहते य आसीदवलम्बनम् ।

वत्सस्य मे सुहच्छूरो राधेयः सोऽप्ययं हतः ॥ १२ ॥

वत्स ! समाध्वसिहि समाध्वसिहि । ननु भो हतविधे !

अन्धोऽनुभूतशातपुत्रविपत्तिनुःखः
शोच्यां दशामुपगतः सह भार्याहम् ।
अस्मिन्नशेषितसुहृदगुरुवन्धुवर्गे
दुर्योधनेऽपि हि कृतो भवता निराशः ॥ १३ ॥

वत्स दुर्योधन ! समाश्वसिहि समाश्वसिन्हि । समाश्वासय तपस्विनी मांतरं च ।

दुर्योधनः—(लब्धसंज्ञः ।)

अयि कर्ण कर्णसुखदां प्रयच्छ मे
गिरमुद्दिरक्षिव मुदं मयि स्थिराम् ।
सततावियुक्तमकृताप्रियं प्रियं
व्रष्टेनवत्मल ! विहाय यानि माम् ? ॥ १४ ॥

(इति पुनर्मौहमुपगतः ।)

(सबं समाश्वासयन्ति ।)

दुर्योधनः—

मम प्राणाधिके तस्मिन्नङ्गानामधिपे हते ।
उच्छ्रवसन्नपि लज्जेऽहमाश्वासे तात का कथा ? ॥ १५ ॥

अपि च ।

शोचामि शोच्यमपि शत्रुहतं न वत्स
दुःशासनं तमधुना न च चन्दुवर्गम् ।
येनातिदुःश्रवमसाधु कृतं तु कर्णे
कर्तास्मि तस्य निधनं समरे कृतस्य ॥ १६ ॥

गान्धारी—जाद ! सिद्धिलेहि दाव कर्त्तणमेत्तं वप्फमोक्षम् ।

(जात ! शिथिलय तावक्षणमात्रं वाष्पमोक्षम्)

धृतराष्ट्रः—वत्स ! क्षणमात्रं परिमार्जयाशूणि ।

दुर्योधनः—

मामुद्दिश्य त्यजन्प्राणान्तेनचिन्न निवारितः ।
तत्कृते त्यजतो वाष्पं किं मे दीनस्य वार्यते ? ॥ १७ ॥

सृत ! केनैतदसंभवनीयमस्मत्कुलान्तकरणं कर्म कृतं स्यात् ? ।

सूतः—आयुष्मन् ! एवं किल जनः कथयति ।

भूमी निमग्नचक्रशक्रायुधसारथेः शैरस्तस्य ।

निहतः किलेन्द्रसूनोरस्मत्सेनाकृतान्तस्य ॥ १८ ॥

दुर्योधनः—कष्टं भोः कष्टम् ।

कर्णाननेन्दुस्मरणात्कुभितः शोकसागरः ।

वाढवेनेव शिखिना पीयते क्रोधजेन मे ॥ १९ ॥

तात ! अम्ब ! प्रसीदतम् ।

ज्वलनः शोकजन्मा मामयं दहति दुःसहः ।

समानायां विपत्तौ मे वरं संशयितो रणः ॥ २० ॥

धृतराष्ट्रः—(दुर्योधनं वरिष्ठब्य रुदन् ।)

भवति तनय नित्यं संशयः साहसेषु

द्रवति हृदयमेतद्वीममुत्प्रेक्ष्य भीमम् ।

अनिकृतिनिपुणं ते चेष्टिं मानशौण्ड

च्छलबहुलमरीणां संगरं हा हतोऽस्मि ॥ २१ ॥

गान्धारी—जाद ! तेण एव सुदसदकदन्तेण विअोदलेण समं समलं
मग्नासि ? । (जात ! तेनैव सुतश्चतकृतान्तेन वृकोदरेण समं समरं मार्गसि ?)

दुर्योधनः—तिष्ठतु तावद्वकोदरः ।

पापेन येन हृदयस्य मनोरथो मे

सर्वाङ्गचन्दनरसो नयनामलेन्दुः ।

पुत्रस्तवाम्ब ! तव तात ! नैकशिष्यः

कर्णो हतः सपदि तव शराः पतन्तु ॥ २२ ॥

सूत ! अलमिदार्नीं कालातिपातेन । सज्जं मे रथमुपाहर । भयं चेत्याण्डवेभ्य-
स्तिष्ठ । गदामात्रसहाय एव सप्तरम्भवतरामि ।

सूतः—अलमन्यथा संभावितेन । अग्रमहमागत एव । (इति नीष्ठान्तः ।)

धृतराष्ट्रः—वत्स दुर्योधन ! यदि स्थिर एवास्मान्दग्धुमयं ते व्यवसा-
यस्तसंनिहितेषु वीरेषु सेनापतिः काञ्चिदभिषिद्यताम् ।

दुर्योधनः—नन्वभिषिक्त एव ।

गान्धारी—जाद ! कदरो उण सो जस्सि आसं ओलम्बिस्सम् ।
(जात ! कतरः शुनः स यस्मिन्नाशामवलम्बिष्ये ।)

धृतराष्ट्रः—किं वा शल्य उत वाश्वत्यामा ? ।

संजयः—हा कष्टम् ।

मते भीम्ये हते द्रोणे कर्णे च विनिपातिते ।

आशा बलवती राजञ्चाल्यो जेष्यति पाण्डवान् ॥ २३ ॥

दुर्योधनः—किं वा शल्येनोत वाश्वत्याम्ना ? ।

कर्णालिङ्गनदायी वा पार्थप्राणहरोऽपि वा ।

अनिवारितसंपातैरथमात्माश्रुवारिभिः ॥ २४ ॥

(नेपथ्ये कलकलं कृत्वा)

भो भोः कौरवबलप्रधानयोधाः ! अलमस्मानवलोक्य भयादितस्ततो गमनेन ।
कथयन्तु भवन्तः कस्मिन्नुद्देशे सुयोधनस्तिष्ठतीति ।

(सर्वे संस्कृतमाकर्णयन्ति)

(प्रविश्य चंभ्रान्तः)

सूतः—आयुष्मन् ।

प्राप्तावेकरथारुढौ पृच्छन्तौ त्वामितस्ततः ।

सर्वेः—कश्च कश्च ? ।

सूतः—

स कर्णारिः स च कूरो वृक्कर्मा वृकोदरः ॥ २५ ॥

गान्धारी—(सभयम्) जाद ! किं एत्थ पडिपाजिदव्वम् । (जात !

किमत्र प्रतिपत्तव्यम् ।)

दुर्योधनः—ननु संनिहितैवेयं गदा ।

गान्धारी—हा हदम्हि मन्दभाइणी । (हा हतास्मि मन्दभागिनी ।)

दुर्योधनः—अस्त्र ! अलमिदानीं कार्पण्येन । संजय, रथमारोप्य
पितरी शिविरं प्रतिष्ठस्व । समागतोऽस्माकं शोकापनोदी जनः ।

धृतराष्ट्रः—वत्स ! क्षणमेकं प्रतीक्षस्व यावदनयोर्भावमुपलभे ।

दुर्योधनः—तावृ ! किमनेनोपलब्धेन ? ।

(ततः प्रविशतो भीमार्जुनौ ।)

भीमः—भो भोः सुयोधनानुजीविनः । किमिति संभ्रमादयथातयं
चरन्ति भवन्तः ? । अलमावयोः शङ्क्या ।

कर्ता द्यूतच्छलानां जतुमयशरणोद्दीपनः सोऽभिमानी
कृष्णाकेशोत्तरीव्यपनयनमरुतपाण्डवा यस्य दासाः ।
राजा दुःशासनोद्गुरुरनुजशतस्याङ्कराजस्य मित्रं
कास्ते दुर्योधनोऽसौ कथयत न रुषा द्रष्टुमभ्यागतौ स्वः ॥२६॥

धृतराष्ट्रः—संजय ! दारुणः खलूपक्षेपः पापस्य ।

संजयः—तात ! कर्मणा कृतनिःशेषविप्रियाः संप्रति वाचा व्यव-
स्थन्ति ।

दुर्योधनः—सूत ! कथय गत्वोभयोरयं तिष्ठतीति ।

सूतः—यथाज्ञापयति देवः । (ताङ्गुपसृत्य ।) ननु भो वृकोदरा-
र्जुनौ ! एष महाराजस्तातेनाम्बव्या च सह न्यग्रोधच्छायायामुपविष्ट-
स्तिष्ठति ।

अर्जुनः—आर्य ! प्रसीद । न युक्तं पुत्रशोकोपर्पीडितौ पितरौ पुनर-
सादर्शनेन भृशमुद्वेजयितुम् । तद्वच्छावः ।

भीमः—मूढ ! अनुलङ्घनीयः सदाचारः । न युक्तमनभिवाद्य गुरुना-
न्तुम् । (उपसृत्य ।) संजय ! पित्रोर्नमस्कृतं श्रावय । अथवा तिष्ठ ।
स्वयमेव श्रावयावैः । (इति रथादवतरतः ।)

भीमः—विश्रावय स्वर्कर्म नाम च वन्दनीया गुरवः ।

अर्जुनः—(उपगम्य ।) तात ! अम्ब !

सकलरिपुजयाशा यत्र बद्धा सुतैस्ते
तृणमिव परिभूतो यस्य गर्वेण लोकः ।

रणशिरसि निहन्ता तस्य राधामुतस्य

प्रणमति पितरौ वां मध्यमः पाण्डवोऽयम् ॥ २७ ॥

भीमः—

चूर्णिताशेषकौरव्यः क्षीबो दुःशासनः सृजा ।

मङ्कका सुयोधनस्योर्वर्मीमोऽयं शिरसाङ्गति ॥ २८ ॥

धृतराष्ट्रः—दुरात्मन्वृकोदर ! न सत्त्विदं भवतैव केवलं सप्तनानाम-
पकृतम् । यावत्सत्रं तावत्समरविजयिनो जिता हताश्च वीराः । तत्किमेवं
विकल्पनाभिरस्मानुद्वेजयसि ? ।

भीमः—तात ! अलं मन्युना ।

कृष्णा केशेषु कृष्टा तव मदसि वधुः पाण्डवानां नृपैर्यैः

सर्वे ते क्रोधवन्हौ कृशशलभकुलावज्ञया येन दग्धाः ।

एतस्माच्छ्रवयेऽहं न खलु भुजबलश्लाघया नापि दर्पा-
त्पुत्रैः पौत्रैश्च कर्मण्यतिगुरुणि कृते तात साक्षी त्वमेव ॥ २९ ॥

दुर्योधनः—अरेरे मरुत्तनय ! किमेवं वृद्धस्य राज्ञः पुरतो निन्दितव्य-
मात्मकर्म श्लाघसे । अपि च ।

कृष्टा केशेषु भार्या तव तव च पशोस्तस्य राजस्तयोर्वा

प्रत्यक्षं भूपतीनां मम भुवनपतेराज्ञया द्यूतदासी ।

आस्मिन्वैरानुबन्धे वद् किमपकृतं तैर्हता ये नरेन्द्रा

बाहोर्वार्यातिरेकद्रविणगुरुमदं मामजित्वैव दर्पः ? ॥ ३० ॥

(भीमः क्रोधं नाट्यति ।)

अर्जुनः—आर्य ! प्रसीद । किमत्र क्रोधेन ? ।

अग्रियाणि करोत्येष वाचा शक्तो न कर्मणा ।

हतभ्रातृशतो दुःखी प्रलापैरस्य का व्यथा ? ॥ ३१ ॥

भीमः—अरेरे भरतकुलकलङ्क !

अत्रैव किं न विश्वसेयमहं भवन्तं

दुःशासनानुगमनाय कटुप्रलापिन् ! ।

विद्धं गुरुर्न कुरुते यदि मत्कराग्र-

निर्भिद्यमानरणितास्थनि ते शरीरे ॥ ३२ ॥

अन्यच्च मूढ !

शोकैः खीवन्नयनंसलिलं यत्पारित्याजितोऽसि

भ्रातुर्बक्षःस्थलविघटने यच्च साक्षीकृतोऽसि ।

आसदितेत्तव कुनृपतेः कारकं जीवितस्य

कुद्धे युष्मत्कुलकमलिनीकुञ्जेरे भीमसेने ॥ ३३ ॥

दुर्योधनः—दुरात्मन् ! भरतकुलापसद ! पाण्डवपशो ! नाहं भवा-
निव विकत्थनाप्रगल्भः । किं तु

द्रह्यान्ति नचिरात्मुसं बान्धवास्त्वां रणाङ्गणे ।

मद्भदभिज्ञवक्षोऽस्थिवेणिकाभीमभूषणम् ॥ ३४ ॥

भीमः—(विहस्य) यद्येवं, नाश्रद्धेयो भवान् । तथापि प्रत्यासन्नमेव।
कथयामि ।

पीनाम्यां मद्भुजाम्यां भ्रमितगुरुगदाधातसंचूर्णितोरोः

कुरस्याधाय पादं तव शिरसि नृणां पश्यतां श्वः प्रभाते ।

त्वम्भूख्यध्रातृचक्रोद्दलनगलदसृक्षचन्दनेनानसाग्रं

स्त्यानेनार्दण चाक्तः स्वयमनुभविता भूषणं भीममस्मि ॥ ३५ ॥

(नेपथ्ये)

मो भो भीमसेनार्जुनौ ! एष खलु निहताशेषारतिचक्र आकांतपरशुरा-
माभिरामयशाः प्रतापतापितदिव्यमण्डलस्थापितस्वजनः श्रीमानजातशत्रुदेवो
युधिष्ठिरः समाज्ञापयति ।

उभौ—किमाज्ञापयत्यार्थः ? ।

(शुननेपथ्ये ।)

कुर्वन्त्वासा हतानां रणशिरसि जना वान्हिसादेहभारा-

नश्रून्मेश्रं कथंचिददत्तु जलममी बान्धवा बान्धवेभ्यः ।

मार्गन्तां ज्ञातिदेहान्हतनरगहने खण्डितान्गृध्रकङ्कै-

रस्तं मास्त्वान्प्रयातः संह रिपुभिर्यं संहियन्तां बलानि ॥ ३६ ॥

उभौ—यदाज्ञापयत्यार्थः । (इति निष्कान्तौ ।)

(नेपथ्ये ।)

अरे रे गाण्डीवाकर्षण बाहुशालिन् ! अर्जुन ! अर्जुन ! केदानीं गम्यते ? ।

कर्णकोधेन युज्मद्विजयि धनुरिदं त्यक्तमेतान्यहानि

प्रौढं विकान्तमासीद्वन इव भवतां शूरशून्ये रणेऽस्मिन् ।

स्त्रीं स्मृत्वोत्तमाङ्गे पितुरनवजितन्यस्तहैतेरुपेतः

कल्पाङ्गिः पाण्डवानां द्रुपदसुतचमूषस्मरो द्रौणिरस्मि ॥ ३७ ॥

धृतराष्ट्रः—(आकर्ष्य सहर्षम् ।) वत्स दुर्योधन ! द्रोणवधपरिभवोही-
पितकौधपावकः पितुरपि समधिकबलः शिक्षावान्मरोपमश्चायमश्चत्यामा-
प्राप्तः । तत्प्रत्युपगमनेन तावदयं संभाव्यतां वीरः ।

गान्धारी—जाद् ! पच्चुगच्छ एदं महाभाअम् । (जात ! प्रत्युदच्छैनं
महाभागम् ।)

दुर्योधनः—तात ! अम्ब ! किमनेनाङ्गराजवधाशंसिना वृथायौवनशस्त्र-
बलभरेण ? ।

धृतराष्ट्रः—वत्स ! न खल्वस्मिन्काले पराक्रमवतामेवंविधानां वाङ्मात्रे-
णापि विरागमुत्पादयितुमर्हसि ।

(प्रविश्य)

अश्वत्थामा—विजयतां कौरवाधिपतिः ।

दुर्योधनः—(उत्थाय ।) गुरुपुत्र ! इत आस्यताम् । (इत्युपवशेयति ।)

अश्वत्थामा—राजन्दुर्योधन !

कर्णेन कर्णसुभगं बहु यतदुक्त्वा

यत्सङ्गरेषु विहितं विदितं त्वया तत् ।

द्रोणिस्त्वधिज्यधनुरापतितोऽभ्यमित-

मेषोघुना त्यज नृप प्रतिकारचिन्ताम् ॥३८॥

दुर्योधनः—(साम्यसूयम् ।) आचार्यपुत्र !

अवसानेऽङ्गराजस्य योद्धव्यं भवता किल ।

ममाप्यन्तं प्रतीक्षस्व कः कर्णः कः सुयोधनः ? ॥३९॥

अश्वत्थामा—(स्वगतम् ।) कथम् ! अद्यापि स एव कर्णे पक्षपातः
अस्मासु च परिभवः ? । (प्रकाशम् ।) राजन्कौरवेश्वर ! एवं भवतु ।
(हति निष्कान्तः)

धृतराष्ट्रः—वत्स ! क एष ते व्यामोहो ? यदस्मिन्नपि काल एवंवि-
धस्य महाभागस्याश्चत्यास्त्रो वाकपारुष्येणापरागमुत्पादयसि ।

दुर्योधनः—किमस्याप्रियमनृतं च मयोक्तम् ? किं वा नेदं क्रोधस्था-
नम् ? पश्य—

अकलितमहिमानं क्षत्रियेरात्तचापैः

समरशिरसि युष्मद्वाग्यदोषाद्विपत्तम् ।

परिवदति समक्षं मित्रमङ्गाविराजं

मम खलु कथयामस्मिन्को विशेषोऽर्जुने वा ॥४०॥

धृतराष्ट्रः—वत्स ! तवापि कोऽत्र दोषः ? अवसानमिदानीं भरतकु-
लस्य । संजय ! किमिदानीं करोमि मन्दभाग्यः ? (विचिन्त्य ।) भवत्वे-
वं तावत् । संजय ! मद्रचनाद्ब्रह्म हि भारद्वाजमश्वत्यामानम् ।

स्मरति न भवान्पीतं स्तन्यं विभज्य सहामुना ?

मम च मृदितं क्षौमं बाल्ये त्वदङ्गविवर्तनैः ? ।

अनुजनिधनस्फीताच्छोकादतिप्रणयाच्च त-

द्विकृतवचने माऽस्मिन्कोधश्चिरं क्रियतां त्वया ॥४१॥

संजयः—यदाज्ञापयति तातः । (इत्युचिष्टति ।)

धृतराष्ट्रः—अपि चेद्मन्यत्त्वया वक्तव्यम् ।

यन्मोचितस्तव पिता वित्थेन शब्दं

यत्तादृशः परिभवः स तथाविषेऽभूत् ।

एतद्विचिन्त्य बलमात्मनि पौरुषं च

दुर्योधनोक्तमपहाय विधास्यसीति ॥४२॥

संजयः—यदाज्ञापयति तातः । (इति निष्कान्तः ।)

दुर्योधनः—सूत ! साह्यामिकं मे रथमुपकल्पय ।

सूतः—यदाज्ञापयत्यायुष्मान् । (इति निष्कान्तः ।)

धृतराष्ट्रः—गान्धारि ! इतो वयं मद्राधिपते शस्यस्य शिविरमेव

गच्छामः । वत्स ! त्वमप्येवं कुरु ।

(इति परिकम्य निष्कान्ताः सर्वे ।)

इति पञ्चमोऽङ्कः ।

वेणीसंहारे ।

यमुऽङ्कः ।

—०:∞:०—

(ततः प्रविशत्यासनस्थो युधिष्ठिरो द्रौपदीं चेटी पुरुषश्च ।)

युधिष्ठिरः—(विविन्द्य निश्चस्य च ।)

तीर्णे भीममहोद्धौ कथमपि द्रोणानले निर्वृते
कर्णाशीविषमोगिनि प्रशमिते शल्ये च याते दिवम् ।
भीमेन प्रियसाहसेन रभसात्स्वल्पावशेषे जये
सर्वे जीवितसंशयं वयमसी वाचा समारोपिताः ॥१॥

द्रौपदी—(सबाष्म ।) महाराज ! पञ्चालिए ति किं ण मणिदम्
(महाराज ! पाञ्चाल्येति किं न मणितम् ?)

युधिष्ठिरः—कृष्ण ! नहु मया । (पुरुषमवलोक्य ।) बुधक !
पुरुषः—देव ! आज्ञाषय ।

युधिष्ठिरः—उच्यतां सहदेवः—‘कुद्रस्य वृकोदरस्यार्पयुषितां प्रतिज्ञा-
मुपलभ्य प्रनष्टस्य मानिनः कौरवराजस्य पदवीमन्वेष्यमतिनिपुणमतयस्तेषु
तेषु स्थानेषु परमार्थाभिज्ञाश्चराः सुप्ताच्चिवाश्च मक्तिमन्तः पटुपटहरवन्यक्त-
घोषणाः सुयोधनसंचारवेदिनः प्रतिश्रुतधनपूजाप्रत्युपक्रियाश्चरन्तु समन्ता-
त्समन्तपञ्चकम् । अपि च ।

पक्षे वा सैकते वा सुनिभूतपदवीवेदिनो यान्तु दाशाः

कुञ्जेषु क्षुण्णवीरुचिच्चयपरिच्छा बलवाः संचरन्तु ।
व्याघा व्याघ्राटवीषु स्वप्तस्मदविदो ये च रन्द्रेष्वभिज्ञा

ये सिद्धव्यञ्जना वा प्रतिसुनिनिलयं ते च चाराश्चरन्तु’ ॥२॥

पुरुषः—यथाज्ञापयति देवः ।

युधिष्ठिरः—तिष्ठ । एवं च वक्ष्यते सहदेवः ।

ज्ञेया रहः शङ्खितमालपन्तः

सुप्ता रुमार्ती मदिराविषेयाः ।

त्रासो मृगाणां कथेसां विरावो
नृपाङ्कपादश्रुतिमाश्र यत्र ॥ ३ ॥

पुरुषः—यदाज्ञापयति देवः । (इति निष्कम्य पुनः प्रविश्य सहर्षम् ।)
देव ! पाञ्चालकः प्राप्तः ।

युधिष्ठिरः—त्वरितं प्रवेशय ।

पुरुषः—(निष्कम्य पाञ्चालकेन सह प्रविश्य ।) एष देवः । उपसर्पतु
पाञ्चालकः ।

पाञ्चालकः—जयतु जयतु देवः । प्रियमावेद्यामि महाराजाय
देव्यै च ।

युधिष्ठिरः—पाञ्चालक ! कच्चिदासादिता तस्य दुरात्मनः पदवी ?

पाञ्चालकः—न केवलं पदवी । स एव दुरोत्मा देवीकेशपाशस्पर्श-
पातकप्रधानेहतुरुपलब्धः ।

युधिष्ठिरः—सामृ भद्र ! प्रियमावेदिम् । अथ दर्शनगोचरं गतः ?

पाञ्चालकः—देव ! समरगोचरं पृच्छ ।

द्रौपदी—(सभयम्) कहं, समरगोचरो वृष्टि मे णाहो ? । (कथं,
समरगोचरो वर्तते मे नाथः ?)

युधिष्ठिरः—(साशङ्कम्) सत्यं, समरगोचरो मे वत्सः ?

पाञ्चालकः—सत्यम् । किमन्यथा वक्ष्यते महाराजाय ।

युधिष्ठिरः—

श्रस्तं विनापि विषयादुरुविक्रमस्य

चेतो विवेकपारिमन्यरतां प्रयाति ।

जानामि चोद्यतगदस्य वृकोदरस्य

सारं रणेषु भुनयोः पारिशङ्कितश्च ॥ ४ ॥

(द्रौपदीमबलोक्य) अयि सुक्षत्रिये !

गुरुणां बन्धुनां क्षितिपतिसहस्रस्य च पुरः

पुराभूदस्माकं नृपसदासि योऽयं पारिभवः ।

प्रिये प्रायस्तस्य द्वितयमपि पारं गमयति

क्षयः प्राणानां नः कुरुपतिपशोर्ध्वं निघनम् ॥ ५ ॥

अथवा कृतं संदेहेन ।

नूनं तेनाद्य वीरेण प्रतिज्ञाभङ्गभीरुणा ।

बध्यते केशपाशस्ते स च/स्याकर्षणक्षमः ॥ ६ ॥

पाञ्चालक ! कथय कथय कथमुपलब्धः स दुरात्मा ? कस्मिन्नुद्देशे ? किं वाधुना प्रवृत्तमिति ? ।

द्रौपदीः—भद्र ! कहेहि कहेहि । (भद्र ! कथय कथय ।)

पाञ्चालकः—शृणोतु देवो देवी च । अस्तीह देवेन हते मद्राधिपता शश्ये गान्धारराजकुलशलभे सहदेवशश्चानलं प्रविष्टे सेनापतिनिधननिराकन्द्विरल्योदोज्जितासु समरमूमिषु रिपुबलपराजयोद्भूतवल्गतविचित्रपराक्रमासादितविमुखारातिचक्रासु धृष्टद्युम्नाधिष्ठितासु च युष्मत्सेनासु प्रनष्टेषु कृपकृतवर्मार्धत्यामसु तथा दारुणामपर्युषितां प्रतिज्ञामुपलभ्य कुमारवृकोदरस्य न ज्ञायते क्वापि प्रलीनः स दुरात्मा कौरवाधमः ।

युधिष्ठिरः—ततस्ततः ।

द्रौपदी—आयि ! परदो कहेहि । (अथि ! परतः कथय ।)

पाञ्चालकः—अवधतां देवो देवी च । ततश्च भगवता वासुदेवेनाधिष्ठितमेकरथमारुदौ कुमारभीमार्जुनौ समन्तात्समन्तपञ्चकं पर्यटितुमारब्धौ तमनासादितवन्तौ च । अनन्तरं दैवमनुशोचति मादृशे भृत्यर्वं दीर्घमुण्णं च निश्चसति कुमारे वीभत्सौ जळघरसमयनिशासंचारितविद्युत्प्रकरपिङ्गलैः कटाक्षैरादीपयति गदां वृकोदरे यत्किंचनकारितामाधिक्षिपति विधेर्भगवति नारायणे कश्चित्संविदितः कुमारस्य मास्तेरुज्जितमांसभारः प्रत्यग्रविशसितमृगलोहितचरणनिवसनस्त्वरमाणोऽन्तिकमुपेत्य पुरुषः श्वासप्रस्तार्धश्रुतवर्णानुमेयपद्या वाचा कथितवान् ‘ अस्मिन्महतोऽस्य सरसस्तीरे द्वे पदपद्धती समवतीर्णप्रतिबिम्बे तयोरेका स्थलमुत्तीर्णा न द्वितीया । परत्र कुमारः प्रमाणमिति । ततः ससंभ्रमं प्रास्थिताः सर्वे वयं तमेव पुरस्कृत्य । गत्वा च सरस्तीरं परिज्ञायमानसुयोधनपदलाङ्घनां पद्वीमासाद्य भगवता वासुदेवेनोक्तम्—‘ भोवीर वृकोदर ! जानाति किल सुयोधनः सलिलस्तम्भनी विद्याम् । तन्नन्तेन त्वद्भयात्सरसीमेनामधिशयितेन भवितव्यम् । ’ एतच्च वचनमुपश्रुत्य रामानुजस्य सकलदिक्कनिकुञ्जपूरितरिक्तमुञ्जान्तसलिलचरशकुन्तकुलं त्रासोद्भूतनक्षमाहमालोद्य सरःसलिलं भैरवं च गर्जित्वा कुमारवृकोदरेणाभिहितम्—

‘अरेऽरे वृथाप्रस्थ्यापितालीकपौरुषाभिमानिन् ! पाञ्चालराजतनयाकेशाम्बरा-
र्कण्ठमहापातकिन् !

जन्मेन्दोर्विंश्ले कुले व्यपदिशस्यद्यापि धत्से गदां

मां दुःशासनकोष्णशोणितमधुक्षीवं रिपुं मन्यसे ।

दर्पान्धो मधुकैटभद्रिषि हरावप्युद्धतं चेष्टसे

त्रासान्मे नृपशो ! विहाय समरं पङ्केऽधुना लीयसे ॥ ७ ॥

अपि च । भो मानान्ध !

पाञ्चाल्या मन्युवाहिः स्फुटमुपशमितप्राय एव प्रसङ्ख

व्यामुक्तैः केशपाशैर्हतपतिषु मया कौरवान्तःपुरेषु ।

आतुर्दुःशासनस्य खवदसृगुरसः पीयमानं निरीक्ष्य

क्रोधात्किं भीमसेने विहितमसमये यत्त्वयास्तोऽभिमानः ॥ ८ ॥

द्रौपदी—णाह ! अवणीदो मे मण्णू जइ पुणो वि सुलहं दंसणं हुवि-
सदि । (नाथ ! अपनीतो मे मन्युर्यदि पुनरपि सुलभं दर्शनं भविष्यति ।)

युधिष्ठिरः—कृष्ण ! नामङ्गलानि व्याहर्तुर्महस्यस्मिन्काळे । भद्र !
ततस्ततः ।

पाञ्चालकः—ततश्चैवं भाषमाणेन वृकोदरेणावतीर्थं क्रोधोद्धतं गदा-
परिषपाणिना सहसैवोल्लङ्घिततीरमुत्सन्नलिनीवनमपविद्धमूर्च्छितग्राह-
मुच्छान्तमत्स्यशकुन्तमतिभैरवारवत्रमितवारिसंचयमायतमपि तत्सरः समन्ता-
दालोद्दितम् ।

युधिष्ठिरः—भद्र ! तथापि किं नोत्यितः ? ।

पाञ्चालकः—देव !

स्यकत्वोत्यितः सरभसं सरसः स मूळ-

मुद्भूतकोपदहनोग्रविषस्फुलिङ्गः ।

आयस्तभीमभुजमन्दरवेल्लनाभिः

क्षरोदधेः सुमथनादिव कालकूटः ॥ ९ ॥

युधिष्ठिरः—साधु सुक्षतिय ! साधु ।

द्रौपदी—पद्मिवणो समरो ण वा ? । (प्रतिपञ्चः समरो न वा ? ।)

पाञ्चालकः—उत्थाय च तस्मात्सलिलाशयात्करयुग्मोत्तम्भिततोरणी-
कृतभीमगदः कथयति स्म—‘अरे रे मारुते ! किं भयेन प्रलीनं दुर्योधनं मन्यते
भवान् ? मूढ ! अनिहतपाण्डुपुत्रः प्रकाशं लज्जमानो विश्रमितुमध्यासित-
वानस्मि पातालम् ।’ एवं चौक्ते, वासुदेवकिरीटिम्यां द्वावप्यन्तःसलिलं
निषिद्धसमरारम्भौ स्थलमुत्तारितौ । आसीनश्च कौरवराजः क्षितितले गदां
निक्षिप्य विशीर्णरथसहस्रं निहतकुरुशतगजवाजिनरसहस्रक्लेवरसंर्दसंपत-
दगृध्रकङ्कजन्म्बूकमस्मद्विरमुक्तासिंहनादमपमित्रबान्धवमकौरवं रणस्थानमवलो-
क्यायतमुष्णं च निश्चसितवान् । ततश्च वृकोदरेणाभिहितम्—‘अयि भोः
कौरवराज ! कृतं बन्धुनाशदर्शनमन्युना । मैमं विषादं कृथाः ‘पर्यासा:
पाण्डवाः समरायाहमसहाय’ इति ।

पञ्चानां मन्यसेऽस्माकं यं सुयोधं सुयोधन ! ।

दंशितस्यात्तशख्स्य तेन तेस्तु रणोत्सवः ॥ १० ॥

इत्थं च श्रुत्वाऽसूयान्वितां दृष्टिं कुमारयोर्निक्षिप्योक्तवान्धर्वात् ॥

कर्णदुःशासनवधात्तुल्यावेव युवां मम ।

अप्रियोऽपि प्रियो योद्धुं त्वमेव प्रियसाहसः ॥ ११ ॥

इत्युत्थाय च परस्परकोधाधिकेषपरपरुषवाङ्कलहप्रस्तावितघोरसङ्ग्रामौ विचित्र-
विभ्रमितगदापरिभासुरभुजदण्डौ मण्डलैर्विचरितुमारबूष्मीमद्योधनौ ।
अहं च देवेन चक्रपाणिना देवसकाशमनुप्रेषितः । आह च देवो देवकी-
नन्दनः । अपर्युषितप्रतिज्ञे मारुतौ प्रनष्टे च कौरवराजे महानासीनो विषादः ।
संप्रति पुनर्भीमसेनेनासादिते सुयोधने निष्कण्टकीभूतं भुवनतलं परिक्लयतु
भवान् । अम्युदयोचिताश्चानवरतं प्रवर्त्यन्तां समारम्भाः । कृतं संदेहेन ।

पूर्यतां सलिलेन रत्नकलशा राज्याभिषेकाय ते

कृष्णात्यन्तचिरोज्जिते च कवरीवन्धे करोतु क्षणम् ।

रामे शातकृठारभासुरकरे क्षत्रद्वुमोच्छेदिनि

कोधान्धे च वृकोदरे परिपत्याजौ कुतः संशयः? ॥ १२ ॥

द्वौपदी—(स्वाष्टम्) जं देवो त्तिहुभणणाहो भणादि तं कहं अण्णहा
हविस्सदि । (यदेवत्तिभुवननाथो भणति तत्कथमन्यथा भाविष्यति ।)

पान्चालकः—न केवलमियमाशीः असुरनिषूदनस्यादेशोऽपि ।

युधिष्ठिरः—को हि नाम भगवता संदिष्टं विकल्पयति ? कः कोऽन्त्र भोः ।

(प्रविश्य ।)

कञ्चुकीः—आज्ञापयतु देवः ।

युधिष्ठिरः—देवस्य देवकीनन्दनस्य बहुमानाद्वत्सस्य मे विजयमङ्गलाय प्रवर्त्येन्तां तदुचिताः समारम्भाः ।

कञ्चुकी—यथाऽज्ञापयति देवः । (सोत्साहं परिकम्य ।) भो भोः संविधातृणां पुरःसराः ! यथाप्रधानमन्तर्विशिका दौवारिकाश्च, एष सलु मुजबलोर्तीर्णकौरवपरिभवसागरस्य निर्वृद्धुर्वद्यप्रतिज्ञाभारस्य मुयोधनानुजशातोन्मूलनप्रभज्जनस्य दुःशासनोरःस्थलविदलननरसिंहस्य दुर्योधनोरुस्तम्भभज्जविनिश्चितविजयस्य बलिनः प्राभज्जनेर्वृकोदरस्य स्नेहपक्षपातिना मनसा मङ्गलानि कर्तुमाज्ञापयति देवो युधिष्ठिरः (आकाशे) किं ब्रूय ? ‘ सर्वोऽधिकतरमपि प्रवृत्तं किं नालोकयसि ’ इति । साधु पुत्रकाः ! साधु । अनुकृहितकारिता हि प्रकाशयति मनोगतां स्वामिभक्तिम् ।

युधिष्ठिरः—आर्य जयंधर ! ।

कञ्चुकी—आज्ञापयतु देवः ।

युधिष्ठिरः—गच्छ प्रियस्व्यापकं पाञ्चालकं पारितोषिकेण परितोष्य ।

कञ्चुकी—यदाज्ञापति देवः । (इति पाञ्चालकेन सह निष्कान्तः ।)

द्रौपदी—महाराज ! किणिमित्तं उण णाहभीमसेणेण सो दुराआरो भणिदो—पञ्चाणं वि अम्हाणं मज्जे जेण रोअदि तेण सह दे संगामो होडु त्ति । जइ मद्दीसुदाणं एकदरेण सह संगामो तेण पत्थिदो हवे तदो अच्चाहिदं हवे । (महाराज ! किणिमित्तं पुनर्नाथभीमसेनेन स दुराचारो भणितः—‘ पञ्चानामप्यस्माकं मध्ये येन रोचते तेन सह ते सङ्गामो भवतु ’ इति । यदि माद्रीसुतयोरेकतरेण सह सङ्गामस्तेन प्रार्थितो भवेत्ततोऽत्याहितं भवेत् ।)

युधिष्ठिरः—कृष्ण ! एवं मन्यते जरासंघवाती । हतसकलमुहृदन्धु-
वरिनुजराजन्यासु कृपकृतवर्माश्वत्थामशोषास्वेकादशस्वक्षौहिणिष्वान्धवः
शरीरमात्रविभवः कदाचिदुत्सृष्टिनिजाभिमानो धार्तराष्टः परित्यजेदायुधं तपो-
वनं वा ब्रजेत्सन्धिं वा पितृमुखेन याचेत् । एवं सति सुदूरमतिक्रान्तः प्रति-
ज्ञाभारो भवेत्सकलरिपुजयश्चेति । समरं प्रतिपत्तुं पञ्चानामपि पाण्डवानामेक-
स्यापि नैव क्षमः सुयोधनः । शङ्के चाहं गदायुद्धं वकोदरस्यैवानेन । अयि
सुक्षतिये ! पश्य ।

क्रोधोदगर्णगदस्य नास्ति सदृशः सत्यं रणे मारुतेः

कौरव्ये कृतहस्तता पुनरियं देवे यथा सीरिणि ।

स्वस्त्यस्तुदूतधार्तराष्ट्रनलिनीनागाय वत्साय मे

शङ्के तस्य सुयोधनेन समरं नैवेतरेषामहम् ॥१३॥

(नेपथ्य ।)

तृष्णितोऽस्मि भोस्तृष्णितोऽस्मि संभावयतु कश्चित्सलिलच्छायासंप्रदानेन
माम् ।

युधिष्ठिरः—(आकर्ण्य ।) कः कोऽत्र भोः ? ।

(प्रविश्य)

कन्तुकी—आज्ञापयतु देवः ।

युधिष्ठिरः—ज्ञायतां किमेतत् ।

कन्तुकी—यदाज्ञापयति देवः । (इति निष्क्रम्य धुनः प्रविश्य ।)

देव ! क्षुद्रानतिधिरूपस्थितः ।

युधिष्ठिरः—शीघ्रं प्रवेशय ।

कन्तुकी—यदाज्ञापयति देवः (इति निष्कान्तः)

(ततः प्रविशति मुनिवेषधारी चार्वाको नाम राक्षसः)

राक्षसः—(आत्मगतम् ।) एषोऽस्मि चार्वाको नाम राक्षसः सुयो-
धनस्य मित्रं पाण्डवान्वच्छयितुं भ्रमामि । (प्रकाशम् ।) तृष्णितोऽस्मि ।
सम्भावयतु मां कश्चिज्जलच्छायाप्रदानेन । (इति राशः समीपमुपसर्पति ।)

(सर्वं उत्तिष्ठन्ति ।)

युधिष्ठिरः—मुने ! अभिवादये ।

राक्षसः—अकालोऽयं समुदाचारस्य । जलप्रदानेन सम्भावयतु माम् ।

युधिष्ठिरः—मुने ! इदमासनम् । उपविश्यताम् ।

राक्षसः—(उपविश्य ।) ननु भवताऽपि क्रियतामासनपरिग्रहः ।

युधिष्ठिरः—(उपविश्य ।) कोऽत भोः! सलिलमुपनय ।

(प्रविश्य शृंगीतभृङ्गारः ।)

कञ्चुकी—(उपसृत्य ।) महाराज ! शिशिरमुरभिसलिलसम्पूर्णोऽयं
मृज्ञारः पात्रमाननं चेदम् ।

युधिष्ठिरः—मुने ! निर्वर्त्यामुदन्याप्रतीकारः ।

राक्षसः—(पादौ प्रक्षाल्योपस्पृशन्विच्चन्त्य) भोः क्षत्रियस्त्वमिति मन्ये ।

युधिष्ठिरः—सम्यग्वेति भवान् ।

राक्षसः—प्रतिदिनसुलभस्वजनविनाशेषु सङ्ग्रामेषु युप्मत्तो नादेयं
सलिलादिकम् । भवतु । छायैवानया सरस्वतीशिशिरतरङ्गसृष्टशा मरुता
चानेन विगतकूमो भविष्यामि ।

द्रौपदी—बुद्धिमदिए ! वीएहि महेसि इमिणा ताळवण्डेण । (बुद्धि-
मतिके ! वीजय महर्षिमनेन ताळवृन्तेन ।)

(चेटी तथा करोति ।)

राक्षसः—भवति ! अनुचितोऽयमस्मासु समुदाचारः ।

युधिष्ठिरः—मुने ! कथय कथमेवं भवान्परिश्रान्तः ? ।

राक्षसः—मुनिजनसुलभेन कौतूहलेन तत्त्वभवतां महाक्षत्रियाणां द्वन्द्व-
युद्धभवलोकयितुं पर्यटामि समन्तपञ्चकम् । अद्य तु बलवत्तथा शरदातप-
स्यापर्याप्तमेवावलोक्य गदायुद्धमर्जुनसुयोधनयोरागतोऽस्मि ।

(सर्वे विषादं नाट्यन्ति ।)

कञ्चुकी—मुने ! न खल्वेवम् । भीमसुयोधनयोरिति कथय ।

राक्षसः—आः, अविदितवृत्तान्त एव कथं मामासिपसि ।

युधिष्ठिरः—महर्षे ! कथय कथय ।

राक्षसः—क्षणमात्रं विश्रम्य सर्वे कथयामि भवतो, न पुनरस्य
वृद्धस्य ।

युधिष्ठिरः—कथय किमर्जुनसुयोधनयोरिति ? ।

राक्षसः—ननु पूर्वमेव कथितं मया प्रवृत्तं गदायुद्धमर्जुनसुयोधन-
योरिति ।

युधिष्ठिरः—न भीमसुयोधनयोरिति ।

राक्षसः—वृत्तं तत् ।

(युधिष्ठिरो द्रौपदी च मोहमुपगतौ ।)

कञ्जुकी—(सलिलेनासिद्ध्य ।) समाश्वसितु देवो देवी च ।

चेटी—समस्समदु समस्समदु देवी । (समाश्वसितु समाश्वसितु देवी ।)

(उभौ संशां लभेते ।)

युधिष्ठिरः—किं कथयसि मुने ! वृत्तं भीमसुयोधनयोर्गदायुद्धमिति । ।

द्रौपदी—भअवं ! कहेहि कहेहि किं वृत्तं ? त्ति । (भगवन् ! कथय कथय किं वृत्तामेति ।)

राक्षसः—कञ्जुकिन् कौ पुनरेतौ ? ।

कञ्जुकी—एष देवो युधिष्ठिरः । इयमपि पाञ्चाली ।

राक्षसः—आः ! दारुणमुपकान्तं मया नृशंसेन ।

द्रौपदी—हा जाह भीमसेण ! (हा नाथ भीमसेन !) (इति मोह मुपगता ।)

कञ्जुकी—किं नाम कथितम् ! ।

चेटी—समस्समदु समस्समदु देवी । (समाश्वसितु समाश्वसितु देवी ।)

युधिष्ठिरः—(सात्म ।) ब्रह्मन् !

पदे संदिग्ध एवास्मिन्दुःखमास्ते युधिष्ठिरः ।

वत्सस्य निश्चिते तत्त्वे प्राणत्यागादयं सुखी ॥ १४ ॥

राक्षसः—(सानन्दमात्मगतम्) अत्रैव मे यत्नः । (प्रकाशम्)
यदि त्ववश्यं कथनीयं तदा संक्षेपतः कथयामि । न युक्तं बन्धुव्यसनं विस्त-
रेणावेदायितुम् ।

युधिष्ठिरः—(अशौष्ण मुञ्चन्)

सर्वथा कथय ब्रह्मन्संक्षेपाद्विस्तरेण वा ।

वत्सस्य किमपि श्रोतुमेष दत्तः क्षणो मया ॥ १५ ॥

राक्षसः—श्रूयताम् ।

तस्मिन्कौरवभीमयोर्गुरुगदाघोरध्वनौ संयुगे

द्रौपदी—(सहस्रोत्थाय ।) तदो तदो । (ततस्ततः ।)

राक्षसः—(स्वगतम् ।) कथं पुनरनयोर्लब्धसंज्ञतामपनयामि ।
(प्रकाशम् ।)

सीरी सत्त्वरमागतश्चिरमभूत्तस्याग्रतः सङ्खरः ।

आलम्ब्य प्रियशिष्यतां तु हलिना संज्ञा रहस्याहिता

यामासाद्य कुरुत्तमः प्रतिकृतिं दुःशासनारौ गतः ॥१६॥

युधिष्ठिरः—हा वत्स ! वृकोदर ! । (इति मोहमुपगतः ।)

द्रौपदी—हा णाह भीमसेण ! हा मह परिवपडिआरपरिच्छत जी-विअ ! हा जडासुरबअहिडिम्बकिम्भीरकीअभजरासन्धणिसूदण ! हा सोअ-निवआहरण चाढुआर ! देहि मे पढिवअणम् (हा नाथ भीमसेण ! हा मम परिभवप्रतीकारपरित्यकजीवित ! हा जटासुरबकहिडिम्बकिम्भीरकीचकजरासंघनिषूदन ! हा सौगन्धिकाहरण चाढुकार ! देहि मे प्रतिवचनम् ।)
(इति मोहमुपगता ।)

कञ्चुकी—(सास्तम् ।) हा कुमार भीमसेण ! हा धार्तराष्ट्रकुलकम-लिनीप्रालेयवर्ष ! (संस्क्रमम् ।) समाधसितु महाराजः । भद्रे ! समाधा-सय स्वामिनीम् । महर्षे ! त्वमपि तावदाधासय राजानम् ।

राक्षसः—(स्वगतम् ।) आधासयामि प्राणान्परित्याजयितुम् (प्रकाशम् ।)

भो ममिग्राज ! क्षणमेकमाधीयतां समाधासः । कथाशेषोऽप्यस्ति ।

युधिष्ठिरः—(समाधस्य ।) महर्षे ! किमस्ति कथाशेषः ? ।

द्रौपदी—(प्रतिकुदा ।) भअवं ! कहेहि कीदिसो कहासेसो त्ति ।
(भगवन् ! कथय कीदिशः कथाशेष इति ।)

कञ्चुकी—कथय कथय ।

राक्षसः—ततश्च गते तस्मिन्सुक्षत्रिये वीरसुलमां गतिं समग्रसंगलितं आतृवधशोकजं वाष्पं प्रमृज्य प्रत्यग्रक्षतजच्छटाचर्चितां गदां आतृहस्तादा-कृष्य, निवार्यमाणोऽपि संधित्सुना वासुदेवेन, आगच्छागच्छेति सोपहासं अभितगदाक्षकारमूर्च्छितगम्भीरवचनध्वनिनाहूयमानः कौरवराजेन तृतीयोऽनु-जस्ते किरीटी योद्धुमारब्धः । अकृतिनस्तस्य गदाधाताक्षिधनमुत्प्रेक्षमाणेन कामपालेनार्जुनपक्षपाती देवकीसूनुरतिप्रयत्नात्स्वरथमारोप्य द्वारकां नतिः ।

युधिष्ठिरः—साधु भो अर्जुन ! साधु, तदैव प्रतिपक्षा वृकोदरानुगम-
नपदवी गण्डीवं परित्यजता त्वया । अहं पुनः केनोपायेन प्राणापगमन-
महोत्सवमुत्साहिष्ये ।

द्रौपदी—हा णाह भीमसेण ! ण जुतं दाणि दे कणीअसं भादरं
असिक्षिदं गदाए दारुणस्स सत्तुणो अहिमुहं गच्छन्तं उवेक्षिदुम् ।
(हा नाथ भीमसेन ! न युक्तभिदानी ते कनीयांसं आतरमशिक्षितं गदायां दारु-
णस्य शत्रोराभिमुखं गच्छन्तमुपेक्षिदुम् ।) (मोहमुपगता)

राक्षसः—ततश्चाहं—

युधिष्ठिरः—भवतु मुने ! किमतःपरं श्रुतेन ? हा तात भीमसेन !
हा कान्तारव्यसनबान्धव ! हा मच्छरीरस्थितिविच्छेदकातर ! हा जतुगृह-
विपत्समुद्दतरणयानपात्र ! हा किर्मारहिडिम्बासुरजरासंधविनयमल्ल ! हा
कीचकसुयोधनानुजकमलिनीकुञ्जर !

निर्लज्जस्य दुरोदरव्यसनिनो वत्स ! त्वया सीदता
भक्त्या मे समदद्विपायुतबलेनाङ्गीकृता दासता ।
किं नामापकृतं मयाऽधिकमतस्त्वय्यद्य यदूम्यते
त्यक्त्वाऽनाथमवान्धवं सपष्टि मां श्रीतिः क ते साऽधुना !॥१७॥

द्रौपदी—(संशामुपलभ्योत्थाय च ।) महाराघ ! किं एदं वद्वई ? |
(महाराज ! किमेतद्वर्तते ? ।)

युधिष्ठिरः—कृष्ण ! किमन्यत् ? ।

स कीचकानिषूदनो बकहिडिम्बकिर्मारहा
मदान्धवमगधाचलप्रगुणसंघिभेदाशनिः ।
गदापरिषशोभिना भुजयुगेन तेनान्वितः
प्रियस्तव ममानुजोऽर्जुनगुरुर्गतोऽस्तं किल ॥१८॥

द्रौपदी—णाह भीमसेण ! तुए किल मे केसा संजमिदव्वा । ण जुतं
वीरस्स खत्तिअस्स पद्धिणादं सिद्धिलेदुम् । ता पद्धिवालेहि मं जाव उवस-
प्यामि । (पुनर्मोहमुपगता ।) (नाथ भीमसेन ! त्वया किल मे केशाः रूपमयि-
तव्याः । न युक्तं वीरस्य शत्रियस्य प्रतिशातं शिथिलयितुम् । तत्प्रतिषाद्य मां
यावदुपसर्पामि ।)

युधिष्ठिरः—(आकाशे) अम्ब पृथे ! श्रुतोऽयं तव पुत्रस्य समुदा-
चारः ? मामेकमनाथं विलपन्तमुत्सृज्य कापि गतः । तात जरासंधशत्रो !
किं नाम वैपरीत्यमेतावता कोलेनाल्पायुषि त्वयि समालोकितं जनेन ? अथवा
मैयै बहूपलब्धम् ।

दत्त्वा मे करदीकृताखिलनृपां यन्मेदिनीं लज्जसे
द्यूते यच्च पणीकृतोऽपि हि मया न कुःयसि प्रीयसे ।
स्थित्यर्थं मम मत्स्यराजभवेन प्रैसोऽसि यत्सूदतां
वत्सेतानि विनश्वरस्य सहसा दृष्टानि चिङ्गानि ते ॥ १९ ॥

मुने ! किं कथयसि ? ('तस्मिन्कौरखभीमयोः' (६।१६) इत्यादि पठति ।)
राक्षसः—एवमेतत् ।

युधिष्ठिरः—विगस्मद्भागवेयानि ! भगवन्कामपाल ! कृष्णाय्रज !
मुभद्राभ्रातः !

ज्ञातिप्रीतिर्मनसि न कृता क्षत्रियाणां न धर्मो
रूढं सर्वं तदपि गणितं नानुजस्याजुनेन ।
तुल्यः कामं भवतु भवतः शिष्ययोः स्नेहबन्धः
कोऽयं पन्था यदसि विमुखो मन्दभाग्ये मयि त्वम् ॥ २० ॥

(द्रौपदीमुपगम्य ।) अयि पाञ्चाली ! उत्तिष्ठ । समानदुःखावेवावां भवावः ।
मूर्छया किं मामेवमतिसंधत्से ? ।

द्रौपदी—(लब्धसंशा ।) बन्धेन्दु णाहो दुजोहणरुहिरुलिदेण हत्येण
दूसासणविमुक्ते मे केसहत्यम् । हज्जे बुद्धिमदिए ! तुह वि पच्चक्खं एव
णाहण पडिण्णादम् । (कञ्जुकिनमुपेत्य ।) अज्ज । संदिङ्गं दाव मे देवेण देवकी
णन्दणेण केसबन्धणं आरहीयदुत्ति । ता उवणेहि मे पुल्पोप्फदामाहं । वि-
रएह दारिआओ करीम् । करेष्य भअवदो णाराअणस्स वअणम् । ण
हु सो अलीअं संदिसदि । अहवा किं मए संतच्चाए भणिदम् । अचिरगदं
अज्जउत्तं अणुगमिसम् (युधिष्ठिरमुपगम्य ।) महाराअ ! आदीवेहि चिदम्
तुम वि खत्तधम्मं अणुबन्धन्तो एव णाहस्स जीविदहरस्स आहिमुहो होहि ।
(बजातु नाथो दुर्योधनरुधिराद्रेण हस्तेन दुःशासनविमुक्ते मे केशहस्तम् । हज्जे
बुद्धिमतिके ! तवापि प्रत्यक्षमेव नायेन प्रतिज्ञातम् । आर्य ! संदिङ्गं तावन्मे देवेन

देवकीनन्दनेन केशबन्धनमारभ्यतामिति । तदुपनय मे कुल्लुषुष्वदामानि । विरच-
यत दारिकाः कवरीम् । कुर्मो भगवतो नारायणस्य वचनम् । न खलु सोऽलोकं
संदिशति । अथवा किं मया संततया भणितम् । अचिरगतमार्यपुत्रमनुगमिष्यामि ।
महाराज ! आदीपय मे चिताम् । त्वमपि क्षलधर्ममनुवन्नन्नेव नाथस्य जीवितहर-
स्याभिमुखो भव ।

युधिष्ठिरः—युक्तमाह पाञ्चाली । कञ्चुकिन् ! क्रियतामियं तपस्विनी
चितासंविभागेन सह्यवेदना । ममापि सज्जं धनुरुपनय । अलमथवा धनुषा ।

तस्यैव देहरुषिरोक्षितपाटलाङ्गी-

मादाय संयति गदामपविद्य चापम् ।

आतुप्रियेण कृतमद्य यदर्जुनेन

अत्र्यो ममापि हि तदेव कृतं जयेन ॥२१॥

राक्षसः—राजन् ! रिपुजयविमुखं ते यदि चेतस्तदा यत्र तत्र वा
प्राणत्यागं कुरु । वृथा तत्र गमनम् ।

कञ्चुकी—धिङ्मुने ! राक्षससदृशं हृदयं भवतः ।

राक्षसः—(सभयं स्वगतम् ।) किं ज्ञातोऽहमनेन ? । (प्रकाशम् ।)
भोः कञ्चुकिन् ! तयोर्गदया खलु युद्धं प्रवृत्तमर्जुनदुर्योधनयोः । जानामि च
तयोर्गदायां भुजसारम् । दुःखितस्य पुनरस्य राजर्परमनिष्टश्रवणं परिहर-
न्नेवं ब्रवीमि ।

युधिष्ठिरः—(वाष्पं विसृजन् ।) साधु महर्षे ! साधु । सुस्तिगमभि-
हितम् ।

कञ्चुकी—महाराज ! किं नाम शोकान्धतया देवेन देवकल्पेनापि
प्राकृतेनेव त्यज्यते क्षात्रघर्मः ।

युधिष्ठिरः—आर्यं जयंधर !

शोक्यामि तौ परिषपीवरवाहुदण्डौ

वित्तेशशक्रपुरदार्शितवीर्यसारौ ।

भीमार्जुनौ द्वितितले प्रविचेष्टमानौ

द्रष्टुं तयोर्थं निधनेन रिपुं कृतार्थम् ? ॥२२॥

अयि पाञ्चालराजतनये ! मददूर्नेयप्रासशोच्यदशे ! यथा संदीप्यते पावक-
स्तथा सहितावेव बन्धुजनं संभावयावः ।

द्रौपदी:—अज ! करोहि दारुसंचम् । (सर्वतोऽवलोक्य ।) कहं ण को वि महाराअस्य वअणं करोदि । हा णाह भीमसेण । अज तुए विणा महाराओ परिअणेण वि परिहवीआदि । (आर्य ! कुरु दारुसंचयम् । कथं न कोऽपि महाराजस्य वचनं करोति । हा नाथ भीमसेण ! अथ त्वया विना महाराजः परिजनेनापि परिभूयते ।)

राक्षसः:—सद्वशमिदं भरतकुलवधुनां यत्पत्युरनुमरणम् ।

युधिष्ठिरः:—महर्षे ! न कश्चिच्छृणोति तावदावयोर्वचनम् । तदिन्धन-प्रदानेन प्रसादः क्रियताम् ।

राक्षसः:—मुनिजनविरुद्धमिदम् । (स्वगतम् ।) हन्त पूर्णे मे मनो-रथः । यावदनुपलक्षितः समिन्धयामि वन्हिम् । (प्रकाशम् ।) राजन् न शक्नुमो वयमिहैव स्थातुम् । (इति निष्कांतः ।)

युधिष्ठिरः:—कृष्णे ! न कश्चिद्समद्वचनं करोति । भवतु । स्वयमेवाहं दारुसंचयं कृत्वा चितामादीपयामि ।

द्रौपदी—तुवरेदु तुवरेदु महाराओ । (त्वरतां त्वरतां महाराजः ।)
(नेपथ्ये कलकलः ।)

द्रौपदी—(सभयमाकर्ण्य ।) महाराअ ! कस्स वि एसो बलदृपिदस्स विसमो सङ्खणिग्नोसो सुणीआदि । अवरं वि अप्यिअं सुणिदुं अत्यि णिब्बन्धो तदो विलम्बीआदि ? । (महाराज ! कस्यायेष बलदृपितस्य विषमः शब्दस्य-निर्धोषः श्रूयते । अपरमन्वयप्रियं श्रोतुमस्ति निर्बन्धस्ततो विलम्ब्यते ? ।)

युधिष्ठिरः:—न खलु विलम्ब्यते । उत्तिष्ठ ।

(इति सर्वे परिक्रामन्ति ।)

युधिष्ठिरः:—अयि पाञ्चालि अम्बायाः सपत्नीजनस्य च किंचित्सं-दिश्य निवर्तय परिजनम् ।

द्रौपदी—महाराअ ! एवं अम्बाए संदेसिस्सम्—जो सो बजहिडि-म्बकिम्भीरजडासुरजरासंघविजअमलो सो वि दे मञ्जमपुत्तो मह हदासाए पक्खवादेण परलोअं गदो त्ति । (महाराज ! एवं अम्बायै संदेश्यामि—यः स बजहिडिम्बकिम्भीरजटासुरजरासंघविजयमङ्गः सोऽपि ते मध्यमपुत्रो मम हुता-शायाः पक्षपातेन परलोकं गत इति ।)

युधिष्ठिरः:—भद्रे बुद्धिमतिके ! उच्यतामस्मद्वचनादम्बा ।

येनासि तत्र जतुवेशमनि दीप्यमाने
 निर्वाहिता सह सुतैर्भुजयोर्बिलेन ।
 तस्य प्रियस्य बलिनस्तनयस्य पाप-
 मास्यामि तेऽन्ब ! कथयेत्कथमीद्वगन्यः ॥२३॥

आर्य जयंधर ! त्वया सहदेवसकाशं गन्तव्यम् । वक्तव्यश्च तत्रभवान्माद्रेयः
 पाण्डवकुलबृहस्पतिः कनीयानस्माकं सकलकुरुक्षुलकमलाकरवडवानलो युधि-
 ष्ठिरः परलोकमभिप्रास्थितः प्रियमनुनमप्रतिकूलं सततमाशंसनीयमसंमूढं व्यस-
 नेऽन्बुद्ये च भवन्तमविरलमालिन्य शिरसि चाद्रायेदं प्रार्थयते ।

मम हि व्यसा दूरेणाल्पः श्रुतेन समो भवा-
 न्सहजकृपया बुध्या ज्येष्ठो मनीषितया गुरुः ।
 शिरसि मुकुलौ पाणी कृत्वा भवन्तमतोऽर्थये
 मयि विरलतां नेयः स्नेहः पिरुर्भव वारिदः ॥२४॥

अपि च । बाल्ये संवर्धितस्य नित्यमभिमानिनोऽश्मसदशहृदयसारस्य नकुल-
 स्यापि ममाज्ञाया वचने स्थातव्यम् । तदुच्यतां नकुलः । नानुगन्तव्यास-
 तपदी ! त्वया हि वत्स !

विस्मृत्यास्माव् श्रुतविशद्या प्रज्ञया सानुजेन
 क्षीणे पाण्डावुदकपृष्ठतानश्रुगर्भान्प्रदातुम् ।
 दायादानामपि तु भवने यादवानां कुले वा
 कान्तारे वा कृतवसतिना रक्षणीयं शरीरम् ॥२५॥

गच्छ जयंधर ! अस्मच्छरीरस्पृष्टिक्या शापितोऽसि भवताऽकालहीनमिद-
 मवश्यमावेदनीयम् ।

द्रौपदी—हला बुद्धिमदिए ! भणाहि मह वअणेण पिअसहीं सुभ-
 द्वम्—‘ अज्ज वच्छाए उत्तराए चोत्थो मासो पाण्डिवण्णस गव्भस्स । ता
 एदं कुछस्स पष्टिट्ठावअं सावहाणं रक्ख त्ति । कदा वि इदो परलोअग-
 दस्स समुरउलस्स अम्हाणं वि सलिलविन्दुदो हविस्सदि’ त्ति । (हला-
 बुद्धिमतिके ! भण मम वचनेन प्रियसर्वां सुभद्रां—‘ अद्य वत्साया उत्तरायाश्र-
 तुयों मासः प्रतिपत्तस्य गर्भस्य । तदेन कुलस्य प्रतिष्ठापकं सावधानं रक्षेति ।
 कदापीतः परलोकगतस्य शशुरकुलस्यास्माकमपि सलिलविन्दुदो भविष्यति’ इति)
 युधिष्ठिरः—(सालम् ।) भोः कष्टम् ।

शाखारोघस्थगितवसुधामण्डले मण्डिताशे

पीनस्कंवे सुसदशमहामूलपर्यन्तबन्धे ।

द्रग्धे दैवात्सुमहति तरौ तस्य सूक्ष्माङ्कुरेऽस्मि-

ज्ञाशाबन्धं कमपि कुरुते छाययार्थी जनोऽयम् ॥२६॥

द्रौपदि ! साधये इदानीच्यवसितम् । (कञ्चुकिनमवलोक्य ।) आर्य जयं-
धर ! अस्मच्छरीरेण शापितोऽपि तथापि न गम्यते ? ।

कञ्चुकी—(साक्रन्दम् ।) हा देव पाण्डो ! तव सुतानामजातशत्रु-
भमिर्जुननकुलसहदेवानामयं दारुणः परिणामः ! हा देवि कुन्ति ! भोज-
राजभवनपताके !

भ्रातुस्ते तनयेन शौरिगुरुणा श्यालेन गाण्डीविन-
स्तस्यैवाखिलधार्तराष्ट्रलिनीव्यालोलेन दन्तिनः ।
आचार्येण वृकोदरस्य हलिनोन्मत्तेन मत्तेन वा
दग्धं त्वत्सुतकाननं ननु मही यस्याश्रयाच्छीतला ॥२७॥

(इति रुदनिष्कान्तः ।)

युधिष्ठिरः—जयंधर, जयंधर,

(प्रविश्य ।)

कञ्चुकी—आज्ञा पयतु देवः ।

युधिष्ठिरः—वक्तव्यमिति ब्रवीमि । न पुनरेतावन्ति भागवेयानि नः ।
यदि कदाचिद्विनयी स्याद्वत्सोऽर्जुनस्तद्वक्त्व्योऽस्मद्वचनाद्वता ।

हली हेतुः सत्यं भवति मम वत्सस्य निधने

तथाप्येष भ्राता सहजसुहृदस्ते मधुरिषोः ।

अतः क्रोधः कार्यो न खलु यदि च प्राणिषि ततो

कनं गच्छेमा गाः पुनरकरुणां क्षात्रपदवीम् ॥२८॥

कञ्चुकी—यदाज्ञापयति देवः । (इति निष्कान्तः ।)

युधिष्ठिरः—(अग्नि दृष्ट्वा सहर्षम् ।) कृष्णो ! ननूद्धतशिखाहस्ताद्व-
तास्मद्विघ्व्यसनिजनः समिद्धो भगवान्हुताशनस्तवेन्धनीकरोम्यात्मानम् ।

द्रौपदी—पसिअदु महाराओ इमिणा अपच्छिमेण पणएण । अहं
दाव अमादो पविसामि । (प्रसीदतु महाराजोऽनेनापश्चिमेन प्रणयेन । अहं ता-
तावदग्रतः प्रविशामि ।)

युधिष्ठिरः— सहितावेवा भ्युदयमुपभोक्यावहे ।

चेटी— हा भअवन्तो लोभावाला ! परित्ताअह परित्ताअह । एसो क्खु सोमवंशराएसी राअसू असंतप्तिदहव्यवाहो खण्डवसंतप्तिदहवहस्स किरी-डिणो जेहो भादा सुग्रीष्णामहेअ महाराअनुहिंडिरो । एसां वि पाञ्चाल-राअतंणआ देवी वेदिमज्ञासंभवा जण्णसेणी । दुवे वि णिकरुणजलणस्स प्पेसेण इन्वणीहोन्ति । ता परित्ताअह अज्ञा, परित्ताअह । कधं ण को वि परित्ताअदि । (तयोरतः पातित्वा ।) किंवसिदं देवीए देवण अ ? (हा भ-गवन्तो लोकपाला : परित्रायध्वं परित्रायध्वम् । एष खलु सोमवंशराजर्णी राजसूय-संतर्पितहव्यवाहः खण्डवसंतर्पितहस्यकिरीटिनो ज्येष्ठो भ्राता सुग्रीष्णनामधेयो महाराज्युधिष्ठिरः । एषापि पाञ्चालराजतनया देवी वेदिमध्यसंभवा याशसेनी । द्वाविधि निष्करुणज्वलनस्य प्रवेशेनेन्द्रियाभवतः तत्परित्रायध्वमार्याः । परित्रायध्वम् । कथं ? न कोऽपि परित्रायते । किं व्यवसितं देव्या देवेन च ?

युधिष्ठिरः— अयि बुद्धिमतिके, यद्वत्सलेन प्रियानुजेन विना सदृशं तत् । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रे ! उदकमुपानय ।

(चेटी तथा करोति ।)

युधिष्ठिरः— (पादौ प्रक्षाल्योपस्थृश्य च ।) एष तावत्सलिलाज्ञालिर्ग-ज्ञेयाय भीष्माय गुरुवे, प्रपितामहाय शान्तनवे, पितामहाय विनिव्रीयर्याय । (चक्रम् ।) तातस्याधुनावसरः ! अयं तावत्स्वर्गस्थिताय सुग्रीष्णनाम्ने पित्रे पाण्डवे ।

अद्यप्रभृति वारीदमस्मत्तो दुर्लभं पुनः ।

तात त्वयाम्बया सार्वं मया दत्तं निपीयताम् ॥२९॥

एतज्जलं जलजनीलविलोचनाय

भीमाय भोस्तव ममाप्यविभक्तमस्तु ।

एकं क्षणं तु विषहस्व पिपासितोऽपि

पातुं त्वया सह जवादयमागतोऽस्मि ॥३०॥

अथवा सुक्षत्रियाणां गतिमुपगतं वत्समहं मृतोऽप्यकृती द्रष्टुम् । वत्स भीमिसेन !

मंया पीतं पीतं तदनु भवताम्बास्तनयुगं

मदुच्छिष्टैर्वृत्तिं जनयसि रसैर्वत्सलंतया ।

वितानेष्वप्येवं तव मम च सोमे विधिरभू-

निवापाम्भः पूर्वे पिबसि कथमेवं त्वमधुना ॥ ३१ ॥

कृष्णे ! त्वमपि देहि सलिलाञ्जलिम् ।

द्रौपदी—हज्जे बुद्धिमदिए ! उवणोहि मे सलिलम् । (हज्जे बुद्धिमतिके, उपनय मे सलिलम् ।)

(चेटी तथा करोति)

द्रौपदी—(उपसृत्य जलाञ्जलिं पूर्यित्वा) महाराज ! कस्स सलिलं देखि । (महाराज ! कस्य सलिलं ददामि)

युधिष्ठिरः—

तसै देहि जबं कृष्णे सहसा गच्छते दिवम् ।

अम्बापि येन गान्धार्या रुदितेषु सखीकृता ॥ ३२ ॥

द्रौपदी—णाह भीमसेण ! परिअणोवणीदं उद्दं समग्रदस्स दे पादोद्दं होडुएदं । (नाथ भीमसेन ! परिजनोपनीतमुदकं स्वर्गगतस्य ते पादोदकं भवत्वेतत् ।)

युधिष्ठिरः—फाल्गुनाग्रन !

असमाप्तप्रतिज्ञेऽस्तं गते त्वयि महाभुजे ।

मुक्तकेश्यैव दत्तस्ते प्रियया सलिलाञ्जलिः ॥ ३३ ॥

द्रौपदी—उड्हेहि महाराज ! दूरं गच्छदि दे भादा । (उत्तिष्ठ महाराज ! दूरं गच्छति ते आता ।)

युधिष्ठिरः—(दक्षिणाक्षिण्यस्पदनं सूचयित्वा) पाञ्चालि ! निमित्तानि मे कथयन्ति संभावयिष्यसि वृकोदरमिति ।

द्रौपदी—महाराज ! सुनिमित्तं होडु । (महाराज ! सुनिमित्तं भवतु)

(नेपथ्ये कलकलः)

(प्रविश्य संश्रांतः ।)

कंचुकी—परित्रायतां परित्रायतां महाराजः । एष खलु दुरात्मा कौ-रवापसदः क्षतजाभिषेकपाटलिताम्बरशरीरः समुद्धितदिग्घभीषणगदापाणिरुद्यतकालदण्ड इव कृतान्तोऽत्रभवतीं पाञ्चालराजतनयामितस्ततः परिमार्गमाण इत एवाभिवर्तते ।

युधिष्ठिरः—हा दैव ! ते निर्णयो जातः । हा गाण्डीवधन्वन् ।

(इति मुद्दति)

द्रौपदी—हा अजउत्त ! हा मम सअंवरसअंगाहदुल्लिद ! पिअं भादुअं अणुगदोसि; ण उण महाराअं इमं दासजणं अ । (इति मोहमुपगता) (हा आर्यपुत्र ! हा मम स्वयंवरस्वयंग्राहदुर्लित ! प्रियं भ्रातरमनुगतोऽसि न पुनर्महाराजामिमं दासजनं च ।)

युधिष्ठिरः—हा वत्स सव्यसाचिन ! हा त्रिलोचनाङ्गनिष्पेषमल्ल ! हा निवातकवचोद्धरणनिष्कण्टकीकृतामरलोक ! हा बद्याश्रममुनिद्वितीयतापस ! हा द्रोणाचार्यप्रियशिष्य ! हा अख्लशिक्षाबलपरितोषितगाङ्गेय ! हा राघेयकुलकमलिनीप्रालोयवर्ष ! हा गन्धर्वनिर्वासितदुर्योधन ! हा पाण्डवकुलकमलिनीराजहंस !

तां वत्मलामनभिवाद्य विनीतमम्बां

गाढं च मामनुपगुह्यं मयाप्यनुक्तः ।

एतां स्वयंवरवध्यं दयितामहृष्वा

दीर्घप्रवासमायि तात ! कथं गतोऽसि ? ॥३४॥

(मोहमुपगतः ।)

कञ्चुकी—कष्टं भोः कष्टम् । एष दुरात्मा कौरवाधमो यथेष्टमित एवाभिर्वर्तते । सर्वथायमेव कालोचितः प्रतीकारः चितासमीपमुपनयाम्बन्न भवती पाञ्चालराजतनयाम् । अहमप्येवमेवानुगच्छामि । (चेटीं प्रति) भद्रे त्वमपि देव्या भ्रातरं धृष्टद्युम्नं नकुलसहदेवौ वाऽवाप्नुहि । एवमवस्थिते महाराजेऽस्तामितयोर्भीमार्जुनयोः कुतोऽत्र परित्राणाशा ?

(नेपथ्ये कलकलान्तरम् ।)

भो भोः समन्तपञ्चकसंचारिणः । क्षतजासवमत्तयक्षराक्षसपिशाचग्र-
जन्मकवायसभूयिष्ठा विरलयोधपुरुषाः कृतमसादर्शनत्रासेन । कथयत कर्स्मि-
न्नुदेशं याज्ञसेनी संनिहितेति । कथयाम्युपलक्षणं तस्याः ।

ऊरु करेण परिघट्यतः सलीलं

दुर्योधनस्य पुरतोऽपहृताम्बरा या ।

दुःशासनस्य करकर्षणमिन्नमौलि:

सा द्रौपदी कथयत क पुनः प्रदेशो ? ॥३१॥

कल्चुकी—हा देवि यज्ञवेदिसंभवे ! परिभूयसे संप्रत्यनाथा कुरुकुल-
कलड़केन ।

युधिष्ठिरः—(सहस्रोत्थाय ।) पाव्न्वालि ! न भेतव्यं न भेतव्यम् ।
कः कोऽत्र भोः ? । सनिष्ठङ्गं मे धनुरुपनय । दुरात्मन्दुर्योधनहतक !
आगच्छ । अपनयामि ते गदाकौशलसंभृतं भुजदर्पं शिलीमुखासोरण ।
अन्यच्च रे कुरुकुलाङ्गार !

प्रियमनुजमपश्यस्तं जरासंधशत्रुं

कुपितहरकिरातायोधिनं तं च वत्सम् ।

त्वमिव कठिनचेताः प्राणितुं नास्मि शक्तो

ननु पुनरपहर्तुं बाणवैस्तवासून् ॥३६॥

(ततः प्रविशति गदापाणिः क्षतजसिक्कसर्वाङ्गो भीमसेनः)

भीमसेनः—ननु भोः समन्तपञ्चकसंचारिणः !

नाहं रक्षो न भूतो रिपुरुधिरजलालहादिताङ्गः प्रकामं

निस्तीर्णोरुप्रतिज्ञाजलनिधिगहनः क्रोधनः क्षत्रियोऽस्मि ।

भो भो राजन्यवीराः समराशिखिशिखादग्वशेषाः कृतं व-

खासेनानेन लीनैर्हत्करितुरगान्तहिंतेरास्यते यत् ॥३७॥

कथयन्तु भवन्तः कस्मिन्नुद्देशे पाञ्चाली तिष्ठति ? ।

द्रौपदी—(लब्धसंज्ञा) परित्ताअदु परित्ताअदु महाराओ । (परित्ता-
यतां परित्तायतां महाराजः ।)

कल्चुकी—देवि पाण्डुस्तुषे ! उत्तिष्ठोत्तिष्ठ । संप्रति झटिति चिता-
प्रवेश एव श्रेयान् ।

द्रौपदी—(सहस्रोत्थाय) कहं, ण संभावेमि अज्ज वि चिदासमीवम् ?
(कर्थ, न संभावयाम्यद्यापि चितासमीपम् ?)

युधिष्ठिरः—कः कोऽत्र भोः ? सनिष्ठङ्गं धनुरुपनय । कर्थ, न कश्चि-

त्परिजनः । भवतु । बाहुयुद्धेनैव दुरात्मानं गाढमालिङ्गं ज्वलनमभिपातयामि
(परिकरं बधाति ।)

कन्चुकी—देवि पाण्डुस्तुषे ! संयन्यन्तामिदानीं नयनपथावरोधिनो
दुःशासनावकृष्टा मूर्धजाः । अस्तमिता संप्रति प्रतीकाराशा । चितासमीप-
मेव द्रुततरं संभावय ।

युधिष्ठिरः—कृष्ण ! न खल्वनिहते तस्मिन्दुरात्मनि दुर्योधने संह-
रत्व्याः केशाः ।

भीमसेनः—(सत्वरं परिकम्य) पाञ्चालि ! न खलु मयि जीविति सं-
हरत्व्या दुःशासनविलुलिता वेणिरात्मपाणिभ्याम् । तिष्ठ, स्वयमेवाहं संह-
रामि ।

(द्रौपदी भवादपसर्पति ।)

भीमसेनः—तिष्ठ भीरु ! काधुना गम्यते ? । (इति केशेषु ग्रहणिभि-
च्छति ।)

युधिष्ठिरः—(वेगाद्वीरं गाढमालिङ्ग ।) दुरात्मन् ! भीमार्जुनशत्रो !
सुयोधनहतक !

आशैश्वादनुदिनं जनितापराधः

मत्तो बलेन भुजयोर्हतराजपुत्रः ।

आसाद्य मेऽन्तरमिदं भुजपञ्चरस्य

जीवनप्रयासि न पदात्पदमव्य पाप ॥ ३८ ॥

भीमसेनः—अये कथम् ! आर्यः सुयोधनशङ्क्या क्रोधान्विदयं मामा-
लिङ्गति ? आर्य ! प्रसीद प्रसीद ।

कन्चुकी—(निर्वर्ष्य सहर्षम् ।) महाराज ! दिष्टशा वर्धसे । अयं
खस्वायुष्मान्मिसेनः सुयोधनक्षतजारुणीकृतसकलशरीरो दुर्लक्षव्यक्तिः ।
अलमधुना संदेहेन ।

चेटी—(द्रौपदीमालिङ्ग ।) देवि ! णिवट्टीअदु णिवट्टीअदु । एसो
कलु पूरिदपडिणाभारो णाहो दे वेणीसंहारं कादुं तुमं एव अण्णेसदि ।
(देवि ! निवृत्यताम् । एष खलु पूरितप्रतिशाभारो नाथस्ते वेणीसंहारं
कर्तुं त्वामेवान्विष्टति ।)

द्रौपदी—हजे ! कि मं अलीअवअणेहिं आसासेसि ? । (हजे !
कि मामलीकवचनैराशासयसि ? ।)

युधिष्ठिरः—जयंधर ! किं कथयसि ! नायमनुजद्वेषी दुर्योधनहतकः ? ।

भीमसेनः—देव अजातशत्रो ! कुतोऽव्यापि दुर्योधनहतकः ? ।
मया हि तस्य दुरात्मनः

मूमौ क्षिप्तं शरीरं निहितमिदमसुक्वन्दनाम् निजाङ्ग
लक्ष्मीरायें निषिक्ता चतुरुदधिपयःसीमया सार्धमुर्व्या ।
भृत्या मित्राणि योधा : कुरुकुलमस्तिं दग्धमेतद्रणाम्नी
नामैकं यद्वीषि क्षितिपि ! तदधुना धार्तराष्ट्रस्य शेषम् ॥३९॥

(युधिष्ठिरः स्वैरं मुक्त्वा भीममवलोकयन्नश्वृणि प्रमार्जयति ।)

भीमसेनः—(पादयोः पतित्वा ।) जयत्वार्यः ।

युधिष्ठिरः—वत्स ! बाष्पजलान्तरितनयनत्वात् पश्यामि ते मुखच-
न्द्रम् । कथय कच्चिजीवति भवान्समं किरीटिना ? ।

भीमसेनः—निहतसकलरिपुपक्षे त्वयि नराधिषे जीवति भीमोऽर्जु-
नश्च ।

युधिष्ठिरः—(पुनर्गाहमालिङ्ग ।) तात भीम !

रिपोरास्तां तावनिधनमिदमाख्याहि शतशः

प्रियो आता सत्यं त्वमसि मम योऽसौ बकरिपुः ? ।

भीमसेनः—आर्य ! सोऽहम् ।

युधिष्ठिरः—

जरासंघस्योरःसरसि रुधिरासारसच्छिले

तटावातकीडाललितमकरः संयति भवान् ? ॥४०॥

भीमसेनः—आर्य ! स एवाहम् । मुञ्चतु मामार्थः क्षणमेकम् ।

युधिष्ठिरः—किमपरमवशिष्टम् ?

भीमसेनः—सुमहद्वशिष्टम् । संयमयामि तावदनेन सुयोधनशोणितो-
क्षितेन पाणिना पाञ्चाल्या दुःशासनावकृष्टं केशहस्तम् ।

युधिष्ठिरः—गच्छतु भवान् । अनुभवतु तपस्विनी वेणीसंहारम् ।

भीमसेनः—(द्रौपदीमुपसृत्य ।) देवि पाञ्चालराजतनये ! दिष्टचा वर्धसे रिपुकुलक्षयेण । अलगलमेवंविधं मामालोक्य त्रासेन ।

कृष्ण येनासि राजां सदसि नृपशुना तेन दुःशासनेन
स्त्यानान्येतानि तस्य सृष्टा मम करयोः पीतशेषाण्यस्त्रिज्ञि !

कान्ते ! राजाः कुरुणामतिसरसमिदं मद्ददाचूर्णितोरो-
रङ्गेऽरङ्गेऽस्त्रिष्ठिष्ठिकं तव परिभवजस्यानलस्योपशान्त्यै ॥४१॥

बुद्धिमतिके ! क सा भानुमती ? परिभवतु संप्रति पाण्डवदारान् ।
भवति यज्ञेवेदिंसभवे !

द्रौपदी—आणवेदु णाहो । (आशापयतु नाथः ।)

भीमसेनः—स्मरति भवती यन्मयोक्तम् । (‘चञ्चद्रमुज—’(१२१)
इत्यादि पठति ।)

द्रौपदी—णाह ! ण केवलं सुमरामि । अणुहवामि अ णाहस्स प्पसा-
देण । (नाथ ! न केवलं स्मरामि । अनुभवामि च नाथस्य प्रसादेन ।)

भीमसेनः—(वेणीमवधूय ।) भवति ! संयम्यतामिदानीं धार्तराष्ट्र-
कुलकालरात्रिर्दुःशासनविलुलितेयं वेणी ।

द्रौपदी—णाह ! विसुमिरिदं एदं वावारं णाहस्स प्पसादेण पुणो वि
सिकिखस्सम् । (नाथ ! विसृतमेतं व्यापारं नाथस्य प्रसादेन षुनरपि शिक्षिष्ये)
(भीमसेनो वेणीं बन्नाति ।)

(नेपथ्ये ।)

कोधान्वैर्यस्य मोक्षात्क्षतनरपतिभिः पाण्डुपुत्रैः कृतानि
प्रत्याशां मुक्तकेशान्यतुलमुजवलैः पार्थिवान्तःपुराणि ।

कृष्णायाः केशपाशाः कुपितयमंसखो धूमकेतुः कुरुणां
सोऽयं बद्धः प्रजानां विरमतु निघनं स्वस्ति राजां कुलेभ्यः॥४२॥

युधिष्ठिरः—देवि ! एष ते मूर्धजानां संहारोऽभिनन्दितो नभस्तल्वा-
रिणा सिद्धजनेन ।

(ततः प्रविशतः कृष्णार्जुनौ ।)

कृष्णः—(युधिष्ठिरमुपगम्य ।) विजयतां निहतसकलारातिमण्डलः सानुजः पाण्डवकुलचन्द्रमा महाराजो युधिष्ठिरः ।

अर्जुनः—जयत्वार्यः ।

युधिष्ठिरः—(विलोक्य ।) अये ! भगवान्पुण्डरीकाक्षो वत्सश्च किरीटी । भगवन् कुतस्तस्य विजयादन्यद्यस्य भगवान्पुराणपुरुषो नारायणः स्वयं मङ्गलान्याशास्ते ।

कृतगुरुमहदादिक्षोभसंभूतमूर्ति
गुणिनमुदयनाशस्थानहेतुं प्रजानाम् ।
अजममरमचिन्त्यं चिन्तयित्वापि न त्वां
भवति जगति दुःखी किं पुनर्देव ! द्वष्टा ॥४६॥

(अर्जुनमालिङ्ग ।) वत्स ! परिष्वजस्व माम् ।

कृष्णः—महाराज युधिष्ठिर ! एते खलु भगवन्तो व्यासवाल्मीकिजा-मद्गन्यजावालिप्रभृतयो महर्षयः कल्पिताभिषेकमङ्गला नकुलसहेदेवसात्यकि-प्रमुखाश्च सेनापतयो यादवमत्यमागधकुलसंभवाश्च राजकुमाराः स्कन्धोत्त-म्भितीर्थवारिकलशास्तवाभिषेकं धारयन्तमिष्ठानिति । अहमपि चार्वाकेण विप्रकृतं भवन्तमुपलभ्यार्जुनेन सहं सत्वरमागतः ।

भीमसेनः—(सरोषम् ।) कासौ धार्तीराष्ट्रसखः पुण्यजननापसदो येनार्थस्य महांश्चित्तविन्म्रमः कृतः ।

कृष्णः—निगृहीतः स दुरात्मा नकुलेन । तत्कथय महाराज ! किम-स्मात्परं समीहितं संपादयामि ।

युधिष्ठिरः—देव पुण्डरीकाक्ष ! न किंचित्त ददाति भगवान्प्रसन्नः । अहं तु पुरुषसाधारण्या बुद्ध्या संतुष्यामि । नखल्वतः परमम्यर्थयितुं क्षमः । पश्यतु देवः ।

क्रोधान्वैः सकलं हतं रिपुकुलं पञ्चाक्षतास्ते वर्यं
पाञ्चाल्या मम दुर्नयोपजनितस्तर्णीं निकारार्णवः ।

त्वं देवः पुरुषोत्तमः सुकृतिनं मामाद्वतो भाषसे
किं नामान्यदतः परं भगवतो याचे प्रसन्नादहम् ॥४४॥
तथापि प्रीततरश्चेद्गवांस्तदिदमस्तु ।

अकृपणमस्तुक्श्रान्तं जीव्याजनः पुरुषायुषं
भवतु भगवन्मक्तिद्वैतं विना पुरुषोत्तमे ।
दयितमुवनो विद्वद्बन्वर्मणेषु विशेषवि-
त्सततसुकृती भूयाद्भूयः प्रसाधितमण्डलः ॥४९॥

कृष्णः—एवमस्तु ।

(इति निष्कान्ताः सर्वे ।)

इति षष्ठोऽङ्कः ।

इति श्रीभद्रनारायणकृतं वेणीसंहारम् ।

❀❀❀❀❀❀❀❀
❀ ❀ || समाप्तम् || ❀
❀❀❀❀❀❀❀❀

वेणीसंहारे सुभाषितानि ।

—४०६—

पृष्ठम् । पंक्तिः ।

अकुशलदर्शना अपि स्वप्नाः प्रशंसया कुशलपरिणामा भवन्ति ।	१४...१९—२०
अनुक्तहितकरिता हि प्रकाशयति मनोगतां स्वाभिभक्तिम् । ...	
अनुङ्गाधनीयः सदाचारः । ७३	१७
अप्रमत्तसंचरणीयानि रिपुबलानि । १२	१३
आत्मारामा विहितरतयो निर्विकल्पे समाधौ । १०	
शानोद्रेकाद्विघटितमोग्नथयः सत्वनिष्ठाः ।	} स्लो. २३
यं वीक्षन्ते कमपि तमसां ज्योतिषां वा परस्तात् ।	
तं मोहान्धः कथमिव जनो वेतु देवं पुराणम् ॥	
उपक्रियमाणाभावे किमुपकरणेन ? । ६५.....२३	
कालानुरूपं प्रतिविधातव्यम् । ६९.....६—७	
दैवायत्तं कुले जन्म । ४३.....११	
न किंविन्न ददाति भगवान्प्रसन्नः । १०१.....२१	
न घटस्य कूपस्तने रज्जुरपि तत्र प्रक्षेतव्या । ६५...२१—२२	
न युक्तमनभिवाद्य गुरुन् गन्धम् । ७३...१७—१८	
न युक्तं बन्धुव्यसनं विस्तरेणावेदयितुम् । ८०.....१	
प्रकृतिर्दुर्ल्यजा । ४०.....१	
यावद्वाणिति तावदुपदेष्टव्यभूमिविजिगीषुः प्रशावताम् । ... ६६...१७—१८	
यावदयं संसारस्तावत्प्रसिद्धैवेयं लोकयात्रा यत्युत्त्रैः पितरो । ... ३६ } १८—१९	
लोकद्वयेऽप्यनुवर्तनीया इति ।	
वर्तुं सुकरीमिदं दुष्करमध्यवसितुम् । ४२.....२०	
वन्द्याः खलु गुरवः । ८.....२६	
विश्राव्य स्वर्कर्म नाम च वन्दनीया गुरवः । ७३.....२०	
शाखारोधस्थगितवसुधामण्डले मण्डितादौ । ९३...स्लो....२६	
पीनस्कंधे सुसदृशमहामूलपर्यन्तवन्धे ।	
दग्धे दैवाल्सुमहति तरौ तस्य सूक्ष्माह्कुरेऽस्मि-	
ज्ञाशावन्धं कमपि कुरुते छाययार्थी जनोऽयम् ॥	
स एव ज्ञिग्नो जनो यः पृष्ठः पश्यमपि हितं भणति । १	
स्त्रीणां हि साहचर्याद्वन्ति चेतांसि भर्तुसदृशानि । ९ } स्लो....२०	
मधुरापि हि मूर्छयते विषविटपिसमाश्रिता वल्ली ॥	
स्वपञ्च जनः किं न खलु प्रलयति ॥ १४.....११	

वेणीसंहारस्थानां पद्यानामनुक्रमणी ।

पद्यारम्भः	अङ्कः	पद्यम्	पद्यारम्भः	अङ्कः	पद्यम्
अकलितमहिमानं	५,	४०	एष्टस्मदर्थहततात्	३,	२९
अकृपणसश्वान्तं	६,	४५	कथमपि न निषिद्धः	३,	४०
अक्षतसंस्य गदापाणेः	४,	४	कर्णोकोधेन युष्मद्विजये	५,	३७
अत्रैव किं विशसेय-	५,	३२	कर्णदुःशासनवधात्	६,	११
अद्यप्रभृति वारीदं	६,	२९	कर्णोननेन्दुस्मरणात्	५,	१९
अद्य मिथ्याप्रतिज्ञो	३,	४२	कर्णलिङ्गनदायी वा	५,	२४
अद्यवावां रणमुपगती	४,	१५	कर्णेन कर्णसुभगं	५,	३८
अन्धोऽनुभूतश्चात्-	५,	१३	कर्ता द्यूतच्छलानां	५,	२६
अन्योन्यास्फालभिन्न-	१,	२७	कलित्तुवना भुक्तेश्वर्याः	५,	८
अपि नाम भवेन्मृत्युः	४,	९	कालिन्द्याः पुलिनेषु	१,	२
अप्रियाणि करोत्येषः	५,	३१	किं कप्ठे शिथिलीकृतो	२,	९
आयि कर्णं कर्णसुखदां	५,	१४	किं तो व्यासदिशां	२,	१७
अयं पापो यावद्ध	३,	४५	किं शिष्याद्गुरुदक्षिणां	३,	९
अवसानेऽहगराजस्य	५,	३९	कुरु धनोरु पदानि	२,	२१
अवस्थ्यामा हत इति	३,	११	कुरुत्या सह सुवामद्य	५,	४
असमाप्तिशेऽस्तं	६,	३३	कुर्वन्त्वासाहतानां	५,	३६
अञ्जामाविधी कृती	४,	१२	कुसुमाञ्जलिरपर इव	१,	५
अञ्जज्वालावलीट-	३,	७	कृतगुरुमहदादि-	६,	४३
आचार्यस्य त्रिभुवन-	३,	२०	कृतमनुमतं हृष्टं वा यैः	३,	२४
आजन्मनो न वित्यं	३,	१५	कृष्णकेशेषु भार्या	५,	३०
आत्मारामा विहित	१,	२३	कृष्ण येन शिरोरहे	३,	४७
आशालग्नादकृष्ण-	२,	२	कृष्ण येनासि राशां	६,	४१
आशेशवादनुदितं	६,	३८	कृष्ण केशेषु कृष्ण	५,	२९
इदप्रस्य वृक्प्रस्य	१,	१६	कोदण्डज्याकिणाङ्कैः	३,	२७
इयमस्मदुपाश्रयैक-	२,	१०	कौरब्यवंशदावेऽस्मिन्	१,	१९
उद्धातकणितविलोल-	२,	२९	क्रोधान्धैः सकलं हतं	६,	४४
उपेक्षितानां मन्दानां	३,	४३	क्रोधान्वैर्यस्य मोक्षात्	६,	४२
ऊरु करेण परिघट्यतः	६,	३५	क्रोधोदर्शार्णगदस्य नास्ति	६,	१३
एकस्य तावत्साकोऽयं	३,	३४	गते भीमे हते द्रोणे	५,	२३
एकेनापि विनानुजेन	५,	७	गतो येनाद्य त्वं	३,	१६
एतजुलं खलजनीळ-	६,	३०	गुप्या साक्षान्महानल्पः	३,	३
पित स्य	३,	१०	गुरुणां बन्धूनां	६,	६

वेणीसंहारस्थानां पद्यानामनुक्रमणी ।

२

पद्यारम्भः	अड्कः	पद्यम्	पद्यारम्भः	अड्कः	पद्यम्
गृहीतं वेनासीः	३,	१९	दिक्षु व्यूढादिग्रपाद्गः	२,	१९
ग्रहणां चरितं स्वप्नोः	२,	१५	दिष्टथार्घश्चुतिप्रलभ्म-	२,	१३
चञ्चद्भुजभ्रमितचण्ड-	१,	२१	दुःशासनस्य रुधिरे	३,	४९
चत्वारो वयमृत्विजः	१,	२५	दुःशासनस्य हृदय-	२,	२८
चूर्णिं ताशेषकौरव्यः	५,	२८	दृष्टः सप्रेम देव्या	१,	३
जन्मेन्द्रोर्विमले कुले	६,	७	देशः सोऽयमराति	३,	३३
जातोऽहमप्रतिकृतानुज	५,	२	द्रक्ष्यन्ति न चिरात्सुसं	५,	३४
जात्या काममवध्योऽसि	३,	४१	घर्मात्मजं प्रति यमौ च	२,	२६
जवित्सु पाण्डुपुत्रेषु	१,	१८	घिक्सानुजं कुरुपतिं	३,	१३
जृम्भारम्भप्रवितत	२,	८	घृतराष्ट्रस्य तनयान्	१,	९
ज्ञातिप्रीतिर्मनसि न कृता	६,	२०	घृतायुधो यावदहं	३,	४६
ज्ञेया रहः शङ्कित	६,	३	नाहं रक्षो नं भूतो	६,	३७
ज्वलनः शोकजन्मा मां	५,	२०	निर्लज्जस्य दुरोदर-	६,	१७
तथाभूतां दृष्ट्वा	१,	११	निर्वाणवैरदहनाः	१,	७
तद्वीकर्त्वं तव मम पुरः	२,	११	निर्वाण्यै गुरुशाप-	३,	३५
तस्मिन्कौरवभीमयोः	६,	१६	निर्वाण्यै वा सर्वीयै वा	३,	३६
तस्मै देहि जलं कृष्णे	६,	३२	निवापाञ्जिलदानेन	३,	१८
तस्यैव देहरुधिरोक्षित-	६,	२१	निधिद्वैरप्येभिर्णुलित-	१,	१
तस्यैव पाण्डवपशोः	८,	८	नूनं तेनाद्य वरिणे	६,	६
तात्स्तव प्रणयवान्	३,	३०	नोच्चैः सत्यपि चक्षुषी	२,	१
तातं शख्यग्रहणविमुखं	३,	२३	न्यस्ता न भ्रकुटिः	२,	२०
तर्ता वत्सलामनभिवाद्य	६,	३४	पङ्के वा सैकते वा	६,	२
तीर्णे भीष्ममहोदधौ	६,	१	पञ्जग्नाहदाणं मंशाद्	३,	१
तेजस्वी रिष्युहतवन्धु	३,	२७	पञ्जानां मन्यस्तेऽस्माकं	६,	१०
त्यक्तप्राजनरश्मि-	५,	१०	पदे संदिग्ध एवास्मिन्	६,	१४
त्यक्त्वोरित्यतः सरभसं	६,	४	परित्यक्ते देहे	३,	२२
त्रस्तं विनापि विषयात्	६,	४	पर्याप्तनेत्रमचिरोदित-	४,	१०
दग्धुं विश्वं दहनकिरणैः	३,	८	प्रायेणैव हि दृश्यन्ते	२,	१४
दत्त्वा द्रोणेन पार्थात्	४,	२	पाञ्चाल्या मन्युवह्निः	६,	८
दत्त्वा ऽभयं सोऽतिरथो-	३,	२८	पापप्रियस्तव कथं	३,	४४
दत्त्वा मे करदीकृता-	६,	१९	पापेन वेन हृदयस्य	५,	२२
दायादा न ययोर्बलेन	५,	५	पितुर्मूर्धिनि स्पृष्टे	३,	२५

वेणीसंहारम्थानां पद्मानामनुक्रमणी ।

पद्मारम्भः	अङ्कः	पद्मासू	पद्मारम्भः	अङ्कः	पद्मासू
पीताभ्यां मद्भजाभ्यां	५,	३५	यत्सत्यव्रतमङ्गभीरु-	१,	२४
पूर्वन्तां सलिलेन	६,	१२	यदि शब्दमुज्ज्ञित-	३,	३९
प्रत्यक्षमात्तधनुषां	३,	२१	यदि समरमपास्य	३,	६
प्रत्यक्षं हतवान्धुनां	४,	११	यद्गुर्योधनपक्षपात-	३,	५
प्रत्यक्षं हतवान्धवा	५,	९	यद्यैश्चूतमिवज्योतिः	१,	१४
प्रयत्नपरिवोधितः	३,	३४	यन्मोचितस्तव पिता	५,	४२
प्रवृद्धं यदैरं मम	१,	१०	यस्मिश्चिरप्रणय-	२,	१२
प्रापावेकरथारूढौ	५,	२५	युक्तो यथेष्टुपमोग-	४,	६
प्रालेयभिश्चमकरन्द-	२,	७	युष्मन्छासनलङ्घांहसि	१,	१२
प्रियमनुजमपश्येत्सं	६,	३६	युष्मान्हेपवति	१,	१७
प्रेमावद्वास्तिभित-	२,	१८	येनासि तत्र जतुवेशमनि	६,	२३
बालस्य मे प्रकृति,	४,	५	यो यः शब्दं विभर्ति	३,	६२
भग्नं भीमेन भवतो-	२,	२४	रक्षणीयेन सततं	४,	७
भवति तनय नित्यं	५,	२१	राशो मानधनस्य	४,	१
भवेदभीष्ममद्रोणं	३,	२६	रिपोरास्तां तावत्	६,	४०
भीष्मे द्रोणे च निहते	५,	१२	रेणुर्बांधां विघ्ने	२,	२२
भूमौ क्षितं शशीरं	६,	३९	लाक्षाग्नहानलविशान्न-	१,	८
भूमौ निमग्नचक्रः	५,	१८	छाहिलाशवपाणमत्तिए	३,	३
भूयः परिभवङ्गान्ति	१,	२६	लोलांशुकस्य पवना-	२,	२३
आतुस्ते तनयेन	६,	२७	विकिर धवलदीर्घा-	२,	१६
मत्थामि कौरवशतं	१,	१५	विस्मृत्यास्मान्शुतविशदया	६,	२५
मदकलितकरेणु-	४,	३	वृष्पसेनो न ते पुत्रः	४,	१४
मद्वियोगभयात्तात्तः	३,	१७	शक्यामि तौ परिष	६,	२२
मन्थायस्तार्णवाभ्यः	१,	२२	शत्यानि व्यपनीय	५,	१
मम प्राणाविके	५,	१५	शल्येन यथा शल्येन	५,	११
मम हि वयसा	६,	२४	शाखारोस्थगित-	६,	२६
मया पीतं पीतं तदनु	६,	३१	शोकैः खीच्छयनसलीलं	५,	३३
मयि जीविति मत्तात्तः	३,	३१	शोचामि शोच्यमपि	५,	१६
महाप्रलयमारुत-	३,	४	श्रवणाङ्गलिषुटपेवं	१,	४
मासः ! किमप्यसद्यां	५,	३	श्रुत्वा वधं मम मुषा	३,	१२
मासुद्विद्य ल्यजन् प्राणान्	५,	१७	सकलरिषुजयाशा	५,	२७
यच्चदूर्जितमत्युग्रं	१,	१३	स कीचकानेषूदनः	६,	१८

पद्यारसभः	अख्कः	पद्यम्	पद्यारसभः	अख्कः	पद्यम्
सत्पक्षा मधुरगिरः	१,	६	स्मरति न भवन्तीतं स्तन्यं	५,	४१
सत्यादप्यनृतं श्रेयो-	३,	४८	हते जरति गाङ्गेये	२,	४
स भीरुः शूरो वा	३,	३८	हत्वा पार्थीन्सलिलमशिवं	४,	१३
सर्वथा कथय ब्रह्मन्	६,	१५	इदमाणुशमंशभाअणे	३,	१
सहभूत्यगणं सबान्धवं	२,	५	हली हेतुः सत्यं	६,	२८
" "	२,	६	हस्ताकृष्टविलोलः	२,	२५
सूरो वा सूतपुत्रो वा	३,	३७	हीयमानाः किल रिपोः	५,	६
खीणां हि साहचर्यात्	१,	२०			

शुद्धिपत्रम् ।

पृष्ठम्	पंक्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्	पृष्ठम्	पंक्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
१,	७	शूयन्ते	शूयते	,	११	दुर्दशन	दुर्दशन
,	२८	विय	होडु	६३,	१७	दुःशासनः सृजा	दुःशा-
१४	८	अतिमान	अतिमात्रं			सनासृजा	
१८,	२४	कि नाम	कि नाम	७९,	१२	प्रियमावेदिम्	प्रियमावे-
२०,	१५	पिञ्जिरिती-	पिञ्जिरितो-			दितम्	
,	२२	दुतष्टिन्	दुतिष्टन्	९३,	५	इदानीम्यवसितम्	इदानी-
२१,	१	दिनकारा-	दिनकरा			म्यवासितम्	
,	२६			३५	२	वल	वत्सल
,	२९			४३	२७	तापसद !	सूतापसद !
५३,	४	प्रेश्यामि प्रश्यामि		७४	२८	आसदितम्	आसीदेतत्
,	७			७९	१४	आवेदितम्	आवेदितम्
५३,	९	देव दैव					

Short Errata for Notes.

Page.	Dine.	For.	Read.
3	1	Occassion	Occasion
6	24	सत्पक्षःमधुरगिरः	सत्पक्षाःमधुरगिरः
10	23	अरुणा	अरुणा
11	23	Meditaitns	Mediations
12	16	पणेन संविधि	पणेन संविधि
24	26	Adopted	Adapted
25	31	उच्चैः	उच्चैः
30	31	Or	Of
30	Z2	Of	Or
44	35	Interpretation is	Interpretation कि is
66	32	Having	Heaving
71	22	Default	Defeat
		&c.	&c.

NOTES AND TRANSLATION OF VENÍSAMHĀR.

N. B.—Wherever there is a reference to a commentary, it should be understood as a reference to the commentary of Shri Appâbhâstri Râshivadekar.

ACT I.

According to a well-known convention of the Sanskrit drama, the author opens the play with a *Nandi*, which, in this case, consists of three stanzas. नान्दी is derived as 'नन्दन्ति देवता अस्याः' meaning '(it is so called) because deities rejoice at it,' and it is defined as 'आशीर्वचनसंयुक्ता स्तुतिर्यस्मात्प्रयुज्यते। देवद्विजनृपार्दिनां तस्मानान्दीति कर्तिता ॥' meaning 'a *Nandi* is properly so called when it contains a glorification of gods, Brahmins, kings or the like, together with benedictory words.' 'पदैर्युक्ता द्वादशभिरष्टाभिर्वा पदैरुत' gives the convention about the length of the *Nandi*. So a *Nandi* may consist of eight or twelve *padas* and when we remember that a *pada* means either a word or a quarter of a stanza, we shall see what a difference there may be in length between the shortest possible *Nandi* and the longest. In the present case, as noticed above, it consists of twelve quarters of stanzas or three stanzas and is, therefore, of maximum length. For a *Nandi* consisting of twelve *padas* in the sense of 'twelve words' compare इदं कविभ्यः पूर्वम्यो नमो वाकं प्रशास्महे । विन्देम देवतां वाचममृतामात्मनः कलाम् ॥ of the Uttararamacharita.

But it is worth noting that there are many plays whose *Nandis* do not conform to this convention as to length. Kâlidâsa, for instance, does not observe this rule; the *Nandis* of his plays are of any length but that prescribed. This fact shows that the convention about the length of the *Nandi* as embodied in the line quoted above is probably of a later origin and did not exist perhaps in the time of Kâlidâsa and other classical writers who seem to have taken no cognizance of it in the construction of their *Nandi*.

St. 1. संभिन्नमुकुलः (अत एव) निषिद्धैरपि एभिः मधुकरैः छुलितमकरंदः इन्दोः करैः अन्तः हुरित इव, अयं हरिचरणयोः प्रकीर्णः पुष्पाणां अङ्गलिः अस्य सदृशं नयनसुभगां नः सिद्धिं विधत्ताम् ।

अञ्जलि:—The two hands held side by side and slightly hollowed, Comp. Marathi आँजल.

पुष्पाणि अञ्जलि:—Quantity of flowers contained in an अञ्जलि.

Translation :—Here these flowers, lying in the hollow formed by the two palms, which are all full-blown and which, consequently, have their juice stirred about by these bees, notwithstanding their being warded off, and which thus look as if they were lined, on the inside, with the rays of the moon,—May these flowers, as they are being scattered about here at the feet of the divine Vishnu, bring such success to our performance as might gratify the eyes of this assembly !

संभिशमुकुलः:—संभिनः मुकुलः यस्मिन्. In which the buds are all opened.

लुलितमकरन्दः:—लुलितः मकरन्दः यस्मिन् of which the juice is stirred about.

St. 2, कालिन्धा: पुलिनेषु केलिकुपितां, रासे रसं उत्सृज्य गच्छन्ती
अथुकुल्यां राधिकां अगुगच्छतः तत्पादप्रतिमानिवेशितपदस्य उद्भूतरोमोद्भूतेः
प्रसन्नदयितादृष्टस्य कंसद्विषः अघुणः अनुनयः वः पुष्णातु !

केलिकुपिता:—केल्या कुपिता—Angry for very sport, angry with sham anger, offended in the course of amorous sports.

रासः:—A kind of dance in a circle, danced by Krishna and the *Gopis*.

रासे रसं उत्सृज्य:—Having renounced all interest in that dance. तत्पाद &c.— तस्याः (राधिकायाः) पादप्रतिमासु निवेशते पदं येन सः. Who proceeded, setting down his feet on the footprints of Rādhikā.

उद्भूतरोमोद्भूतेः:—उद्भूता रोमाणां उद्भूतिः यस्य सः—In whom the bristling of hair—the phenomenon of the hair standing on end—has appeared ; of course, on account of a sudden transport of joy experienced on setting down his feet on Rādhikā's foot-prints.

अनुनयः:—Act of conciliating, attempt to conciliate.

अघुणः:—Not trampled upon, hence not frustrated, not baffled. भुण्ण is past part of भुड़, to trample upon.

Translation :—The unbaffled effort to conciliate (राधिका) on the part of the enemy of Kansa (that is, Krishna) who was at

last looked at by his beloved with a pleased look on the occasion when Rādhikā having got offended in the course of amorous sports on the sands of the Kālīndī, walked away all tearful, renouncing all interest in the dance called *Rāsa* and Krishna forthwith set off in pursuit of her, and as he trod upon the foot-prints of Rādhikā, his hair stood on end (through transport of love).—May that successful effort to conciliate (राधिका) on the part of Krishna lead you on to prosperity !

(Or to render the verse a little more freely,)

May the success of Krishna's effort to conciliate (Rādhikā) in that he was at last looked at by his beloved with a pleased look on the occasion when Rādhikā, having got offended in the course of amorous sports, walked away all tearful, renouncing all interest in the *Rāsa* dance and Krishna forthwith set off in pursuit of her, and as he set down foot after foot on the foot-prints of Rādhikā, had his hair standing on end for very transport of amorous delight, lead you on to prosperity !

St. 3. शान्तान्तस्तत्वसारैः (क्रष्णभिः) — शान्तं अन्तस्तत्वं शान्तान्तस्तत्वं तत् सारः येषां ते. With whom a quiet soul is the most valued possession.

उपशमितवधूसंब्रैः—उपशमितः वधूनां संब्रमः यैः तैः—Who quieted the fears of their wives.

Translation :—May that god Shiva protect you—the god who, at the time of the burning of the cities constructed by the demon architect, मय, was gazed upon by the goddess, Pārvati, with a loving look, by demonesses with terror and confusion, wondering what the phenomenon meant, gazed upon with feelings of pity by sages with whom quiet and peace-loving hearts are of the very essence of existence, gazed upon by Vishnu with a smile, by demon warriors with arms taken up in proud defiance while at the same time allaying the panic of their wives, and by gods with satisfaction.

Three mighty demons rendered powerful by a boon won with austere penance, got three strongholds constructed by the demon architect, Maya, and, by means of these, set about molesting the whole universe. None but the god Shiva could destroy these cities. He set them on fire and, at the terrific

scene, he was regarded by different parties with different feelings. He was beheld by Vishnu with a smile, which signified that Vishnu wondered why Shankara made so much fuss about burning the three cities which were but a straw to him.

The author employs the artifice, as dramatists often do, of conveying through the subject-matter of the *Nandi* an indication of the nature of the action in the play itself. Thus in the second stanza Rādhā's sulking and Krishna's pacifying her suggest Draupadi's long smarting under insults without redress and Bhīma's eventual soothing of her wrath by effecting the long-sought revenge. Similarly in the third stanza, Shankara's performance of a terrific feat of revenge and his being gazed upon by different parties with different feelings, allegorically suggest Bhīma's accomplishment of terrible revenge on the demon-like Duhshásana and others and his being then regarded by different parties with different feelings. For a detailed explanation of this allegorical application of the stanza, vide commentary.

अलमतिप्रसङ्गेन—Enough of this prolixity. अलं used idiomatically with the instrumental with a prohibitive force.

St. 4 यः श्रवणाङ्गलिपुटपेयं भारतालयं अमृतं विरचितवान् तं अरागं अकृष्णं कृष्णद्वैपायनं अहं वन्दे ।

श्रवणाङ्गलिपुटपेयं—श्रवणं एव अङ्गलिपुटं, तेन पेयम्. To be drunk with the hollow of the palms held side by side, (the ओँजळ), namely, the ear.

अरागं—अविद्यमानः रागः (रजोगुणः) यस्य सः, तम्—Free from passion, passionless.

अकृष्णं—अविद्यमानः कृष्णः (तमोगुणः) यस्य सः, तम्—Free from darkness or ignorance.

कृष्णद्वैपायन—The name of Vyāsa. He acquired the compound name from the circumstance of his being कृष्ण, that is, of a dark complexion, and also द्वैपायन, that is, born in the island of the Yamunā, the word द्वैपायन being derived as द्वीपः (यमुनाद्वीपः) अयनं (जन्मभूमिः) यस्य सः द्वैपायनः, स एव द्वैपायनः.

I bow to that Vyāsa, so free from all passion and all ignor-

ance, who manufactured the nectar called the Mahábhárata, to be drunk with the cavity of the hands, namely, the ears.

P. 2.—St. 5. अपरः कुसुमाङ्गलिः इव एष काव्यबन्धः अत्र प्रकीर्यते ।
मधुलिहः मधुविन्दूनिव विरलानपि गुणलेशान् भजत ।

Here a new composition will be strewed before you like another quantity of flowers out of the hands ; please, pick up the slender beauties, however few and far between, as bees pick up particles of honey (from the flowers).

कवेर्मृगराजलक्ष्मणः भट्टनारायणस्य.

This description probably refers to the fact that भट्टनारायण bore in all likelihood, some such distinctive family name as सिंह. मृगराज इति लक्ष्म यस्य सः मृगराजलक्ष्मा, तस्य—Who bore distinctive designation, that is, the family name or surname, सिंह. There are still families in Bengal bearing the surname, सिंह, and some of these may be descended, perhaps, from Bhattanārāyana's family.

The commentator's explanation of this epithet is rather ingenious. भट्ट is a prefix denoting high learning.

वेणीसंहारं as the name of the play is explained either as वेण्या (निमित्तेन) संहारः (कौरवाणां) प्रतिपाद्यविषयः अस्य नाटकस्य or as वेण्याः दुःशासनेन लुलितायाः संहारः संयमनं कृतं भीमेन, तदत्र वर्णितम्. According to the former interpretation, the name refers to Draupadi's braid of hair having proved the cause of the destruction of the Kauravas. According to the latter interpretation, the name refers to the fact that Draupadi's braid of hair, having been rudely handled and dishevelled by Duhshásana, was eventually re-arranged by Bhima with the blood of Duhshásana whom, he had recently slain.

तदत्र कविपरिश्रमानुरोधाद्वा &c.—So I request you to pay attention to this performance, whether out of regard for the labours of the poet or out of reverence for the lofty story of the play or out of curiosity to see a new play acted.

कवेः परिश्रमस्य अनुरोधः तस्मात्.
उदात्तं कथावस्तु, तस्मिन् गौरवम्, तस्मात्.
नवस्य नाटकस्य दर्शने कुतूहलम्, तस्मात्.
शैल्पञ्चजनं—Actors in general.

प्रवर्त्यन्तां &c. :—Let all things be put into readiness so that nothing be left wanting ; let, for instance, the different kinds of musical instruments be properly arranged or disposed. Let all such operations as the disposition of musical instruments be commenced at once and nothing left wanting.

अपरिहीयमानं is used adverbially.

आतोद्यं :—Four kinds of musical instruments ; (1) तरं, a stringed instrument such as the harp or the lute ; (2) आनन्दं, a drum ; (3) सुषिरं, a wind instrument such as a flute made from a bamboo and (4) घनं, an instrument like a cymbal.

मुनिवृद्धारकैः :—May mean (1) By sages and gods, for वृन्दारक means a god ; or (2) by conspicuous sages, for वृन्दारक at the end of a compound means 'Chief of.'

अहो नु खलु भोः &c. Oh joy ! The divine Vishnu, that wields the power of creating, sustaining and re-absorbing the whole universe, has this day done a great favour to the whole Bharata family--nay, to the whole body of princes--in that he has personally been acting as messenger negotiating for peace and has thus been instrumental in extinguishing the great fire of world-destruction, namely, the deadly fight between the Kaurava and the Pāndava princes.

St. 6 सत्पक्षः मधुरगिरः प्रसाधिताशः मदोदृतारम्भः धान्तशः कालवशात्
भेदिनीपृष्ठे निपत्तान्ति । As a peculiarity of this season, there descend on earth flights of geese with beautiful feathers, uttering sweet notes, beautifying the quarters (in the course of their migration from the Mānasa lake) and indulging in all manner of wild activities through joy.

This is the ostensible meaning of the stanza but the words suggest another meaning which is inauspicious to contemplate and which is the one that presents itself to the listener in this case. That meaning is :

The sons of Dhritarāshtra who have strong supporters or partisans, who are honey-tongued, who have won over all the quarters (or who have realised all their ambitions, for प्रसाधिताशः

may be either प्रकर्षेण साधिताः भाशाः (दिशः) यैः or साधिताः (प्राप्ताः) भाशाः (मनोरथाः) यैः] and who are indulging in all manner of lawless activities through arrogance, must soon lie prostrate on earth in the ripeness of time. निपतन्ति, the present tense, must, in this case, be taken as denoting near future.

शान्तं पापम् । प्रतिहतममङ्गलम् । Sin be allayed ! Evil be averted ! शरस्समयवर्णनाशंसया etc.—In my desire to describe the autumnal season, I happened to use the word धार्तराष्ट्रः to denote geese ; so what signifies your pious wish as expressed in “ शान्तं पापं । प्रतिहतममङ्गलम् ? ”

P. 3 'न खलु न जाने । v. 1. भवतु न खलु जाने ।

यत्सत्यम् To tell the truth, indeed.

St. 7 अरीणां प्रशामात् निवाणवैरदहनाः पाण्डुतनयाः माधवेन सह नन्दन्तु । रक्षप्रसाधितभुवः क्षतविग्रहाथ करुराजमुताः सभृत्याः स्वस्थाः भवन्तु ।

May the sons of Pàndu rejoice in company with Krishna, the fire of their feeling of hostility being all quenched through the reconciliation of their enemies ! May the sons of Dhritaràshtra together with their servants settle down to peace, dividing the territories among those attached to them and having their war for ever ended.

Here again there is equivocation and the ominous meaning suggested is :—

May the sons of Pàndu rejoice in company with Krishna, the fire of their enmity being quenched through the annihilation of the enemies ! May the sons of Dhristaràshtra together with their servants go to dwell in Heaven (*i.e.* die), decorating the earth with their blood and leaving their bodies stabbed through and through !

प्रशामः : (1) Reconciliation ; (2) annihilation or death.

रक्षप्रसाधितभुवः : (1) रक्षेभ्यः अनुरक्षेभ्यः प्रसाधिता दत्ता भृः यैः ते.

Or, according to Nàgoji Bhatta, रक्षा अनुरक्षा प्रसाधिता (प्रकर्षेण साधिता) भृः यैः ते. By whom the earth (that is, the different provinces), already well-affected, is further won over completely. This appears to be Nàgoji Bhatta's interpretation. He seems to take रक्षा as attributively qualifying भृः and प्रसाधिता as predicatively qualifying ; but in this case, the collocation of the mem-

bers of the compound ought rather to be प्रसाधितरक्तभूवः. Nor can both the adjectives, रक्ता and प्रसाधिता be taken as qualifying भूवः, predicatively; for रक्ता (अनुरक्ता) भूवः यैः is absurd.

(2) रक्तेन प्रसाधिता अलंकृता भूवः यैः ते.

क्षतविग्रहाः (1) क्षतः अन्तं गमितः विग्रहः संग्रामः येषां ते.

(2) क्षताः विग्रहाः देहाः येषां ते.

स्वस्थाः (1) सुस्थाः, सुखेन स्थिताः.

(2) स्वः स्वर्गे स्थिताः.

In the latter case the Visarga of स्वः is legitimately dropped before स्थ.

शैलूषापसद—शैलूषपथसौ अपसदध्य ! Oh wretch of an actor.

St. 8. Dare you express the wish that the sons of Dhritarāstra may live in peace and happiness, while I am alive, notwithstanding that they have attempted against our lives and against our wealth by putting us into a house of lac and setting fire to it, by poisoning my food and by tempting us into the gambling hall and notwithstanding that they have pulled the hair and the clothes of the wife of the Pāndavas ?

पृथुललाटतट.....नः सर्वान्—Drinking us up all, as it were, with a glance characterised by a fierce frown worn on the broad forehead.

पृथुनि ललाटटे घटिता विकटा भृकुटिः यत्र एतादृशः दृष्टिपातः ।

Here ends the प्रस्तावना. Bhima takes up the last words of the सूत्रधार in substance and enters the stage, ruminating upon them in anger. A प्रस्तावना that employs this mode of introducing the play by a character overhearing and repeating the last words of the prelude, is technically called कथोद्धात. It is also adopted in the Mudrārākshasa though with a slight difference which, however, makes that प्रस्तावना not exactly a कथोद्धात but an उद्धात्यक another kind of प्रस्तावना. There are other kinds of प्रस्तावना, such as प्रयोगातिशय, प्रवर्तक and अवलगित. The प्रस्तावना of the Shākuntala is, for instance, प्रयोगातिशय, where the first character enters immediately after the सूत्रधार has directly announced his appearance.

सानुनयम् । In a persuasive tone सहदेव repeats the Sutra-dhāra's utterance with a tone and gestures calculated to bring out the ominous meaning of the stanza.

P. 4. सोपालभम्—Tauntingly, in a tone of irony.

सन्धेया—Fit to be treated with.

St. 9. राजा निषेद्धा न स्याचेत् पदे पदे कृतवैरान् धृतराष्ट्रस्य तनयान् तवानुजः कः क्षमेत ।

If the King (युधिष्ठिर) were not to restrain or prohibit, which of your younger brothers would forgive the sons of Dhritarāstra that have given us provocation at every step ?

कृतवैरा—कृतं वैरं यैः ते, who have given offence or provocation, who have actively fostered hostility.

St. 10. शिशोरेव मम कुरुभिः यद्वैरं प्रवद्धं खलु तत्र न आयो हेतुर्भवति न किरीटी (भवति) न च युवां (भवतः) । पुनरर्पि विरुद्धं जरासंघस्येऽस्थलभिव भीमः कुधा संधिं विघटयति यूयं घटयत ।

With regard to my enmity with the Kauravas which, indeed grew up while yet I was a child, neither our worthy brother (युधिष्ठिर), nor Arjuna nor you two have been the cause. Bhima shall angrily break up the peace as he did the chest of Jarāsandha, which healed up again (as often as it was split); do you restore it (as best you may).

The argument is that Bhima's enmity with the Kauravas is all his own and none of his brothers is really concerned in it. That is reason enough why he should not agree with his brothers in their policy to make peace—why he would have his own way and pursue the policy of keeping alive the enmity till he should have his revenge upon the enemy.

जरासंघः—Jarāsandha was a Kshatriya king born with a body, not whole and sound, but lying in two parts asunder. The two parts were joined into one by a Rākshasi, named Jarā. The result was that Jarāsandha thenceforward carried a sort of charmed body and when Bhima split his chest into two, the two parts flew together and formed into one; till at last Bhima came to know the secret and he cast the two parts of the body crosswise, instead of allowing them to lie side by side and then the slaughter was final.

किनाम् &c.—Do you talk of our worthy brother feeling, perhaps, aggrieved or pained? Does he know what it is to be pained or when to be pained.

St. 11. नृपसदसि पाञ्चालतनयां तथा भूतां दृष्टा बने वल्कलधैरः (अस्माभिः) अथैः सार्थे सुचिरं उवितम् । विराटस्यावासे अनुचितारम्भनिभृतं स्थितम् । अद्यापि गुहा कुरुतु खेदं न भजति । मयि खिन्ने खेदं भजति ।

After having helplessly looked on Pāñchāli in that miserable plight at the royal court, we sojourned long in the woods, wearing bark garments, in the company of hunters. Then we dwelt at the court of Virāta, *incognito*, engaged in the most unworthy occupations. And yet our worthy brother cannot feel aggrieved against the Kauravas; while he is pained when I am filled with resentment.

अनुचितारम्भनिभृतम्—अनुचिताः आरम्भाः, तैः निभृतं यथा स्यात् तथा

अनुचिता &c.—स्थितम्—We remained unknown or effectually disguised by undertaking or resorting to most unworthy occupations.

आतिचिरप्रवृद्धामर्षोदीपितस्य (भीमस्य)— अतिचिरं प्रवृद्धः अर्मषः, तेन उदीपितस्य Inflamed with a rage of long growth.

St. 12 मया नाम युष्मच्छासनलङ्घनांहसि मग्नेन स्थितम् । स्थातिमतामनुजाना मर्षेऽपि विगर्हणा नाम प्राप्ता । क्रोधोङ्गासितशोणिताश्णगदस्य कौरवानुच्छन्दतः मम अद्यैकं दिवसं गुरुर्नाओषि । नाहं तव विधेयः ।

क्रोधोङ्गासित.....गदस्य—शोणितेन अक्षणा गदा शोणिताश्णगदा.

क्रोधेन उङ्गासिता शोणिताश्णगदा येन सः

Translation:—I confess I shall remain plunged in the sin of disobeying your bidding. I confess I shall stand exposed to censure even among my younger brothers who have remained so loyal to their duty. But all the same, you shall not be my elder brother nor I your obedient servant for this one day while I freely brandish my gory mace and go about slaughtering the Kauravas.

युष्मच्छासनलङ्घनाम्भसि is another reading and makes fairly good sense but the metaphor is far-fetched. The meaning would be ‘plunged in the water, namely, the violation or transgression of ‘your bidding.’

नाम occurs twice and means, in each case, ‘granted that’ admitting that’.

स्थितिमताम्—who maintain their moral rectitude.

स्थितम्, प्राप्ता &c. are past participles not to be understood in their literal force but as denoting immediate future about which there is no uncertainty.

विद्येयः आद्वाकरः, obedient, subordinate, tractable.

चतुःशालकम्—चतसूणां शालानां समाहारः. द्विगु षमास. A quadrangle enclosed by four buildings.

P. 5. **आमन्त्रयितव्या**—To be taken leave of.

प्रच्छ with आ is also used in this sense.

आमन्त्रयितव्यैव मया पाञ्चाली—' To take leave of Pāñchāli too does form part of my business '. This consideration determines Bhīma amid his wavering as to whether he should pause at the quadrangle or turn to the arsenal where his more immediate business lay. Dramatically this prepares the ground for the coming dialogue between Bhīma and Draupadi, which is the principal scene of the First Act.

यदार्थः कुरुभि.....पश्यतु—You can yourself bear witness how our worthy brother is afflicting us with his solicitude to make peace with the Kauravas.

पालयतु कृष्णागमनम्. पालयतु=प्रतिपालयतु=Please wait for the arrival of Pāñchāli.

Bhīma says the name कृष्ण in कृष्णागमनम् puts him in mind of कृष्ण and his meditation for peace, and takes occasion to inquire on what terms the peace is proposed.

तेजोऽपकर्षः—Loss of spirit, degradation of power or prestige.

यत्सत्यं कम्पितामिव मे हृदयम्—my heart trembles, indeed, at the very thought etc.

St. 13. यद् अस्य भूपते: तत् ऊर्जितं अस्युप्रं क्षात्रं तेजः तदपि अनेन तदा अक्षैः दीव्यता नूनं हारितम्।

Translation :—That high, awe-inspiring warlike spirit which once characterised the King has been parted with, too, by him (among other possessions) in gambling with dice on that notorious occasion.

हारितस्—Past participle from the casual of हृ.

मुहुरुपचीयमानवाप्पपटलस्थगितनयना—सुहः उपचीयमानः वाष्पः, तस्य पटलं, तेन स्थगिते नयने यस्याः सा. With her eyes covered with a veil of tears continually welling up from within.

St. 14. कुद्दे आर्ये अथ यत् वैशुतमिव ज्योतिः संश्रुतम् तद् इयं कृष्णा प्रायुषिदिव
नूनं संवर्धयिष्यति ।

Translation :—Here this Pāñchāli, behaving like the rainy season, will indeed fan into flame the peculiar fire resembling that of lightning, which has this day been kindled in our elder brother.

वैशुतम्—विद्युतः इदम्. Belonging to lightning.

P. 6. भीष्मिनी is the name for attendants to use in addressing their royal mistress. देवी is similarly used.

नित्यानुबद्धकुरुवैरः (भीमसेनः)—नित्यं अनुबद्धं कुरुभिः वैरं येन सः.
Who is constantly at enmity with the Kauravas.

तदवधीरणाप्येषा मामाश्वासयति. Even this neglect brings me consolation ; even this repulse is fraught with consolation for me,

व्यवसिम्—Determination, resolution.

St. 15. समरे कोपात् कौरवशतं न मधामि । दुःशासनस्य उरस्तः रुधिरं न
पिवामि सुयोधनोरु गदया न संचूर्णयामि । भवतां तृपतिः पणेन सधिं करोतु ।

Translation :—Shall I not furiously slaughter all the hundred Kauravas on the battle-field ? Shall I not suck up blood from Duhshāsana's chest ? Shall I not pound Duryodhana's thighs with my mace ? Let your king make peace for consideration.

पणः—Any stipulated concession in money or territory
पणेन—For the sake of such a concession.

This interpretation appears to me more natural though the other interpretation suggested by the commentator deserves to be considered also. According to this interpretation, 'पण' denotes a certain coin and Bhima ridicules the idea of a treaty being negotiated for the sake of five villages, saying that the King may make peace for the sake of a पण which is, after all, what the villages are worth. This is, in my opinion, rather far-fetched. Bhima really ridicules the idea of peace being made for any sordid consideration ; for his own part, he would have nothing short of revenge.

अश्रुतपूर्वं खलु &c.—अश्रुतपूर्वं—पूर्वं श्रुतम् श्रुतपूर्वम् । न श्रुत-
पूर्वं अश्रुतपूर्वम् (मुख्येणति समाप्तः).

A compound is so named in Sanskrit when it cannot be relegated to any of the recognised classes of compounds.

अशुतपुर्वं खलु.....तावद्धण । These words of thine are, indeed, of a kind never hitherto heard by me ; so do repeat them once more.

P. 7. संदेशोऽयमार्यपुत्रेण अव्युत्पन्नं इव गृहीतः—You have taken the message as if it were meaningless or without significance.

का पुनरत्र व्युत्पत्तिः—Where lies the significance of it, pray ?

St. 16. *Translation* :—Give us the four villages, इन्द्रप्रस्थ, वृकप्रस्थ, जयन्त and वारणावत and any fifth.

तदेवमनया etc..... मन्ये । So this demand for villages by their specific names and the non-mention of the fifth by name signify, to my mind, emphatic mention of places signalised by grievous wrongs done to us, such as, administering poison, burning the house of lac and decoying us into gambling.

उद्घाटनम्—Bringing to prominent notice, emphatic mention.

When turned out from हस्तिनापुर, the Pàndavas betook themselves to इन्द्रप्रस्थ. At वृकप्रस्थ Bhima was poisoned. At जयन्त the Pàndavas were tempted to gamble. And at वारणावत they were put into the house of lac and fire was set to it.

साटोपं—Vehemently, with vehemence, or proudly, magnificently.

एवं कृते लोके.....भवति । This mode of procedure will, on the one hand, reveal to the public a heart shrinking from the thought of the extinction of our own race ; on the other hand, it will prove to the world the irreconcilableness of the Kuru King.

St. 17 कोधात् शत्रुकुलक्षयः युधान् लोके ह्रेपयति । सभायां दाराणां केश-
र्क्षणं (युधान्) न लज्जयति । ह्रेपयति and लज्जयति are both causals.

Translation :—Extirpating the enemy's family in a fury is what makes you feel ashamed in public ? The pulling of your wife's hair in an open assembly does not make you blush ?

मा विस्मार्णः, Idiomatic use of the Aorist in the second person with the prohibitive particle मा and the temporal augment dropped.

चिरयति—Denominative from चिरम्, Delays.

का खलु वेलात्रभवत्या: प्राप्तायाः । How long is it now since her ladyship arrived !

P. 8. समुद्रतामर्थैः—समुद्रतः अर्थः येषां तैः (अस्माभिः):—Whose anger is stirred into violence.

उदासीनेषु.....कुपितेषु—I have cause to be angry when you are indifferent and passive, not when you are resentful.

अपगतपरिभवमात्मानं समर्थयस्व—Consider yourself as one whose insults are all avenged ; depend upon it that your honour shall be redeemed, that your disgrace shall be removed.

उद्दिग्ना—Sad, dejected.

St. 11. अथवा किमावेदितेन

यत् पाण्डुपुत्रेषु जीवत्पु दूरमप्रोपितेष्वपि पाशालराजतनया इमां दशां वहते।

Translation :—Or rather, what is the good of her communicating to us (the cause of her sadness), since the sons of Pāndu living and not being absent abroad too, the Pāñchāla princess continues in this wretched plight ? (referring, specially, to her disordered hair, at which he is looking according to the stage direction.)

St. 19. अस्मिन् कौरव्यवंशदावे एष कः मुक्तवेणी एनां कृष्णां धूमशिखाभिव सृजन् शलभायते ।

Translation :—Who is this, acting the part of a moth towards this conflagration for burning down the whole Kaurava race, (namely, the speaker Bhima, himself,) by touching this Draupadi with her unloosed braid of hair as by touching the dark line of smoke (proceeding from the conflagration) ?

Here रूपक and उपमा lie unhappily mixed up and thus somewhat obscure the meaning:

The idea, expressed in the form of a plain simile, is :—Who is this, courting death at my hands, (Bhima speaking of himself as a conflagration for burning down the whole Kaurava family,) by laying a violent hand on Draupadi with her unloosed braid of hair, just as a moth courts death in a conflagration by rashly flying into contact with the dark column of smoke rising from the conflagration ?

There is a pun on the word कृष्णा—it means Draupadi and means also ' dark ' qualifying धूमशिखा.

हन्त, स्थानं क्रोधस्य देव्या:—Oh ! that is a just ground of resentment for the Queen. Oh ! well might the Queen resent this ; there is reason enough here for the Queen to be angry.

P. 9. सखीजनदस्तहष्ट्या (भानुमत्या), सखीजने दत्ता हृषिः यवा सा. With a glance at her attendant, looking significantly at her attendant.

St. 20. छीणा हि चेतांसि साहचर्यात् भर्तृसहशानि भवन्ति मधुरापि हि विषविटपिसमाश्रिता वली मूर्च्छयते ।

Translation :—Women's natures grow to be like their husbands' by their constant association with them. A creeper clinging to a poisonous tree, though sweet in its own nature, acquires the property of deadening all sense.

मूर्च्छयते, casual of मुर्छा, to faint or swoon ; hence मूर्च्छय means to cause to swoon, to bring on a swoon, to induce unconsciousness. The use of the Atmanepada here is rather arbitrary on the part of the poet.

केशहस्तेषु—हस्त, पाश and पङ्क are joined to the word केश in the sense of a cluster, a rich mass of hair.

युध्माकमसुकेषु.... 'So long as your hair is not untied, how will our Queen's hair be tied up ?' The tying up of Draupadi's hair into a braid depends upon the fulfilment of Bhima's vow to kill Duhsasana, the outrager of Draupadi's modesty and, with hands coverd with his blood etc. Thus the destruction of the Kauravas must precede the tying up of Draupadi's hair and that means the untying of Bhanumati's hair. Thus Draupadi's attendant's retort is expressed indirectly and this indirect mode of putting an idea constitutes a figure in Sanskrit called पर्यायोक्त.

Bhima expresses his approval at the retort as one coming fitly from the mouth of his attendant and, at the same time, feels himself called upon to expedite his revenge that the talk of it may not degenerate into an idle boast. He, therefore, assures Draupadi in all seriousness :—

St. 21. देवि अचिरेणैव कालेन.

बश्वद्गुजभ्रमितचण्डगदाभिधातं संचूर्जितो रुग्गलस्य मुखोधनस्य स्त्यानावनदधनवाऽणितशोणपाणिः भीमः तव कचान् उत्तंसविष्ठति ।

चञ्चवद्गुज.....युग्गलस्य—चञ्चवद्गुजी भ्रमिता चण्डा गदा, तस्वा : अभिधातः, तेन संचूर्जितं क्वाँ : युग्गलं यस्य तस्य मुखोधनस्य. Of Suyodhana whose pair of thighs shall be pulverized by a stroke from the terrible mace brandished furiously with throbbing hands.

स्त्यनावनद्ध.....पाणि:—स्त्यनं अवनद्धं घनं च शोणिं, सेन शोणौ पाणी यस्य सः भीमः. Bhima whose hands shall be red with the greasy, co-agulated and thick blood.

Translation :—O Queen, this Bhima shall, ere long, decorate your hair with hands gory with the fatty, co-agulated, thick blood of Suyodhana whose pair of thighs shall be crushed by a stroke from the terrible mace brandished furiously by my throbbing arms.

उत्तंसयिष्यति. Denominative from the noun **उत्तंस.**

P. 10. Draupadi never doubts Bhima's seriousness of purpose or his ability to carry out his resolution. What she fears is his brothers' reluctance to support his resolution. Sahadeva promises this support on behalf of all the brothers. A noise behind the curtain draws the attention of the parties on the stage to what turns out to be such a change in the course of events as is welcome to Bhima, being favourable to his wish for a desperate fight with the enemy.

St. 22. मन्थायस्तार्णवाम्भः^{मृतकुहरवलन्मन्दरध्वानधीरः}, कोणाधातेषु गर्त-
स्प्रङ्ग्यथनघटान्योन्यसंघट्टचण्डः, कुण्णाकोधाप्रदूतः, कुरुकुलनिधनोत्पातनिर्धातवावः,
अस्महित्सहनादप्रतिरथितसखः, अयं दुन्दुभिः केन ताञ्छते।

मन्थायस्ता...धीरः:—मन्थेन (मन्थनकियया) आयस्तः अर्णवः, तस्य अम्भः, तेज मृतानि कुहराणि, तेषु वलन् मन्दरस्य ध्वान इव धीरः. Grave as the sound of the Mandara mountain reverberating in the caverns that were filled with the water of the ocean when it got rough in the process of churning. Or अम्भः^{मृतकुहरवलन्मन्दरध्वानधीरः} may be dissolved as अम्भसा मृतानि कुहराणि यस्य तथाभूतः वलंथ मन्दरः, तस्य ध्वान इव धीरः.—Producing a sound deep as the sound of Mandara as it kept spinning with its caverns inundated with the water of etc.

कोणाधातेषु—amid the confused sounds of many drums and kettle-drums.

कोणाधातः is thus defined:—**ठक्काशतसहस्रणि भेरीशतशतानि च।** एकदा वत्र हन्त्यन्ते कोणाधातः स उच्यते। There is said to be कोणाधात when thousands of large drums and hundreds upon hundreds of kettle-drums are simultaneously beaten.

The word कोण here probably means drums of various kinds; कोणाधात would thus mean the simultaneous beating of many drums and thence the confused sounds produced by such beating.

कोणाधातेषु गर्जन्.....चण्डः—प्रलयसंबंधिनः घनाः, तेषां घटाः, गर्जन्त्यः प्रयघनघटाः, तासां अन्योऽन्ये संघटः, स इव चण्डः. Stunning as (the sound that would accompany) the mutual clashing of assemblages of clouds of world-destruction (if these are supposed to be) thundering amid the confused sounds of countless drums simultaneously beaten. In this rendering 'कोणाधातेषु' is construed with गर्जन्त्यः in 'गर्जत्प्रलयघनघटः' etc. But it may be construed as 'कोणाधातेषु ताज्यमानः सन् गर्जत्प्रलय.....चण्डः' in which case the meaning would be:—which, amid the confused sounds of countless war-drums, produces a sound as terrific as that of etc. In this case we must suppose that there were intervals of countless other war-drums being simultaneously beaten, during the while that the mighty दुन्दुभि spoken of was being beaten.

कृष्णाक्रोधाग्रदृतः—कृष्णायाः क्रोधस्य अग्रदृतः. A sort of harbinger to announce the approaching wrath of Draupadi.

कुरुकुलानिधनो...वातः—कुरुकुलस्य निधनं, तस्य उत्पातभूतः निर्धार्तवातः. The portentous wind of world-destruction (called निर्धार्त) forboding the coming destruction of the whole Kuru race.

अस्मात्सिहनाद...सखः—अस्माकं सिहनादः, तस्य प्रतिराशितं, तस्य धक्षा. The fellow of the echo of our war-cry.

Translation:—Who can be beating this war-drum, sounding grave like the sound of the Mandara mountain reverberating in the caverns that were inundated with the water of the ocean when it became agitated in being churned, and stunning as (the sound that would accompany) the violent collision of assemblages of clouds of world-destruction (if these are supposed to be) thundering amid the confused sounds of countless drums simultaneously beaten,—which drum is a sort of harbinger to announce the approaching wrath of Draupadi—which is, as it were, the portentous wind of world-destruction foreboding the coming destruction of the whole Kuru race—and which resembles the echo of our own loud war-cry?

पाण्डवपक्षपातामर्षितेन—पाण्डवानां पक्षे पातः तेन अमर्षितेन—Offended by his partiality for the Pandavas.

दर्शितविश्वरूपतेजःसंपातमूर्छितमवधूय कुरुकुलस्। दर्शितं विश्वरूपं, तस्य तेजः तस्य संपातः, तेन मूर्छितम्। Breaking away from the Kaurava camp, leaving it unconscious by visiting upon it the overpowering lustre of his universal form which he revealed (for the purpose of producing that effect).

संयन्तुम्—To seize; to capture.

पांसन...Disgracing, dishonorning.

एवमतिक्रान्तमर्यादे त्वयि.....भवितव्यम्—You having thus overstepped all bounds of morality, the wrath of the Pāndavas must intervene only as the visible instrument (of your ruin.) Your own unrighteousness has doomed you.

St. 23. आत्मारामाः, निर्विकल्पे समाधौ विहितरतयः, ज्ञानोद्रेकाद्विघटितमो-
ग्रन्थयः, सत्त्वनिष्ठाः, (योगिनः) ये तमसां ज्योतिषां वा परस्तात् कमांपे वौक्षन्ते
तं असुं पुराणं देवं मोहान्धः अथं कथं वेतु ।

आत्मारामाः, आत्मा आरामः येषां ते आत्मारामाः. With whom the inner self is the sole resting place; who find their place of recreation in the inner self.

निर्विकल्पे समाधौ विहितरतयः—विहिता रतिः यैः ते. Who have concentrated or focused all their interest on (the one pursuit of practising) such absolute mental abstraction as transcends all relativity.

समाधि is distinguished into सविकल्प and निर्विकल्प or, which is the same thing, सविकल्पक and निर्विकल्पक.

सविकल्पक is the lower stage of mental abstraction while निर्विकल्पक is the higher stage. In the सविकल्पक समाधि while there is abstraction enough to effectually withdraw the mind from the external universe, there still lingers a consciousness of individual self. When this consciousness also vanishes and therewith the relation of the cognising subject and the cognised object, it is निर्विकल्पक समाधि.

ज्ञानोद्रेकाद्विघटितमोग्रन्थयः—विघटिताः तमसः ग्रन्थयः यैः ते. Who have dissolved knots of ignorance by a profusion of knowledge.

सत्त्वनिष्ठाः—सत्वे निष्ठा येषां ते. Who have settled down firmly in the quality of goodness; who are firmly established in the quality of goodness.

Translation:—How is this fellow, (Duryodhana), blinded as he is by infatuation, to recognise this ancient God, whom great sages discover as a mysterious being lying beyond all regions of darkness and all regions of light?—sages who find their place of recreation in their own inner self, who have made it their one business of absorbing interest to practise that higher kind of mental abstraction which is divorced from all relativity who

have dissolved knots of ignorance by an exuberance of knowledge and who are firmly established in the quality of goodness.

विहितमत्यः, is another reading for विहितरत्यः; it does not make much difference in the meaning. विहिता मति: यैः ते. Who have set their hearts upon the one business of etc.

ज्योंगिणं पा स्नात्=Beyond all luminaries or worlds of light.

P. II. अध्यवस्थति is used in the sense of करोति ; what is our worthy brother about or what is he doing ?

मैत्रेय is not a proper form of address to be applied to a ब्रह्मकिन्. The reading जयन्धर is, therefore, better as remarked by the commentator.

यत् सत्यब्रतभङ्गभीरुपनसा (युधिष्ठिरेण) यत्नेन मन्दीकृतम्, यत् शमवता कुलदय शान्तिं इच्छता विस्मर्तुं अपि ईहितम्, तत् इदं नृपसुताकेशाभ्वरकर्षणैः यूतारणिसंभृतं महत् यैषिष्ठिरं कोधज्योतिः कुरुवने जूमभ्रते ।

सत्यब्रतभङ्गभीरुपनसा—सत्यब्रतस्य भङ्गः तस्मात् भीरु मनः यस्य सः, तेन. Whose mind shrinks from the thought of violating the vow of truthfulness.

मन्दीकृतम्—अ॒रा form from मन्द. Checked or mitigated.

नृपसुता...कर्षणैः—नृपसुतायाः केशानां अभ्वरस्य च आकर्षणानि हैः

यूतारणिसंभृतम्—यूतमेव अरणिः, तस्यां or तस्मिन् संभृतम् युधिष्ठिरस्य संबधे योविष्टुरं (कोधज्योतिः)

Translation:—Here this fire of wrath belonging to Yudhishthira, kindled long since on the chip of wood, namely, gambling, by seizures of the hair and garments of the Princess, which fire was hitherto checked with effort by the king whose nature shrank from the thought of violating the vow of truthfulness and which, tranquil-souled as he is, he even tried to forget from a desire to secure peace for his family—is now yawning wide (fast gaining strength and spreading widely) over the forest, namely, the Kuru race. कोधज्योतिः विस्मृत is not a happy combination—not at any rate in keeping with the elaborate details with which the metaphor is set forth. We should rather expect some such word as प्रशमयितु or निर्वपयितुम्.

The idea of the stanza, stripped of the metaphor, is:—Yudhishthira's anger, which was first roused, on the occasion of gambling, by outrages committed by the Kauravas brothers on the modesty of Draupadi by pulling her hair and garments, but which he hitherto suppressed lest he should be breaking his

pledges at the gambling and which he might have wholly forgotten in the interest of peace for the whole family, is however, now venting itself in all its violence upon the Kauravas.

जूंभतां जूंभतां अप्रतिहतप्रसरं आर्यस्य कोधज्योतिः—Let this fire of our worthy brother's wrath spread on and on with unimpeded progress.

अप्रतिहतः प्रसरः यस्य तद्—With its progress not arrested or impeded by anything.

प्रलयजलधरस्तनितमांसलः—प्रलयसंबंधिनः जलधरस्य स्तनितमिव मांसलः (दुन्दुभिः) —Deep as the thundering of a cloud belonging to the time of world-destruction.

The comparison of दुन्दुभि—*the drum*—to the स्तनित—thundering—of the cloud is not quite logical. Nor can the want of logical consistency be explained away by taking दुन्दुभि as denoting 'the sound of the drum,' for, then, the verb ताच्यते would not fit in. To make the whole expression logical, we should expect some such form as जलधरस्तनितमांसलच्चनिः दुन्दुभिः ताच्यते; when the explanation would be जलधरस्तनितमिव मांसलः चनिः यस्य, एतादशः दुन्दुभिः ताच्यते. The expression as it stands must be rendered as if it were equivalent to the expression just given. Such a lack of logical coherency in expression is to be met with oftener than once in this author. There is another instance of this very kind in stanza 22 above.

To Draupadi's inquiry why the war-drum is being beaten with such unusual frequency Bhīma replies humorously that a sacrifice is in progress. Draupadi in her naive simplicity wonders what sacrifice it can be and Bhīma takes occasion to gloat over the idea of the impending fight under the metaphor of a sacrificial performance. 'It is a military sacrifice,' says he.

St. 25. तथाहि, वयं चत्वारः कृत्वित्रः, सः भगवान् हृतिः कर्मोपदेष्टा, नरपतिः सप्रामाण्वरदीक्षितः, पत्नी गृहितव्रता, कौरव्याः पशवः, प्रियापरिभवक्षेषोपशान्तिः कलं, यशोदुन्दुभिः राजन्योपनिमन्त्रणाय स्फातं रसति ।

Translation :—We, four brothers (leaving out युधिष्ठिर) are the four officiating priests (हाता, अच्युत, उद्धाता and ब्रह्मा); the divine Krishna is the director of the various rites: the king (युधिष्ठिर) is the sacrificer initiated for the performance of this sacrifice of war; his wife (namely Draupadī herself) is the partner that has entered on the requisite vow of pure life (wearing unbraided hair and the like); the Kauravas are the beasts to be

devoted as victims ; the soothing of the pain of insults, suffered by you, O beloved, is the reward sought ; this drum, therefore, is a drum of triumph sounding loudly to invite the princes.

प्रियापरिभवक्षेशोपशान्तिः—प्रियायाः परिभवः, तस्य क्षेशः, तस्य सप्तशान्तिः । संग्रामाधरे दीक्षितः । गृहितं ग्रतं यथा सा गृहितवता.

संग्रामाधरा दीक्षिता अस्य इति दीक्षितः, a Taddhita derivative with the suffix इतच्.

राजन्यः—A prince, a member of the Kshatriya caste.

स्फीतम्—Past participle of स्फाय् used adverbially, स्फीतं यथा तथा—loudly, lustily.

The compounding of संग्रामाधर with दीक्षितः here is a fault of expression (called अभवन्मतयोग). The author evidently intends to connect the idea of the sacrifice of war, not merely with the king as the sacrificer newly initiated, but with every part of the description—with the four brothers as the four priests, with Krishna as the director of rites and so on. संग्रामाधरे should have stood as an independant word, free to be construed with each statement. संग्रामाधरं वयं चत्वारः श्रुतिवजः, संग्रामाधरे हरिः कर्मोपदष्टा, संग्रामाधरे नरपतिः दीक्षितः and so on. As it is, the phrase संग्रामाधर goes with नरपतिः दीक्षितः only and cannot grammatically be construed with the rest.

विक्रमानुरूपमाचरितुम्—विक्रमस्य अनुरूपं यत् तत् object of आचरितुम् or विक्रमस्य अनुरूपं यथा तथा, adverb modifying आचरितुम्. To achieve such deeds as our valour is capable of, to acquit ourselves as well as we can, to put forth the best that lies in us.

P. 12 मङ्गलवच्चनम्—Benediction, expression of pious wish.

किमद्यापि अलोकाश्वासनया—What good can there be in any hollow re-assurance now ?

St. 26. परिभवक्षान्तिलज्जाविधुरिताननम् अनिःशेषितकौरव्यं वृकोदरं भूयः न पश्यसि ।

परिभवक्षान्तिलज्जाविधुरिताननम्—परिभवस्य क्षान्तिः लज्जा च ताम्यां विधुरितं आननं यस्य सः, तम्. With his countenance rendered pale by shame and the pain of insults (offered by the enemy).

अनिःशेषितकौरव्यं—अनिःशेषितः कौरव्याः येन तम्, who has not yet dispatched all the Kauravas without a single one among them surviving.

Translation :—You shall not again see this Bhīma without his having slaughtered all the Kauravas nor shall you see him bearing a countenance pale with shame and the torment of insults from the enemy.

विधुरित is a peculiarly formed word :—It may be treated as a Taddhita derivative with the suffix इत् from the base विधुर which must be taken as a noun : संजाते विधुरं अस्य इति विधुरेत्, where विधुरं must be taken to mean ' lustrelessness,' ' dulness,' ' paleness.'

याज्ञसेनीपरिभवोद्दीपितकोपानला :—याज्ञसेन्याः परिभवः, तेन उद्दीपितः कोपानलः येषां ते. The fire of whose wrath is kindled by the insults suffered by me, Draupadi.

अनपेक्षितशरीराः :—अनपेक्षितानि शरीराणि यैः ते. who neglect the safety of their own persons.

मा खलु.....संचरिष्यथ—Do not move about on the battle-field, negligent or reckless of the very safety of your persons, (as you are apt to) now that the fire of your wrath has been kindled by the thought of insults undergone by me.

अग्रमत्तसंचरणीयानि रिपुबलानि-४ प्रमत्तं यथा स्यात् तथा संचरणीयानि

'One must move with great caution in the midst of the enemy's forces.' For this idiomatic use of the potential passive participle to express a general precept of conduct, compare विनीतवेषेण प्रवेष्टव्यानि तपोवनानि नाम in the Shākuntala, I.

St. 27. संग्रामैकार्णवान्तःपयसि विचरितुं प द्विपुत्राः प. षट्ताः—संग्रामः एव एकः अर्णवः, तस्य अन्तःपयसि. The sons of Pāndu are proficient in moving about in the mid-water of the ocean, namely, the battle-field—they are proficient in moving about in the thick of fight.

The rest of the verse is a series of compounds qualifying संग्रामैकार्णवान्तःपयसि. अन्योन्यास्फाल.....पक्षे—अन्योन्येषां आरफालः, तेन भिन्नाः द्विपाः, तेषां शशिरं च मांसं च मास्तिष्कं च, एतानि पद्मकः यत्र तरिमन् (Mid-water of ocean) where the mud consists of the blood, the fat, the flesh and the brain substance of elephants mangled by their dashing violently against one another.

मग्नानां स्यन्दनानां उपरिकृतपदन्यासविक्रान्तपत्तौ—उपरिकृतः पदन्यासः यैः, ताद्यग्भूताः विक्रान्ताः पत्तयः यत्र तरिमन्. Where the gallant foot-soldiers over-ride the chariots lying half immersed (in the pools of blood and flesh.)

स्फीतासुक्पान...कवन्धे :—स्फीतं असुक, तस्य पानं, तत्संबन्धिना गोष्ठी, तस्यां रसन्यः अशिवाः शिवाः, ता एव तूर्याणि, तैः (i. e. तदनुरोधेन)

नृत्यन्तः कवन्धाः यत्र तस्मिन् Where headless trunks dance to the music of the trumpets, namely, the inauspicious female jackals yelling in the midst of a flock of fellow-creatures assembled to drink the rich supply of blood. *Translation* of the whole stanza:—

The sons of Pāndu are expert in moving about in the middle of the ocean, namely the battle-field, where the blood, the fat, the flesh and brains of elephants torn to pieces by violent mutual collisions, constitute the pervading mud, where the gallant foot-soldiers step over the tops of chariots that lie imbedded in mires of blood and flesh, where headless trunks dance to the sound of the trumpets, namely, the ominous jackals yelling together in a body when assembled to feast upon the rich supply of blood.

The description here is full of disgusting or sickening details and is, therefore, in keeping with the रौद्र sentiment or the sentiment of the terrible which is intended by the author to dominate the present situation.

ACT II.

P. 13. **कञ्चकी**—is thus defined : अन्तःपुरचरो वृद्धो विश्रो गुणग-
णान्वितः । सर्वकार्यर्थकुशलः कञ्चुकात्यभिधीयते ॥

An old Brahmin whose duty is to patrol the harem and who is possessed of several accomplishments and is skilled in managing every kind of affair, is called a Kanchukin. He is, therefore, an attendant on women's apartments.

अम्बायाः पादवन्दनसमयात्—पादवन्दनं एव समयः (आचारः)
तस्मात्. From (having performed) the customary duty of bowing to the feet of the Queen-mother.

समयः—Customary duty, established form of etiquette.

आन्वेष्यतां देवो भानुमती । अपि निवृत्ता.....न वेति—The connection of the latter clause with the former is not grammatically clear enough. The meaning is obvious:—Let Queen Bhānumatī be inquired for ; I mean, let it be inquired whether she has or has not returned after the customary duty of bowing to the feet of the Queen-mother.

निहताभिमन्यवः सेनापतयः सभाजयितव्याः—निहतः अभिमन्युः
यैः ते. This adjective furnishes the ground of congratulation.
'Our generals that have recently slain अभिमन्यु have to be
congratulated.'

This mention of Duryodhana's intention to congratulate his
generals on the slaughter of अभिमन्यु which had been accomplished
in a manner not at all compatible with the established rules
of honourable warfare, is the first artistic touch towards the
delineation of that prince's low unprincipled character.

**तन्मया द्रुतरं गन्तव्यमित्यहो प्रभविष्णुता महाराजस्य यन्मग्र...
निवासः..** So I must go with haste and this shows how potent His
Majesty's bidding is, since, striken down as I am with years, my
dance in the harem, is a mere matter of form. The Kanchukin
means that he is so utterly disabled by age that though he is on
duty in the harem, his attendance is a mere matter of form and
nobody expects him to render any active service, such as run-
ning on an errand. But on the present occasion, the King
has entrusted him with an active duty and his bidding sponta-
neously evokes such respectful obedience that even the Kan-
chukin cannot help going on his errand with quick steps in spite
of his infirmity.

मर्यादामात्रं—मर्यादा एव—आचार एव केवलम्.

अथवा किमिति जामुपालभेय.....चेष्टा च. Or rather why should I
find fault with my old age, since, in the case of all attendants of
harems, the costume and the mode of behaviour to be adopted
are just like mine, adopted to the peculiar nature of their duty.

आन्तःपुरिका:—अन्तःपुरे अधिकृताः, chamberlains, attendants on
women's apartments.

व्यावहारिकः—तत्रव्यवहारयोग्यः—Fitted for or adapted to
the peculiar nature of the duty attached to the post.

But a simpler interpretation of the sentence might be ob-
tained by understanding the word व्यावहारिकः in its more common
sense of 'customary,' 'usual'. Thus the meaning would be :—
In the case of all chamberlains, this (the speaker referring to his
own वेष्ट and चेष्टा) is the customary costume and mode of behav-
iour, (irrespective) of age.

St. 1. चक्षुषिं सत्यपि मया उच्चैः न इक्षितं, श्रुत्वापि अलं न आकर्षितं, हक्षे-
नापि अधिकृता यष्टि: अधिकार इति समालभिता, सर्वत्र स्खलितेषु दत्तमनसा
उद्धतं न यात, सेवत्वौकृतबीवितस्य मे चरसा यत् कृतं (तत्) किं नाम ।

I never looked up though possessed of eyes ; even having heard things, I (made as if I had) never heard them enough or distinctly (lest I should get into trouble by indiscreet disclosure of secrets) ; though able-bodied, I leant on the staff supplied as part of my duty ; I never walked (straight on) impudently, having to be on my guard against all possible varieties of blunders (in behaviour). So my life being thus held in complete thraldom by the circumstance of service, what mischief is there indeed wrought by old age ?

Every misery of his life, says the Kanchukin, is already entailed by his condition as a servant and old age has entailed no new misery on him.

अधिकृता adj. to यष्टि: rather than adj. to मया from अधिकृत्. अधिक्रियते इति अधिकृत् is not a satisfactory explanation. अधिकृता यष्टि: would mean 'the stick or staff prescribed as an emblem of the office.'

ईक्षितुं for ईक्षितं is not a ~~gāṇḍī~~ reading. For then the infinitive would have to be ~~नहि~~ with न अलं and the sentence grammatically would be नहि ईक्षितुं नालम्; but the nominative form, अहं occurs nowhere in the verse while the instrumental मया occurring in the third line fits in with every other predicate. In every case almost, the predicate is a past passive participle and ईक्षितं in place of ईक्षितुं brings that predicate too into harmony with the other predicates. For a similar reason समालम्बिता is better than समालम्ब्यते. We must not tamper with the original text but where different readings are found we may discriminate and choose such as appear satisfactory and are at the same time not exposed to the suspicion of being interpolated emendations.

I differ with the commentator as to the construction to be put on the first line of this stanza. The commentator construes it as उच्चैः (—महति) चक्षुषि सत्यपि अलं न ईक्षितं, श्रुत्वाऽपि न आकर्णितम्. He takes 'अलं' with 'न ईक्षितं' and 'उच्चैः' with 'चक्षुषि,' treating the indeclinable उच्चैः as equivalent to the adjective महति and quoting his authority for so doing. He appears to be driven to this shift, perhaps, partly by the consideration that 'उच्चैः' and 'अलं' as both modifying ईक्षितं would, in some manner, involve redundancy, and partly by the consideration that 'not seeing what passes around' is, in his opinion, perhaps, a more intelligible point of resemblance between an old man with his sight weak-

ened and a Kanchukin not looking about in order to avoid all suspicion as to his having a prying habit. But 'not looking up' is an equally intelligible point of resemblance since an old man bent down with age is not able to lift up his head, while the Kanchukin dare not hold up his head for fear lest he should appear deficient in modesty. As for the other difficulty, it is easily got over by taking 'अलं' with 'न आकर्षितम्.'

सेवासीकृतजीवितस्य—**सेवया स्वीकृतं** (स्वाधीनीकृतं) जीवितं यस्य—whose life is mastered or held in bondage by the circumstance of service, whose life is sold to service.

आकाशो—This talk in the air or conversation with an absent party supposed to be visible to the party on the stage but not to the audience is a device often employed to carry forward the action without introducing a scene or a dialogue which does not promise to be lively or interesting. The party on the stage generally makes inquiries and repeats aloud the answers which he or she pretends to receive, that the audience may be enlightened on what is transpiring.

पत्युः समरविजयाशंसया to be construed with आरब्धनियमा.

समरविजयस्य आशंसया आरब्धः नियमः यया सा. Having entered on a fresh course of pious observances from a desire to ensure victory to her husband's arm on the battlefield.

निर्वर्तित—Past pass. part. of निर्वर्तय casual of वृत् with निस्. Accomplished, completed, performed.

गच्छ त्वमात्मब्रह्मापाराय—Go about your business.

स्त्रीभावेऽपि वर्तेमाना—Though a woman.

योऽयं.....अनुभवति—Since he is still indulging in the pleasure of the company of his ladies of the harem, though his enemies, the sons of Pāndu, are already up in arms and aided by Krishna whether even in themselves they are formidable enough or not.

Here is another touch in the picture of Duryodhana as a morally contemptible character.

इदमपरमयथातथं स्वामिनश्चेष्टितम्—Here is another instance of improper conduct on the part of His Majesty.

आशङ्कग्रहणात् अकृष्णपरशोः तस्य मुनेः अपि जेता अयं भीमः पाण्डुसूनुभिः शैरैः शामितः अस्य लापाय न भवति । प्रौढासेकवृद्धरारिविजय-भान्तस्य एकाकिनः बालस्य अरातिलूनधनुषः अभिमन्योः वधात् (अयं) प्रीतः ।

आशाख्यग्रहणात्—आ used idiomatically with the ablative—Ever since the time he first began to wield arms.

अकुण्ठपरशोः—अकुण्ठः परशुः यस्य तस्य. Whose battle-axe was never blunted or impeded in its operations.

शायितः—Past pass. part. of शायय, casual of शी. Laid low or prostrated.

प्रौढानेकधनुर्धरविजयथान्तस्य—प्रौढाः अनेके धनुर्धराः अर्थः, तेषां विजयः, तेन धान्तस्य. Fatigued with defeating many veteran archers on the enemy's side.

अरातिलूनधनुषः—अरातिभिः लूनं धनुः यस्य सः, तस्य. Whose bow had been cut off by the enemy.

Translation :—The fact that Bhishma, here, has been prostrated with arrows by the sons of Pāndu causes him no anxiety—Bhishma, the vanquisher even of that renowned sage (Parashurāma) whose axe was never impeded in its activity ever since he began to practise the use of arms. While he is mightily pleased at the slaughter of Abhimanyu who was a mere boy fighting single-handed and already fatigued with the labour of overcoming a number of veteran archers on the enemy's side and deprived of his bow which was cut off by foemen.

P. 14. **विष्कम्भक** is thus defined :—वृत्तवर्तिष्यमाणानां कथाशानां निदर्शकः संक्षिप्ताथंस्तु विष्कम्भो मध्यपात्रप्रयोजितः ।

विष्कम्भक is an interlude between two acts performed by one or more characters of middle rank, (मध्यपात्र's) in which case it is called शुद्धविष्कम्भक, or by characters of middle rank and the lowest rank (नीचपात्र's) together, in which case it is called संकीर्णविष्कम्भक ; it is employed in order to indicate briefly any events that have happened or any events that will form the subject of representation in the immediate future.

In the present case, the **विष्कम्भक** tells us of the fall of Bhism and the slaughter of अभिमन्तु as bygone events and prepares us for the coming scene displaying Duryodhana's frivolous dalliance with his Queen.

विगलितधीरभावा अत्यन्तं संतप्यसे—विगलितः धीरभावः यस्याः सा. With your courage so utterly lost ; so completely dis-heartened. Why do you allow yourself to be so cruelly tormented by mental anguish, getting so completely disheartened.

अकुशलदर्शनः (स्वप्नः) अकुशलं दर्शनं यस्य सः. The sight of which is ominous.

प्रतिष्ठापयन्त्यौ (स्वप्नः)—By way of counteracting or reversing the effect of the dream. The present participle adjective is used idiomatically to denote the purpose of the action denoted by the predicate, परिहरिष्यावः. Let us resort to the remedies of प्रशंसा and देवतासंकीर्तन in order to counteract or reverse the effect of the dream.

कुशलपरिणामः—Happy in the consequences.

गुण्या साक्षाद्वा स्वर्यं अन्येन वा कृतः, महान् अहपो वा अपकारिण अपकारः
महर्ता प्रीतों करोति ।

Translation :—An injury inflicted upon enemies, whether surreptitiously or openly, whether by oneself or by another, whether serious or slight, bestows supreme satisfaction.

P. 15. **समुच्छसितमिव नश्चेतसा**—Our soul has bloomed, as it were ; our heart swells with joy.

St. 4. **शिखण्डिनं पुरस्तुत्य जरति गानेये हते पाण्डुपुत्राणां या श्लाघा सैव
अस्मार्कं भविष्यति ।**

Translation :—We shall deserve the same praise that was due to the sons of Pāndu when the aged Bhishma was slain by them by putting Shikandin in front.

सत्वैलक्ष्यम्—With a look of embarrassment, with astonishment.

न ममायं.....विज्ञापयामि—This is not what I mean ; but I submit my remark in the sense that we have never hitherto witnessed the failure of your valour.

The Kanchukin sees that the king does not relish his plain speaking and so temporises by recourse to flattery. His words may have a double meaning. He may mean : 'We never *heretofore* witnessed the failure of your valour ; but now for once we see your chivalry fail in the dishonourable fight to which your generals had recourse in order to kill Abhimanyu.' While the ostensible meaning of his remark may be :—' We have never

hitherto witnessed the failure of your arms and therefore it is not strange that Abhimanyu has been killed.'

The king takes the ostensible meaning and falls to ranting; but, by an ominous slip of the tongue, says the reverse of what he means.

St. 5. सहभृत्यगणं सवान्धवं समुत्तं सहानुजं सुयोधनं पाण्डुसुतः संयुगे स्वबलेन न चिरात् निहन्ति ।

Translation :—The son of Pàndu shall ere long slay, in battle by strength of his arms, Suyodhana together with the whole retinue of his servants, his kinsmen, his sons and his brothers.

He should have said 'सुयोधनः पाण्डुसुतम्' instead of 'पाण्डुसुतः सुयोधनम्,' a correction made by the Kannchukin presently in answer to the king whose attention was drawn to the error by the Kanchukin's ejaculation and prayer.

अनामन्त्य—Without taking leave of me.

इति व्याक्रितं मे मनः—So my mind is distracted, is made uneasy; so I am ill at ease.

पतञ्जुहिनकण.....बालोद्यानम्—एतत् अग्रतस्ते बालोद्यानम्—Here is the Balodyana garden just in front of you.

The remaining words are long compounds qualifying बालोद्यानम्.

तुहिन...प्रकरम्—तुहिनस्य कौः शिशिरः समीरणः, तेन उद्भेदिताः बन्धुराः शेफालिकाः, ताभिः विरचितः कुसुमानां प्रकरः यत्र तत् (बालोद्यानं) Where there is a bed of flowers formed by the lovely *shephalika* plants when shaken by the wind, very cold on account of (its bearing) particles of frost.

उद्भेदिताः = Shaken, waved. बन्धुराः = Lovely. I prefer the reading 'बन्धुर' to 'बन्धच्युत.' For बन्धच्युत can qualify शेफालिका, only if it means शेफालिका flowers instead of the plants and then शेफालिकाकुसुमैः विरचितः कुसुमानां प्रकरः यत्र would involve some redundancy of expression. The meaning, however, would be :—'Where there is a bed of flowers supplied by the *Shephalika* flowers that have dropped down from their stems, being rudely shaken 'by the wind &c.'

ईषदालोहितमुग्धवधूकपोलपाटललोभप्रसूनविजितश्यामलतासौभाग्यम्—ईषद् आलोहिताः मुग्धानां वधूनां कपोलाः, त इव पाटलानि लोभाणां प्रसूनानि, तैः विजितं श्यामलतानां सौभाग्यं यत्र तत्. Where the beauty of the dark-green creepers is outdone by *lodhra* flowers that are rosy

like the reddish cheeks of fair damsels. Or it may be 'श्यामलतायाः सौभाग्यं,' श्यामलता being an abstract noun from श्यामल. The meaning would be:—' where the dark-green beauty ((probably, of the back-ground consisting of the foliage) is out-done by the flowers &c.'

उन्मीलित...शीतलं-उन्मीलितानि बहुलानि कुन्दकुसुमानि, तैः सुरभि च शीतलं च। Which is cool and fragrant with great abundance of full-blown *kunda* flowers.

प्रभातकालरमणीयम्- प्रभातकालेन or काले रमणीयम्, which looks the more attractive at this morning hour.

P. 16. St. 7. प्रालेयमिश्रमकरन्दकरालकोशैः रजनीप्रबुद्धैः पुष्टैः समं निपतिताः अलयः अर्कांशुभिन्नमुकुलोदरसान्द्रगन्धसंसूचितानि. कमलानि पतन्ति (==अभिपतन्ति)।

प्रालेय.....कोशैः- प्रालेयेन मिथः मकरन्दः, तेन करालाः कोशाः येषां तैः The interiors of which are granulated with the juice mixed with frost.

रजनीप्रबुद्धैः- रजन्यां प्रबुद्धानि, तैः Opening at night.

अर्कांशुभिन्न.....संसूचितानि-अर्कस्य अंशुभिः भिन्नाः मुकुलाः, तेषां उदराणि तेषां संवर्ध्य सान्दः गन्धः तेन संसूचितानि (कमलानि). Revealed by the deep fragrance issuing from the interiors of buds newly opened by the rays of the sun.

Translation :—The bees, having dropped down on the ground along with the night-blooming flowers with their interiors granulated with the juice mixed with frost, now fall upon day-lotuses brought to their notice by the deep fragrance proceeding from the interiors of the buds newly opened by the rays of the sun.

The idea suggested indirectly is, according to the commentator that the bees ungratefully desert the flowers that supported them till the moment of their fall and seek new flowers in a thriving condition. Where in this way the imputation or rational or purposeful behaviour to an irrational creature of thing is indirectly implied in a description, there is said to be the figure समासोक्ति. But in the present case, the words employed in the description do not, in my opinion, unmistakably imply such imputation and therefore this is not a clear case of समासोक्ति. It is a plain description of a phenomenon in nature, fancied or real.

The king's attention is caught by another feature of the morning scenery and he contemplates it in a light that bespeaks a sensual mind.

St. 8. जूम्भारम्भप्रवितदलोपान्तजालप्रविष्टः: भानोः हस्तैः नृपतय इव स्पृश्य माना: (सन्तः) विदुद्धाः, घनपरिमलस्तोकलक्ष्यांगरागाः एते द्विरेकाः छीभिः सार्वे विकचनलिनीगम्भशश्यां मुखन्ति ।

जूम्भारम्भ.....प्रविष्टः—जूम्भायाः आरम्भेण प्रवितताः दलानां उपान्ता तेषां जालानि, तैः प्रविष्टाः (हस्ताः) That entered through the network of the edges of petals now stretched outwards at the commencement of the blooming process.

घनपरिमल.....रागाः—धनः परिमलः यस्य, एतादशाः स्तोकं लक्ष्यथ अंगरागः येषां एतादशाः (द्विरेकाः) whose pigment of rich fragrance applied to the body is now but slightly visible. The coating of pollen dust covering the body of the drone is spoken of as its अंगराग and it is now but indistinctly visible, because most of it has been rubbed off by the caressings of the sweet-heart during the night.

विकचनलिनी.....शश्यां—विकचयाः नलिन्याः गर्भः एव शश्या ताम् The bed in the interior of the lotus now full-blown.

Translation :—Here these drones are quitting, along with their mates, their bed in the interiors of day-lotuses now full-blown, being roused from their sleep by being touched, like so many kings by the rays of the sun penetrating through the meshes formed by the borders of petals stretched wide on account of the blooming process (of the flower) having commenced ; and their pigment of rich odour (namely, the crust of pollen dust covering their bodies) is but indistinctly visible (most of it having been rubbed off in their nightly dalliance with their sweet-hearts.)

Here there are all the elements of समाचोक्ति except that the imputation to the drones of another's experience and behaviour (those of kings in the present case) is not suggested by implication but directly expressed by the insertion of the phrase नृपतय इव. Without the words नृपतय इव, the figure would be समासोक्ति; with them it is उपमा, not समासोक्ति.

अनुपदम्—Close upon your heels.

अतिसंतापोपगृहीतहृदयया—अतिसंतापेन उपगृहीतं हृदयं यस्याः सा, तया. With my mind wholly possessed with anguish.

लताजालेन अन्तरितः—Screened by this network of creepers.

मन्त्रयमाणा—Talking secretly or confidentially.

विश्रब्धालापः—Confidential talk.

अविषयः खंलु दुर्योधनो भवत्या कोपस्य—Duryodhana, indeed, does not deserve your resentment.

St.9. मया प्रमादात् कण्ठे भुजलतापाशः कि शिथिलाङ्कृतः, निद्राच्छेदविवर्तनेषु (कि) अद्य अभिमुख न संभावितासि, स्वप्ने त्वया (कि) अन्यर्खीजनसंकथालघुः अहं लक्षितः, प्रिये परिजनोपालम्भयोग्ये मयि के दोषं पश्यसि ।

निद्राच्छेदविवर्तनेषु—निद्रायाः छेदेषु यानि विवर्तनानि तेषु. In the turnings from side to side during breaks of sleep.

अन्यर्खीजनसंकथा लघुः—अन्येन खीजनेन संकथा, तया लघुः De-based to the extent of engaging in wanton talk with other women.

Translation:—Have I been guilty of loosening the grip of my arms round your neck through carelessness? Have you not been, this day, honoured by me sufficiently by lying face to face with you, in the repeated process of turning from side to side during breaks of sleep? Did you see me in dream so far debauched as to be talking wantonly with another woman? O beloved, what fault have you found in me who deserve, at your hands, to be rebuked like a servant (if found guilty)?

अभिमुखी for अभिमुखं would make some difference in meaning, which, however, need not to be dwelt upon.

Duryodhana's thoughts, as expressed here, are full of nauseating sensuality.

P. 60 St: 10. अस्मदुपाश्रयैकचित्ता इयं प्रेमनिष्ठद्वमत्सरेण मनसा मम अपराधलेशं स्वयं उत्प्रेक्ष्य अतिवलभत्वात् नियतं कुपिता ।

अस्मदुपाश्रयैकचित्ता—वयं उपाश्रयः यस्य, एताहसं एकं चित्तं यस्याः सा. Whose heart rests upon me as its sole resort.

This is evidently the force of the compound but the position of एक before चित्त renders the compound difficult to explain except by such device as is resorted to by the commentator, who explains एकचित्त as meaning श्रेष्ठचित्त and quotes his authority for that meaning of the word एक. One other way to explain this compound seems possible, though this too is by no means satisfactory. It is this:—अस्माकं उपाश्रयः = अस्मदुपाश्रयः; एकं चित्तं यस्याः सा एकचित्ता, where एक means केवलं and thence असन्यगमी by a rather unjustifiable stretch; thus एकचित्ता would mean 'having a mind solely given to,' 'having her thoughts exclusively rest-

ing upon.' Lastly अस्मदुपाश्रये एकचित्ता—'with her thoughts exclusively resting upon our support and favour.' To be true to the intended sense, the compound should have the form 'अस्मदेकोपाश्रयचित्ता.' The plural अस्मत् is not in keeping with the singular मम occurring later in the same verse.

प्रेमनिवद्धमत्सरेण—प्रेमा निवद्धः मत्सरः यस्मिन् तत् (मनः) Where jealousy is excited by love.

Translation:—This lady, whose heart rests upon me as its sole resort, has surely herself fancied some slight error in me with an imagination in which jealousy has been excited by love, and is consequently angry with me—all the more so owing to the very circumstance of my being so dear to her.

अतिशयितदिव्यरूपिणः—अतिशयिता: दिव्या: (प्राणिनः) येन तत् अतिशयितादिव्यं (रूपं); then with the Taddhita suffix, इन्, denoting possession, the form अतिशयितदिव्यरूपी is arrived at; अतिशयितदिव्यरूपं विद्यते अस्य इति ! Possessed of a beauty of form surpassing that of celestial beings.

नकुलस्य दर्शनेन उत्सुका जाता हृतहृदया च—I became eager and my heart was ravished at the sight of the ichneumon.

The ambiguity of the word नकुल as meaning both an ichneumon and the fourth of the Pāndavas occasions great misapprehension, though for a moment only, in Duryodhana's unsteady mind, especially on account of the circumstance that Duryodhana does not know yet that Bhānumati is describing only a dream and no adventure from real life.

तत्किमनया...विप्रलभ्यः—Have I been deceived then by this wretch (apparently) so deep in love with the son of Mādri?

माद्रीसुते (नकुले) अनुरक्ता—Completely attached to the son of Mādri.

कुलटाविप्रलभ्यमान....किं वक्ष्यसि :—'What will you say now, you who made so much of yourself though cuckolded all the while by an unfaithful wife?' Can you hold up your head now? किं न वक्ष्यसि or किं किं न वक्ष्यसि is also read in place of किं वक्ष्यसि. The interpretation which can be put upon the sentence then is:—' You who hitherto thought so highly of yourself though cheated all the while by an unfaithful wife, how many things would you not say now—how many things would you now

wish not said—how many things would you fain unsay now ? You would wish you had not said the many boastful things that you did say,

एतदर्थमेव.....परिभ्रान्तः—It was for this very purpose that this lady sought solitude so early in the morning and is displaying such solicitude for a confidential talk with her companions. But Duryodhana, ignorant of the inner working of the vicious woman's heart wandered far from truth or laboured under great delusion.

विविक्षस्थानम्—A lonely place or solitude.

अविज्ञातबन्धकीहृदयसारः—अविज्ञातः बन्धकायाः हृदयसारः येन सः Unacquainted with the true character of the vicious woman's heart, not knowing of what stuff the vicious woman's heart is made.

मत्परिग्रहपांसनि—मम परिग्रहस्य (स्वीकरणस्य) पांसनि (दूषिके) O woman vitiating my acceptance of you for wife, vitiating my marriage with you.

The other reading is **मत्परिग्रहपांशुले** or **पांसुले**—मम परिग्रहासौ पांशुला or पांसुला च where परिग्रह means lawfully wedded wife. ‘‘O sinning wife !’’

The first reading is better.

P. 18. St. 11. मम पुरः तव तत् भीरुर्व, इद्वानि साहसानि, अस्मद्द्वयं सा शाशा, विनयव्युत्कमेऽपि एष रागः, जडमतौ मयि तच औदायै, चापले कोऽपि पन्थाः; तस्मिन् ख्याते वितमसि कुले जन्म, एतत् कौलीनम् ।

How marked was your timidity in my presence ! while such are the adventures (of which you are capable). What praise you bestowed upon our person ! while such is your predilection for transgressing the bounds of modesty. What courtesy you showered upon me, a silly credulous fellow ! while you can show such ingenuity in your mode of wantonness. In what an illustrious, pure family you claim your birth ? While so deep is the scandalousness of your conduct. . . .

कौलीनम् is derived from कुलीन and means कुलीनत्व ; but it means also the opposite of कुलीनत्व— it means (1) a public scandal or (2) scandalous act or conduct and, with reference to this sense, the derivation of the word is a puzzle.

विनयव्युत्कमः—विनयस्य व्युत्कमः—Overstepping the limits of conjugal fidelity.

एष रागः—Such is your delight (in transgressing &c).

वित्तमासि—विगतं तमः यस्मात् तस्मिन्.

अशालीनत्वम्—Boldness, immodesty.

St. 12. पापहृदये ! यस्मिन् मसुरतोपभोगः रहसि चिरप्रणयनिर्भरबद्ध-
भावं अवेदितः, तत्रै अस्मिन् सखीजने अद्य दुश्चरितं निवेदयन्ती न होणासि ।

चिरप्रणयनिर्भरबद्धभावम्—चिरप्रणयेन निर्भरे बद्धः (समर्पितः)
भावः (अभिप्रायः) यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा. In such a manner as to
disclose your whole mind unreservedly owing to long-formed
familiarity.

Translation :—O wicked-souled woman, are you not ashamed to tell of your shameful deed to-day before the very friends to whom you used to speak, in secret, of your enjoyment of amorous sports with me with such freedom as to disclose your whole mind without reservation owing to your long-formed intimacy with them ?

प्रवनितावस्कन्दनप्रगल्भस्य—परस्य वनितायाः अवस्कन्दने प्रगल्भः
तस्य—Bold or audacious enough to assault another's wife.

माद्रीसुतहतकस्य—माद्रीसुतधासी हतकथ तस्य— That wretch of
a son of Mādri, the accursed Mādri's son.

अथवा इयमेव तावत्पापशीला प्रथमनुशासनीया—Or rather
this wicked-souled woman herself must be punished first. पाप-
शीला—पापं शीलं यस्याः सा. Habitually given to sinning, sinfully
disposed.

प्रभातमङ्गलतूर्यरवमिश्रेण—प्रभातसंबंधीनि मंगलघोतकानि तूर्याणि,
तेषां रवः, तेन मिश्रः (संगीतरवः) Blended with the sound of
auspicious musical instruments played upon at day-break.

वारविलासिनीजनसंगीतरवेण—वारविलासिनीजनस्य संगीतं, तस्य
रवः, तेन—By the sound of the music of harlots.

सवितर्कम्—In a conjecturing or surmising manner, in the
manner of one that guesses or conjectures.

किं नाम प्रतिबोधितास्मौति स्वमर्दर्शनमनया धर्जितं भवेत्—
Does it follow then from her words that 'she was awakened'—
that it is after all the vision of a dream that she has described?

अथवा सखीवच्चनादेव व्यक्तिर्भविष्यति—Or the doubt will
be cleared up by her friend's reply.

P. 19 **अत्याहितम्—**(महाभीतेः) Great alarm, hence secon-
darily, (महाभीतिहतुः) anything causing great alarm.

यदिहात्याहितम् तद्—अपहियताम्—whatever there is here (in this dream), causing serious alarm—let that be washed off with the water of rivers like the Ganges.

आहुतिहृतः—आहुतिभिः हुतः (हुताशनः); or, as the commentator dissolves the compound, आहुतयः हुताः अस्मिन् इति; in this case the compound is like अग्न्याहित.

मयापुनर्मन्दवियाऽन्यथैव संभावितम्—But dull-witted as I am, I formed a wrong impression about the whole thing, I misunderstood the whole thing.

P. 19 S. 13. **दिष्टया अहं अर्धश्रुतविप्रलभ्जनितकोधात् नो गतः दिष्टया अर्धकथने मया किञ्चित् पर्यायं नो व्याहृतम्, दिष्टया विमूढहृदयं मां प्रत्याययितुं कथान्तं गता (भानुमती), दिष्टया जगत् मिथ्यादूषितया अनया विरहितं न जातम्।**

अर्धश्रुतविप्रलभ्जनितकोधात्—अर्धे श्रुतं, तेन विप्रलभ्जः, तेन कनितः कोधः, तस्मात्. Through anger provoked on account of the deception due to (Bhanumati's account) being but half heard.

विमूढहृदयस्—विमूढं हृदयं यस्य सः, तम्. Whose mind is silly or fatuous.

प्रत्याययितुस्—Inf. from प्रत्यायय, casual of इ with प्रति. In order to convince or carry conviction.

दिष्टया—an indeclinable used in the sense of 'luckily,' 'happily,' 'fortunately.'

अर्धकथने—In the middle of her narrative.

Translation :—Lucky it was that I did not step forth (into Bhanumati's presence) in the heat of the passion aroused on account of the misapprehension caused by my having but half heard (Bhanumati's account); lucky it was, too, that I did not angrily utter anything harsh while yet her narrative was but half finished. Happy it was that Bhanumati did go to the end of her story so as to bring the real state of things home to me, silly-minded as I am. Fortunate it is that the world is not made devoid of her through a false accusation against her.

Duryodhana means that he was about to lay a false charge at her door and send her out of the world; but that luckily this did not happen.

मिथ्यादूषिता—Falsely accused or vilified.

प्रशस्तम्—Happy or auspicious; of good omen; auguring well.

अशुभसूचकम्—Foreboding ill; of bad omen; auguring ill.

अपवाये—Warding off, (of course the party sought to be kept out of hearing; in the present case such party is Bhānumati). This stage direction is to be understood more literally than one is apt to imagine at first sight. The party wanting to make a secret communication to another so as to prevent a third party from hearing, actually holds up the palm of the hand with a certain configuration of the fingers so as to form a sort of screen to shut out the third party from view and hearing. For a definition of this stage direction, cf. तद्वेदपवारितम्। रहस्यं तु यदन्यस्य परावृत्य प्रकाश्यते । त्रिपताककरेणान्यानपवार्यान्तरा कथाम्।

As remarked by the commentator, the reading assigning the speech-aside to सखी and चेटी together is absurd and probably spurious, though it is adopted here because it is found in a majority of the manuscripts and printed editions used in fixing the text for the present edition. The sensible and probably the true reading is '(सखी चेटी च अन्योन्यमबलोकयतः)—सखी (अपवाये)। The party that speaks aside is also the party that speaks aloud later and, as in this latter speech Bhānumati is addressed as सखि it follows that it is the सखी that makes both the speeches, rather than the चेटी who would not address Bhānumati as सखि.

अलीकं—A lie, a fib, a make-believe.

प्रियसत्या अपराधिनी भविष्यामि—I shall have done wrong to my dear friend, I shall have sinned against her.

स पव स्निग्धो जनो यः.....भणति—That person is a true friend who, when consulted, says that which is salutary though unpalatable or disagreeable.

अशुभनिवेदनम्=अशुभनिवेदकम्.

द्विजातिजनप्रतिग्रहेण—द्विजातिजनाय यः प्रतिप्रहः तेन. By gifts made to Brahmins with proper religious ceremony.

अन्तर्यताम्—Let (it all) be warded off or averted. Imperative 3rd sing., passive, from the Denominative अन्तर, formed from अन्तर used as an adj.

न प्रशासन्ति—Do not commend (as auspicious or of good omen).

नकुलेन पश्चगशतवधः.....अनिष्टोदर्कं तर्कयामि. With this reading we miss हति after अनिष्टोदर्कं which, therefore, must be supplied. For अनिष्टोदर्कं is an adjective qualifying स्तानाशुकापहरणं

and, by लिंगविपरिणाम, qualifying also पञ्चशतवधः. Now as पञ्चशतवधः is in the nominative, it follows that स्तनाशुकापहरण् also is in the nominative and therefore अनिष्टोदर्कः must also be in the nominative, being the predicate with the copula understood after it; the whole constitutes a clause by itself and must be followed by इति to show its relation as object to तर्क्यामि. Or else पञ्चशतवधः should be पञ्चशतवधं, in which case each word may be supposed to be in the accusative and अनिष्टोदर्कः, to be predicative adjective, the whole being object to तर्क्यामि.

अनिष्टोदर्कः—अनिष्टः उदर्कः यस्य where उदर्कः would mean भाविकलं. ‘The future result of which is evil;’ ‘the fruition of which in the future is full of evil;’ or the compound may be dissolved as अनिष्टं उदर्के यस्य where उदर्कः would mean ‘future time’ and the whole compound word would mean ‘which has evil lying in its future,’ ‘pregnant with evil,’ fraught with evil.’ In either case the meaning of the compound is materially the same.

St. 14. प्रायेणैव हि शुभाशुभाः स्वप्नाः कामं दृश्यन्ते। इयं शतसंख्या पुनः सातुरं मां स्पृशतीव।

शुभाशुभाः—शुभाश्च अशुभाश्च. कामम्—It is true that &c. प्रायेण—बाहुल्यन.

Translation:—It is true that dreams, some of them auspicious and others ominous, are dreamt in large numbers; (so one need attach no significance to them). But this number, one hundred, (in अहिशतवध) as it were, touches me with my brothers, or seems to point to me with my brothers.

पर्यायेण हि दृश्यन्ते etc. is another reading. The meaning would be ‘It is true that dreams, good and bad, are dreamt alternately etc.’ But ‘alternately’ must not be understood literally, for it is far from being a matter of our actual experience that good dreams and bad ones come by alternation or succeed one another in definite order. The sentence must be taken to mean generally that sometimes good dreams come and then bad ones and so on, and therefore no significance ought to be attached to them. The second line has the same force in either case.

P. 20. वामाक्षिस्पन्दनतम्—वामस्य अक्षणः स्पन्दनं—The throbbing of the left eye (which is regarded as inauspicious in the case of a male.)

ममापि नाम दुर्योधनस्य अनिमित्तानि हृदयक्षोभमावहान्ति—
How strange that bad omens create a perturbation of mind even
in me, Duryodhana !

सावष्टम्भम्—Proudly, haughtily,

भीरजनहृदयप्रकम्पनेषु—भीरजनानां हृदयानि प्रकम्पयन्तीति (Omens)
capable of occasioning tremor in the hearts of cowardly people,
capable of alarming cowards.

का गणना दुर्योधनस्य एवं विधेषु—Of what account does
Duryodhana hold omens like these capable &c.? What recks
he of them ?

गीतश्चायमर्थोऽङ्गिरसा—This very view (the one I am in-
clined to take about prognostics) is expressed in verse by the
sage अङ्गिरस. The commentator says that the word 'अङ्गिरसेन'
in place of 'अङ्गिरसा' would make the allusion more readily
intelligible; for आङ्गिरस or वृहस्पति (आङ्गिरस being one of the
names of वृहस्पति) is known to have been the propounder of
rationalistic and sceptical views and may well have written
such a verse as the one quoted. But we may suppose that
आङ्गिरस was a similar writer though nothing is known ^{a1} now.

St. 15. प्रहाणा चरितं स्वप्नः तथा अनिमित्तात्पात्
तेभ्यः प्राज्ञा न विभ्यति ।

अनिमित्तात्पातिकस—अनिमित्तानि च और
(a समाहारद्वन्द्व compound). Bad omens

काकतालीयम्—adverb formed
काकताल with the suffix 'म्' in the
equivalent in sense to काकतालवत्-
crow and the palm tree, that is to
which the palm tree broke immedia-
Now the palm tree did not give way
the crow, but the breaking of the tree
accidentally coincided in time. So
one after another in immediate suc-
cause and effect are likened to the si-
breaking of the tree. The phrase काक
as an adverb, 'accidentally,' 'by an a-

Translation :—It is only by accide-
motions of planets (or rather their p-

dreams, bad omens and portents bear fruit (show the results ascribed to them); the wise do not fear them.

For 'अनिमित्तात्पातिकं तथा,' there is another reading 'अनिमित्तान्युपयाचितम्' which is better; for अनिमित्तं and औत्पातिकं are redundant as औत्पातिकं may be included under अनिमित्तं ; while उपयाचितं brings in a new idea as denoting ' any offering promised to a deity in the event of a particular desire being fulfilled;' the same as नवस in Marathi. The efficacy of this too would be denied by a rationalistic thinker.

तद्वानुमत्या.....अपनयामि—So let me remove Bhānumati's vain fears—fears so natural to a woman's heart.

उदयगिरि.....रथवरः—उदयगिरे: शिखरान्तरेण विमुक्तः रथवरः यस्य Whose excellent chariot is separated from (has risen above) the space between the (adjoining) summits of the rising mountain. **विगलत्सन्ध्याराग.....मण्डलः—**विगलन् संध्यासंबंधी रागः यस्य एतादशः, प्रसन्नं दुरालोकं च मण्डलं यस्य एतादशश्च Whose twilight rudeness is fast slipping away or vanishing and whose orb is consequently serene and difficult to gaze upon. v. l. 'उदयगिरिशिखरान्तराविमुक्तरथवरविदलितसन्ध्यारागप्रसन्नतरालोकमण्डलः.' 'शिखरान्तरित' makes good sense.

रःखेन जालोकितुं शक्यम् unpleasant to look at, daz-

शेन—शारितानि कनकपत्राणि, तैः सदृशः—eaves of burnished gold.

रणनिवहेन—लतानां जालस्य अन्तरे आप-
th a multitude of beams coming in
net-work of creepers.

पिञ्जरितः उद्यानसंबंधी भूमिभागः येन—ie ground in the garden in yellow.

प्रतिश्च येन सः—A man who is accus-
-ilutions; an iron-willed man. Or it
as accomplished his vow of revenge
erefore, a terror to him.

: दुरालोकः, which is explained above.

(येण)—कुसुमानि च चन्दनं च गर्भे यस्य एता-
of worship) including flowers and wet

समयस्ते पर्युपस्थातुं—It is time for you to wait upon (the sun).

सपर्या—पूजा—Worship, adoration.

साधुतरः अवसरः—A fitting opportunity, a suitable moment.

संहाया परिजनमुत्सार्य—Sending away or dismissing the attendants with a signal. उत्सार्य is an indeclinable past part. From उत्सारय, the causal of स् with उत्.

हन्त कृतोऽस्याः प्रियसख्या नियमभंगो राजा—Alas ! The king is sure to violate the vow of pure life taken by our dear friend, (Bhanumati). The seriousness of Bhanumati is throughout displayed by the author in contrast with the frivolousness and levity of Duryodhana.

कृतः—The past part is used to denote immediate future about which there is no uncertainty.

P. 21. **अम्बरमहासरएकसहस्रपत्र—**अम्बरमेव महत् सरः, तत्र एकसहस्रपत्रमिव, तादश, (O sun-god !), the one thousand-petaled lotus in the vast lake, namely the heavenly vault.

पूर्वदिशावधूमुखमण्डलकुङ्कुमविशेषक—पूर्वदिशा एव वधूः, तस्याः मुखमण्डलस्य कुङ्कुमविशेषक इव (कुङ्कुमतिलक इव) तादश. Oh mark of saffron powder for the fair round face of the damsel, namely, the Eastern Quarter !

सकलभुवनाङ्गनदीपक—सकलभुवनमेव अङ्गनं तस्य दीपक इव, तादश. O light for the court-yard, namely, the whole world.

कुशलपरिणामि—The suffix इन् may be the *Tadhitā* or secondary suffix applied to the noun परिणाम , or it may be the *Krit* or primary suffix applied to the root नम् with परि. In the first case कुशलः परिणामः विद्यते अस्य इति. In the second case कुशलं यथा तथा परिणमते इति. The ultimate meaning is the same in either case : ' ending happily, resulting in good ; ' ' bringing forth happy results.'

अत्र स्वप्रदर्शने.....भवतु—I pray that whatever there is, threatening mischief, about the dreaming of this dream, may become, by virtue of my adoration of the divine sun, productive of happy results for my lord with his hundred brothers.

भूमौ पातयति—Lets fall on the ground.

तत्प्रभवति अत्र अनुशासने देवी—So you, O dear Queen, have full power to punish me.

कि सम्ब्रमेण। परिजनपथवर्तिनि अत्र ध्वलदीर्घापाङ्गसंसर्पि चक्षु विकिर। मौ स्मितमधुरं उदारं उच्चैः आलप। मम पाण्योः अञ्जलिः स्वा सेवितुं प्रभवति।

ध्वलदीर्घापाङ्गसंसर्पि (चक्षुः)—ध्वलेन दीर्घेण च अपाङ्गेन संसर्पति, तत् शीलं यथ तत्—Accustomed to move unsteadily across the white, extensive corner.

परिजनपथवर्तिनि अत्र—परिजनस्य पन्थाः; परिजनपथः; परिजनपथे वर्तते असौ, तस्मिन्. अत्र stands for मयि. (Towards me) who stand in the character of a servant (before you).

स्मितमधुरम्—स्मितेन मधुरं यथा स्यात् तथा—उदारं यथा स्यात् तथा*

Translation :—My dear Queen, where is the good of this nervous excitement ? Direct towards me (lit. scatter upon me), standing in the position of your humble servant, your eyes which are so much accustomed to move across the long, white corners. Speak to me loudly in a manner charming on account of a sweet smile and also generous. Here my hands folded together are ready to wait upon you. (पाण्योः is superfluous).

This is the mode of punishment which Duryodhana proposes to suffer at his Queen's hands. His words apparently convey the notion of a punishment but really imply an invitation to commence amorous sports. Bhānumati is afraid lest he should come in the way of her piety and says :—

आर्यपुत्र अभ्यनुशातात्या.....अभिलाषः—Permitted by you, I have a mind to go through a certain course of religious observances.

श्रुतविस्तरः—धुतः विस्तरः येन एतादशः. **श्रुतविस्तर...प्रति**—I have already heard all the particulars or details about your dream.

प्रकृतिसुकुमारं—प्रकृत्या सुकुमारं—Naturally delicate.

अलमेनं.....खेदयितुम्—Do not fatigue or torture your naturally delicate body ; naturally delicate as you are, do not torture yourself. अलं, used with an infinitive, usually has no prohibitive force ; therefore the reading आयास्य for खेदयितुम् is better.

P. 22. **शङ्का मां बाधते**—Fear torments me ; a vague presentiment haunts me.

St. 17. यदि एवं क्लाम्यसि (तर्हि) नः व्याप्तिदिशां प्रकम्पितभुवा अक्षौ द्विणीनां किं कलं । द्वाणेन किं । अङ्गराजविशिखैः किं । भीष ! मे भ्रातृशतस्य मुख्यवनच्छायासुखोपास्थिता दुर्योधनकसरीन्द्रगृहिणां त्वं । तव किं शङ्कास्पदम् ।

द्याप्रदिशाम्—व्याप्ताः दिशः याभिः तादृशानाम्। Who have occupied all the quarters. **प्रकम्पितभुवाम्-प्रकम्पिता। भूः याभिः तादृशानाम्—**Who have made the very earth tremble (beneath their weight). **अक्षौहिणी—**an army. **भुजवनच्छायासुखोपास्थिता—**भुजाः एव वर्णं, तस्य छाया, तस्यो सुखं उपास्थिता। Lying at ease in the shade of the thick wood, namely, the arms, (of my hundred brothers). **दुर्योधनकेसरीन्द्रगृहिणी—दुर्योधनः एव के सरीन्द्रः, तस्य गृहिणी।** The wife of the king of lions, namely Duryodhana. **शाङ्का-स्पदम्—शाङ्क्याः आस्पदम्—**object of dread source of fear.

Translation:—If you pine thus, what is the use of our armies occupying all the quarters and making the very earth tremble (beneath their weight)? What avails Drona? What is the good of Karna's arrows (lit. arrows of the king of the Angas)? You are the wife of the king of lions, namely Duryodhana, reposing comfortably in the shade of the wood, namely, the arms of my hundred brothers. What can be the object of dread to you.

युष्मासु सन्निहितेषु—When you are by.

अर्यपूत्रस्यैव मनोरथसम्पत्तिमभिनन्दामि—I solicit the realisation of your own ambitions, my lord.

St. 18. **प्रेमाबद्धस्तिमितनयनापीयमानाब्जशोभं** (adj. to बद्धेन्दु) —प्रेमणा आबद्धे स्तिमिते च न नयने, ताभ्यां (करणभूताभ्यां) आपीयमाना अब्जस्य शोभा येन (कर्त्री) एतादशः (बद्धेन्दुः), तम्—by which the beauty of a lotus flower is all imbibed with, or by means of, eyes possessed entirely with love and consequently motionless.

लज्जायोगात् अविशदकथम्—अविशदा कथा यस्य एतादशः, तम्—Distinguished by indistinct talk on account of shyness.

मन्दमन्दस्मितम्—मन्दमन्दं स्मितं यत्र—Marked by a gentle smile.

नियमसुषितालककाङ्क्षाधरम्—नियमेन सुषितः अलक्काङ्कः यस्य, एतादशः अधरः यत्र तम्. Characterised by a lower lip deprived of the *alaktaka* paint by the vow of holy life (taken by her).

(बद्धेन्दुं ते) पातुं चाब्द्धा परमसुलभं किं तु दुर्योधनस्य—This sentence admits of being construed and interpreted in more ways than one.

(i) परमसुलभं (= अतीवसुलभं) ते बद्धेन्दुः । तु दुर्योधनस्य किं तु चाब्द्धा (भवति) ? Why, indeed, does Duryodhana wish to drink (kiss) your moonlike face which is so easily attainable?

Bhānumati being his wife, her face would be at his service whenever he might wish to kiss it. A thing so surely at one's command ought not to excite that eager longing which is felt in regard to a thing not easily accessible. Then how is it to be accounted for that Duryodhana does feel such a longing in regard to Bhānumati's face? of course, not otherwise than by admitting his statement that his ambition does not extend beyond enjoying his beloved's company at his sweet pleasure. एतावन्त एव मे मनोरथा यदहुं दयितया संगतः स्वेच्छया विहरामीति). Because that is all his ambition, therefore he cannot help feeling a longing for her face though it is such a familiar thing to him.

(2) असुलभं ते वक्त्रेन्दुं पातुं दुर्योधनस्य किं तु परं (अतिमात्रं) वाञ्छा (भवति)—Why, I should like to know, does Duryodhana feel a very eager longing for drinking your moon-like face so difficult to attain (except by rare luck as mine is)? Because, it must be admitted, enjoying Bhānumati's company at his sweet pleasure is all his ambition.

(3) ते वक्त्रेन्दुं पातुं दुर्योधनस्य वाञ्छा । अपरं किं तु दुर्योधनस्य असुलभम् (पातुं वाञ्छाऽपरमसुलभं &c.) Duryodhana wishes only to drink your moon-like face; what else, indeed, is unattainable to him? His ambition cannot turn to any other object because none is inaccessible to him; it remains confined, therefore, to the one object of kissing your moon-like face.

This last interpretation appears to me the most natural of the three. Next to this I should prefer the first interpretation.

Translation of the whole according to the third meaning:— Duryodhana's longing is confined to drinking your moon-like face—a face which is, as it were, sucking up the beauty of a lotus by means of eyes possessed wholly with love and consequently motionless, which is distinguished by indistinct talk on account of shyness, which is marked by a gentle smile and which is characterised by a lip stripped of its *alactaka* paint by the vow of holy life. For what else is there, indeed, not attainable to Duryodhana (and so, capable of exciting his longing)? In the last interpretation is an interrogative pronoun meaning 'what.' In the first two interpretations it is an interrogative adverb meaning 'why' "wherefore."

St. 19. भीरु ! दिक्षु व्यूडाहिग्रपाङ्गः, अन्तरिक्ष तृणजटिलचल-
रूपांशुदण्डः, झाङ्कारी, शर्करालः, विटपिनां स्कन्धकाषैः सधूमः, प्रासादानां

निकुञ्जेषु अभिनवजलदोद्धारगम्भीरधीरः, चण्डारम्भः समीरः परिदिशं वहति ।
किं सम्ब्रमेण ।

भीरु चण्डारम्भः समीरः परिदिशं वहति । सम्ब्रमेण किम्- O timid one, a wind full of violence in its activity is blowing in every quarter. What occasion is there for so much flurry and excitement ?

चण्डारम्भः—चण्डः आरम्भः यस्य सः Very violent in its operation or activity.

परिदिशाम्—दिशि दिशि इति ; used just like प्रतिदिशाम्. All the remaining phrases are adjectival to समीरः.

दिक्षु व्यूढाङ्गिपाङ्गः—व्यूढानि अङ्गिपाणां अङ्गानि येन सः—By which branches of trees are widely tossed about in different directions.

व्यूढः—Past pass. part. of वह with वि—Thrown or tossed about, disarranged.

अङ्गिपिभिः पिवतीति अङ्गिपः—A tree, so called because it sucks up moisture with its roots.

अन्तरिक्षे तृणजटिलचलत्पांशुदण्डः—तृणैः जटिलः चलथ पांशुनां दण्डः यत्र सः—Attended with a column of dust intermixed with straw and in constant motion (gyratory motion, perhaps, in which case चलन् may be rendered freely by ' whirling round and round ').

शाङ्कारी or शङ्कारी—Producing a shrill hissing sound. शाङ्कार or शङ्कार is an onomatopoetic word.

शर्करालः—Wafting particles of sand or potsherds (शर्करा= (1) sand (2) a potsherd). शर्कराभिः अलते (शोभते) इति is the more grammatical of the two possible ways of deriving the word ; the other way is to take ल (लत् as it is technically called) as a suffix denoting possession, applied to the word शर्करा so that शर्कराल would mean शर्करावान्. But शर्करा does not appear in the list of the words which may form this derivative with the suffix ल. So the second derivation is inadmissible unless the list is supposed to be an आकृतिगण, which means, a list that is by no means exhaustive but indicates only a class, of which the words named are specimens and under which other words may come.

विटपिनां स्फन्धकाषैः सधूमः—स्फन्धनानां काषैः घर्षणैः.. Marked with smoke produced by the friction of stems of trees rubbing against one another.

प्रासादानां निकुञ्जेषुः अभिनवजलदोद्धारगम्भीरधीरः—अभिनवः जलदः तस्य उद्धारः, स इव गम्भीरो धीरश्च. Producing, amid the arbours of mansions, a murmur deep and grave like the thundering of a fresh cloud.

The same remark that I made on 'मेघस्तनितमांसलः दुन्दुभिः आहन्यते' some pages back, holds good here also in the case of 'जलदोद्धार गम्भीरधीरः समीरः वहति.'

P. 23. **दारुपर्वतप्रासादः—दारुभिः निर्भितः पर्वतः, तत्र गतः प्रासादः।** A palace standing on an artificial hill built of wood.

उद्गेगकारी खल्वयं भीषणः समीरणः—Very oppressive or disquieting, indeed, is this terrible wind.

उत्थितपरुषरज्ञः कलुषीकृतनयनः—उत्थितानि परुषाणि रजांसि, तैः (करणभूतैः) कलुषीकृतं नयनं येन (कव्रा)—which has made the eye turbid with the oppressive dust raised by it.

उन्मूलिततरुवरः.....पद्धतिः—उन्मूलितानां तरुवराणां शब्देन वित्रस्ताः (अत एव) मन्दुराभ्यः परिग्रह्णः वल्लभाः तुरुद्गमाः, तैः पर्याकुलीकृता जनानां पद्धतिः येन (कारणभूतेन). Which has been the occasion of the passage of men, being thrown into disorder by horses of excellent breed bolting off from the stables, being frightened by the unusual noise of trees uprooted.

उपकारि.....सुयोधनस्य—This whirlwind is surely Duryodhana's benefactor. **उपकरोतीति उपकारि.**

अयत्नपरित्यक्तनियमा—अयत्नेन परित्यक्तः नियमः यथा—Who has given up her vow of austere life without much ado.

St. 20. **तन्व्या भूकुटिः न न्यस्ता, बाध्पसलिलैः लोचने न आच्छादितं, आनन्दं अन्यतः न नीतं, स्पृशन् अट्ट सशपथं न वारितः, भयवशात् मन्त्रपयोधरं आलिङ्गितुं आरब्धं, अयं अस्याः नियमस्य भड्का भीषणमरुत् न मम वयस्यः।**

मन्त्रपयोधरम्—Mammæ पयोधरौ यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा. In such a manner that the breasts sink or are depressed in the act.

Translation :—This slim-bodied lady has put on no frown, has dimmed her eyes with no tears, has not turned aside her face, nor prevented me, with adjurations, from touching her; she is, on the other hand, impelled by fear to embrace me so fast, indeed, that her breasts are depressed in the act. So this is no terrible wind violating this lady's vow, is but rather my friend.

The figure in the concluding statement is अपन्हुति which consists in the express denial of the true character of an object and the express imputation of a new character to it.

कामचारः—Freedom of will, freedom of action. कामेन (स्वेच्छया) चारः (आचरणम्).

संपूर्णमनोरथस्य मे कामचारः संप्रति विहारेषु—Now that my wish (namely, that Bhānumati should give up her vow) has been fulfilled, I shall enjoy perfect freedom of will in the matter of lovesports.

St. 21. घनोरु शैनः शैनः पदानि कुरु, अयि, परिवेपिनीं गतिं विसुच्च, सुतलु मम उरस्थलं बाहुलतोपरिवन्धनं गाढं निर्णीडय.

बाहुलतोपरिवन्धनम्—बाहुलते उपरिवन्धनं यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा—So that your slender arms may form a sort of bandage or ligature fastening the upper portion of my body. बाहुलतोपरिवन्धनम् is another reading but not so good as उपरिवन्धनम्. उपरिवन्धनं will have to be taken as equivalent to वन्धनं, a sense which the word does not commonly bear. उपरिवन्धनं is mostly used in a metaphorical sense.

परिवेपिनीं गतिं विसुच्च—Give up this staggering gait, recover from this reeling gait.

अलव्यावकाशः समीरणः—अलव्यः अवकाशः येन—The wind finds no access.

संवृतत्त्वाद्भगृहस्य—This innermost chamber being well-enclosed or well-sheltered.

उन्मुष्टरेणुनिकरं—ऊन्मृष्टः रेणुनिकरः यस्य—With its dust wiped out.

उत्पातसमीरणः—The portentous wind.

न वाधते—Does not oppress or torture.

आरोहणसम्भ्रमनिःसहम्—आरोहणस्य सम्भ्रमेण निःसहम्. Rendered powerless or helpless by the hurry and fatigue of ascent.

आसनवेदी—A raised ground erected for use as a seat. आसनार्थं निर्मिता वेदी.

St. 22. तनुरपि रेणुः अस्याः नेत्रयोः आयतत्वात् महतों वाधां विघते। अव्योऽपि उत्कम्पः पीनस्तनभरिते उरः क्षिमहारं दुनोति। मन्देऽपि याते पशुजघनभरात् ऊर्वोः वेपथुः वर्धते, मृगाक्ष्याः अवयवै दत्तहस्ता वात्या (मृगाक्ष्याः) खेदं सुचिरंकरोति।

पीनस्तनभरितम्—पीनाभ्यां स्तनाभ्यां भरितम्; भरित is a Taddhita derivative formed with the suffix इत् from the noun भर and the meaning is to be explained as संजातः भरः अस्य इति भरितम्. Weighted with full breasts.

क्षिप्तहारम्—क्षिप्तः हारः यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात् तथा. In such a manner that her necklace is consequently tossed about.

Translation :—The dust, though (floating in the air) in but a thin mass, gives very much pain to this lady's eyes on account of their largeness, (the idea is that the eyes, on account of their great dimensions, present a larger area and take in more of the dust present in the air than would be possible in the case of smaller eyes); the tremor though but moderate, so oppresses her bosom weighted as it is with full breasts, that her necklace is tossed about in consequence; though her pace is but slow, the trembling of her thigh is increased by the heaviness of her hip and loins; thus the whirlwind, helped as it is by fair lady's own limbs, continues to afflict her rather too long.

P. 24. **दत्तहस्ता**—दत्तः हस्तः यस्याः सा. Having a helping hand reached out to it, helped.

अनास्तीर्णम्—Without a cover, bare.

St. 23. करभोरु, पवनाकुलितांशुकान्तं, त्वदृष्टिहारि, मम ऊरुगमं, लोलांशुकस्य, मम लोचनबान्धवस्य, तव जघनस्थलस्य विरं अध्यासितुं पर्याप्तमेव।

करभोरु—करभौ इव ऊरु यस्याः सा. करभ is the part of the palm extending from the wrist to the little finger and the thigh is compared to it in respect of fleshiness of plumpness; so करभोरु is ultimately 'a lady with plump thighs.'

पवनाकुलितांशुकान्तम्—पवनेन आकुलितः अंशुकस्य अन्तः यस्य तत्. Which has the border of the cloth covering it made to flutter by the wind.

त्वदृष्टिहारि—तव दृष्टिं हरतांति. So ravishing to your sight.

लोलांशुकस्य—लोलं अंशुकं यस्य तत्. The garment of which is flapping or fluttering.

जघनस्थले—The hip and the loins.

अध्यासितुं पर्याप्तम्—पर्याप्तं (समर्थं) the predicate, is in concord with the subject मम ऊरुगमम्. The subject of the infinitive अध्यासितुं also must be the same, as in Sanskrit the subject of the predicate and the subject of any infinitive dependent upon that predicate must be the same, especially in a case like the present, where the predicate asserts the ability or sufficiency of the subject to do something. That which is spoken of as able or sufficient must also be that which is the agent of the action in respect of which ability or sufficiency is asserted.

Thus मम ऊरुगमं अध्यासितुं पर्याप्तं (—समर्थं) may be a legitimate expression in the sense ' My thighs are able to sit ; ' but that is evidently not the intended meaning. The intended idea is " my thighs are sufficient for your hips to rest upon (तव जघनस्थलस्य अध्यासितुं मम ऊरुगमं पर्याप्तं) " Now such a use of an infinitive in Sanskrit is inadmissible though the substitution of the dative अध्यासाय, for the infinitive, अध्यासितुं would make the sentence admissible. This looseness of expression has crept in probably through oversight. But the construction may be defended by insisting, rather unreasonably, upon taking अध्यासितुं as used with a causal force in the sense of अध्यासयितुं and the genitive जघनस्थलस्य as used in its generic force, the specific force, that of the accusative in the present case, having to be determined by the context : thus the expression may be supposed to be equivalent to तव जघनस्थलं अध्यासयितुं मम ऊरुगमं पर्याप्तम् ' My thighs are adequate or equal to the task of resting your hips.'

Translation:—O lady of plump thighs, my thighs, with their garment fluttering in the wind and, therefore, so attractive to your eyes are quite fit to serve for a long while as a seat for your hips and loins which, too, have their garment flapping and are, therefore, so welcome to my eyes.

पटाक्षेपण—Tossing aside the screen. The Kanchukin's statement of his tidings in the mutilated form भर्तं भर्तं ('Broken, indeed, broken !') seems to connect itself, in the minds of those present, with the idea of thighs (ऊरुगमं), the last word of the last speaker, so that they suppose the Kanchukin to be announcing the fracture of somebody's thighs while the Kanchukin is thinking of the flag-staff broken by the violent wind. Thus there ensues a conversation at cross purposes between the Kanchukin and Duryodhana, which is further promoted by the double meaning of the word भीम in भीमेन (भीम=१) The second of the Pandavas, (2) furious or terrible as qualifying the wind). This conversation at cross purposes like the equivocations in the प्रस्तावना is intended by the dramatist to serve as an ominous fore-shadowing of the future evolution of the action. Such a dialogue is called तृतीयपताकास्थानक.

सातक्षं—With dismay, in alarm.

व्यामोहः—Infatuation, stupefaction.

St. 24. भीमेन मरुता भग्नं भवतः रथकेतनं किञ्चिणीकाणवद्वाक्रन्दमिव क्षितौ पतितम्.

किञ्चिणीकाणवद्वाक्रन्दमिव—किञ्चिणीनां काणेन बद्धः आक्रन्दः येन एता-दशमिव. इव, here, is not the इव of the उपमा but the इव of the उत्प्रेक्षा translatable into English by 'as it were,' 'as if.'

Translation :—The flag of your chariot, (with its staff) broken by the furious wind fell to the ground, uttering a cry of agony, as it were, through the jingling of its bells.

उद्धतं (प्रलपसि)—Mannerlessly, rudely.

मुखरयति—Denominative from **मुखर** in the sense of **मुखर** करोति. Makes me speak, prompts me to speak out.

P. 25. **अन्तर्यताम्**—Imperative, 3rd per. sing. pass. of the denominative, अन्तरय, to keep off, to obviate, to ward off. 'अन्तर्यताम्' is adopted as the equivalent of 'अन्तरीभुद्' which, however, may represent and does probably represent the Sanskrit अन्तरीयताम्. If so, the reading would be improved as अन्तरीयताम् Imp. 3rd per. sin. pass. from इ with अन्तर 'to obstruct,' or 'resist' is a far more regular form than अन्तर्यताम् as the passive of the denominative, अन्तरय 'to cover.' The alternative reading परिहायताम् presents no difficulty. **सावज्ञम्**—With indifference or unconcern; ignoring the suggestion with disdain. **दुश्शला**—Sister of Duryodhana and wife of Jayadratha, king of the Sindhu country. **प्रतीहारभूमि**:—The threshold, or the door-way.

अमर्षितैः, *Taddhita* derivative from **अमर्ष** with the suffix इत्वा. संजातः अमर्षः येषां तैः. **कच्चित् पाण्डुपुत्रैः...भवेत्** May I hope that the sons of Pāndu have done nothing causing unusual alarm? **अप्रतिरथस्य**—**भविष्यमानः** प्रतिरथः यस्य; प्रतिरथ—**is** a rival or equal in fighting in a war-chariot; so अप्रतिरथ is one who is without such a rival, an unrivalled or unequalled fighter in a war-chariot.

पुत्रशोकादुन्मत्तस्य....अवस्था—Are you reduced to this state: (of mental agony) by the raving of Arjuna who is simply maddened or frenzied by grief for his son?

P. 26. **कृतं** and **अलं** used with the instrumental in the sense of 'enough of,' 'away with.'

दुर्योधनवाहुपरिघरक्षितस्य—दुर्योधनस्य वाहू परिघौ इव, ताभ्या रक्षितस्य Protected as he is by the bolt-like or club-like arms of दुर्योधन.

परिघः—An iron club or bar ; an iron bolt for fastening a door..

विपत्तिमुत्पादयितुम्—To play mischief upon, to bring to grief.

प्रत्र धूवश्रामयोहीपितकोपानला:— पुत्रस्य बन्धुनां च वधस्य अमर्षः (असहनं) तेन उद्दीपितः कोपानलः येषाम्—The fire of their wrath being enkindled by their inability to bear the death of their son and kinsmen—by a thirst after revenge for the death of &c.—by a deep sense of injury at the death of &c.

सोपहासम्—Derisively.

अमर्षिता—मर्षीति मर्षी. न मर्षी अमर्षी. अमर्षिणः भावः अमर्षिता. (Their) nature not to forbear, non-forbearance, vindictiveness, revengefulness.

St. 25. मम आज्ञया दुःशासनेन हस्ताकृष्टविलोलकेशवसना पात्राली(मम)राजचक्षुरतः गौगौरिति व्याहृता । तस्मिन्नेव पृथानन्दनः ततज्यगाण्डिवधरो नासीत । तत् यूनः क्षत्रियवंशजस्य कृतिनः कोधास्पदं न किम् ।

हस्ताकृष्ट....वसना—हस्तेन आकृष्टं अत एव विलोलं केशवसनं यस्याः केशवसनं केशः वसनं च. (समाहरद्दूद्). With her hair and garment pulled and loosened with the hand (by Dushyāsana). **ततज्य....धरः**— तता ज्या यस्य एतादृशं गाण्डिवं, तस्य धरः Holding his *Gāndiva* bow strung (in a position of readiness to send forth an arrow). **कृती**—Skilled, expert.

Translation :—Duhshāsana, having pulled with his hand and loosened Draupadi's hair and garment at my bidding, addressed to her in the presence of the whole circle of my vassal princes the words, " A cow ! Oh ! (as helpless as) a cow !" —even at him, the son of Prithā (Arjuna) did not level his *Gāndiva* bow strung (in order to shoot an arrow). Now, was not that (namely, Duhshāsana's treatment of Draupadi) a sufficient provocation for a young man descended from a *Kshatriya* family and not without skill (in the art of fighting) ?

तस्मिन्नेव स कि तु गाण्डिवधरो is another reading and, with this reading, one interpretation would be:—**तस्मिन्नेव (दुःशासने) सः पृथानन्दनः गाण्डिवधरः कि तु नासीत्**—Why is it indeed, (how is it to be accounted for) that even at him Arjuna did not level his *Gāndiva* bow ? But 'गाण्डिवधरः' would not be the proper word to use as the predicate in the sense of the leveller of the *Gāndiva* bow at a particular moment ; for गाण्डिवधर is a standing epithet belonging to Arjuna in the sense of ' one carrying the *Gāndiva*

bow,' possessor of the *Gāndiva* bow' and can be used only attributively; while तत्तज्यगाण्डिवधरः may well be the predicate. Another interpretation possible with the variant in question is :—तस्मिन्नेव (क्षणे, समये or अवसरे) सः गाण्डिवधरः पृथानन्दनः किं तु नासीत् Was not there, living and present even at that moment, the son of Prithā, the wielder of the *Gāndiva* bow (that is, Arjuna)? In this case नासीत् is the predicate by itself in the sense of ' did not exist,' ' was not present,' and किं तु is a joint interrogative particle. And the line so interpreted balances well with the last line of the stanza, the two forming together a symmetrical pair of rhetorically impressive questions of appeal. But there is one draw-back, namely, that the idea of क्षणे or समये has to be supplied after तस्मिन्नेव rather unwarrantably. The reading 'राजचक्रसमितौ' is equally good as also 'मम राजचक्रमभितःः'

असमाप्तप्रतिज्ञाभारेण—असमाप्तः प्रतिज्ञायाः भारः येन तेन.

It is a peculiarity of the Sanskrit language that various logical relations of ideas can be expressed by means of adjectives appended to substantives. The use of an adjective as what is called a हेतुगर्भविशेषण is well-known, and serves to intimate a reason for something stated in the predicate. In the present case, the adjective intimates a condition upon which what is stated by the predicate depends. Thus the adjective may be rendered in some such way : ' If he should fail to accomplish the serious undertaking, (he would kill himself).'

कुरुशत्.....महिमः—कुरुशत्मेव परिवारः तेन वर्धितः महिमा यस्य—
Whose mightiness is augmented by (there being) the ring of the hundred Kaurava brothers about him.

कृपकर्ण.....विक्रमस्य—कृपकर्णद्रोणाश्वथामादिमहारथानां पराक्रमेण
द्विगुणीकृतः निरावरणः (आवरणरहितः, प्रसिद्धः) पराक्रमः यस्य—Whose valour, by no means obscure in itself, is further strengthend by that of such eminent warriors as कृप, कर्ण &c. का शक्तिरस्ति धनं-
जयस्यान्यस्य वा नामापि ग्रहितुं ते तनयस्य—What power has Dhananjaya or any other to injure your son even in thought (even to dream of using any violence against your son) ?

St. 26. धर्मात्मजं यमौ च प्रति कथैव नास्ति। वृकोदरकीरीटभूतोः मध्ये
एकोऽपि कः विस्फुरितमण्डलचापचकं सिन्धुराजं बलेन अभिषेणयितुं समर्थः ।

कीरीटभूत् or कीरीटिन् is an epithet of Arjuna in reference to the crown of magic power conferred upon him by Indra and worn by him ever since.

विस्फुरितमण्डलचापचकम्—विस्फुरितं मण्डलं यस्य एतादशं चापचकं (चाप चक्रमिव) यस्य तम्. Whose bow stretched into a circle is vibrating in the circumference (in readiness to discharge an arrow).

अभिषेणयितुम्—अभिषेण्य is a denominative from सेना with the preposition अभि prefixed, this necessitating the change of स् to ष् and of न् to ष्. The meaning is (सेनया अभियातुम्) 'to attack with an army.'

Translation:—As for Yudhishthira and the twin brothers, (namely, Nakula and Sahadeva,) they are out of the question (that they should slaughter Jayadratha is impossible): out of (the two remaining, namely,) Bhima and Arjuna, which one, pray, is able to march with an army against the king of Sindhu (Jayadratha) when he stands holding his circular bow (with its circumference vibrating (to let go the arrow)? The two words मण्डल and चक्र occurring in विस्फुरितमण्डलचापचक cannot fail to strike one as redundant and betray that tendency to verboseness in the author, of which there is abundant proof in the play.

गुरुकृतप्रतिज्ञाभारः—गुरुः कृतायाः प्रतिज्ञायाःभारः यस्य. Who has a heavy burden (to relieve himself of) in the solemn vow that he has taken.

P. 27. **शङ्कायाः स्थानम्—**Object of dread or terror, source of fear.

St. 27. रेणुग्रस्तार्कभासां प्रचलदसिलतादन्तुराणां बलानां कोटयः कोदण्डज्याकिणाङ्कैः अगणितरिपुभिः कङ्कटोन्मुकदेहैः शिष्टान्योन्यातपत्रैः सितकमलबनश्रान्तिउत्पादयद्धिः मे आतृभिः समर आकान्ताः (सत्यः) दिशि दिशि संपतन्ति ।

रेणुग्रस्तार्कभासां—रेणुभिः ग्रस्ता अर्कस्य भाः यत्र तादशानां. From whom sunshine is shut out by clouds of dust. **प्रचलदसिलतादन्तुराणाम्—**प्रचलन्त्यः आसिलतः, ताभिः दन्तुराणाम्—Looking indented, with swords waving about. **कोदण्डज्याकिणाङ्कैः—**कोदण्डस्य ज्या, तस्याः किणानां अङ्काः येषु तैः. Bearing marks of scars left by the string of the bow. **अगणितरिपुभिः—**अगणिताः रिपवः यैः एतादृशैः. Who hold the enemies to be of no account. **कङ्कटोन्मुकदेहैः—**कङ्कटैः उन्मुक्ताः देहाः येषां तैः—Whose bodies have their armours put off. **शिष्टान्योन्यातपत्रैः—**शिष्टानि अन्योन्येषां आतपत्राणि तैः. With their umbrella or parasols closely touching one another. **सितकमलबनश्रान्तिउत्पादयद्धिः—**सितकमलबनं इति आतृन्तिः ताम्. Giving (to an on-looker) the deceptive impression of their being a grove of white lotuses. **कोटिः—**Ten millions.

Translation :—Millions upon millions of hostile troops, that have the sun eclipsed from them by clouds of dust (overhead) and that present an indented or uneven appearance on account of their slender swords waving to and fro, are flying away in confusion in different directions, being assailed on the battle-field by my brothers who are distinguished by marks of scars left by the bow-string who hold the foes of no account and so move about with their bodies no longer covered with armours, and who, by means of their parasols closely touching one another, give the deceptive impression of their being a grove of white lotuses.

कङ्कटामुक्तदेहैः and कङ्कटाबद्धदेहैः are variants : the former to be explained as कङ्कटानि आमुक्तानि येषु तथा भूताः देहाः येषां तैः—whose bodies have armours on ; मुक्त् with आ and मुक्त् with प्रति mean 'to wear' or 'to put on.' कङ्कटामुक्त stands for आमुक्तकङ्कट, being regarded as belonging to the class of आहितामि a class of compounds in the case of which the adjectival member may optionally stand first or second. The latter (कङ्कटाबद्धदेहैः) is to be explained as कङ्कटैः आबद्धाः देहाः येषां तैः—whose bodies are secured with armours on.

St. 28. दुःशासनस्य हृदयक्षतजाम्बुपाने गदया च दुर्योधनस्य ऊरुभड्डे यथा तेजस्विनां पाण्डवानां प्रतिज्ञा तथा समरमूर्धीन जयद्रथवधेऽपि (सा) ज्ञेया ।

हृदयक्षता....पाने—हृदयस्य संबन्धि क्षतजं, तस्य पाने. तेजस्विनाम् attribute used ironically.

Translation :—The solemn resolution of the high-spirited Pāndavas to slaughter Jayadratha on the battle-field is to be regarded as of the same rank and quality with their resolution to drink the beverage, namely, the blood from the chest of Du-shāsana or to break the thighs of Duryodhana with the mace.

उपकल्पय—Make ready ; get ready. मिथ्याप्रतिज्ञा.....संपादितम् (मरणे)—मिथ्याप्रतिज्ञया यत् वैलक्ष्यं (लज्जा) तेन संपादितम्—(Death) effected through shame due to (a sense of) baffled resolution.

अशश्वपूतम्-न शशैः—पूतम्—unhallowed by the sword. Death caused by the enemy's arm on the battle-field is supposed to be honourable and ensure Heaven. **उपदिशामि**—I shall bestow (such death upon him), उपदिश् used in the same sense as दिश्—to offer, to present. Or उपदिशामि may be taken in its usual sense and the sentence may be interpreted thus :—I shall teach him (how to die) such a death.

St. 29. उद्धातकणितविलोलहेमधण्टः, प्रालम्बद्विगुणितचामरप्रहासः नियमित-
बल्गुवलिताश्वः, शत्रूणां क्षपितमनोरथः ते अयं रथः सज्जः (अस्ति)

उद्धात.....घण्टः—उद्धातैः कणिता: विलोलः हेमधण्टा: यत्र तथाभूतः With the bells of gold suspended in it jingling at every jolt.

प्रालम्ब...प्रहासः—प्रालम्बेन द्विगुणितः चामराणां प्रहासः यत्र ताद्वाः—In which the white splendour of the *chauris* is heightened by the garland of flowers suspended close by. प्रालम्ब—from लम्ब् with प्र and आ—The garland of flowers hanging from the top of the chariot or from the flag. प्रहासः—Lit., a smile or laugh and as a smile is white according to poetic convention, the word means 'whiteness'—the play of light on the white *chauris* is fancifully described as their laugh.

नियमित...ताश्वः—नियमितं वल्गु वृलिंगतं येषां ताद्वाः अश्वाः यस्य तथाभूतः—Drawn by horses whose graceful trotting is checked (for the moment.)

शत्रूणां क्षपितमनोरथः—क्षपिता: मनोरथा: येन सः—Which is accustomed to blight the hopes of the enemies. Instead of क्षपित-शत्रुमनोरथः, we have the somewhat irregular construction, शत्रूणां क्षपितमनोरथः; this irregularity is called सापेक्षत्वं which means the obscuring of the relation between two words by illegitimately interposing other words between them.

Translation :—Here is your chariot ready—a chariot, the gold-bells of which oscillate and jingle at every jolt, in which the play of light on the white *chauris* is heightened by the garland of flowers hanging near by, whose horses have their graceful trotting checked (for the moment), and which is accustomed to blast the hopes of the enemies.

नियमितवलिताकुलाश्वः—is a variant for नियमितबल्गुवलिताश्वः and may be interpreted thus : (1) नियमितं वलिंगतं येषां तथाभूताः अत एव आकुलाः अश्वाः यस्य सः—whose horses have their trotting checked and are, therefore, restless ; or (2) नियमिता वलिंगतेन आकुलाः अश्वाः यस्य सः—whose horses, instinct with trotting, are restrained or reined in ; or (3) नियमिता: (अत एव) वलिंगतेन आकुलाः अश्वाः यस्य सः—whose horses, being reined in, are instinct with trotting. (2) and (3) are better than (1).

Act III.

P. 28. विकृत—Unshapely, ugly ; विकृतं विहस्य—Grinning.

हतमानुष.....भोजने—In the course of feeding upon the flesh of slain people, while feeding &c.

प्रतिपद्यते—Performs, achieves. **पर्याप्त.....गारम्**—पर्याप्तं सृतः कोष्ठागारः यत्र ताद्वां (गृहं). Where the store-room is abundantly filled. **रुधिरप्रिय**—रुधिरं प्रियं यस्य—Relisher of blood; a significant name as is also that of the *Rakshsi* वसागन्धा—वसायाः गन्धः इव गन्धो यस्याः—Whose person smells like fat. **शद्रायिष्ये**—Denominative from शब्द. I shall call ; let me call.

प्रत्यग्रहतानाम्—प्रत्यग्रं हताः Newly slain. **क्षणमात्रमेव**—The relish found must last only for a moment after all, as he will have to actively engage in fresh work. **लघु**—adv., speedily, at once.

P. 29. **मत्तिके** = **मत्ते**. (O one) inebriated or intoxicated ! **चिक्कणम्**—Oily or unctuous (to the feel) on account of &c. **कोष्णम्**—Moderately hot, warm. The prefix is कु changed to क, in the sense of इष्टत—slightly, somewhat. With unmodified कु, the form would be कवोष्णम्.

बलचत्—adv., strongly or violently.

हतनरगज.....दुःसञ्चरे—हतानां नराणां गजानां तुरङ्गमाणां च शोणितं च वसा च, तयोः समुद्रः, तेन दुःसञ्चरे—Rendered so impassable by a sea of the blood and fat of men, elephants and horses slain.

पुत्रशोक.....हृदयाम्—पुत्रस्य शोकेन संतसं हृदयं यस्याः ताँ—Whose heart is agonised with grief for her son.

अद्यापि शोको नोपशाम्यति—Does not (her) grief cool down yet ?

घटोत्कच—Bhima's son by Hidimba ; उद्भातः कचाः यस्य सः, उत्कचः, घटः (=शिरः) उत्कचाः यस्य. Whose head is hairless or bald.

अभिमन्यु.....दुःखया—अभिमन्योःशोकेन समार्त दुःखं यस्याः तया. Whose agony of mind is equal to hers on account of the grief for Abhimanyu.

हस्तिं.....संचितम्—हस्तिनः शिरःकपाले संचितम्. Stored in the skull of an elephant.

अग्रमांसोपदंशम्—अग्रमांसं एव उपदंशः तम्. Condiment consisting of the heart ; **अग्रमांसं—The heart ; उपदंशः—That at which one takes a bite now and then, hence, a condiment.**

P. 30. **सुगृहिणीत्वम्—Excellent housewifery.**

संविधानम्—(1) A plan ; (2) bidding. (1) सम्यग्विधीयते अनेन कृतेन—so called because when it (the plan) is carried out, the object in view is well accomplished ; (2) सम्यग्विधीयते अनेन—so called because through it (bidding) a thing is well done. The word may be taken in either sense in the context.

हतमानुष.....पिपासस्य—हतानां मानुषाणां शोणितस्य नदी तस्याः दर्शनेन प्रनष्टे दुमुक्षा पिपासा च यस्य सः ; an adjective that serves to intimate the argument for what is stated in the predicate. The meaning :— (My Heaven will be here) since my hunger and thirst will be relieved by the constant presence of a river of the blood of men slaughtered.

P. 31. (**त्वया)** **सुसंविधानो मे भर्ता कृतः—**You have commissioned my husband with a profitable business. **सुसंविधानः—सुषु संविधाने यस्य सः—**Who has a handsome provision made for him ; who has a profitable business entrusted to him.

केशोऽवाकृष्य व्यापाद्यते—आकृष्य has a passive force, as every infinitive or indeclinable past part. in Sanskrit has when connected with a passive predicate as आकृष्य in the present instance is connected with the passive predicate व्यापाद्यते. The translation would be :—(Drona) is being seized by the hair and killed.

गलं दहत—Corroding the throat.

अतिक्रमावः—Let us get out of his way. v.l. तदेहि । स्वामिन्या हिडिम्बादेव्या आहसि कुर्वः । a good reading.

Here ends the प्रवेशक, which is defined along with the विष्कंभक thus:—वृत्तवर्तिष्यमाणानां कथांशानां निर्दर्शकः । संक्षिप्तार्थस्तु विष्कंभो मध्यपात्रप्रयोजितः ॥ तद्वदेवानुदातोक्त्या नीचपात्रप्रयोजितः । प्रवेशोऽङ्गुष्ठयस्यान्तः शेषार्थस्योपसूचकः ॥. From this definition it will appear that a प्रवेशक differs from a विष्कंभक in nothing but the circumstance that it is worked out exclusively through the medium of characters of the lowest order, while a विष्कंभक as mentioned already once before, is laid out through the medium of cha-

acters of the middle order or characters of the middle rank the lowest order together according as the विष्णुभक्त is शुद्ध or संकीर्ण. In the present case the राक्षसी and the राक्षस are both of them characters of the lowest order, speaking the vulgar dialect, and so it is a प्रवेशक. The events intended to be intimated as those that have already gone by are the death of घटोत्कच, the death of जयद्रथ and other warriors and the death of Drona; while the reader or the spectator is also prepared for the next scene with अश्वत्थामा and for the slaughter of Duhshásana at a later stage.

P. 32 St. 4. अद्य पुरः अयं समरोदधे: रवः सुहुः कुतः (भवति).—Wherefore can it be that this noise in front is so frequently proceeding this day from the ocean of the battle-field?

All the remaining words are attributives to रवः.

महाप्रलयमारुत.....कारी—महाप्रलयस्य संबन्धिनः मारुताः, तैः क्षुभिताः पुष्करात्म आवर्तकात्म, तेषां प्रचण्डं घनं च गर्जितं, तस्य यः प्रतिरवः, तस्य अनुकारी—(Noise) that resembles the echo of the fierce and deep thundering of the *Pushkara* and *Avaraka* clouds when these are stirred into violence by the winds of the superior world-destruction.

पुष्कर and आवर्तक are names of certain classes of those mighty clouds that appear at the time of the महाप्रलय (superior world-destruction) as distinguished from अवान्तरप्रलय or inferior world-destructions. The interval between one महाप्रलय and another is immensely greater than that between one अवान्तरप्रलय and another. Nágoji Bhatta takes the words, मारुत, पुष्कर and आवर्तक in the singular as referring to one particular wind &c. According to one commentator of the *Meghaduta*, पुष्करावर्तक is one compound name, to be explained as पुष्करं (—जलं) आवर्तयति (पुष्टिव्या ग्रथाकामं भ्रमयति) इति पुष्करावर्तकः. This view finds support in the fact that the words ‘पुष्कर and आवर्तक’ never occur separately but occur always together and with unvarying collocation as ‘पुष्करावर्तक’.

अवणमैरवः—अवणयोः भैरवः—Very terrific to the ear or the sense of hearing; or as the commentator suggests, अवणेन भैरवः—Fearful or terrifying when heard. स्थगितरोदसकिन्द्रः—स्थगितं रोदस्योः संबन्धि रुद्रं येन सः—Which has filled the hollow between Heaven and Earth; which has filled the whole space lying between the earth and the sky. रोदसी—Always dual and feminine. अभूतपूर्वः—Such as was never hitherto produced or heard.

The compound is to be explained just like अश्रुतपूर्व and its kind is described as सुप्सुपेति समाचः. Here the word 'रव' is used in the sense of some such noise as that of a war-cry or a loud roar, while its established meaning is such petty sound as that of the croaking of a frog or the like. This use of the word in a sense not commonly known is a fault which is called in Sanskrit प्रसिद्धिहत.

अतिक्रान्तमर्यादेन—अतिक्रान्ता मर्यादा येन सः परिकोपितः—Past pass. part. of परिकोपय, causal of परिकृष्. Provoked into anger. The adjective अतिक्रान्तमर्यादेन intimates the way in which the effect intimated by परिकोपितः was produced.

समुल्लङ्घ्य शिष्यप्रियताम्—Bidding farewell to all feeling of affection due to a pupil ; overcoming his habitual feeling of love for pupils.

St. 5. यद् दुर्योधनपक्षपातसदृशं, यद् अज्ञप्रहे रामाल्लङ्घसमस्तहेतिगुणे वीर्यस्य युक्तं, यत् लोके सर्वधनुभूतां अधिपतेः सांप्रतं, यत्र रूपः अनुरूपं, तत् कर्म रिपुघस्मरेण मे तातेन नियतं प्रारब्धम्.

रामाल्लङ्घ...गुरुणः—रामात् (परशुरामात्) लङ्घाः ये or याः समस्ताः हेतयः, तैः or ताभिः गुरु तादशस्य

हेति :—A weapon or a missile from हि to send ; that which is sent forth or discharged, hence, particularly 'a missile.'

घस्मर—Voracious, from the root घस to eat with the suffix मर (क्मरत्); comp. अघर from अद् to eat. नियतम् adv. undoubtedly.

Translation :—My father, so accustomed to devouring enemies (*i.e.* so accustomed to slaughter enemies in large numbers), has undoubtedly commenced some such operation as is called for by his espousing the cause of Duryodhana, as is worthy of that valour which is uncommonly mighty on account of the whole multitude of missiles obtained from Parasurama at the time of learning the use of missiles, as is expected of one who is reputed as the greatest of archers in the world, and as is well-warranted in a moment of hot rage.

Another way of construing the sentence would be by taking 'अज्ञप्रहे' by itself with 'युक्तं' and connecting 'सांप्रतं' with वीर्यस्य and अनुरूपं with अधिपतेः रूपः, अधिपतेः being construed with 'रूपः' instead of with an independent predicate. यद् अज्ञप्रहे युक्तं would mean 'which is compatible with the adoption of arms or of the military profession.'

P. 105. सजलजलधर...भासुरेण (सज्जने)—सजलस्य जलधरस्य प्रभा इवं या प्रभा तथा भासुरः तेन. Shining with a splendour resembling that of a cloud surcharged with water. A sword is often compared to a cloud for darkness of colour. Properly speaking, the compound is to be dissolved as सजलजलधरस्य प्रभया भासुरः, there being the figure निर्दर्शना involved here, which consists in coveying comparison indirectly by asserting a relation of ideas which is unintelligible otherwise than as merely intimating resemblance. This mode of expressing comparison is known to the English language also and therefore an expression like the present is literally translatable into English. Thus सजलजलधरस्य प्रभया भासुरः = 'Shining with the splendour of a watery cloud.' The relation of ideas asserted here is that the sword shines with the splendour of a cloud and this relation is unintelligible except in the sense that the sword shines with a splendour which resembles the splendour of a cloud.

सुप्रप्रहविमल.....त्सरुणा—सुप्रप्रहः विमलस्य कलघौतत्सरुः यस्य सः, तेन Having a handle of gold which is bright and easy to the grasp कलघौत—gold त्सरुः—a handle सुप्रप्रहः—सुखेन प्रप्रहितुं शक्यः—easy to grasp.

समरमहोत्सवप्रमोदनिर्भरस्य—सुमरमहोत्सवेन प्रमोदनिर्भरः यस्य तथाभूत; तस्य—Filled with joy on account of the great festival, namely, the fight (that is going on).

तातविकमदर्शनलालसस्य—तातविकमस्य दर्शने लालसा यस्य—Who am longing to witness the brave deeds of my father. This compound as well as the last is unchaste. Both are व्याधिकरणबहुवीहि compounds of a type not sanctioned by the best usage. Such a compound with the word लालसा however, is met with elsewhere also and therefore some treat the word 'लालस' as an adjective. But the old lexicons do not give 'लालस' as an adjective. If we insist upon taking it as an adjective, however insufficient the authority, then a compound like the one before us, is, of course, perfectly good—तातविकमदर्शने लालसः—Eager to see &c. So in the previous compound, the word निर्भर has to be taken as a noun though it is an adjective also; for as an adjective, it is synonymous with भूष or अतिमात्र and as we cannot have a compound like 'प्रमोदभूषः' in the sense of 'full of joy,' so we cannot have 'प्रमोदनिर्भरः' too. So the only way to explain the compound is महोत्सवेन प्रमोदस्य निर्भरः (अतिशयः) यस्मिन् or यस्य सः.

कथं रणभूमेः समन्तादपक्रामतां अयं महाज्ञादो बलानाम्— Oh! here is a great noise, all round the battle-field, of troops flying away! The remaining compound words are, most of them, adjectives giving the harsh reflections of the speaker on the cowardly behaviour of the troops in flight. They have nearly the force of adverbs modifying अपक्रामतां. Thus अवधीरितक्षात्रधर्माणां is equivalent to 'क्षात्रधर्मे अवधीर्य' and 'आज्ञात....गुणनाम्' is equivalent to 'सत्पुर्वाचितलज्जावगुण्ठनं उज्ज्ञात्वा' and so on.

उज्ज्ञात....गुण्ठनानाम्— Having cast off that veil of a sense of shame which behoves good men.

विस्मृतः.....चेतसाम्—विस्मृतः स्वाभिस्त्कारः यैः तादृशाः अत एव लघूनि चेतासि येषां तादृशाः Having forgotten all the kind reception (ever experienced at the hands) of their royal master, ungrateful as they are of heart.

अगणित.....ब्रतानाम्— अगणितं कुलयशसः सदृशं पराक्रमवतं यैः तादृशानाम्—Having disregarded those traditions of valour which may be respectively commensurate with the established reputations of their families ; having laid aside that spirit of brave fighting which may be in keeping with the established glories of their respective families.

पराइमुखाः—परावि मुखानि येषां ते. संस्तम्भयामि causal of संस्तम्भ—Let me stay or stop (these fugitives).

कौरवसेना.....महीधराः— कौरवसेना एव समुद्रः, तस्य वेला, तस्याः परिपालने महान्तः महीधराः इव, तथाभूताः (O king !) who are, as it were, large mountains for protecting the shore of the sea, namely, the Kaurava army.

समरपरित्यागसाहसम्— समरपरित्याग एव साहसम्. The folly of quitting the battle-field, the thoughtless step of flying from the battlefield.

S.t. 6. यदि समरं अपास्य मृत्योः भयमिति (=मर्य नाम) नास्ति (तर्हि) इतः अन्यतः प्रयातुं युक्तम्। अथ बन्तोः मरणं अवश्यमेव किमिति मुख्यशः मालिनं कुरुच्चे।

*Translation :—*If, outside the battle-field, there were no such thing as fear of death (anywhere) (or if such a thing as fear of death did not exist, removed from the battle-field or away from battle-field) then would it be reasonable to go away from here. If, however, death is certain to every creature born, why do you sully your fame for nothing ?

The commentator's suggestion that अपास्य should be construed with भय as the subject instead of with some word denoting warriors is ingenious. Thus the law of समानकर्तुकत्व would remain intact. It is in accordance with this construction, that the rather free rendering, 'outside' or 'removed from' for अपास्य is adopted in the above translation. With the other possible construction, in which case the sentence would be open to the reproach of ungrammaticalness, अपास्य would be rendered by 'on (one's) flying from or quitting the battle-field.' The idea is the same, of course, ultimately. जन्तुः from जन् to be born.

P. 33 St. 7. अस्त्रज्वालावलीढप्रतिबलजलधेः अन्तर् और्वायमाणे सर्वधन्वीश्वराणां गुरौ सेनानाये मम आस्मिन् पितरि स्थिते, कर्ण, अलं संत्रमेण, कृप समरं त्रज, हार्दिक्य, शहूकां त्यज । चापद्वितीये ताते रणधुरं बहाति कः भयस्य अवकाशः ।

अस्त्रज्वाला....जलधे अन्तरः—अस्त्राणि एव ज्वालाः, ताभिः अवलोढः प्रतिबलहृषो जलधिः; तस्य अन्तर्. Within the ocean, namely the hostile army, which is being sucked up or absorbed by flames, namely, the missiles.

और्वायमाणे—Loc. of the pre. part. of the denominative of और्व which means the submarine fire or the fabulous fire supposed to be burning at the bottom of the ocean and constantly consuming water so that the ocean never swells beyond the fixed dimensions.

धन्वी—From धन्व with the suffix इन् and not from धनुस्. हार्दिक्य i.e. कृतवर्षन, the name being derived from the mother's name हार्दिका.

चापद्वितीयः—चापः द्वितीयः (सहायः) यस्य—With the bow for his companion.

Translation :—While my father, here, the commander of the forces and senior to all the best archers, continues to act the part of submarine fire within the ocean, consisting of the hostile army, which is being consumed by fiery flames consisting of missiles, O, Karna ! down with this confusion ! O Kripa ! bend your steps towards the battle-field ; O Kritavarmān ! give up all fear. While my father armed with the bow continues to bear the brunt of the war, what ground is there for fear. ?

The last line repeats the idea of the first three lines, which is a fault called पुनश्चक्षता.

कथं न दीर्ण अनया जिह्या—This is an impersonal construction, दीर्ण being past part. of इ 4. Atm., 'to be torn or rent.' The meaning is the same as that of कथं न दीर्णा इयं जिव्हा. **कथमेवं.....जिह्या**—'How is it that, as you utter this nonsense, your tongue does not fall to a thousand pieces ?'

St. 8. द्वादशार्का: दहनकिरौः विश्वं दग्धुं न उदिताः, सप्तधा भिन्नाः सप्त वाताः वा दिशि दिशि न वाताः, पुष्करावर्तकायैः मेघैः गगनतलं न छन्नं, पापाः, शौर्यराशेः मे पितुः पापं कथयत् ।

वाता वाताः—The first वाताः is the noun meaning 'winds' and the second is the past part. of वा 'to blow,' used as the predicate.

Translation :—The twelve suns have not risen to burn down the universe with their fiery rays ; the seven winds each divided into seven (i.e. the forty-nine winds) are not blowing in every quarter ; *Pushkara*, *Avartaka* and other clouds (of that class) have not covered the whole sky. O wretches ! how dare you utter evil (i.e. announce evil tidings) about my father, such a repository of valour ?

Ashvatthāman's argument is that his father Drona's death by slaughter on the battle-field is about as impossible, on account of his unequalled valour, as universal destruction is impossible, without such forerunning portents as the rise of the twelve burning suns, the blowing of the forty-nine winds and so on. That relation of antecedence with the occurrence of the portents bears to the destruction of the universe is ascribed here to the event of Drona's death on the battle-field and this ascription, unintelligible literary, becomes intelligible as implying resemblance between Drona's death and the destruction of the universe in respect of being improbable in the near future. This figure, therefore, as pointed out in another instance before, is निर्दर्शना.

सप्रहारः—Wounded. A servant always addresses his master's son as कुमार, त्रैलोक्यत्राणक्षमस्य त्रैलोक्यस्य त्राणे क्षमः (समर्थः), **मोहमुपगतः**—Sinks into a swoon ; swoons.

लब्धसंज्ञः—लब्धा संज्ञा येन सः—Having recovered consciousness.

जामदग्न्यात्म.....प्रणयिन्—जामदग्न्यस्म (जमदग्नेः पुत्रस्य परद्वारामस्य) अस्त्राणि एव सर्वत्र तस्य प्रतिप्रहे प्रणयः, सः अस्य अस्तीति.

(You) who were so solicitous to receive the all-in-all of Pa-
rashurāma, namely, his missiles ; so eager to come into posses-
sion of Parasurāma's missiles, his all-in-all.

P. 34. वीरपुरुषोचितां विषत्ति उपगते—who has met a fate
worthy of a warrior.

St. 9. This stanza is not one continuous whole in its thought but is made up of parts, each of which is com-
mensurate with a line and, except the last, asks for confirma-
tion of a conjecture as to the manner of Drona's death and is
linked to the succeeding line by the charioteer's answer in the
negative.

(मत्तातः) भीमप्रियः कि भीमादृशदां गुरुदक्षिणां प्राप्सवान् ?—Did my
father, that loved Bhima so dearly, receive from him, there-
fore, (a stroke from) his terrible mace as preceptor's fee ?

अन्तेवासिदयालुः (सः) उज्जितनयेन जिष्णुना (किं) आसादितः ?—Was
he then, though so kind to his pupil, overpowered (slain) by
Arjuna who perhaps laid aside the spirit of dutiful
conduct (for the time) ? उज्जितनयेन—नयं उज्जित्वा. Having
given up all sense of duty or propriety.

गोविन्देन सुदर्शनस्य निशितं धारापथं प्राप्यितः ? Then was
he forced by Krishna within the range of operation, or was he
subjected by Krishna to the operation, of the sharp edge of his
Sudarshana ? A particular kind of disc carried by Krishna as
his weapon was called *Sudarshana*. धारा—sharp edge or point.
धारायाः पन्याः धारापथः.

नियतं is also read for निशितं and means 'indeed,' surely.
नियतं is better, too, as निशितं, though going with धारा in sense,
is connected with पथ् grammatically, which is faulty. एभ्यः
अन्यतः चतुर्थात् गुरोः आपदं अहं न खलु शक्ते. I cannot, indeed, imagine
my father's death at the hands of any fourth person besides
these.

St. 10. एतेऽपि धूर्जटेः इव कुपितस्य महाब्लपाणे: तस्य संहये तुलामुपयान्ति
किम् । यदा तु शोकोपरुद्दहृदयेन शब्दे त्यक्ते तेदा रिपुणा अस्य अतिधोरं
विहितम् ।

महाब्लपाणे:—महाब्लं पाणौ यस्य सः; a व्यधिकरणवहुत्रीहि of the
common and recognised type. 'Carrying a most powerful mis-
sile in his hand.' शोकोपरुद्दहृदयेन—शोकेन उपरुद्दं हृदयं यस्य, तेन.
Whose heart was overcome with grief.. अतिधोरं, used as a

substantive in the sense of अतिधोरं कर्म—The most atrocious deed. A Euphemistic phrase used in reference to the slaughter of Drona, which, out of reverence for his master he dare not name openly.

Translation :—Can even these bear comparison, in fight with him (Drona), the equal of the god, Shiva, himself, when enraged and armed with his most powerful missiles? It was when he had laid down his weapon, his heart being overcome with sorrow, that the enemy accomplished that foul artocity on him.

The words अब्ज़ and शब्द, seem to be promiscuously used here, though, properly speaking, there is a distinction between them अब्ज़ from अस्—to throw or discharge, denotes a missile, while शब्द from शस्—to injure, denotes a weapon, like the sword or dagger, which is not discharged but held in the hand while being used. 'शब्द' however, may apply even to a missile in its etymological sense.

St. II. अश्वथामा हतः इति स्पष्टं उक्तवा सत्यवाचा पृथग्नुना शेषे गज इति
किल स्वैरं व्याहृतम् । तत् श्रुत्वा दद्यिततनयः असौ तस्य राज्ञः प्रस्त्ययात् आज्ञा
शब्दाणि नयनसलिलं चापि तुन्यं मुमोच ।

पृथग्नुना शेषे गज इति स्वैरं व्याहृतम्—The son of Kunti (Yudhishtira) uttered, in a low, inaudible tone, the word, 'elephant' by way of supplementing ('अश्वथामा हतः'); he added, in an inaudible tone, the word, 'elephant,' at the end. This is the generally accepted interpretation of the words. But the commentator seems to suggest a new interpretation; according to which 'शेषे' means 'after the death' (of course, of Drona) and 'स्वैरं' means 'without scruple,' unhesitatingly.' The commentator quotes his authority for 'death' as one of the meanings of 'शेष'. So the whole phrase would mean:—'Yudhishtira announced without hesitation after the death (of Drona) that the Ashvathāman that was slain was the elephant.' But the first interpretation appears to me better, because 'स्वैरं' is probably used in opposition to 'स्पष्टं' and, therefore, means 'inaudibly' and so 'शेषे' means 'at the end' or 'as supplement.' 'स्वैरं' may mean 'मन्द' or 'स्वच्छन्द'. Further 'तत्' in 'तत्श्रुत्वा' obviously refers to the whole of what Yudhishtira had said, including both the audible part and the inaudible part together, though the latter, being inaudible, was missed by the listener's

sense of hearing. Thus the reference of the pronoun 'तत्' would be simple; while in the case of the other interpretation 'तत्' would have to be taken as referring to only 'अश्वस्थामा हत इति,' while the words that intervene, the whole of the second line, would have to be treated as a sort of incidental statement that has no logical connection with the statement beginning with 'तच्छ्रुत्वा'; moreover that which would have to be treated as an incidental or parenthetical statement is embodied in the principal clause and cannot, therefore, be so treated. 'सत्यवाचा' has an ironical significance.

Translation :—The truthful son of Kunti (namely Yudhishthira who has the reputation of never telling a lie) stated distinctly that Ashvatháman had been slain and then, indeed, uttered, in an inaudible tone, the word 'elephant' as a supplement; on hearing it, he (your father, Drona) that held his son so dear dropped down tears and missiles both together in the midst of the fight, relying on the testimony of that Prince,

P. 35. **युधिष्ठिरपक्षपातिन्**—One so partial to Yudhishthira; Ashvatháman's contemplation of this aspect of his 'father's nature is intended to emphasize the irony of the situation.

अत्यन्त.....कार्पण्यम्—**अत्यन्तपरिदेवनं एव कार्पण्यम्**—The undignified behaviour consisting in giving oneself up too much to sorrowing.

St. 12. तात, मम मुषा वधं श्रुत्वा सुतवस्त्वेन त्वया शैरः सह असवः विमुक्ताः। अहो! अहं पुनर्भवता विनापि जीवामि। तत् कूरेऽपि मयि तव मुधा पक्षपातः।

Translation :—Father, on hearing the false news of my death, you, so loving to your son, dropped down arrows and your life together. Alas! but I still continue to live with out you, your parental partiality towards me though I am so heartless was all wasted.

सोद्गें निश्वस्य—Having a sigh in deep indignation.

St. 13. सानुजं कुरुपतिं धिक्, अबातशत्रुं धिक् विफलशक्तभूतो भूपतिन् धिक्, अस्मान् धिक्; यैः तदा हुपदात्मजायाः अद्य च द्रोणस्य केशग्रहः लिखितं इव वीक्षितः खलु।

विफलशक्तभूतः—विफलानि शक्ताणि विभर्तीति or विफलं यथा स्यात्तथा शक्ताणि विभर्तीति विफलशक्तभूत, तथा भूताः. Bearing arms that are good-for-nothing to or bearing arms no purpose.

Translation :—Fie upon the Kaurava king with his brothers! Fie upon Yudhishtira! Fie upon kings that have borne arms to no purpose! Fie upon us all that have, indeed, witnessed, as if we were so many pictures, the seizure of their hair-of Draupadi on that notorious occasion, and of Drona this day!

हिमवत्सारगुरुचेतसि—हिमवतः सार इव सारः यस्य, एतादृशं गुरु च चेतः यस्य तथाभूते—Whose great heart possesses strength, like that of the Himalaya mountain.

ज्ञातलोकस्थितौ—ज्ञाता लोकस्थितिः येन. Who knows the tenure of life by which the world exists; who is aware of the law of nature to which the living are subject in this world, namely that all must die sooner or later.

न जाने किं व्यवस्थयतीति—I wonder what he will set about or how he will proceed.

St. 14. भुवि एकस्य (केशप्रहस्य) तावत् अयं दारणः पाकः वर्तते अस्मिन् द्वितीये केशमङ्गे प्रजः नूनं निःशोषिताः (भविष्यान्ति).

निःशोषिताः—Past pass. part. of the denominative निःशोषय formed from the adjective निःशेष. तावत् has the force of 'already.'

Translation :—There is already here on earth the disastrous development (or the terrible Nemesis) of one outrageous seizure of the hair (referring to the bloody war then in progress, which was the result of the outrageous seizure of Draupadi's hair). And now after this second seizure of the hair, (namely, that of Drona's hair) the world will surely undergo total depopulation.

नूनं निःशोषिताः प्रजाः—The human race will surely be swept away without any survivors.

Ashavatthaman apostrophizes Yudhishtira, on coming back to consciousness.

St. 15. भवता आजन्मनः किल वितयं न उक्षम् । यत् जनं न द्वेष्टि अतः त्वं अजातशत्रुः ! गुरे द्विनवरे (मम) ताते तत् सर्वं कथं मम भाग्यदोषात् एकपदे एव निरस्तम् ।

अजातशत्रुः—न जातः शत्रुः यस्य—One to whom no enemy was ever born. **निरस्त**—past pass. part. of अस् with निर to cast off, to set aside or repudiate.

Translation :—Never indeed, did you tell a lie from the time of your birth; and because you hate no one, therefore you are (properly called) Ajatashatru. How, through my ill-luck, was all that laid aside or banished (from your thoughts) simultaneously in dealing with my father, a most respectable Brahman and a reverend teacher!

The fact of Drona's being a respectable Brahman and a reverend teacher is mentioned as a further consideration that should have appealed to the scruples of Yudhishtira's mind.

P. 36 St. 16. मातुल, येन सैन्यपतिना सह त्वं अद्य रणभुवं गतः, यः एकः शूराणां गुरुसमरकण्डनिकषणः, येन भवतः सततं चित्रा पराह्नासाः अभवन् सः ते स्वसुः क्लाप्यः भर्तो कुख्लु गतः ।

गुरुसमरकण्डनिकषणः—गुरुः समरस्य संबन्धिनी कण्डुः तस्याः निक-
षणः The means of gratifying the inordinate itch for fight.
निकषणः from कषु with नि to rub or scratch. निकषणति अनेन इति
निकषणः; that by which one scratches the itchy part of one's
body and thus gratifies the itching sensation ; hence the means
of gratifying the itch.

Translation :—O uncle, that praiseworthy husband of your sister, with whom as the general of the army, you proceeded to the battle-field this day, who was the only means or instrument for gratifying the inordinate itch of the brave for fight, and with whom you used always to exchange varied jokes—whither, indeed, is he gone now ?

परिगतपरिगन्तव्यः—परिगतं परिगन्तव्यं येन सः. One who under-
stands what ought to be understood, (namely that one must
submit to the inevitable with resignation).

अलभितिसाहसेन—Away with all thought of too rash or
reckless a step (namely, suicide).

St. 17. मद्द्रियोगभयात् तातः इतः परलोकं गतः । अहं वत्सलस्य तस्य पितुः
सदा अविरहं करोमि ।

Translation :—My father has passed into the other world
from here out of fear lest he should be separated from me; let
me, therefore, secure, for my loving father, permanent immu-
nity from that pain of separation. The second line is also read
as करोमि विरहं तस्य वत्सलस्य कथं पितुः. The meaning is clear.

संसारः—Worldly life or existence. **लोकयात्रा**—An es-
tablished custom or practice of society ; a law of society ; the pro-
cedure usually followed by people.

पुत्रैः पितरो लोकद्वयेष्यनुवर्तनीयाः—Fathers are to be served
or waited upon by sons in both the worlds ; in this world, by min-
istering to their wants and wishes, and, when they have passed
into the next world, by performing Shrāddha and other rites
for them.

St. 18. निवापाञ्जलिदानेन केतनैः श्राद्धकर्मभिः तस्य उपकारे त्वं किं जीवन्
(शक्तः) किमुत अन्यथा शक्तः ।

निवापाञ्जलिदानं—Offering libations of water mixed with sesamum out of the cavity of the hands. निवाप from वप् with नि, to offer something to the Manes.

केतनानि—(1) Acts of inviting Brhāmans (to a feast of course) hence, acts of feeding Brāhmans ; or (2) gifts made to Brāhmans during the obsequies ; or (3) indispensable religious acts.

Translation :—Is it by continuing to live or otherwise (that is, by ceasing to live) that you will be able to serve your father by offering libations, by feeding Brāhmans (or by making gifts to them) and by performing *shrādha* ceremonies ?

‘वितानैः’ for ‘केतनैः’ would mean, in the first instance, sacrificial rites in general and, then secondarily, rites sacred to the Manes (पितृयज्ञ, i.e. आद्). But these are included within ‘श्राद् कर्मभिः’ and so ‘वितानैः’ would be redundant. The reading केतनैः is better, although opinions differ, as pointed out above, as to the exact meaning of the word.

कृतमद्यापि....विडम्बनया—Enough of this mockery of still continuing to bear arms !

P. 37 St. 19. शश्च, नोचितमपि (त्वं) परिभवभयात् येन एहिलमासीः, यस्य
प्रभावात् न खलु कष्टित् तत्र विषयः नाभूत्, तेन स्वं सुतशोकात् परिलक्ष्यमासि
न तु भयात् । अहं अपि त्वां विमोक्ष्ये । यतः भवते स्वस्ति ।

नोचितम् for अनुचितं is a somewhat irregularly formed compound with न.

Translation :—O weapons, he who took thee up for fear lest he should otherwise suffer insults (from warriors), although thou wast unfit (to be taken up by him, he being a Brāhmaṇ), and owing to whose uncommon valour there was none that was not accessible to thee—he has cast thee off through grief for his son, not from cowardice. I will also give thee up. So fare thou well ! ‘यतः स्वस्ति भवते’ is otherwise constructed by Nāgojibhatta. According to him ‘यतः’ is equivalent to ‘यत्र’ (the suffix तम् having the sense of the locative) and ‘यत्र भवते स्वस्ति (तत्र) त्वा अहं विमोक्ष्ये’ is the syntax of the last line: ‘I will also let thee go whithersoever you may fare well.’

In this stanza, there is a fault which is technically called निर्देतुता and consists in the non-statement of the reason for something when such reason is expected to be stated. In the present case Ashvathāman does not state the reason for his laying down the weapon. What he means to say is that as his father laid down his weapon out of grief for him, so he would lay down his weapon out of grief for his father. So grief for his father is really the reason for his laying down the weapon and this is not stated. The facts that *are* stated can, none of them be the reason. For if his father ceased to fight in despair and sorrow for him, that should have urged to fight the more vigorously for the sake of revenge. So, that can be no reason for ceasing to fight. His sorrow at his father's death which *is* that reason finds no mention and hence the fault.

उपेक्ष, to overlook, to pass by, to neglect ; to look on indifferently. **असदृशं (परिभवं)**—Unprecedented, unparalleled.

St. 20. आजौ शोकात् न्यस्वशब्दस्य नयनसलिलक्षालिताद्रीननस्य त्रिभुवन-गुरोः आचार्यस्य द्राणस्य पलितधवले मौलीं पाणि न्यस्य नृशंसं कृत्वा अयं धृष्टशुम्नः स्वाशिवरं याति, सर्वे सहस्रम् ।

नयनसलिलक्षालिताद्रीननस्य—नयनसंबन्धिना सलिलेन क्षालितं (अत एव) आदै आननं यस्य तस्य—With his face wet, being bathed with tears. **पालेतं**, a noun meaning 'grey hairs,' 'hair turned grey with oldage.' नृशंसं—नृशंसं कर्म.

Translation :—Here Dhrishtadyumna is proceeding to his camp after having committing an atrocious deed by laying a violent hand on the hoary head of Dronāchārya, the teacher *par excellence* in the three worlds, as he stood, on the battle-field, with his weapon laid down through grief and with his face wet by being washed with tears. Do you all bear with it passively (by all means). (This is said ironically).

Ashvathāman's indignation is heightend by this news about the manner in which his father came by his death. What does this mean ?' says he.

St. 21. आत्थनुषां मनुजेश्वराणां प्रत्यक्षं प्रायोपवेशसदृशं विधि आस्थितस्य अशब्दपाणेः मे तातस्य पलितमौलिनिरस्तकाशे शिरसे शब्दं व्यापारितम् ।

आत्थनुषाम्—आत्थं घनुः यैः तेषाम्. It ought to be आत्थन्वनाम् according to Pāṇini, as this is a Bahuvrihi compound. **अरातिलूनधुषः** occurring in St. 49 of act II is another irregularity of this kind.

प्रायोपवेशसदशं (विधि)—प्रायाय (मरणाय) उपदेशः (अशनादिराहि-
येन अवस्थानं) तेन सदशम्—A procedure similar to what is known
as प्रायोपवेश (abstaining from food and awaiting death). पलित..
काशे—पलितेन मौलिना निरस्तः काशः येन तथाभूते. Here पलित is an
adjective meaning 'white' or 'grey'. **व्यापारितम्**—Past pass. of
व्यापारय caus. of पू with वि and आ, 6, Atm.

Translation :—Was it, then, before the eyes of princes
armed with bows that the weapon (by the enemy) on my father's
head which, with its grey hairs, surpassed the very *Kasha* flowers
(in whiteness), and was it when, without arms in hand, he lay in
the attitude of one who abstains from food and awaits death?
(lit. when he stood engaged in a process resembling that of sit-
ting up without food in order to starve oneself to death); that
is to say, when he lay in an absolutely passive and unresisting
attitude of body.

'व्रतमास्थितस्य' and 'शयमास्थितस्य' are variants for 'विधिमास्थि-
तस्य'; the former would mean 'as he was engaged in a sort of
penance like प्रायोपवेश;' the latter would mean 'when he lay in
such passive tranquility as might befit प्रायोपवेश.' The ultimate
idea is the same. In this last case प्रायोपवेशस्य सदशम्.

नवः परिभवावतारः—The occurrence of discomfiture for the
first time, the advent of default for the first time.

आत्मा परिभावितः—You suffered yourself to be insulted
by &c.

P. 38 St. 22. रणशिरसि शोकान्धमनसा देहे परिल्यक्षे वा काको वा
दुपदतनयो वा शिरः परिमृशेत्। स्फुरद्वियाखौषधविणमदमत्स्य रिपोः अयं मर्मैव
शिरसि पादः निहितः, तस्य (पितृः) (शिरसि) करः न (निहितः)।

शोकान्धमनसा—शोकेन अन्धं मनः यस्य तेन (पित्रा). **स्फुरद्वि....**
मत्स्य—स्फुरतां दिव्यानां अद्वाणां ओषधः, स एव द्रविणं, तस्य मदः, तेन
मत्तः तस्य.

Translation :—While his body lay in the fore-front of the
battle-field, cast off by him, (as it were,) in a moment when his
reason was clouded by sorrow, a cur might touch his head or a
crow might touch it or the son of Drupada (that is, Dhritashtra-
dyumna). So, intoxicated as the enemy is with the pride of his
wealth of numerous shining, splendid missiles, it is, not his
hand laid on my father's head, but his foot laid on my own head.

The argument is that when Drona lay unconscious, the enemy's laying his hand on his head could be no insult to him but it was rather an insult to his son—an insult as great as if the enemy had planted his very foot on his head.

But the sentence admits of another interpretation and this is the one commonly adopted. तस्य रिपोः शिरसि मम अयं पादः एव-
निहितः न करः—‘But here I plant my very *foot* on the head of that enemy and not merely my *hand*.’ As he says this, he stamps his foot on the ground by way of offering a challenge. In this construction, the adjective सुरत &c, would have a special propriety as furnishing a contrast between the fair play by which Ashvatthāman offers to overcome the enemy and the foul play by which the enemy slaughtered his father. But in this interpretation ‘एव’ which ought to go always with the word which it stands has to be transferred and taken with पादः, which is positively objectionable. In view of this consideration ‘मयैवायं पादः &c.’ would be preferable, as एव then can be construed with मया somehow, though at the sacrifice of force which lies in emphasizing the contrast of पाद with कर.

St. 23. तातं शब्दप्रहणविमुखं निश्चयेन उपलभ्य शङ्कां त्यक्त्वा अस्य उत्तमाङ्गे
पाणि विदधतः खलु ते सृतिं करधृतधनुः पाण्डुपाञ्चालसेनातूलोत्थेष्ठप्रलयपवनः
अश्वस्थामा किं न यातः ।

शब्दप्रहणात् विमुखम् । पाण्डुपाञ्चाल.....पवनः—पाण्डोः
पाञ्चालानां च सेने एव तूलः तस्य उत्थेष्ठे प्रलयसंबन्धी पवनः, तम् ।

Translation :—When, knowing for certain that my father was disinclined to use (or averse to using) his weapon, you laid a violent hand on his head without scruple, did you not, indeed, think of Ashvatthāman as of one who when armed with the bow, would prove the very wind of world-destruction for blowing away the mass of cotton, namely, the armies of Pāndu and the Pānnchālas ?

अंलिकप्रकृतिजिह्वाचेतसा—अलीका प्रकृतिः यस्य तथाभूतः, जिह्वा
चेतः यस्य तथाभूतथ तेन. Hypocritical by nature and crooked-
minded.

The Pāndavas and their chief partisans are generally characterized by a spirit of chivalry and Ashvatthāman is surprised at the indifference with which even these are passing by a deed which abominable enough itself, is rendered much more sacrile-

gious by the highly venerable character of the victim. Their conduct on this occasion has banished all faith in their virtue from Ashvatthàman's mind and he has no respect for them now.

यैः निर्मर्यादैः उदायुधैः मनुजपश्चुभिः भवद्विः इदं गुरुपातकं कृतं अनुमतं दृष्टं वा नरकारिपुणा सार्थं सभीमकिरीटिनां तेषां असूङ्गमेदोमासैः अथं अहं दिशां बलिं करोमि ।

निर्मर्यादैः—निर्गता मर्यादा येभ्यः तैःः उदायुधैः—उद्धतानि आयुधानि येषां तैःः सभीमकिरीटिनाम्—भीमश्च किरीटी च ताम्यां सहितानाम् (सहबहु-त्रीहि compound).

असूङ्गमेदोमासैः—असूङ्ग च मेदश्च मांसं च तैःः नरकारिपु is Krishna who had killed a demon named Naraka.

Translation :—Here I (set about to) worship the quarters with offerings consisting of the blood, the fat and the flesh of all those of you, including Bhîma and Arjuna as also Krishna himself (lit. the enemy of the demon, Naraka), who, brutes as you are in the human shape and wholly divorced from all moral law, perpetrated or encouraged or witnessed, with weapons ready in hand, this inexpiable sin (namely, the slaughter of Drona).

पाण्डवमत्स्य &c.—The Matsyas were those that belonged to the country of King Virâta and the Somakas were those that belonged to the country of Drupada—the same as the Pâñchâlas.

क्षत्रियापसदा:—अपसदा: क्षत्रियाः = क्षत्रियापसदा:, the adjectival member being put second as an exceptional case (परनिपातः). This dissolution of the compound is grammatically more accurate than 'क्षत्रियाश्च ते अपसदाश्च' in which the two members appear to be treated as of the same rank. This remark holds good in the case of a compound like 'माद्रिसुतहतकः (हतकः माद्रिसुतः)' or a compound with अथम as the second member.

St. 25. पितुः मूर्खिं सृष्टे (सति) ज्वलदनलभास्वतपश्चुना रामेण यत् कृतं तद् भवतां श्रुतिं न उपगतं (किम्) अश्च अक्षत्यामा कोघान्धः (सन्) रण-सुखे अरिरुधिरासारविघसं तत् कर्म विधातुं न प्रभवति किम् ।

ज्वलद्.....परश्चुना—ज्वलन् अनल् इव भास्वान् परश्चुः यस्य तादृशेन. Whose battle-axe glowed like a blazing fire.

अरिरुधिरासारविघसम्—अरीणां रुधिरं, तस्य आसारः विघसः यत्र तादृशं (कर्म). आसारः—A constant flow or down-pore. विघसः—(1) The residue of food eaten, especially the residue of such food as has been offered to the Manes ; (2) food in general, hence, a feast for ghosts or the like.

Translation :—Have you, sirs, never heard of the feat accomplished by Rāma (that is, Parashurāma)—whose battle-axe burned bright like a blaze of fire—when his father's head was touched (by the enemy)? And will not Ashvatthāman, mad as he is with fury, be able, this day, to achieve, in the forefront of the battle-field, a like feat characterized by an abundant flow of the enemies' blood serving as a feast for ghost or (according to the interpretation that takes 'विघ्स' as denoting 'residue of food eaten') representing the residue of the feast enjoyed by the Manes (especially by the spirit of the father that must have been gratified by the revenge) ?

P. 39. उपकरण—Equipment or accessory. साहृदामिकाणि—
सङ्गमे साधुनि, उपेत—Equipped or fitted up with.

अचश्यप्रतिकर्तव्ये.....प्रतिकर्तुम्—There being this terrible fire of insult to be resisted by all means, who else besides you is there, among us all, able to retaliate effectually? निकार = परिमत, from कृ with नि.

The reading that ends Kripa's speech with 'कि तु' as in our text is preferable since those words serve to make Ashvatthāman's interrogation more easily intelligible.

अभिषिद्य—Kripa's part would be to *procure* the installation of his nephew in the office of Commandership, not to *perform* that installation, which would be Duryodhana's part. Kripa should have said 'अभिषेच्य' therefore; but he says 'अभिषिद्य' from a feeling of certainty that his recommendation would not fail to be complied with so that the question of installation rested almost with himself. The reading 'अभिषिक्म् भवन्तम् &c.' does not present this difficulty but is not, at the same time, quite free from ambiguity for, apart from the light supplied by the context, the sentence in itself may mean either (1) यदा त्वं अभिषिको भविष्यसि तदा त्वामवतारयितुमिच्छामि, or (2) यतस्त्वमाभिषिकोऽसि ततस्त्वां &c.

परतन्त्रम्—परः तन्त्रं (=प्रयोजकः) यस्य तथाभूतम्. Dependent on another's will, lying within another's control.

St. 26. अभीष्मं अद्रोणं धार्तराष्ट्रबलं कर्यं भवेत् यदि ततुल्यकक्षः भवान् अत्र धुरि न युज्यते (=नियुज्यते)।

तस्तुल्यकक्षः—तयोः (भीष्मद्रोणयोः) तुल्या कक्षा (=योग्यता) यस्य सः. Equal in worth to them. To explain 'कक्षा' as denoting योग्यता when ordinarily it never bears that sense is not, I think, satis-

factory, especially when a simpler reading is to be found. 'ततुल्यकर्म' is preferable in my opinion, कर्म meaning युद्धकर्म.

Translation :—How can the army of the son of Dhritarashtra (Duryodhana) exist any longer, now that it is without Bhishma and without Drona, if you, their equal in worth (कक्षा) or valour (कर्म) be not appointed at the head of the army ? कर्थं भवेत् may also mean कीटगवस्थं भवेत्—‘ How will the army fare &c ?

कृतपरिकरस्य—When you have girded up your loin .

परिपन्थीभवितुम्—Infinitive of परिपन्थीभू, चिव form from परि-पन्थिन्, to resist or oppose.

परिकल्पित.....करणः—परिकल्पितानि, अभियेकस्य संबन्धीनि उप-करणानि येन सःः. With the materials of installation made ready.

सैनापत्य.....समाश्वासनया—सैनापत्यस्य स्वयंग्रहः, तस्मिन् प्रणयः, तेन समाश्वासना, तथा. By giving him that consolation which must arise from the solicitude with which I shall volunteer myself for the office of Commandership.

ततः प्रविशतः कर्णदुर्योधनौ—Here is a short scene representing Karna and Duryodhana in conference on the latest event of the day and its significance. It serves well to show the tendency of Karna's nature towards cynicism and prepares us for that dialogue, ensuing presently between him and Ashvattháman, which presents the spectacle of a highly emotinal and irritable nature chafing and cursing in answer to the bold affronts of a cool-headed cynic.

St. 27. तेजस्ती धृतायुधपूवाभ्यां बहुभ्यां रिपुहतबन्धुदुःखपारं व्रजति । आचार्यः संख्ये सुतनिधनं निशम्य शशप्रहसमये विशङ्कः किं आसीत् ।

धृतायुधपूवाभ्यां—आयुधं एव लुवः; धृतः आयुधपूवः वाभ्यां ताभ्यां (बाहुभ्याम्). विशङ्कः—विगतं शशं यस्मात् तादृशः.

Translation :—A high-spirited man would, with hands plying the oar, namely, his weapon, reach the other side of (the ocean namely,) his grief over the slaughter of one dear and near to him by the enemy (he gets over his sorrow by seeking revenge). How, then, is it to be accounted for that the worthy teacher (Drona) cast off his weapon in the midst of the fight, on hearing of his son's death when the occassion demanded an active use of the weapon ?

लुव as denoting ‘ a boat ’ or ‘ a raft ’ does not fit in with the idea of being held by the hands (धृतायुधपूवाभ्यां); for a boat is never so held. So लुव must be taken as denoting any means of sailing through water, from प्लु i. Atm, to move forward, and hence ‘ an oar ’ or the like.

P. 40. प्रकृतिर्दुस्त्यजा—One's hereditary nature or character can never be parted with or overcome. दुस्त्यजा-दुःखेन ल्यक्तुं शक्या.

क्षात्राधर्मे.....कृतः—He lost the sternness pertaining to the character of a warrior and adopted that meekness of spirit which is natural to the character of a Brāhmaṇa (or simply 'natural to a Brāhmaṇa,' if the reading is 'द्विजातिसुलभः'). द्विजातिधर्मे...कृतः—द्विजातिधर्मसुलभे दैन्यं परिगृहीतम्. Karna makes wicked insinuations against Drona and these appeal to the naturally unfair-minded Duryodhana.

कौरवपाण्डव.....सङ्घात्रामस्य (राजकस्य)—कौरवाणां पाण्डवानां च पक्षपातेन प्रवृत्तः महासङ्घामः यत्र तथाभूतस्य. While engaged in a bloody war set on foot by their taking sides, some with the Pāṇḍavas and others with the Kauravas. परस्परक्षयमपेक्षमाणेन = परस्परक्षयस्य अपेक्षया (इच्छया). प्रधानपुरुषवधे उपेक्षा कृता—Remained indifferent or kept looking on passively when conspicuous men (on our side) were slain. निपुणमाभिहितम्—A shrewd observation or remark, this.

St. 28. एवं न चेत् अन्यथा कथं सः अतिरथः अभयं दत्वा किरीटिना वध्यमानं सिन्धुराजसुपेक्षेत ।

Translation :—Were it not so, how should that great general have otherwise looked on quietly, while Jayadratha was being slain by Arjuna, after having promised him security.

न्यग्रोधः—A banian tree.

P. 41. St. 29. अस्मदर्थहततात्, एहि कान्तैः (v.l. कान्तैः) अङ्गैः इदं मम अङ्गं निरंतरं परिष्वजस्व । तब भुजयोः एव स्पर्शः ते पितुः सदशः यः महति शोकेऽपि निर्वृतिं आदधाति (v.l. शोकेऽपि नो विकृतिमेति तनूरुद्देषु as last line.)

Translation :—Do you come—you who have lost your father in our cause—and embrace fast this body of mine with your weary or languid limbs (with 'कान्तैः' 'handsome limbs'); this touch of your arms resembles that of your father's, since it gives such pleasureable sensation even amid this great sorrow. With the alternative reading, the meaning would be: since it makes the hair stand on end (with a pleasurable sensation) even amid sorrow.

The commentator justly remarks that 'यः (स्पर्शः) नः तनूरुद्देषु विकृतिं एति' is a meaningless expression.

'अलं.....प्रक्षेप्तुम्' which is the most common reading is an expression loosely used with the force of 'अलं प्रक्षिप्य.' Vide note on 'अलमेन.....खदयितुम्' Act II. p. 42.

St. 30. सः तव तातः, मे पितुः प्रणयवान् सखा । शब्दे यथा सः तव गुरुः तथा ममापि (गुरुः) । तस्य देहनिधने दुःखं किं कथयामि । गुरुशुचा मनसा त्वमेव तद् जानोहि ।

गुरुशुचा—गुरुः शुक् यस्य तथाभूतेन.

Translation :—To you he was father, to me, father's most loving friend ; with reference to (training in the use of) arms, as he was your teacher, so was he mine too. How can I describe my sorrow at his death ? You had better conceive it by reference to your own heart, oppressed as it is by deep sorrow.

Duryodhana is playing the hypocrite with the rather simple-minded Ashvatháman.

एवं पक्षपातिनि त्वयि—When you are so partial to me—शोक...कर्त—To lighten the load of sorrow.

St. 31. मयि जीवति मत्तातः केशभ्रं अवासवान् । अन्ये पुत्रिणः पुत्रेभ्यः स्फूर्हां कथं करिष्यन्ति । (v.l. कथमन्ये करिष्यन्ति पुत्रेभ्योऽपुत्रिणः स्फूर्हाम्)

Translation :—Though I am living, my father has suffered the seizure of his hair (*i.e.* suffered the insult of being seized by the hair). How will other fathers entertain any hopes from their sons (here-after) ?

We take पुत्रेभ्यः as abl. plu. and स्फूर्हा in the sense of आशा. The usual construction of स्फूर्हा with the dative does not suit the context here. The other reading would be decidedly better, were it not for the word 'अन्ये'; for अन्ये अपुत्रिणः would imply the absurd idea of Drona being अपुत्री. Freed from the word 'अन्ये' the second reading would be satisfactory. The meaning then would be : How will those that are without sons entertain any wish for sons (hereafter) ? Even अन्ये may be made to fit in somehow, if, instead of construing the words as (द्रोणात्) अन्ये अपुत्रिणः, meaning 'other sonless people than Drona' and implying that Drona was sonless, we construe the words as (द्रोणात्) अन्ये (पुरुषाः) ये केऽपि अपुत्रिणः स्फूर्हाः ते, meaning 'other people (or simply others), I mean such as may be without sons.' This may likely be the author's meaning.

सर्वपरिभवपरित्राणहेतुना—सर्वेषां परिभवेभ्यः परित्राणस्य हेतुः तेन; (a very loose and clumsy compound).

St. 32. पाण्डवीनां चमूनां (मध्ये) यो यः स्वभुजगुरुमदः (v.l. पुरुषलः) (सन्) शब्दे विभर्ति, पाञ्चालगोत्रे यो यः शिशुः अधिकवयाः गर्भशश्यां वा गतः, यो यः तत्कर्मसाक्षी, मयि रणे चरति यथ प्रतीपः, तस्य तस्य स्वयं जगतां अन्तकस्य अपि अहं कोषान्वः (सन्) अन्तकोऽस्मि ।

स्वभुजगुरुमदः—**स्वभुजयोः संबन्धी गुरुः मदः यस्य सः** ‘Elated with the pride of strength of his arms.’ This is again not a good compound but at least makes better sense than **स्वभुजगुरुवलः** which could mean ‘possessed of great strength of arms’ and thus imply a compliment very inappropriate in the mouth of an adversary. **अधिकवयाः-अधिकं वयः यस्य सः प्रतीपः**, one who opposes or resists.

Translation :—Blind as I am with fury, I shall be the destroyer of every one, who bears arms in great pride of strength, among the troops of the Pāndavas, of every one belonging to the royal house of the Pāñchālas, whether young or old or still only in the womb of the mother, of every one who witnessed that foul deed, of every one who shall stand in my way while I am moving on the battle-field, though it be the Destroyer of the worlds himself.

जामदग्न्याश्रिष्ट्य—This epithet is used in calling Karna on purpose to point out that he for one ought not to forget the life-story of Parashurāma and the lessons to be learnt from it.

P. 42 St. 33. **यस्मिन् अरातिशेषोणितजलैः** (v.l. शोणितभरैः) हृदा: पूरिता: सोऽयं देशः, तथाविधः परिभवः तातस्य केशप्रहः क्षत्रादेव, तान्येव मे अहितशब्दध-स्मरगुरुणि भास्वन्ति अस्त्राणि । यद् रामेण कृतं तदेव कोधनः द्रैणायनः कुरुते ।

अरातिशेषोणितजलैः—अरातीनां शोणितान्येव जलानि तैः—With streams of water consisting of the blood of enemies. **शोणितभरैः-** **शोणितानां भरैः**—With large quantities of the enemies’ blood.

अहितशब्द...गुरुणि—(1) **अहितानां** (=शब्दाणां) शब्दाणि, तेषां घस्मराणि अत एव गुरुणि; (2) or, according to the commentator, the word is अहितशब्द etc. = आहितं (पितुर्मूर्ति निहितं) शब्दं येन तस्य (of course, धृष्टद्युम्नस्य) घस्मराणि अत एव गुरुणि. (1) Potent and capable of swallowing the arms of enemies ; (2) Potent and capable of swallowing the enemy that used the sword (on my father’s head).

Translation :—This is the very country (**कुक्षेत्र**) where deep abysses were filled (by Parashurāma) with floods of water in the shape of the enemies’ blood ; and foul indignity consisting in the outrageous seizure of the father’s hair is also of the same nature, being suffered at the hands of a member of the warrior caste (in both the cases : that of Parashurāma and that of the speaker himself) ; I possess the same brilliant missiles (that were used by Parashurāma), so potent and so capable of devouring

the arms of the enemies. So the infuriated son of Drona shall do the very thing that was done by Parshurāma (namely, a wholesale slaughter of the *kshatriya* caste).

द्रौणायनः—There is a doubt as to the true form of this patronymic. Many read 'द्रौणायनिः;' but the validity of that form in the sense of 'the son of Drona' is justly questioned. Even द्रौणायनः is not valid in that sense, but it will do in the sense of 'a descendant of द्रौण,' in which case we shall have to assume that besides being the name of Ashvatthāman's father, 'द्रौण' was also the name of some remote ancestor of his. The right form to use in the sense of 'Drona's son' would be द्रौणिः (द्रौणस्य अपत्वं पुमान्). The reading द्रौणात्मजः कोधनः avoids all this difficulty.

सुमहान.....समर्थः—Uncommonly large, indeed, is the share of the burden of the war, which Ashvatthāman has made up his mind to bear.

भवता कृतपरिकरः—If you fit him out or prepare him (by investing him with commandership).

प्राक् प्रतिपन्नः &c. प्रतिपन्नः—प्रतिपादितः; given or granted already.

किं युक्तायुक्तविचारण्या—Why pause to reflect on the expediency or otherwise (of the step proposed).

St. 34. अय स्तुतिभिः प्रयत्नपरिबोधितः निशां शेषे । अय मुवनं अकेशवं अपाण्डवं निःसोमकं भवति । अय दोःशालिना (मया) इयं रणकथा परिसमाप्यते । अय नृपकाननातिगुरुः भुवः भारः व्यपैति (v.l. व्यपैतु) ।

नृपकाननातिगुरुः—नृपाः एव काननानि तैः अतिगुरुः excessively heavy with forests consisting of princes. दोऽभ्यां शालते इति दोःशाली.

The present tense is used in every sentence here to denote what, in the speaker's opinion, must happen in the immediate future.

Translation :—You shall sleep this day the whole night so that you will have to be awakened with effort by means of eulogies (sung by bards). The world shall this day be rid of Krishna, of Pāndava and of every member of the Somaka House (*i.e.* Drupada's family). Brave as I am, I will, this day, finish the whole business of war. The burden of the earth rendered excessively heavy by extensive forests, namely, large multitudes of princes, shall, this day, pass away (shall be removed or lightened).

The intended idea is improperly expressed here. That which is not the predicate logically appears as the predicate grammatically. What is intended to be predicated is, not that the king shall sleep, (for he already slept every day though his sleep was disturbed by anxieties), but that he shall be awakened with effort, his sleep being so sound. So the form adequate to express the idea would be ‘अथ शयितः प्रयत्नेन परिबोधसे.’ This fault of expression is called विघ्ययुक्त (improper predication).

अस्य कर्मणः शक्ताः = अस्मिन् कर्मणि शक्ताः.

The first unprovoked insult seems to proceed from Karna who wants to lower Ashvatthāman in the eyes of Duryodhana. Ashvatthāman who is highly excitable is worked up to the highest pitch of passion by insult after insult from Karna and retaliates by impotent raging and foaming. From high words they are about to come to blows when they are restrained by the King and by Kripa.

P. 43. St. 35. तत्र इव मे आयुधं गुरुशापभाषितवशात् किं निर्वार्यम् । यथा त्वं संप्रखेव भयात् समरं विद्याय (प्रासः) तथा किं (अहं) प्राप्तोऽस्मि । स्तुतिवंशकी-तंनविदां सारथीनां कुले अहं जातः किम् । यत् क्षुद्रारातिकृताप्रियं अस्तेण करोमि न अस्त्रेण । (v.l. किम् for यत्.)

गुरु.....वशात्—गुरोः शापरूपस्य भाषितस्य वशात्.

स्तुति.....विदाम्—स्तुतिं वंशकीर्तनं च विदन्ति तेषाम्.

Translation :—Is my weapon devoid of potency, as yours is, from the effects of a curse pronounced by the teacher? Have I come away, leaving off fighting from cowardice, as you have done just now? Am I born in a family of charioteers that are skilled in nothing but flattering (kings) and repeating the genealogies (of princes)?—Since you talk of my retaliating with tears not with missiles? With the reading ‘किम्’ for ‘यत्’ Do you talk of &c.?

**वाचाट—O blustering fellow! वृथाशस्त्र...विदर्घ—वृथाशस्त्रप्रह-
णेन दुर्विदग्ध—One vainly elated with pride at the possession of
a weapon!**

St. 36. निर्वार्यं वा सर्वार्यं वा आयुधं मया न उत्सृष्टं यथा पाञ्चालभीतेन
बहुशालिना ते पित्रा (उत्सृष्टम्) ।

Translation :—Whether my weapon is shorn of its vigour or is still possessed of it, I, at any rate, never cast it off as did your valiant father in awe of the Pāñchāla Prince (Dhrishtadyumna).

The attribute बाहुशालिना is employed ironically, the implication being that Drona's reputation for bravery was undeserved since he could be overawed by the Pānchāla Prince.

Karna's vilification of Drona from beginning to end is of the most unscrupulous kind and full of wilful distortion of facts.

St. 37. सूतो वा सूतपुत्रो वा यो वा को वा अहं भवामि कुले जन्म दैवायत्तम् । मदायत्तं तु पैरुषम् । (v.l. मदधीनम् for मदायत्तम्)

Translation :—Whoever I be, whether a charioteer or the son of a charioteer or something else, (that matters not) ; birth in a high family is a matter that rests with destiny ; while what rests with myself is heriosm.

The place of the stanza 'सूतो वा सूतपुत्रो वा &c.' in the dialogue is different in some versions from that assigned here. But this difference in the arrangement of the parts in this portion of the dialogue makes so little difference in the flow of the altercation that hardly any point can be made out as a ground for preferring the one version or the other.

St. 38. भीरुः शुरो वा सः त्रिभुवने प्रथितभुजसारः । तेन आजौ प्रतिदिनं यत् कृतं (तत्) इयं वसुधा वेति । (तेन) शब्दं कथं परिख्यक्षं इति सः सल्यवतधरः पृथग्सुनुः साक्षी । रणभीरो त्वं तदा कु असि ।

प्रथितभुजसारः—प्रथितः भुजसारः यस्य सः ।

Translation :—Brave or cowardly (in your estimation), he is renowned in the three worlds for his rare strength of arms. This Earth knows what he accomplished from day to day in the course of this war, (he means the Earth must be cognisant of the number of those slain by his father) ; as for the circumstances in which he cast off the weapon, the truthful son of Prithā is eye-witness in the matter. Where were you then, you fugitive from the battle-field ?

असि is used with the force of आसीः.

St. 39. यदि शब्दं उज्जितं अशब्दपाण्यः उदायुधान् अरीन् किं न निवारयन्ति यद् अनेन मौलिदलनेऽपि नृपचक्सनिधौ छिया इव सुचिरं उदाचितम् ।

Translation :—If his weapon had been cast off, why, would not men, even when unarmed, ward off enemies (assailing) with uplifted arms—since this man remained so very quiet, like a woman, in the presence of the whole circle of princes, all the while that his head was being cut off.

St. 40. तेन मम पित्रा दुःखिना भीरुणा वा कथमपि अय दुपदतनयपाणि न निपिद्धः । भुजबलदर्शायमानस्य तव शिरसि एष वामः चरणः न्यस्यते । एन वारय ।

P. 44. भुजवल.....मानस्य—भुजयोः बलं, तत्संबन्धिना दर्पेण
आभायमानस्य.

Translation :—The hand of the son of Drupada was, this day, not warded off by my father for some reason or other, whether because he was in sorrow or because he was a coward. But here this left foot is being planted on your head—you who are so inflated with pride on the score of your strength of arms. Ward it off if you can.

ब्रह्मबन्धो—O Brahman in name ! 'ब्रह्मबन्धुरधिक्षेपे' इति विश्वः ।

St. 41. कार्म जात्या अवध्यः असि । इदं चरणं तु उच्चृतम् । अनेन खड्डेन
लूनं (सत) क्षितौ पतितं वेत्स्यसि ।

Translation :—True that you are inviolable by caste (you are not to be killed on account of your caste); but, on the other hand, here is this foot uplifted. You shall, therefore, find it lying on the ground, cut off with this sword. वेत्स्यसि stands for वेदिष्यसि and is a grammatical deviation, though scholastic subtlety may devise some shift to justify the word, as is done by the commentator. This irregularity is noted by Vāmana in his काव्यालंकारसूत्रवृत्ति.

St. 42. अथ मया असौ किरीटी मिथ्याप्रतिहः कियर्ते । शब्दं यृहाण वा
स्यकर्वा वा मौलौ अज्ञालिं रचय ।

Translation :—Take up your arm (to offer resistance, of course,) or place your folded hands on your head (of course, by way of rendering submission); (in either case) I will, this day, falsify Arjuna's declaration (namely, that he would slay Karna)

Ashvatthāman means that he will forestall Arjuna in the slaughter of Karna.

Another interpretation is in substance : ' Prepare to fight or render your submission; otherwise I will kill you.' This is somewhat absurd as implying that in case Karna should accept either of the conditions dictated by the speaker, even the first one, that of preparing to fight, Ashvatthāman would not kill him. The author's meaning may possibly be : ' I have made up my mind to kill you; so prepare to fight; if not, render your submission.' If this be the author's meaning, as in all likelihood it is, he has failed to put it properly.

त्रातनिन्द्राप्रगल्भ is just like परवनितावस्कन्दनप्रगल्भ which is explained already.

St. 43. धीरसत्त्वैः कोधान्धैः (सद्ग्रिः) अत्रासितानां अवज्ञया उपेक्षितानां मन्दानां एषा विकल्पना भवति ।

Translation :—Such swaggering is indulged in by the weak when they are passed over with contempt (are treated as beneath contempt) and let off without being made to tremble by the strong with proper resentment.

मद्भुजान्तरनिष्पेषसुलभम्—मद्भयोः अन्तरं, तस्मिन् निष्पेषः, तेन सुलभं (असूनां अवसादनम्) (His death) which is so easy to accomplish by crushing (his body) within my arms. ऊहन वा कार्येण वा Whether out of love or out of policy.

St. 44. पापत्रियः सूतान्वयः अथं गुणिनः शशधरान्वयस्य तव कथं सखा (स्थात्) । अयं किरणीं इन्ता (काकुः) । (एन्ने) मुख । अयं कोधात् लोकं अकर्णं अपूर्यात्मजं कुर्याम् ।

सूतान्वयः—सूतस्य अन्वयः (= वंशः)

Translation :—Fond as he is of wrong doing and descended from a charioteer, how can he be a companion to you, who are so meritorious and descended from the moon-god himself ? He to kill Arjuna ! Leave him and I will this day make the Earth devoid of Karna and devoid of the son of Pritha, in fury.

Ashvatthāman means that as for love, Karna is unworthy of Duryodhana's friendship from inferiority of character and rank. As for the object which Duryodhana has in view in supporting Karna, Asvatthāman would accomplish it more surely.

P. 45. अन्यदेव.....व्यामोहः—What a strange infatuation or frenzy (व्यामोहः) has come over you both (what a strange blurring of intellectual vision is it that you are both labouring under) since, while one thing (namely, the task of overthrowing the enemy) is in hand (प्रस्तुतम्) you are waxing warm over an impertinent question (you are wasting your ardour or keenness of spirit (आवेगः) over a wrong thing) ?

वामः पन्था:—An unnatural development of the situation ; lit. an unnatural course ; it may mean, therefore, 'an unnatural course for events to take,' according to the above rendering, or it may mean 'an unnatural course of action for you to take,' 'an unnatural procedure on your part ;' probably the former. स्वबलव्यसनम्—A great calamity to the army, namely, its weakening to a great extent (by the death of one of these two leaders or of both, which must result from their flying at each other's throat).

न लभ्यते अस्य दर्पः शातयितुम्—Vide note on केशोच्चाकृष्य व्यापायते.

The sentence may be treated as assertive or as interrogative. It means literally 'His pride cannot be got at or seized upon that it may be crushed ;' that is, 'the opportunity cannot be had or availed of to crush his pride ;' or as an interrogative sentence, 'cannot the opportunity be availed of ?' 'must it pass away ?'

स्वबल.....विरोधः—स्वबलस्य प्रधानेन विरोधः Hostility against the leader of our own forces.

St. 45. यावत् अयं पापः अरिशरैः निधनं न उपेयात् तावत् मया रणमुखे प्रियमपि अल्लं परित्यक्तं । अस्मिन् बलानां नाथे (सति) परिकुपि-तभीमार्जुनभये समुत्पन्ने (सति) राजा समरे प्रियसखबलं वेतु. (v.l. प्रियसखममुं for प्रियसखबलम्).

परिकुपित...भये—परिकुपिताभ्यां भीमार्जुनाभ्यां यद् भयं तस्मिन्

प्रियसखबलम्—प्रियः सखा = प्रियसखः, तस्य बलम्

*Translation :—*As long as this wretch does not meet his death by the arrows of the enemy, I shall bid farewell to this missile though so very dear to me on the battle-field. Let the king measure the strength of his favourite friend on the battle-field, when there should arise imminent danger at the hands of the infuriated Bhīma and Arjuna during his commandership (lit. while he continues commander of the forces). The objection to the reading 'प्रियसखममुं' is that no pronoun or other word referring to 'बलानां नाथः' of the Locative absolute phrase, can occur in the principal sentence in any case-relation but the genitive ; the accusative 'असुम्' therefore, would be objectionable, unless it is proposed to construe the Locative नाथे otherwise than as the subject part of a Locative absolute phrase ; for instance, it may be construed as नाथे 'भये समुत्पन्ने (सति)' 'when imminent danger at the hands of &c. arises to this leader or stares him in the face,' which, however, does not seem to be a good interpretation.

कुलक्रमागतम्—Hereditary. A bitter and unjust taunt at the fact that his father had cast off his weapon.

Ashvatthāman retorts by referring to the curse hanging upon Karna's weapon, and the latter rejoins :—

St. 46. यावत् अहं धृतायुधः तावत् अन्यैः आयुधैः किम् । यद्वा मम अस्त्रेण न सिद्धं तत् केन सेत्स्याति ।

Translation :—While I wield my weapon, where is the need for other weapons ? And what missile (*i.e.* whose missile) can accomplish that which *my missile* should fail to accomplish ?

मत्संसुखीनं = मत्संसुखम्, सौबल is शकुनि, son of सुबला, and the trusted advisor of दुर्योधन.

P. 46. St. 47. येन तृपश्चना पाञ्चालराजास्मजा शिरोऽहे कृष्णा, येन अस्याः परिधानमपि राज्ञः, गुरुणां पुरः अपहृतम् यस्योरःस्थलशोणितासवं पातु अहं प्रतिश्वातवान्, सोऽयं महूजपङ्करे निपतितः कौरवः संरक्ष्यताम् ।

Translation :—That Kaurava (namely, Duhshāsana)—who, beast as he is in the human form, dragged the daughter of the Pāñchāla king by the hair, who also pulled her garment in the presence of princes and elders, the blood of whose chest I vowed to drink as a beverage—that Kaurava is now caught in the trap of my arms (now lies within the grasp of my arms); let him be saved if possible.

This is a challenge.

आलोड्यन्तौ—Violently agitating, terribly harassing. **प्रतीकारपरः**—प्रतीकारः परं यस्य सः—Seriously engaged in offering resistance, intent upon offering &c;

समम्—Simultaneously.

St. 48. सत्यादपि अनृतं श्रेयः । विक स्वर्गम् । मे नरकः अस्तु । त्वयकं आयुधं भीमाद्वासासनं त्रातु अत्यक्तम् ।

Translation :—Untruthfulness is preferable to truthfulness (in this crisis when Dushshāsana's life is in imminent danger). Fie upon Heaven ! (I care a twopence for Heaven). Let Hell fall to my lot (as the retribution of the guilt of being false to my declaration). The weapon, though cast off, is as good as not cast off for the purpose of saving Duhshāsana from Bhīma.

अशरीरिणी भारती—Aerial voice, a voice in the air (lit. a bodiless voice).

P. 47 अमानुषी वाक्—A superhuman voice.

Ashvatthāman's sentimental nature shows itself abundantly here in the touching outburst of a feeling of loyalty towards the Kaurava brothers.

St. 49. दुःशासनस्य रुधिरे पीयमानेऽपि (मया) उदासितम् । आहवे दुर्योधनस्य अन्यत् किं प्रियं कर्त्तास्मि ।

I looked on passively, even while Duhshāsana's blood was being drunk. In what else am I going to be of service to Duryodhana on the battle-field ?

अनार्यमस्माभिराचरितम्—Our conduct has been unworthy; we have behaved unworthily.

Act IV.

The third Act closes with (1) the falling of Duhshásana into the grip of Bhíma behind the scene, (2) the hastening of Karna and Duryodhana to Duhshásana's rescue in response to the open challenge shouted out by Bhíma from behind the scene, and (3) the slaughter of Duhshásana by Bhíma which also takes place behind the scene, instead of on the stage, in accordance with the rules of dramaturgy which prohibit the representation of slay-
ters, among other things, on the stage. ('दूराव्हानं वधों सुखं राज्यदे-
शादिविष्टः । स्नानानुलेपने चैभिर्बर्जितो नातिविस्तरः ॥') While the third Act ends thus, the fourth Act opens with Duryodhana's charioteer bringing away his royal master in his chariot to a retired place in order to rest him till he should recover from the swoon into which he has fallen from the effects of a heavy wound received in the fight. Duryodhana is not aware yet that Bhíma has already slaughtered his brother, Duhshásana. Thus the fourth Act takes up the thread of the story where the third Act leaves it and there are no events intervening between those two Acts necessitating a विष्टम्भक or a प्रवेशक for intimating them, as is the case with the first and the second Act and, still more markedly, with the second and the third.

P. 48. भो भो &c. is a call from Kripa behind the scene.

बाहुबलावलेप.....दोहदा:—बाहुबलस्य सम्बन्धी अवलेपः, तेन प्रव-
र्तितः महासमररूपो दोहदः यैः ते (You Kings !) who, in the pride of
the strength of your arms, set going this great war as a thing of
your heartfelt wish. दोहदः—(1) Desire or longing ; hence, (2)
the thing desired or longed for.

कौरवपक्षपात.....संचयाः—कौरवाणां पक्षे पातः, तेन पणीकृतः प्राण-
रूपः द्रविणसञ्चयः यैः ते. Who, impelled by partisanship with the
Kauravas, staked or waged your highest hoards of wealth,
namely, your lives.

Both this adjective and the preceding one are intended for taunts at the ridiculous contrast between the proud, aggressive and boastful attitude of the kings at the commencement of the war and their present attitude of cowardice and flight; 'पात' in the द्वितीय form 'पणीकृत' means 'a wager' or 'a bet.'

निहतदुःशासन.....प्रहरणानि (बलानि)—निहतः दुःशासनः, तस्य पीतावशेषपूर्णितं; पीतात् अवशेषः (= अवाशिष्टभूतं) शोणितम्; निहतदुःशासनपीतावशेषोणितेन ल्लपितः अत एव बीभत्सः वेषः यस्य एतादृशः बुकोदरः, तस्य दर्शनायद्वयं तेन (निमित्तेन) परिस्वलन्ति प्रहरणानि येषां तादृशानि (बलानि). Whose arms are slipping (out of their hands) through terror by the presence of Bhima in an apparel that looks frightful owing to its being smeared with the blood of the slaughtered Duhsasana left after being drunk.

रणात् प्रद्रवन्ति बलानि संस्तम्भ्यन्ताम्—Let the troops flying from the battle-field be stopped. **प्रद्रवन्ति**—Nom. plu. neuter of प्रद्रवत् pres. part. of द्रु with प्र.

एष कृपः किरीटिना अभियुक्तं अड्डराजं रथेन अनुसरति—Here Kripa is proceeding, in a chariot, after Karna (of course to help him) who is assailed by Arjuna.

शरवर्ष.....प्रसरः (कृपः)—शराणां वर्षेण स्तम्भितः परचकस्य (= शत्रुसैन्यस्य) पराक्रमस्य प्रसरः येन तादृशः—Stopping or arresting, with his shower of arrows, the further progress of the fighting activity of the enemy's forces.

प्रद्रुतमात्मबलमाश्वासयन्—Speaking words of encouragement to the fugitives on his own side.

धवलचपल.....कमण्डलुना—धवलानि चपलानि च चामराणि, तैः त्रुम्बिताः कनकमयाः कमण्डलवः यत्र तथाभूतेन (रथेन). In which the gold water-pots were constantly brushed by the white *chowries* swinging to and fro. It was customary in ancient times to keep pitchers (कलश) or other pots (कमण्डल) for instance filled with water in the chariot, in which a warrior went forth to battle, as a mark of auspiciousness.

शिखराव.....सूचितेन—शिखरे अववदा वैजयन्ती, तथा सूचितेन (रथेन)—Indicated (to be Kripa's) by the characteristic ensign fastened at its top.

हतगजवाजि...मालिना—हताः ये गजाः वाजिनः नराथ, तेषां कले-वरसहस्राणि तेषां संमर्देन विषमाः उद्धाताः तै (हेतुभूतैः) कृतः कलकलः यामिः तादृशीनां किञ्चिणिनां जालेन मालते (= शोभते) असौ तथाभूतेन (रथेन), or ० किञ्चिणिजालमाला विद्यते अस्य इति ० किञ्चिणिजालमालीं तादृशेन (रथेन), इन् in मालिन् being the *Taddhita* suffix denoting possession in the latter case. Which was characterized by rows of small bells which were constantly made to jingle by the rude or severe shocks or orts received on account of there lying (over the plain) a

crowded mass of thousands of dead bodies and carcasses of men, horses and elephants slaughtered' (on the battle field). संमर्देन विषमेषु (= निम्नोन्नते शु प्रदेशेषु). यः उद्धातः तेन &c., is another way of explaining the compound. But, 'विषम' in this case has to be treated as a substantive equivalent to निम्नोन्नतप्रदेश.

अस्मद्वर्णन.....शक्तयः—Compare 'वृक्षोदरदर्शनभयपरिस्खलप्रहरणानि (बलानि)' above.

निहतदुःशासन.....मदोद्धतः—निहतः दुःशासनः, तस्य पीवरं उरः-स्थलं, तस्य सम्बन्धिक्षतजं एव आसवः, तस्य पानायः मदः तेन उद्धतः (भीमसेनोऽहम्). Intoxicated as I am under the influence of the liquor consisting of the blood from the fat chest of the slaughtered Duhshásana.

रभसगामी—रभसेन गच्छति तथाभूतः. Proceeding hastily or with a wild pace.

स्तोकावशिष्टप्रतिज्ञामहोत्सवः—स्तोकं अवशिष्टः प्रतिज्ञामहोत्सवः यस्य तादृशः. The grand celebration of whose solemn declaration (that is, of course, its execution) has but a little of it still remaining (to be gone through). Bhima means to say that Duhshá-sana having been slaughtered already, it remains only to slaughter Duryodhana. 'कौरवराजस्य द्यूतनिर्जितो दासः' is ironical.

St. 1. राज्ञः मानधनस्य कार्मुकभूतः दुर्योधनस्य अप्रतः कुरुवान्धवस्य प्रलक्षं कर्णस्य शल्यस्य च मिष्ठतः पाण्डववधूकेशाभ्यराकर्षिणः तस्य (दुःशासनस्य) जीवत एव तीक्ष्णकरजक्षुण्णात् वक्षसः कोण्ठं असृग् मया अद्य पीतम्।

पाण्डववधू.....कर्षिणः—पाण्डवानां वधवाः केशान् अम्बरं च आकर्षयति तच्छीलः, तस्य.

तीक्ष्णकरजक्षुण्णात्—तीक्ष्णाः करजाः (नखाः) तैः क्षुण्णात् (वक्षसः) Mangled with sharp nails.

*Translation :—*I have this day drunk the warm blood from the chest mangled (by me) with my sharp nails, of him (Duhshásana), the puller of the hair and garments of the wife of the Pándavas, while yet he was alive, and that in presence of Duryodhana, the reigning king that holds honour as his richest treasure and stands armed with his bow, and, secondly, before the eyes of the kinsfolk of the Kaurava family and, thirdly, while Karna was looking on and Shalya was looking on.

I construe 'अप्रतः' with 'दुर्योधनस्य' and 'प्रलक्षम्' with 'कुरुवा-न्धवस्य' while I take 'कर्णस्य शल्यस्य च मिष्ठतः' as a separate phrase. 'मिष्ठतः' finds the most natural interpretation in this way as denoting 'looking on' from मिष् 6 P. to look on; the whole Genitive Absolute phrase 'कर्णस्य शल्यस्य च मिष्ठतः' has an exact parallel in 'नातवेदोमुखान्मायी मिष्ठतामार्चिनसि नः' Ku., II⁴⁶.

III 46. My construction presents one difficulty, however, namely, with regard to the meaning of the word कुरुबान्धव which has to be taken as equivalent to 'kinsfolk' (collective) instead of 'a kinsman' (singular). The commentator's interpretation of 'मिषतः' as equivalent to 'म्रियमाणस्य' appears to me not at all satisfactory though otherwise his construction is all right. The reading 'च तथा' for 'मिषतः' presents no difficulty ; the construction of the second line in that case would be " तथा च कुरुबान्धवस्य कर्णस्य शल्यस्य च प्रत्यक्षम् " in the presence also of Karna and Shalya, who are friends of the Kauravas.

कौरवराज...मारुतः—कौरवराजपुत्रा एव महावनं, तस्य उत्पातमारुतः (मारुतिः = भीमः)—The portentous wind for the destruction of the great forest, namely, the Kaurava princes. मारुतिः, lit. the son of the wind-god and hence Bhîma.

अस्मिन्नपि अनार्योऽनार्यमाचरिष्यति—This savage fellow may perpetrate a savage deed upon this prince also.

P. 49, सरसीसरोज....किसलयः—सरस्याः सबन्धीनि सरोजानि, तेषां विलोलनं, तेन सुरभिः शोतलश्च मातरिश्च। तेन संवाहितानि सान्द्राणि किसलयानि यस्य तादृशः (न्यग्रोधपादपः). With its thick foliage constantly waved about by the cool wind rendered fragrant by its shaking the lotuses of the lake (*i.e.* by its contact with those lotuses in blowing over them).

मातरिश्वन् is derived by Yâska as मातरि (अन्तरिक्षे) श्वयति हृति. or मातरि श्वसिति इति. मातरिश्वन्, the wind is so called because it moves about (श्वयति) or it breathes (श्वसिति) within its mother, namely, the middle region or the atmospheric region (अन्तरिक्ष) which is called the mother of the wind because it is within that region that the wind is born. संवाहित—lit. Shampooed ; hence, waved or moved to and fro.

समरव्यापारखिन्नस्य—समरव्यापारेण खिन्नस्य. Fatigued with fighting work.

सरसीसमीरणेन गतकृमो भविष्यति—गतः कृमः यस्य तथाभूतः भविष्यति. Will be eased or relieved of his fatigue by this breeze from the lake.

अयाचिततालवृन्तेन—अयाचितं (= अप्रार्थितोपनतं) तालवृन्तम्, तेन, in apposition to समीरणेन. Which (wind) is, as it were, a fan found without being sought for ; this fan found unsought.

हरिचन्दनच्छटाशीतलेन (समीरणेन)—हरिचन्दनस्य च्छटा (= समूहः)

सा इव शीतलः तथा भूतेन. Cool as a thick layer of wet sandal powder of the superior order called **हरिचन्दन**.

अप्रथत्नसुरभिणा—प्रयत्नेन सुरभिः प्रयत्नसुरभिः न प्रयत्नसुरभि तादृशेन. Fragrant without (being made so by) human effort ; fragrant without the intervention of artificial means ; fragrant with such fragrance as is not artificial (but natural or spontaneous).

दशापरिणामयोग्येन—दशायाः परिणामः, तत्र योग्यः तादृशेन. Well suited (as a remedy) for a serious disorder in the normal condition (of the bodily system, especially the nervous system) ; hence capable of serving as a natural cure for an acute form of bodily derangement of the nature of a swoon, such as that from which Duryodhana was now suffering.

St. 2. पार्थादभयं दत्वाऽपि द्रोणेन सिन्धुराजः न संरक्षितः । भासमसेने इरिणे इव अस्मिन् दुःशासने कूरं कर्म कृतम् । समरे अर्णिणां दुःसाध्यां अपि प्रतिज्ञां लघुभिव पूर्यित्वा कुरुकुलविमुखं दैवं एतावता अपि सकामं न मन्येऽहम् । ओ सकामं न (इति) अहं मन्ये ।

Translation :—Drona failed to save the King of Sindhu (Jayadratha) from Arjuna even though he had promised him security. Here Bhima has perpetrated the most atrocious deed upon this Duhshasana as (a lion might do) upon a deer. But after having thus carried out or fulfilled, on the battle-field, even such declarations of the enemies as were difficult of execution, (with such ease) as if they had been very light (or easy of execution), Fate which is so unpropitious to the Kaurava family is not, I believe, satisfied or content even with this much.

The charioteer fears that the unpropitious Fate intends still to do something worse towards the completion of the programme of mischief which it has set before itself.

The commentator construes the last line somewhat differently, taking the adjective सकामम् attributively and the adjective कुरुकुलविमुखम् predicatively. The interpretation thus is : 'Fate (that is, of course, adverse fate) which has had its desire gratified (now that it has carried out the solemn undertakings of the enemies) has, I fear, not still turned away from the Kuru family (कुरुकुलात् विमुखं), that is to say, has not still withdrawn its mischievous activity from the Kuru family.' It seems to be intent upon doing still further mischief. Thus the ultimate meaning is the same in either case but the mode of arriving at it greatly differs.

St. 3. मदकलितकरेणुभज्यमाने प्रकटैकशालशेषे विपिने इव हृतसकल-
कुमारके अस्मिन् कुले त्वमपि विधे: कटाक्षः अवलोकितः

मदकलित...भज्यमाने—मदेन कलितः करेणुः, तेन भज्यमाने (विपिने). Which is being devastated by an elephant wild with rutting (मदकलित) literally would mean 'seized with the wildness of rutting.'

प्रकटैकशालशेषे—प्रकटः एकः शालः एव शेषः यस्य तथाभूते (विपिने). Which has but a single tree left standing out in bold relief.

हृतसकलकुमारके—हृताः सकलाः कुमाराः यस्मिन् तथाभूते (कुले).

Translation :—You too are lying within the range of the frowning glances of Fate, in this royal family which has had all its other princes already slain and which thus looks like a wilderness that is laid waste by an elephant wild with rutting and has but a single tree left standing out conspicuously.

St. 4. अक्षतस्य गदापाणे: संशयं अनारुदस्य भीमसेनस्य एषापि प्रतिज्ञा ।
त्वया पूर्येते ।

संशयं अनारुदस्य—Exposed to no manner of peril or danger.

Translation :—You (O Fate,) are about to fulfil even this (out-standing) pledge of Bhimasena (namely to kill Duryodhana) while yet he is himself without wounds and is wielding his mace without so much as being exposed to any manner of danger or uncertainty (to his life or personal safety).

अक्षमाः संप्रति वाहास्ते रथमुद्देशम् । (अपवाये) मनोरथं च । Your horses are now unable to draw your chariot ; (aside) and your mental chariot too.' The charioteer means to intimate to the king that the horses are weary and cannot draw the king's chariot and, at the same time, he wants to intimate to the audience that even if the horses could draw the chariot, they would be unable to draw his mental chariot, meaning there was no possibility of his carrying into effect his purpose to rescue Duhsasana. The words 'रथं' and 'मनोरथं' are used here in alliterative antithesis, a form of rhetorical ornament employed by this author more than once and forming one of the features of the artificiality of his style. Comp. 'अकृष्णं कृष्णद्वैपायनम्'

P. 50, **साकृतम्—**With special significance or meaning about his tone which must have indicated his impatience at the difficulties which his charioteer seemed to be making.

कृतं स्यन्दनगमनकालातिपातेन—स्यन्दनगमनेन यः कालातिपातः तेन कृतम्. None of that delay which would be caused by our proceeding in the chariot !

अरातिविमर्दसंघटसंचारी—अरातीना विमर्दः तत्र संघटः तत्र संचारंतुं शीलं यस्य तथाभूतः (दुयोर्घनोऽहम्). One accustomed to move amid the crushing crowd of enemies. विमर्द and संघट mean the same thing and the use of both the words here is another proof of the author's tendency to verboseness, although we may somehow split the idea into two component elements and assign them to the two words each to each respectively; thus we may insist upon taking the word 'विमर्द' in the sense of 'a crowd' or 'a throng' merely and the word 'संघट' in the sense of 'friction' or 'mutual rubbing of bodies' and the whole phrase 'विमर्दसंघटसंचारी' would literally mean 'one accustomed to move amid the close friction of throngs of enemies.'

St. 5. असौ पापः उदायुधः (सन्) मे समक्षं प्रकृतिदुर्लितस्य बालस्य पापं व्यवस्थिति । अस्मिन् व्यवसायिनं मां किं निवारयसि । कांधो नाम ते नास्ति । न करुणा । न लज्जा ।

प्रकृतिदुर्लितस्य—प्रकृत्या दुर्लितस्य. प्रकृत्या=naturally or rather habitually. दुर्लितस्य—दुष्टं यथा स्यात्तथा ललितस्य (=लालितस्य) past pass. part. from लल् 10. U.) Indulged or fondled to excess; over-indulged; hence very dear. According to the commentator, however, who, it seems, cannot tolerate the liberty with which ललितस्य has to be treated, not very legitimately, as equivalent to लालितस्य, 'प्रकृतिदर्लितस्य' means प्रकृत्या दुर्लितस्य (दुर्लभेषावतः), 'naturally wayward in his cravings', it being implied that he had been brought up with so much indulgence that he was consequently a spoilt child.

Translation :—This wretch, (namely, Bhīma) with weapon uplifted, is perpetrating the foulest outrage upon my child so habitually fondled or indulged. Why then do you prevent me from proceeding against him? Can you really feel no resentment (against the enemy), nor compassion (upon the condition of Duhsasana) nor shame (at the thought that you are not only yourself unable to help by driving the chariot, but, further, you are dissuading me from proceeding to attack the enemy.?)

Note the idiomatic construction with the potential passive participle in 'निवृत्तेन भवितव्यं वृकोदरहतकेन,' the accursed Bhīma must have retired (from the battle-field).'

मदाक्षा....पाण्डव—मम आङ्ग्या विरोधिताः पाण्डवाः येन तादृश. विक्रमेकरस—विक्रमः एव एकरसः यस्य तथाभूतः. One imbued exclusively with the sentiment of valour. **मदङ्कदुर्लित**—मम अङ्के दुर्लित—One

fondled in my lap. अराति.....मृगेन्द्र-अरातिकुलं एव गजघटा तत्र मृगेन्द्र इव तादृशः.

St. 6. स्वं वृथाग्रजेन मया यथेष्टे उपभोगसुखेषु नैव युक्तः (v. l. मुक्तः) न हि लालितोऽपि । वस्तु अस्याः तत्र विपत्तेस्तु अहं हेतुः । यत् अविनयं कारितोऽसि । न च रक्षितोऽसि ।

Translation :—An elder brother merely in name as I am, I did not introduce you into (I did not feed you with) sensual pleasures of every kind to your heart's content, nor did I fondle you enough. While, my darling, I have been the cause of this your sad fate, since I set you to a lawless course of action but failed to protect you (in the hour of danger). मुक्तः &c. would mean 'I did not let you loose upon sensual pleasures &c.' 'I did not leave you free to indulge in sensual pleasures to your heart's content.'

P. 51, विरुद्धं कृतवानसि—You did an improper thing.

St. 8. यत् तस्यैव मे अनुजद्विषः पाण्डवपशोः गदाशनिकृतैः क्षोदैः न विबोधितोऽस्मि । तामेव दौःशासना रुधिरादशस्यां अहं वृकोदरो वा आशु न आधिशयितः

Translation :—(You did an unhappy thing) since I was not awakened (as I should have been) by the bruises made (upon my body) by the bolt like mace of that beast of a Pāndava, the enemy of my brother ; and since also either Bhīma or I did not at once lie prostrate (as ought to have been the case) on the very bloody bed on which lay Dushshāsana.

St. 9. अपि नाम मृत्युः भवेत् । न च वृकोदरः इन्ता भवेत् । धातिताशेषबन्धोः मे किं राज्यन जयेन वा ।

Translation :—Is death to overtake me ? and not Bhīma to kill ? What do I care for sovereignty or for victory, now that all my brothers have been slain ?

शारप्रहार—कायः—शाराणां प्रहरण ये ब्रणाः तत्र बद्धाभिः पट्टिकाभिः अलंकृतः कायः यस्य तथाभूतः—With his body decked up with bandages wrapped round the wounds made by strokes of arrows.

This man, Sundaraka by name, is Duryodhana's scout on the battle-field and, coming back with information to be communicated to the King, is searching for him on the battle-field. In the course of his search and inquiry, he comes across scene after scene of woe and misery and, though these scenes are not

represented on the stage, Sundaraka is supposed to be witnessing them and his descriptions of them which are meant for the audience possess a good deal of pathos about them and cannot fail to excite pity and horror. Though the soliloquy so devised is drawn out to a rather tedious length, the prolixity is compensated by a pretty good variety in the pictures of misery and woe which it presents.

P. 52. आर्योः अपिनाम.....न वेति. The word 'इति' in this sentence cannot be construed and is probably spurious.

बद्धपरिकराणाम्—बद्धः परिकरः येषां तथाभूतानाम्. (Standing) with their loins girded up,' because they have just come away from the battle-field and have not yet ungirt their loins.

घनसन्नाहजालदुर्भेद्यमुखैः (कङ्कवदनैः)—धनः सन्नाहः जालमिव, तेन दुर्भेद्यानि मुखानि येषां तथाभूतैः 'With pincers) the tips of which are incapable of being blunted by the solid wire-gauze coat of mail. In pulling out the darts the pincers were used and these penetrated through the solid coat of mail without their tips being blunted.

अतिकरुणं खल्वत्र वर्तते—Here there is a most tragic scene.

रकांशुकनिवसनया—रकांशुकं निवसनं यस्याः तादृश्या. Dressed in a red garment. **समग्रभूषणया—**Wearing all ornaments.

A lady setting about to perform self-immolation after the death of her husband would dress herself in a red garment and put on all possible ornaments as symbolic of that blessed wife-hood which she must enjoy after such feat of self-immolation. The appearance of such a lady is intended to bear a marked contrast with that of a woman who is content to live after her husband as a widow with her person stripped of all ornaments and otherwise disfigured.

P. 53. **अन्यस्मिन्नपि जन्मान्तरे—**The expression involves redundancy. We should expect either 'जन्मान्तरेऽपि' or 'अन्यस्मिन्नपि जन्मनि.' The commentator has, however, made an ingenious attempt to explain away the fault. He says that the present life itself is a जन्मान्तर with reference to past lives and the life to come is, therefore, अन्यजन्मान्तर with reference to the present life.

अकृतव्रणवन्ध्यः—अकृतः व्रणानां वन्धः येन तादृशः Who have not dressed or bandaged their wounds.

शून्यासनं तुरङ्गममुपालभ्य—'Reproaching a horse with a

vacant saddle.' They must have been reproaching the animal for having allowed its rider, their master, to be unhorsed.

सर्वं एव भागधेयविषमशीलतया पर्याकुलो जनः—' Every one is in distress owing to the cruel attitude of Fate.' विषमं शीलं यस्य तत् विषमशीलम्, तस्य भावः विषमशीलता; भागधेयस्य विषमशीलता, तया.

अवस्थानुरूपं (—अवस्थायाः अनुरूपं) व्यसनमनुभवन्—Suffering some calamity proportionate to his rank or position.

अन्विष्यमाणोऽपि न ज्ञायते.....चर्तत इति—Vide note on 'अन्विष्यता देवी भानुमति &c.' The meaning is, though searched for he is not found; I mean it is not found where he is.

तस्य खलिवदं जतुगृहद्यूतविषशाखिनः फलं परिणमति—' Here indeed, there is maturing the fruit of the poisonous tree, namely, the house of lac (set on fire) and the gambling.'

The remaining words are adjectives qualifying 'विषशाखिनः' and serve to set forth the subordinate metaphors auxiliary to the principal metaphor in जतुग्रहद्यूतविषशाखिनः:

निर्भर्त्सित.....बीजस्य—निर्भर्त्सितं विदुरस्य वचनं, तदेव बीजं यस्य. Of which tree the seed consisted of Vidura's word reviled.

अवधीरित.....झूरस्य—अवधीरितः पितामहस्य हितोपदेशः, स एव अद्भुतः यस्य. Of which the sprout was the wholesome advice of Bhishma set at naught.

शकुनि.....मूलस्य—शकुने: प्रोत्साहनादि, तदेव विरुद्धानि मूलानि यस्य. Of which the roots struck deep in the soil consisted of Shakuni's incitement etc.

संभूत.....वैरालवालस्य—संभूतं चिरकालं संबद्धं च वैरं, तदेव आल-वालं यस्य. Of which the basin was the hostility conceived and fostered for a long time.

पाञ्चाली.....कुसुमस्य—पाञ्चाल्याः केशग्रहणं, तदेव कुसुमं यस्य. Of which the flower appeared in the seizure of Draupadi's hair (by Duhshasana).

विविधरत्न.....दिशामुखः—विविधानि रत्नानि, तेषां प्रभाः, ताभेः संबलिता सूर्यकिरणाः, तैः प्रसूतं शक्तचापसहस्रं, तेन संपूरितानि दिशानां दिशानां मुखानि येन तथाभूताः (रथः)—Which has filled all the ten quarters with a thousand rainbows engendered by the rays of the sun when blended with the rays of the various gems (with which the chariot is studded.)

यथा.....रथो दृश्यते तथा तर्कयामि etc. यथा—तथा used in the sense of यतः—ततः, or यस्मात्—तस्मात्.

प्राकृतपुरुष इव—Like a man of mean rank; like a low or ordinary man.

अश्वाग्रनीयायां भूमौ—In a not very enviable place or spot; in a wretched locality.

पाञ्चालीकेशग्रहकुसुमस्य (फलं)—पाञ्चालीकेशग्रहः एव कुसुमं तस्य (a Karmadharaya compound here and not a Bahuvrihi compound as in the sentence where it qualifies 'विषवृक्षस्य.') The meaning is 'This is the fruit ripening out of the flower etc.'

धौरेया:—A *Taddhita* derivative from धूर्, meaning 'horses yoked (to the chariot).'

कि आकुलमपि पर्याकुलयसि मे हृदयम्—Why do you further distract my mind which is already distracted enough. पर्याकुलयसि is a Denominative from पर्याकुल.

अविस्पृष्टकथितैः—With indistinct or half-suppressed communications. कथितैः, past pass. part, used as a substantive.

P. 54 कृतकुटिलभूकुटीभङ्गभीषणललाटपट्टेन—कृतः कुटिलभूकुटीभङ्गः येन तथा भूतः अत एव भीषणं ललाटपट्टं यस्य तथा भूतेन (अङ्गराजेन) —Who had knitted up his arched eye-brows and whose broad forehead consequently looked fierce. The first part of the compound contains so many redundant words !

अविज्ञातसंधान.....वर्षेण—अविज्ञातौ संधानमोक्षौ (संधानं च मोक्षक्ष) यस्मिन् कर्मणि यथा स्वात्था निष्ठिसं शरधारामये वर्षे येन तथा भूतेन (अङ्गराजेन) Who sent forth a shower of arrows with such rapidity that his acts of adjusting the arrows on the bow and of discharging them were seldom to be marked.

ततस्ततः—The major part of this Act is rendered highly undramatic by the interposition of this scene between Sundaraka and Duryodhana, where the former narrates and describes rather too minutely the progress of the fight, as observed by him on the battle-field and the latter listens, interrupting now and then with 'ततस्ततः' or, at the most, with an expression of applause when the narrative mentions any deed of valour on the part of warriors on his side, especially on the part of Vrishasena, the son of Karna.

उभयबल.....धूलिनिकरेण—उभयस्य बलस्य संबन्धिनः मिलन्तः ये दीप्यमानाः करिणः तुरगाः पदातयथ तेभ्यः समुद्रूतः धूलीनां निकरः तेन (विस्तीर्यमाणेन अन्धकारेण). (On account of darkness spread round) by the mass of dust raised by the rush of the glittering (glit-

tering, of course, with their rich accoutrements) elephants, horses and foot-soldiers of both the armies.

पर्यस्त.....संघातेन—पर्यस्तः तेषां तेषां (वीराणां) गजघटानां संघातः तेन (विस्तीर्यमाणेन अन्धकारेण)—(On account of darkness spread round also) by a large number of hosts of elephants belonging to different warriors lying about in disorder on the battle-field. 'घटा' and 'संघात' are not both required.

अन्धीकृतमुभयवलम्—Both the armies were rendered blind, as it were, (by the darkness &c.).

दूराकृष्ट.....टङ्कारेण—दूरं आकृष्टः वरुणुणः तस्य आच्छोटने (comp. Marathi सोडणे), तस्य टङ्कारः तेन. Owing to the sharp twanging produced by the bow-string being let go after having been previously pulled a long way.

शायते गर्जितं.....जलधरेणेति—There arose (in the minds of onlookers) the impression that it was the thunder of the cloud of world-destruction.

P. 55, अन्योन्य...पिशुनयोः (कर्णभीमयोः) अन्योन्ययोः सिंहनाद इव यद्य गर्जितं तदेव पिशुनं ययोः तथाभूतयोः. Whose loud war-cries, resembling the roar of a lion, served to indicate their respective identities. **पिशुन—**'Indicative of something ;' here 'indicative of their respective identities.'

विविध.....भासुरम्—विविधानि यानि परिमुक्तानि प्रहरणानि, तैः आहते कवचे, ताभ्यां संगलितः ज्वलनः, स एव विद्युच्छटा (विद्युतां छटा = समूहः), तथा भासुरं (समरदुर्दिनम्). Which was lit up by lightning flashes in the shape of the sparks of fire shot forth by their armours when these were struck by the various missiles discharged (by them at each other).

गम्भीर.....जलधरम्—गम्भीरं स्तनितं ययोः तथाभूतौ चापौ एव जलधरौ यत्र तथाभूतं (दुर्दिनम्)—Which was characterized by clouds in the shape of their bows the twanging of which was deep like thunder.

प्रसर.....वर्षि—प्रसरन्तः शरा एव धारासहस्राणि, तानि वर्षति तच्छालिं (दुर्दिनम्)—Which poured down myriads of streams, namely, the arrows that shot through the air.

तयोः समरदुर्दिनं जातम्—Between them there arose a rainy day in the form of a scene of active fight.

वज्रनिर्धातनिर्धोष.....महावानरः—वज्रस्य निर्धातः, तस्य निर्धोषः स इव विषमं रसितं यस्य तथाभूतः, वज्राम्रे स्थितः महावानरः यत्र तादृशः

(रथवरः). Which was distinguished by the great monkey (Maruti) seated at the top of the flag and uttering a cry as terrific as the sound of a thunder stroke. 'वज्रनिर्धातः' is 'a stroke of thunder,' or according to the commentator, वज्रं च निर्धातश्च तयोः निर्धोषः, where 'निर्धोत्' means 'a hurricane' or 'a stormy wind.' The whole phrase 'वज्रनिर्धातनिर्धोषविषमरसितः' would mean 'whose cry was as terrific as a peal of thunder or the howl of a stormy wind. For the second meaning of 'निर्धात्' compare 'कुद्कुलनिधनोत्पातनिर्धातवातः' in Act I, page, 17.

तुरङ्गम.....दुर्दीर्घनः—तुरङ्गमाणां संवाहने व्यापृतः वासुदेवः तस्य शङ्खेन
चक्रेण असिना गदया च लाभिष्ठताः ये चत्वारः वाहुदण्डाः तैः दुर्दीर्घनः (रथवरः).
Which could not be gazed upon owing to (the presence of) the four stalwart hands—marked by the conch, the discus, the sword and the mace respectively—of Krishna who was there busy driving the horses.

आपूरित...मुखकुहरः (रथवरः)—आपूरितौ पाञ्चजन्यः देवदत्तश्च तयोः
ताररसितं, तस्य प्रतिरबः, तेन भरितानि दशादिशामुखकुहराणि येन तथाभूतः—
Which filled the cavities of all the quarters with echoes of the shrill blast of the Pāñchajanya (Krishna's conch) and of the Devadatta (Arjuna's conch) when these were blown.

आकर्णाकृष्ट.....जीवः—आकर्ण आकृष्ट कठिणकोदण्डस्य जीवा येन
तथाभूतः (कुमारवृष्टेनः)—Who had pulled the string of his bow as
far strong as the ear.

दक्षिणहस्तो.....सारथिकः—दक्षिणेन हस्तेन उत्क्षिप्ताः शराः, तेषां
पुड्ड्वाः तैः विघट्टनं, तेन त्वरितः सारथिः यस्य तथाभूतः (कुमारवृष्टेनः)—Who
had been urging on his chariooteer (of course, to drive on the chariot fast) by pricking him with the forked ends of the arrows that had been pulled out (by him) with the right hand. पुड्ड्वा, 'the forked end of an arrow at which the arrow is fixed on the bow-string before being discharged' Or the whole compound may be otherwise interpreted thus : दक्षिणहस्तेन उत्क्षिप्तानां
शराणां ये पुड्ड्वाः तेषां विघट्टनाय त्वरितः सारथिः येन तथाभूतः Who urged
on his chariooteer to unfasten the ends of the arrows (the ends at which the arrows were tacked together in a bundle)
as he held up the arrows (for the purpose) in his right hand.
विघट्टनं (1) rubbing or pricking, (2) unfastening or loosening.

तेनागच्छतैव कुसुमित इच.....रथवरः—' While yet driv-
ing up towards the spot, he, in a moment, covered
Arjuna's splendid chariot with arrows as thickly as a tree in

blossom is covered with bees.' शिलीमुखः (शिली मुखे यस्य सः) (1) 'an arrow,' so called because it is furnished with a sharp point (शिली) at the tip of it ; (2) 'a bee,' so called because it has a sharp thorny tooth in its mouth. कुसुमितः—कुसुमानि संजातानि अस्य तादृशः.

विदलितासि....पङ्क्षैः—विदलिता असिलता, सा इव इयामलाध स्त्रियधाध पुहूः येषां तादृशैः (शिलीमुखैः). The forked ends or roots of which looked as dark and smooth as a thin sword blade if split into two (so as to have the appearance of being forked).

शाणशिला.....शर्वयवन्धैः—शाणशिलायां निशिताः इयामला: शर्वयवन्धाः येषां तथाभूतैः (शिलीमुखैः). The dark-coloured tags of which were ground on a whet-stone. निशित—Past. part pass. of शो with नि.

तीक्ष्णविक्षिप्ताः (भल्लवाणाः)—तीक्ष्णं विक्षिप्तं येषां तथाभूतः or तीक्ष्णं यथा स्यात्तथा विक्षिप्ताः. Discharged with marvellous quickness.

P. 56, उद्दीपितकोपो.....भीषणेन (कुमारबूष्टसेनेन)—उद्दीपितः कोपः तेन उपरक्तं मुखमण्डलं, तत्र विजृम्भितः भूकुट्टाभङ्गः, तेन भीषणः तथाभूतेन. Looking fierce with the frown which spread over the round face that got suffused with anger provoked (by this reproach hurled at his father—गुरुजनाधिक्षेपेण). The phrase 'कोपोपरक्तमुखमण्डल' implies the metaphor of the moon eclipsed by *Rahu*.

कुमारबूष्टसेनेन निर्भर्त्सितो गाण्डीवी बाणैर्ने पुनर्दुष्टवचैः—Prince Vrishasena taunted Arjuna in return by means of arrows, not by means of foul words.

The three adjectives, ' निर्भर्त्सितो ' etc., are to be applied both to ' बाणैः ' and to ' दुष्टवचैः '.

श्रुतिपथकृतप्रणयैः—श्रुतिपथे कृतः प्रणयः यैः तथाभूतैः, Lit. 'That cherish a longing for region of the ear;' so, as applied to बाणैः, the adjective refers to the arrows being pulled on the bow-string as far as the ear ; as applied to 'वचैः,' it would refer to the tendency of words to fall on the ear of another and make themselves heard.

निशित.....मन्युना—निशितशराणां अभिघातेन या वेदना तया उपज्ञातः मन्युः (= क्रोधः) यस्मिन् तथाभूतेन (किरीटिना).

चण्डगाण्डीव...योषेण—चण्डगाण्डीवस्य जीवायाः शब्देन निर्जितः वज्रनिर्धातयोषः येन (कत्री) तथाभूतेन.

बाणनिपतन.....प्रसरेण—बाणानां निपतनेन प्रतिषिद्धः दर्शनस्य प्रसरः येन (कत्री) तथाभूतेन. Who effectually arrested or stopped the

activity of the eye-sight with the shower of his arrows, that is, so thoroughly filled all the quarters with his arrows that the eye could see no object.

प्रस्तुतं शिक्षावलानुरूपं (शिक्षावलस्य अनुरूपं) किमपि आश्चर्यम्—Commenced a marvellous operation (in fight) that was indeed well worthy of his excellent training.

अविभाविततूणीर.....करतलेन—न विभावितानि तूणीरमुखे धनुर्गुणं च गमनागमनानि यस्य तथा भूतं, शराणां संधानमोक्षयोः च दुलं च करतलं यस्य तादृशेन (कुमारवृष्टसेनेन). Whose hand was so quick that its movements from and to the mouth of the quiver and the bow-string could hardly be marked and whose hand was equally quick in adjusting arrows on the bow and discharging them.

मुहूर्तविश्रमितवैरानुबन्धैः—मुहूर्ते विश्रमितः वैरानुबन्धः येन तथा भूतः (वीरलोकः). Who suspended their hostilities for a time.

P. 57, अवधीरित.....शालिनः—अवधीरितं सकलं राज्ञां धानुषाणां च चक्रं येन तथा विधेन पराक्रमेण शालते असौ तस्य (सुतस्य). Who was possessed of such valour as defied the whole circle of princes and warriors.

हृषरोषकरुणासंकटे (वर्तमानस्य)—हृषस्य रोषस्य करुणायाथ संकटं तम्मिन् (वर्तमानस्य). Labouring under a conflict of the feeling of joy, rage and pity. 'संकटम्' as a noun is used here in the unusual sense of 'a perplexing or distracting combination or mixture.' 'संकट' as an adjective meaning 'crowded with' or 'full of' is well known: compare 'संकटा ह्याहितामीनां प्रलयवायैर्गृहस्थिता,' Uttar. I. 8. The several considerations to which the different feelings were due are easy to imagine.

अङ्गराजस्य निपतिता शरपद्धतिः.....वृषसेने—Karna's volley of arrows fell upon Bhimasena and his eyes dimmed with tears upon Vrishasena.' Mark the alliteration in भौमसेने and वृषसेने.

उभयबल.....अमर्धितेन—उभयबलात् प्रवृत्तः साधुकारः, तेन अमर्धितः तथा भूतेन. Angered by the shouts of applause proceeding from both the armies (of course, at the brave fighting of Vrishasena).

नरेन्द्रलाङ्छने (सितातपत्रे)—नरेन्द्रस्य लाङ्छने (=चिन्हभूते). (At the white parasol) that served as a mark of royalty.

विरथः—विनष्टः रथः यस्य तथा भूतः. Deprived of his chariot.

लूनगुणकोदण्ड—लूनः गुणः कोदण्डश्च यस्य सः

मण्डलानि विरचयितुं (प्रवृत्तः)—' (Set about) tracing circles with his movements, that is, wheeling round and round.' This

is a better reading than 'मण्डलग्रेण विचरितुं (प्रवृत्तः)' which would mean '(set about) moving to and fro with a sword.'

अगणित.....भियोगेन—अगणितः भीमसेनस्य अभियोगः येन तथा-
मूर्तेन (अङ्गराजेन). Disregarding Bhimasena's onslaught; never
caring to parry Bhima's onset.

P. 58, ताताधिक्षेपमुखर—तातस्य अधिक्षेपे मुखर. O one so
clamorous in reviling my father.

मुरघस्वभावस्थापि—Though so naive or raw in his character
(as a warrior).

शरसंपातं समवधूय—Shaking off the volley of arrows.

निशितशराभियातजातमन्युना—निशितानां शराणां अभियातैः जातः
मन्युः यस्मिन् तथाभूतेन (किरीटिना). Who was exasperated by the
strokes of sharp arrows.

किरीटिना गृहीता रथोत्सङ्गात् शक्तिः विमुक्ता च कुमाराभिमुखी—

Arjuna took up the *shakti* from (where it lay in) the interior
of the chariot and discharged it at the boy warrior.' शक्ति was
a missile of unusual potency forming a conspicuous part of
Arjuna's armory.

कणतकनक.....विराविणी (शक्तिः)—कणन्तीनां कनककिङ्किणिन
जालं तस्य झङ्कारः, तेन विराविणी—Noisy with the jingling of the
whole lot of its tinkling bells of gold.

मेघोपरोध.....निर्मला—मेघरूपः उपरोधः, तेन विमुक्तं नभःस्थलं,
तदिव निर्मला (शक्तिः). Looking clear as the sky when it is free
from the screen of clouds.

निशित.....मुखी—निशितं श्यामलं क्षिरवं च सुखं यस्याः तथाभूता
(शक्तिः). Having a sharp, dark-coloured and glossy tip.

विविधरत्न...दर्शना—विविधानां रत्नानां प्रभवा भासुरा अत एव भी-
षणं रमणीयं च दर्शनं यस्याः तथाभूता. Shining with the light of varied
gems and hence looking at once awful and charming.

शक्तिं प्रेक्ष्य विगलितमङ्गराजस्य हस्तात् घरुः etc—Note the
ungrammatical character of the sentence here, 'प्रेक्ष्य' should be
'प्रेक्षमाणस्य.'

विगलित...सलिलमपि. '(When Karna beheld the blazing
shakti) there slipped down from his hand the bow with the
arrow, from his heart that courage which is the natural virtue
of a warrior, and from his eye, the tear.' This rhetorically

framed sentence with several subjects connected with a common predicate involves the figure called तुल्ययोगिता in Sanskrit.

'सिंहनादम्' has to be explained rather curiously as equivalent to सिंहस्य नाद इव नादः यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा—adverb modifying रसतम्.

सुचिरं निध्याय—After having gazed long (by way of fixing his aim).

अर्धपथ एव—अर्धः पन्थः अर्धपथः तस्मिन्. While yet it was on its way (through the air). The myth relating to the Ganges being split into three parts by the god Shiva is told in the Mahābhārata, Vanaparva.

P. 59, कलमुखरेण (adj. to साधुवादेन) कलशासौ मुखरश्च तादशेन. '(Shouts of applause) which were at once loud and pleasant to the ear.' The phrase is by no means readily intelligible and may perhaps be spurious. The commentator's explanation कलेषु (= मधुरेषु व्यनिषु) मुखरः (—प्रधानः) is far-fetched.

अन्तरितः समरतूर्यनिर्घोषः—The noise of the war-trumpets was drowned (by the shouts of applause).

Siddhas and *Charanas* are orders of demi-gods.

धनुवेदशिक्षाचतुरत्वम्—धनुवेदशिक्षया चतुरत्वम्. The skill attained by the study and practice of the art of war.

तवायेतत्प्रेक्षणीयम्—It is well worth your while too to witness this (*Sc.* fight between Arjuna and Vrishasena).

साभिप्रायम्—Significantly, that is, with a tone which signified that he was eager to know what followed.

अविनयनौकर्णधार—अविनयरूपा या नौः तस्याः कर्णधार. 'O helmsman for (steering) the ship of insolence !' Karna is addressed as one who leads people along the path of insolence and unrighteousness. Mark the alliteration in कर्णधार कर्ण.'

मम परोक्षम्—In my absence; behind my back, परोक्षम् = अक्षोः परम्, lit. outside the pale of one's view.

परिवृत्य व्यापादितः = परिवृत्तेः व्यापादितश्च—Was hemmed in and slain.

P. 59, स्मर्तव्यशेषं करोमि—स्मर्तव्यः शेषः यस्य तादशम्. 'One of whom there remains nothing but what may be merely remembered ; hence, 'dead and gone.' A periphrasis meaning 'I am killing.'

कालपृष्ठं—The name of Karna's bow.

सावहित्थम्—अवहित्थया or अवहित्थेन सहितं यथा स्यात्तथा. अव-
हित्थया or त्थम् is आकारगोपनम्, 'Suppression of all manifestation
of the inward feeling.' In the present case Duryodhana must
have been pained at the mention of Arjuna's resolution to slay
Vrishasena and his mental agony would naturally tend to
break out in sighs or otherwise ; but Duryodhana suppressed
these manifestations of his inward agony.

P. 60, प्रतिषिद्ध...रम्भेण—प्रतिषिद्धः भीमसेनस्य समरकर्मारम्भः येन
 तथाभूतेन. Who prohibited Bhima from continuing his operations
 on the battle-field.

अङ्गराज.....कुलेकषे—अङ्गराजवृष्टसेनयोः यौ रथौ तावेव कूले, ते
कषतः इति. Which (two rivers of arrows) tore away the two
banks, namely the chariots of Karna and Vrishasena.

अन्योन्यस्नेह...विशेषाभ्यां (कर्णवृष्टसेनाभ्याम्)—अन्योन्यस्मिन्
यः लेहः तेन (हेतुभूतेन) दर्शितः शिक्षाविशेषः याभ्यां तादशाभ्याम्. 'Who
displayed or put forth their best skill for very love to each
other.' Their very lives being at stake, each of them put forth
the best that in him lay in order to save the other.

ताररसित.....चर्षेण. तारं रसितं, तदिव जीवायाः निर्घोषः तेनैव केवलं
विहातं चाणवर्षं यस्य तथाभूतेन (गाण्डीविना). Whose pouring forth of
arrows could be marked by nothing but the incessant thunder-
like twanging of his bow.

गाण्डीविना तथाचरितं पत्रिभिर्यथा etc. 'Arjuna wrought
such a marvel with the arrows that etc.' The verb लक्ष्यते agrees
with the last nominative चर्षोकः but is to be construed with
each nominative separately with a due change in its form in
each case by what is called वचनविपरिणाम.

The v. l. गाण्डीवताररसितगोधानिर्घोष etc. is to be rejected.

अतिक्रान्ते (शरवर्षे)—Ended or finished.

विमुक्ताकन्दे (कौरवबले)—विमुक्तः आकन्दः येन तथाभूते. (When
the Kaurava forces) had set up a loud wail ; amid the wail of
the Kaurava forces.

'पश्यामि' (v. l. प्रेक्षे) is historical present and is equivalent
 to 'अपश्यम्.' In this sentence there are other readings but these
 do not fit in with the context.

‘गदायुद्धप्रिय’ and ‘प्रियदर्शन.’ Note the difference of meaning here, due to difference in the position of the word ‘प्रिय’ in the Bahuvrihi compound. गदायुद्धप्रिय—‘one to whom fight with the mace is dear ; प्रियदर्शन—‘One whose presence is dear (to another, to Duryodhana in the present case).’

P. 61, दुःशासननिर्विशेष—दुःशासनापेक्षया निर्गतः विशेषः यस्मात्थाभूतः One in whom there is no point of distinction or inferiority as compared to Duhshāsana ; hence, one who is quite like Duhshāsana (to me), as dear (to me) as Duhshāsana.

St. 10. पर्यासनेत्रे अचिरोदितचन्द्रकान्तं उद्दिद्यमाननव्यौवनरम्यशोभं तत्ते आननपङ्कजं प्राणापहारपरिवर्तितदृष्टिः (सत) कर्णेन कथमिव दृष्टम् .

पर्यासनेत्रम्—पर्यासे नेत्रे यत्र तथा भूतम्. Possessed of large eyes. अचिरो.....कान्तम्—अचिरमेव उदितः यः चन्द्रः स इव कान्तम्. Charming as the moon recently risen.

उद्दिद्यमान.....शोभम्—उद्दिद्यमानं नवं यौवनं, तेन रम्या शोभा यस्य तादृशम्. Marked by a splendour peculiarly attractive owing to the fresh youth just bursting forth.

प्राणापहार.....दृष्टिः—प्राणानां अपहारेण परिवर्तिता दृष्टिः यत्र तथा भूतम्. Marked by eyes rolling about in the agony of death.

Translation :—When that lotus-like face of yours, possessed of large eyes and charming as the newly-risen moon and marked by a complexion peculiarly attractive owing to fresh youth just budding forth, had its eyes rolling about in the moment of your slaughter, with what feelings, indeed, can Karna have gazed upon it.

St. 11. प्रलक्षणं हतबन्धुनां (अस्माकं) एतत् हृदयं परिभवामिना अखर्यं दश्यते । कुतो दुःखम् । कुतो व्यथा । प्रत्यक्षम् अक्षोः समीपे.

Translation :—Our nearest kinsmen being all slain before our very eyes, this heart of ours has altogether been burnt down by the fire of humiliation ; so now how can there be any sorrow or any anguish of mind ?

Duryodhana means to say that successive discomfitures, the most intolerable of their kind, have so completely deadened his soul to all sense of sorrow or mental anguish that those who can feel regret or sorrow seem to him comparatively blessed : ‘पुण्यवन्तो हि दुःखभाजो भवन्ति,’ says he.

कि प्रतिपन्नम्—What course was adopted ?

अश्वजलं उज्जित्वा—Wiping off the tear.

सुतवधा.....पराक्रमम्—सुतस्य वधसंबन्धी यः अमर्दः तेन उदीपितः पराक्रमः यस्य तथाभूतम्. Whose valour was sharpened by his rage at the slaughter of his son.

अन्तरितः—'Was covered or screened.' The word may be the past pass. part. of the Denominative from **अन्तर** or of **इ** with **अन्तर्**.

P. 62, कूचरः—The pole of a carriage.

बहुप्रकारम्—बहवः प्रकाराः यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा. In a variety of ways.

स्वस्ति.....विश्वापयति. Here is a specimen of the idiomatic form of opening a letter, prevalent in Sanskrit. **एतदन्तम्**—**एतद् अन्ते यस्य तथा स्यात्तथा**. 'For this the last time.'

St. 12. अब्लग्रामविधौ (अयं) कृती । समरेषु अस्य तुव्यः पुमान् नास्ति । आतृभ्योऽपि अयं मम अधिकः । अमुना पृथासूनवः जेयाः । इति यत् (= यतः) अहं (त्वया) संभावितः दुःश्चासनारिथं मया न हतः (तत् = ततः) त्वं भुजयोः बीर्येण बाध्येण वा दुःखप्रतिकारं एहि ।

Translation :—"This man is most proficient in the use of every variety of missiles. There is no man who is a match for him in battle. He is dearer to me than my very brothers : he is sure to vanquish the sons of Kunti." Such were the dreams you cherished concerning me, while I have failed to slay the enemy of Duhshāsana (*viz.* Bhima). Since this is so, seek relief for your sorrow now either by strength of your arms or by means of tears.

This is Karna's message of despair to Duryodhana. He means to say that he must die soon without being able to realise for Duryodhana any of those high dreams which the latter cherished all along ; Duryodhana must, therefore, either help himself to such revenge on the enemy as might bring him some consolation for his heavy loss, or, if unable to do so, must lighten his sorrow by giving it an outlet in tears.

v. l. त्वत् for यत् in यत्संभावित etc. and तं for त्वं in त्वं दुःखप्रतिकारमेहि etc. These variants are to be rejected 'इति अहं त्वं-त्संभावितः' would be a faulty expression for 'इति अहं त्वया संभावितः' the fault involved being what is called अविमृष्टविवेयांश, which consists in a part of the predicate not being expressed with sufficient prominence ; in the present case the part 'त्वया' of the

predicate 'त्वया संभावितः' would be slurred over or obscured if, instead of being expressed as an independent word, it were compounded with 'संभावितः.'

किमारम्भोऽह्नराजः—How is Karna engaged now? What is he about? **किमारम्भः**—कः आरम्भः यस्य तथाभूतः.

St. 13. पाथान् हत्वा बन्धुवर्गाय अशिवं सलिलं दत्वा कतिपयैः
मन्त्राभिष्ठ अरिभिष्ठ सह वाण्यं मुक्त्वा अन्योन्यं अपुनर्भवि गाढोपगूढं सुचिरं
कृत्वा दुःखितौ निर्वृतौ च (सन्तौ) इमां हततरुं संत्यक्ष्यावः ।

अशिवम्—The water is spoken of as inauspicious because it pertains to the funeral rites. अन्योन्यं adv. गाढोपगूढम्-गाढं उपगूढम्. A fast embrace, उपगूढं being the past pass. part. of गृह with उप used in the neuter as a substantive. अपुनर्भवि, न पुनर्भवितुं शीलं अस्य इति. Which is not to recur; hence, final.

Translation :—Let us kill Kunti's sons, offer the funeral libations to our kinsmen, shed tears in company with our few surviving ministers and the few surviving enemies, exchange a fast final embrace for a long while and then cast off these accursed bodies of ours, at once woe-begone and gratified.

They are woe-begone because they have lost so many dear souls and they would be gratified when they should have their revenge upon the enemy.

अथवा.....संदेष्यम्—Or rather I have no message to send concerning sorrow. The word 'अथवा' is superfluous. For the sentence शोकं प्रति etc. looks like no modification of any part of what Duryodhana has already said, but it is rather a new statement.

P. 63. St. 14. वृषसेनः ते पुत्रः न । दुःशासनः मे अनुजः न । अहं त्वां
किं बोधयामि । त्वे मां (किं) संस्थापयिष्यसि ।

Translation :—Vrishasena is not (exclusively) your son nor is Duhshasana (exclusively) my-brother. (They are, respectively, son and brother both to you and to me alike). So where is the propriety of your consoling me or of my composing you?

द्रेषासंवलितः (नेमिध्वनिः)—द्रेषाभिः संवलितः. (The rumbling of the rims of the wheels) blended with the neighing of the horses. तथा = ततः कारणात् or तस्मात्.

सञ्जीकुरु (Sc. रथम्). अतिबीभत्सम्—The foulest mischief or trick.

त्वदेकशेषवान्धवौ (पतौ तातोऽम्बा च)— त्वमेव एकः शेषः (= अवशेषभूतः) वान्धवः यथोः तथाभूतौ. Who have in you an only kinsman surviving.

St. 15. आबां तातं अम्बां च दृष्टा अद्यैव रणं उपगतौ । विनतः (सन्) ताम्यां शिरसि ग्रातः अहं च दुःशासनवै । तस्मिन्वाले अरिणा प्रसर्वं तामवस्था प्रापिते अपगतघणः (सन् अहं) पित्रोः पार्श्वे गत्वा किं तु वक्ष्यामि । विनतः (सन्) ग्रातः to be construed with 'अहं' and 'दुःशासनः' separately and not jointly.

प्रापिते—Past pass. part. of प्रापय caus. of आप् with प्र.

Translation :—It was this very day that we both met our father and mother and then went forth to battle. Bowing (before them), I was by them smelt on the head ; so was Duhshāsana likewise. And now that darling (namely, Duhshāsana) being forcibly reduced to such a sad predicament (that is, slain) by the enemy, what am I to say to my parents on approaching them, ruthless as I have been so absolutely ?

In ancient times it was customary for elders to actually smell their youngers on the head by way of blessing them when the latter took leave of the former before engaging in any work of enterprise.

Act V.

कुरुकुलकाननैकशेषप्रवालः—One only sprout surviving out of the whole wilderness, namely, the Kuru family.

स्वैरम्—Slowly, in a leisurely manner.

St. 1. कङ्कवदनैः शल्यानि व्यपर्नाय कङ्कटे उन्मोचिते (सति) ब्रजपट्टकेषु बदेषु (सत्तु) शनकैः कर्णे कृतापाश्रयः (सन्) निर्जितसार्नित्वतान् नरपतीन् द्वात् लौलया आलोकयन् भवान् 'पुत्रक (अपि) वेदना सत्या' इति पापेन मया न पृष्ठः ।

Translation :—A miserable wretch as I am, I have not made the kind inquiry "my dear son, is your pain bearable?" after the darts should have been removed from your body by means of pincers and you should have cast off your armour and your wounds should have been bandaged and . . . should have re-

clined on Karna's person at your leisure and be triumphantly surveying from a distance all the princes when they should have been already vanquished first and afterwards appeased.

Dhritarāshtra states in detail amid what circumstances he wished to have met his son and curses his own fortune at the sad course, events have taken.

निर्जितसान्त्वितान्—भाद्रा निर्जिताः पथात् सान्त्विताः तथाभूतान्.

अतिगाढप्रहारवेदनापर्याकुलस्य—अतिगाढः प्रहारः तस्य वेदना, तया पर्याकुलस्य (ते). This adjective practically gives the reason for what is stated in the principal sentence, namely, ते वाणी न प्रसरति. 'Your tongue is silent or inactive because, probably, you are so agonised by the pangs of your deep wounds.'

P. 65, **अकृतपूर्वः—**Unusual, unexampled, unparalleled ; lit. hitherto never practised. **अव्याहारः—**Refusal to speak, silence.

St. 2. **अम्ब अहं अप्रतिकृतानुजनाशादशर्षी (सन्) तातस्य तच्च च बाष्पय-**
यस्मां हेतुः जातः। अत्र वः किमले भरतान्वये दुर्जातं सुतक्षयकरं मां सुत इति कि
जनैषि।

अप्रतिकृतानुजनाशादशर्षी—अप्रतिकृतः यः अनुजानां नाशः तं पश्यतीति. One witnessing the slaughter of his brothers without avenging it.

दुर्जातम्—Ill-born, as a disgrace to the family ?

Translation :—A spectator as I have been of the slaughter of your sons without avenging it, I have proved to be the cause of my father's tears as also yours. O dear mother ! then why do you regard me as your son—me who am rather the destroyer of your sons and one unworthily born in this pure race of the Bharatas ?

मार्गोपदेशकः—A guide.

St. 3. **मातः ते वचः किमपि असदृशं कृपणम् । क सुक्षत्रिया भवती क च**
एषा दीनता । निर्वत्सले सुतशतस्य एतां विपर्ति त्वं न अनुचिन्तयसि । अयोग्यं
मां रक्षसि ।

निर्वत्सले—निर्गंतं वस्तलं (= वात्सल्य) यस्याः तथाभूते. 'One who is divorced from all parental tenderness.' 'वस्तल' is a noun in the compound 'निर्वत्सले.'

Translation :—O mother, your words are astonishingly mean and undignified. What a strange incongruity between your character as a worthy woman of the Kshatriya caste and the meekness of spirit (which your words betray) ? O one divorced wholly from parental tenderness, you do not mind the tragic end

of your hundred sons but care merely for the safety of me who am so unworthy (of your care) !

नूनं विचेष्टिमिदं सुतशोकस्य—'Indeed, this (that is, Gāndhāri's becoming too meek-spirited) is a result wrought by grief for the loss of sons.' Duryodhana means that Gāndhāri's unexpected loss of so many sons has wholly unnerved her and caused her spirit to degenerate most deplorably.

अपुष्कलम्—Not ample or wide ; hence, of no universal application, of limited application. 'इदम्' refers to लोकवाद in sense though not grammatically. Duryodhana means that the common proverb that because the pitcher has slipped down into the well, the rope too is not to be dropped in, is not just in every case ; for, says Duryodhana, when that which is to be served does no longer exist, the instrument that serves is needless. Thus in the case of the rope and the pitcher, when one pitcher is lost, another pitcher can be supplied for the rope to serve and the usefulness of the rope may continue ; and there may be many cases analogous to this and there the proverb may hold good ; but it cannot hold good in the present case, since Duryodhana has lost all the souls dear and near to him and it is not possible to replace them that he might love them and be serviceable to them ; so there is no good in his living longer. He speaks of his brothers as 'उपक्रियमाणः' and of himself as the 'उपकरणः.'

St. 4. अथ मया निहतपुत्रया कुन्त्या सह युवां शोकेऽपि विराजमानौ सम्तौ तनयान् अनुशोचतम् ।

Translation :—Do you keep mourning for your sons, looking all the better (for doing so) in company with Kunti who shall have all her sons slain by me this day.

P. 66. **एतदेव प्रभूतं यत्...etc.** Even this is much that at least you are not to be mourned for, that is, you are alive and not to be bewailed like your brothers. *v. l.* for 'यत्त्वमपि तावदेको नानुशोचितव्यः,' 'यत्त्वमपि तावदेको जीवासि । कमन्यमनुशोचिष्यामि । तज्ञात अकालस्ते समरस्य । But in this reading 'कमन्यमनुशोचिष्यामि' is unintelligible.

अपश्चिमं कुरु पितुर्वचनम्—'अपश्चिमं' may be interpreted in more ways than one ; it may be treated as a नव्यतपुरुष compound (न पश्चिमम्) and may be taken as a predicative adjective qualifying 'पितुर्वचनम्' and the whole sentence would mean 'make

these words of your father's anything but the last (that he utters), implying that if Duryodhana should refuse to comply with his father's request, the latter would die broken-hearted and would utter no more words. संजय, therefore, entreats Duryodhana not to let things come to such a pass. Or, secondly, 'अपश्चिमम्' may be treated as a Bahuvrihi compound meaning 'final' or 'last' (न पश्चिमं यस्य,) lit. 'that which has no successor or for which there is no last,' hence, 'last' and the adjective may be taken to qualify 'पितृवचनम्' attributively, or predicatively; in the former case, the meaning would be 'Do this, the last bidding of your father's,' implying that if Duryodhana would obey this one bidding of his father's, the latter would leave him to his own sweet will for the rest. In the latter case, the meaning would be 'Allow your father's words to be final,' that is, 'do not contradict him or oppose him but obey his bidding.'

St. 5. ययोः बलेन दायादाः न गणिताः तौ द्रोणभीष्मौ हतौ । कर्णस्य आत्मजं अग्रतः शमयतः फाल्गुनात् जगत् भीतम् । मे वत्सानां निधनेन अधुना रिपुः स्वयि शेषप्रतिज्ञः । (तस्मात्) तात वैरिषु मातं मुञ्च । इमौ अनन्धौ पितरौ पालय ।

दायादा:—दायादा or अत्ति असौ दायादः, A co-parcener ; lit. One who comes in for or eats a share in the property of a common ancestor, hence, a co-sharer or co-parcener.

शेषप्रतिज्ञः:—शेषा (= अवशिष्टभूता) प्रतिज्ञा यस्य तथाभूतः—One whose solemn declaration or pledge is outstanding or remains unexecuted.

Translation:—The illustrious Drona and the illustrious Bhishma, in reliance on whose strength the co-parceners were set at naught (by us), have both been slain. The world trembles before Arjuna who has killed Karna's son (Vrishasena) before its eyes ; now that my (other) sons have fallen, the enemy (of course, Bhima) has his solemn declaration remaining unfulfilled with reference to yourself (alone). So, my dear son, give up all your pride towards the enemies and tend these your blind parents (referring to himself and his wife, Gāndhāri).

Dhritarāshtra enumerates the unfortunate occurrences on his side and tries to persuade his son to leave off his policy of war with the enemy, which might lead to his own fall on the battle-field and leave his blind parents entirely supportless in their old age.

'तात' is a term of endearment used by an elder in addressing a younger in a tone of mild persuasion. Comp. Marathi 'बाबारे'

V. L. 'देवा वा' for 'दायादाः,' here 'वा' would have to be taken, in the unusual sense of 'अपि' 'वत्सानां निघनाच माशतिरसौ शेषप्रतिज्ञस्त्वयि' for the third line. This reading is good.

यावत्प्रणिति.....प्रज्ञावताम्—A hero seeking to vanquish the enemy (विजिगीषुः) is fit to be counselled (ought to be counselled) by the wise as long as he lives.

'उपदेष्टव्यमूर्मिः'—उपदेशमूर्मिः, the potential passive participle, 'उपदेष्टव्य' being used in the neuter gender as a substantive and so, as construed with the phrase 'उपदेष्टव्यमूर्मिः' the noun denoting the agent of counselling (प्रज्ञावन्तः) must stand in the genitive case, and 'प्रज्ञावताम्,' therefore, cannot be treated as equivalent to the instrumental 'प्रज्ञावद्धिः'. The meaning of the whole phrase is 'fit object of counsel for the wise.'

शृणुमस्तावत्.....मुपदेशम्—Said rather tauntingly. 'We are ready to listen from yourself as a wise man any fitting counsel to be offered to us.' In 'अस्मान् प्रति' 'प्रति' is used as a कर्मप्रवचनाय.

यदि प्रकृतिमापद्यसे—If you would master your anger; if you would regain your cool temper.

संधतां युधिष्ठिरम्—'वा with सम्' as meaning 'to make peace with,' is intransitive in Sanskrit; so when used transitively as here, 'संधा' means 'to win over,' 'to conciliate.' The resulting idea is the same, however.

ईप्सितपणवन्धेन—ईप्सितस्य पणस्य वन्धेन. (1) By stipulating such terms as may be acceptable (to the enemy); or (2) by forming such an agreement or coming to such an understanding as may be welcome (to either party).

In (1) पण—terms stipulated; in (2) पण—agreement or treaty.

तनयस्तेहैक्षुव्यात्—तवयेषु or rather तनये यः तेहः तेन वैक्षुव्यं, तस्मात् (निर्मत्तात्). Owing to her being overcome with tenderness towards her sons or rather her surviving son, Duryodhana.

बालिशत्वेन—Owing to his puerilness or immaturity of judgment.

प्रभवति पुत्रनाशजन्मा हृदयज्वरः—पुत्रनाशजन्मा—पुत्रनाशात् जन्मस्य तथाभूतः. It is the anguish of mind due to the loss of the sons that prevails or asserts itself.

अस्खलितभ्रातुशतः—अस्खलितं भ्रातुशतं यस्य. None of whose hundred brothers had fallen.

अवधीरित...सामोपन्यासः—अवधीरितः वासुदेवस्य (=वासुदेवकर्तृकः, subjective genitive) साम्रः (=सामकर्मकः, objective genitive) उपन्यासः येन तथाभूतः—I refused to entertain or repudiated the overtures of peace made by Krishna.

P. 67. **दृष्टपितामह..विपत्तिः**—दृष्टा पितामहस्य (भीमस्य) आचार्यस्य (द्रोणस्य) अनुराजचक्रस्य च विपत्तिः येन तथाभूतः. Now when I have already witnessed the fall of Bhishma, Drona and the whole host of our vassal princes.

उदात्तपुरुष....वहम्—उदात्तपुरुषस्य ब्रीडां आवहति तथाभूतं (संधिम्). Calculated to bring nothing but shame to a man of honour.

असुखावसानम्—असुखं अवसाने यस्य तथाभूताम् (संधिम्). That must result in misery or wretchedness.

'नयवेदिन्' is ironical here.

रिपोः (=रिपुमपेक्ष्य) हीयमानाः तृपाः परान् संदधते किल । अधुना अहं दुःशासने हीनः । पाण्डवः सानुजः ।

Translation :—It is, indeed, such princes as are losing their ground before the enemy, that seek reconciliation with their adversaries; whereas, at present I am the losing party, being bereft of Duhshásana (in fact all the brothers) while Pándava (referring to Yudhishthíra) has all his brothers living.

The idea is that as Duryodhana is the losing party and Dharma the gaining party on the field of battle, Dharma would not accept any proposal of peace coming from Duryodhana.

y. i. 'कथम्' for 'परान्' and for the second line 'दुःशासने हते हीनाः सानुजाः पाण्डवाः कथम्.' This reading too would give the same idea but in a round about way. Thus the meaning of the two lines together would be 'How is it possible for kings, who have lost more than the enemy on the battle-field, to bring about peace? (For the victorious party would not accept overtures of peace coming from the losing party; a negotiation for peace is likely to succeed only when it emanates from the comparatively victorious party.) Now when Duhshásana is slain how can the Pándavas, each with his brothers living, be looked upon as the losing party?' This is a question of appeal expecting the answer that the Pándavas are the victorious party and the negotiation for peace, in order to succeed, ought to proceed from

them and as it does not, peace is not possible. But this is a very round-about way of arriving at the intended idea and so the reading is not good. 'सानुजे' for 'सानुजाः' would go with 'दुःशासने' and in other respects the meaning would be the same.

दैवापक्षम्—दैवेन अपकृष्टम्. Controlled by Fate; dependant upon Fate.

विपत्ति—'विपत्ति' is used here in the sense of 'death' as in so many other places before.

बहुच्छलत्वात्—बहूनि छलानि यत्र तथाभूतः (सङ्गमः) तस्य भावः, तस्मात्. Because war abounds with various modes of treachery or foul play.

उपपत्तियुक्तं (वचनम्)—Sensible, reasonable.

St. 7. एकेनापि अनुजेन विना पार्थः मरणं प्रातिज्ञातवान् । ब्रातृणां शते निहते दुर्योधनः जीवितुं अभिलपयते । तं दुःशासनशोणिताशनं अर्दि भीमं गदाकोटिना भिन्नं (सन्तं) अहं दिक्षु न विक्षिपामि । कृपणः (सन्) संर्धि विदध्याम् ।

Translation :—The son of Prithâ (viz. Yudhishthira) has resolved upon suicide if he should lose but one of his brothers, while (you mean) Duryodhana must wish to live even when all his hundred brothers have been slain! Shall I not mangle to pieces with the point of my mace and throw to the four quarters (the body of) that foe, Bhîma, the devourer of Duhsasana's blood? But instead, shall I prove to be so thoroughly devoid of self-respect as to sue for peace?

P. 68. **तदात्मापि ताचत्संस्तम्यताम्** (Of course, युवाभ्याम्)—The word 'आत्मन्' in Sanskrit is equivalent to the reflexive pronoun in English, and is always used in the singular even when referring to two or more persons. The meaning is : 'Compose at least yourself in the first place.'

त्वदेकशेष.....वलम्बना—The compound may be dissolved as त्वमेव एकः शेषः येषां तथाभूतानि अवलम्बनानि यस्य, or it may be dissolved thus :—शेषं अवलम्बनम् (Karmadhâraya) and then त्वमेव एकं शेषावलम्बनं यस्याः सा. The ultimate meaning is, of course, the same.

तपस्त्वनी—Poor, unfortunate.

अवलम्बताम् directly agrees with the nominative 'गन्धारी' but is to be construed with 'अहम्' with a due change in form by विपरिणाम.

शरणम् in apposition with 'कम्' 'supporter,' 'helper' गान्धारी कमवलभ्यता etc. To whom is Gāndhāri to resort to for help as also myself.

St. 8. कलितभुवनाः भुक्तेश्वर्याः तिरस्कृतविद्विषः प्रणतशिरसां राजां चूडा-सहस्रकृतार्चनाः अभिमुखं कुद्धान् अरीन् द्वन्तः शतं आत्मजाः हृताः (तस्मात्) अम्ब्या सहितः तातः सगरेण ऊर्ध्वं धुरं वहतु ।

Translation :—Your hundred sons, who had established their supremacy over all regions and were in the enjoyment of sovereignty, despising the enemies and receiving homage from thousands of princes when they bent down their crowned heads, and who used to slay enemies that opposed with fury have themselves been slain now ; so you, O father, must bear, in company with mother, the same yoke that was borne by Sagara, i.e. must bear, with resignation, the same hard lot that was borne by Sagara when he had lost all his sixty thousand sons at a stroke. 'सगरेणोद्धूरं वहतु' involves the figure, निर्दर्शना, for explanation of which, vide note p. 60, line 6. The story of Sagara is told in chapters 38-42 of the Bālakānda of the Adhyātma Rāmāyaṇa.

विपर्यये त्वस्य (मदुक्तस्य)—'In every case opposed to what I speak of' 'in every alternative running counter to this one (that I propose) ; hence, 'otherwise.'

भीरुजनत्रासज्जननी—भीरुजनस्य त्रासं जनयतीति. Calculated to fill timid people with alarm.

ज्ञायताम् (Sc. किमेतदिति understood). अतिमैरवः etc. is to be treated as a separate sentence and not to be construed with ज्ञायताम्.

रहः परप्रतीघातोपायश्चिन्त्यताम्—'Let some expedient be devised for smiting the enemy covertly or unawares.' Dhritarāshtra, already a man of crooked maxims, is represented here as one who is still further deadened to all sense of honour and all sentiment of chivalry, by that timidity which is natural to old age and blindness.

St. (9 A and 9). प्रलक्षं हृतबान्धवः परे मम रहः हन्तु न योग्याः । किं वा तेन कृतेन यत् तैः इव रणे प्रकाशं न कृतम् । मातः भवतीसु-तक्ष्यकरः अहं एकः । अरयः कियन्तः । दैवं केवलं साम्यं एतु । (ततः) अधुना भेदिना निष्पाण्डवा (भाविष्यति) ।

P. 69. **भवतीसुतक्ष्यकरः**—भवत्याः सुतानां क्षयं करोतीति. Duryodhana takes this epithet to himself in a mood of extreme self-disparagement ; the compound भवतीसुत instead of भवत्सुत is irregular

as there is no satisfactory authority in favour of the feminine base भवती used in a compound.

The first two lines are an answer to Dhritarashtra's course and the last two are an answer to the difficulty made by Gāndhāri.

Translation :—The enemies who killed my kinsmen openly ought not to be slain by me secretly. For where is the merit in achieving that which is not achieved openly on the battle-field as has been done by them (*i.e.* the enemies) ? Mother, I who have really been the cause of the death of your sons, am indeed, single-handed ; but how many are the enemies ? (they are but five). Only let fortune become even-handed (in its dispensations) and even now the earth shall be devoid of the Pāndavas.

साम्यं एतु = समं भवतु. *v. l.* 'शाम्यं' and 'साहं' for 'साम्यं' and 'शाध्यं केवलमस्तु दैवमधुना etc.' and 'सहं केवलमेतदैवमधुना etc.' for the first part of the second line. But 'साम्यं' is a more regularly formed word than 'शाम्यं' and 'साहं' and makes better sense than 'शाध्यं etc.' while the reading 'सहं केवलं etc.' is positively unintelligible.

अलमप्रियथ्रवणपराहृत्यत्या—अप्रियस्य थ्रवणात् या पराहृत्यत्या अलम्. Enough of shrinking from hearing evil tidings ! Enough of fighting shy of unhappy news !

St. 10. लक्ष्मप्राजनरश्मिः पार्थाङ्गितैः मार्गैणः अक्षितततुः वाहैः स्यन्दन-वर्त्मनां परिचयात् शैनः आकृष्यमाणः अङ्गपतेः वातीं पृच्छतां (जनानां) विलोचन-जलैः आवेदयन् शल्यः शून्यैनैव रथेन कुरुन् शल्ययन् (*v. l.* कम्पयन्) शिविरं याति ।

पार्थाङ्गितैः (मार्गैणः)—पार्थस्य अङ्गः संजातः येषु तथाभूतैः, marked with the name of Arjuna.

पृच्छताम्=पृच्छदूभ्यः शल्ययन्—Pres. part. from the denominative of शल्य, meaning शल्ययुक्तान् कुर्वन्, pricking or tormenting as if with thorns. कम्पयन् for शल्ययन् is easily intelligible.

Translation :—Having cast off whip and reins, bearing all over his person arrows marked with Arjuna's name, drawn along by the horses slowly because of their acquaintance with chariot-tracks and communicating to inquirers the tiding relating to Karna by means of tears, Shalya is retiring towards the camp in a vacant chariot, thus tormenting the Kurus (with that spectacle) as with thorns.

हा ! हताः स्मः—Alas ! we are undone !

St. 11. शून्यं कर्णस्य रथं (शून्यं) मनोरथमिव अधिरुदेन प्रविशता शल्येन
यथा शल्येन अयं जनीघः मूर्छितः ।

यथा शल्येन = शल्येन इव. 'शल्य' has got two meanings : (1) a thorn ; (2) the hero of that name who acted as charioteer to Karna and after the death of Karna, as commander of Duryodhana's forces.

Translation :—Here this concourse of people is pained, as by a thorn, by (the spectacle of) Shalya entering seated in Karna's chariot now vacant, thus riding, as it were, a baffled hope.

Mark the alliteration in 'रथं मनोरथं' and in शल्येन यथा शल्येन.

St. 12 भीष्मे द्रोणे च निहते यः अवलम्बनं आसीत् सोऽपि अयं
मे वत्सस्य सुहृत् शूरः राधेयः हतः ।

Translation :—Here is slain that friend of my child's also, the valiant Karna, who was his chief support when Bhishma and Drona had been slain.

P. 70. St. 13. अन्धः अनुभूतशतपुत्रविपत्तिदुःखः भायर्या सह शोच्याँ
दशो उपगतः अहं अस्मिन् अशेषितसुहृदगुहबन्धुयर्गे दुर्योधनेऽपि भवता निराशः
कृतो हि ।

Translation :—I, already a blind man smarting under the grief due to the loss of a hundred sons and reduced to the most wretched condition together with my wife, am now driven by you (O accursed Fate ! भो हतविधे) to despair even with regard to this Duryodhana who has now completely lost the whole lot of his friends, elders and kinsmen.

St. 14 अयि कर्णि मयि स्थिरां मुदं उद्दितनिव मे कर्णसुखदां गिरं प्रयच्छ ।
वृषसेनवत्सल सततावियुक्तं अकृताप्रियं मां विहाय यसि ।

Translation :—O Karna, bless me with words charming to the ear, thus breathing forth, as it were, lasting joy towards me. O loving father of Vrishasena, are you passing away, leaving me behind—me who was never separated from you and never did you any injury ?

St. 15. तात मम प्राणाधिके तस्मिन् अङ्गानां अधिपे हते (सति) उच्छ-
सन्नपि अहं लज्जे आश्वासे का कथा ।

Translation :—Father, that king of the Angas (*i.e.* Karna) who was dearer to me than my very life, having been slain, I am

ashamed to so much as breathe ; why talk of consolation ?
Mark the alliterative antithesis in 'उच्छ्वसन्' and 'आश्वासे'

St. 16. शत्रुहतं शोच्यमपि तं वत्सं दुःशासनं न शोचामि । न च बन्धुवर्गं
शोचामि । येन तु कर्णे अतिदुःश्वरं असाधु कृतं तस्य कुलस्य समरे निधनं कर्त्तिस्मि ।

Translation :—I no longer lament even that dear child, Duhshasana, slain by the enemy and to be so deeply mourned ; nor do I lament the whole lot of my kinsmen. But I am determined to effect on the battle-field a wholesale slaughter of the whole family belonging to him who has perpetrated on Karna this foul deed so shocking to hear of.

v. 1. For the second line, 'येनातिदुःश्वमसाधु कृतं न कर्णे कर्णस्य
तस्य निधने निधनं कुलस्य.' This reading is adopted by Jagaddhara and interpreted by him thus :—'Now that Karna has fallen, the whole family (of the Kauravas) is (as good as) fallen—Karna by whom nothing evil and shocking to hear of was inflicted on the ear, that is, by whom no shocking outrage was perpetrated, to hear of which would have been painful.' But the idea is not logically very congruous ; for the mere fact that a person has never committed a grave outrage shocking to hear of can be no high claim to admiration or love so profound that his friend might be justified in speaking of his fall as bringing with it the fall of the friend's whole family. If, however, we choose not to emphasise the adjectival clause 'येनातिदुःश्वं etc.' but take it as put in by the author without any special propriety in order merely to secure the punning alliteration in 'कर्णे' and 'कर्णन्' (which is quite in the manner of the poet), then there is no ground for objection against the reading, which therefore, cannot necessarily be spurious.

St. 17. मासुदिश्य प्राणान् ल्यजन् (कर्णः) केनचित् न निवारितः तत्कृते
बाध्यं ल्यजतः मे दीनस्य किं वार्यते ।

वार्यते (= वारणं क्रियते) is obviously a passive form used impersonally, though the root is transitive and therefore a regular passive construction would have been preferable ; thus 'तत्कृते बाध्यं
ल्यजन् अहं दीनः किं वार्ये' would be a more natural form for the sentence to take. Usage, however, allows the impersonal construction even with a transitive root as in 'जितं मन्मथेन' but in such a case the object of the action is generally suppressed and the root becomes a quasi-intransitive root. While in the sentence before us, the impersonal construction is strikingly peculiar in as much as the object of the action is present.

Translation :—He (Karna) was prevented by none from parting with his very life for my sake ; then why am I, a meek fellow, dissuaded from parting with (*i.e.* shedding) tears for his sake ?

Note the idiomatic construction in ‘प्राणान् खजन् न निवारितः’ in the sense of ‘प्राणानां खागात् न निवारितः’.

अस्मकुलान्तकरणं (कर्म)—अस्माकं कुलस्य अन्तः कियते अनेन इति. Calculated to result in the destruction of our whole family.

P. 71. St. 18. चक्रयुधसारथे: अस्मत्सेनाकृतान्तस्य इन्द्रसूनोः तस्य शरैः भूमौ निमग्नवक्षः (सः कर्णः) निहतः किल ।

Translation :—While the wheel of his chariot lay driven into the earth, he was shot down, it is said, by the arrows of the son of Indra (*i.e.* Arjuna), the destroyer of our army and one whose charioteer is the disc-armed (Krishna).

St. 19. कर्णाननेन्दुस्मरणात् क्षुभितः मे शोकसागरः वाढवेन इव कोधजेन विस्थिना पांयते ।

Translation :—The ocean of my grief which was agitated by the thought of the moon consisting of Karna's face, is now being drunk up by the fire of my fury as by the submarine fire.

Duryodhana means that the thought of Karna's dear face stirred his grief into violence but the grief is now losing itself in the fury excited by the knowledge of the unfair manner in which Karna was slain by the enemy. The idea is elaborately expressed under the metaphor of the ocean swelling under the influence of the moon by the law of gravitation and shrinking again to its normal volume under the action, as poets suppose, of a mysterious fire lying at the bottom of the sea and absorbing all surplus quantity of water so as to keep the ocean within proper bounds.

St. 20. अयं शोकजन्मा दुःसहः ज्वलनः मां दहति । समानार्थो विपत्तौ मे संशयितः रणः वरम् ।

Translation :—This unbearable fire engendered by grief is (already) burning me down (to death). So there being the same wretchedness in store for me (in either case), war with all its risks seems preferable to me.

‘मे’ to be construed with both ‘विपत्तौ’ and ‘रणः वरम्.’ ‘विपत्तौ’ may be directly taken in the sense of ‘death’ also, as the word is so often used in that sense by our author and then the meaning of the Locative Absolute phrase would be ‘My death being alike

inevitable (in either case).’ Duryodhana means that whether he stops fighting or continues it, he must die a miserable death in either case ; for in the former case he would fall a victim to grief and in the latter case he might be slain by the enemy.

‘संशयितः’—संशयः संजातः अत्र इति, hence जीवितसंशयान्वितः (रणः)—Involving great insecurity or risk to life.

v. 1. ‘वरं संशयितुं रणे’ Not a good reading in as much as the object to ‘संशयितुं’ has to be supplied from the context and secondly the use of the infinitive in place of a noun in the nominative case is not admissible in Sanskrit.

St. 21. तनय साहसेषु निल्यं संशयः भवति । भोमं भीमं उत्प्रेक्ष्य एतत् (i.e. मम) हृदयं द्रवति । मानशैष्ण अनिकृतिनिपुणं ते चेष्टितम् । अरीणां संगरं छलबहुलम् । हा हतोऽस्मि ।

मानशैष्णड—माने शैष्णड. O one with a keen sense of honour.

छलबहुलम्—छलानां बाहुल्यं यत्र तादाशम्, a peculiar compound. The compound, however, is not without the sanction of usage. Compare ‘अभिरूपभूयिष्ठा,’ ‘प्रमोदनिर्भर’ ‘कपटप्रचूर’ etc. In every one of these cases, the adjective part is translatable by ‘abounding with’ consisting of etc.’ Thus ‘छलबहुलम्’ means ‘abounding with foul tricks.’

अनिकृतिनिपुणम्—न निकृतौ निपुणम्. Not conversant with treachery or foul play.

संगरम्—The word is masculine but here it seems to be used irregularly as of the neuter gender, unless we choose to take the word to be in the accusative as object to ‘उत्प्रेक्ष्य’ along with ‘भीमम्’ and ‘चेष्टितम्’; but this mode of construing the words does not appear to me so natural as the one we have adopted.

Translation :—My son ! there is always uncertainty of issue in adventurous undertakings and my heart quails at the thought of the ferocious Bhîma. O one so sensitive to honour, your dealings are innocent of treacherous practices while the enemy’s (method of) warfare abounds in foul tricks. Alas ! I am undone !

St. 22. येन पापेन मे हृदयस्य मनोरथः सर्वाङ्गावन्दनरसः नयनामलेन्दुः, अम्ब तव पुत्रः, तात तव नयैकिश्वयः कर्णः हतः तत्र सपुदि शराः पतन्तु ।

Translation :—Let my arrows fall at once upon that wretch (i.e. Arjuna) who slew Karna, the delight of my heart, the cool sandal juice for all my limbs, the bright moon for my eyes, son

to you, O mother, and your pupil *par excellence*, O father in the study of politics.

P. 72. St. 23. राजन् भीष्मे गते द्रोणे हते कर्णे च विनिपातिते शत्यः पाण्डवान् जेष्यति (इत्येषा) आशा बलवती ।

Translation :—Bhishma having passed away, Drona being slain and Karna being knocked down, there is strong hope, indeed, that Shalya will overcome the Pāndavas !

The expression is ironical and implies that it is silly to hope that a third rate general like Shalya will succeed where first rate generals like Bhishma etc. have failed. This mode of indication by which the words indirectly convey the opposite of what they directly denote is, in Sanskrit, called विपरीतलक्षण.

St. 24. कर्णालिङ्गनदायी वा पार्थप्राणहरोऽपि वा अयं आत्मा अनिवारित-संपाते: अशुद्धारितिभः (नन्वभिविक्तः p. 71.)

अनिवारितसंपातः—अनिवारितः संपातः येषां तथा भूतैः (अशुद्धारितिभः) — Whose flow is irresistible or not to be checked.

Translation :—(There has been installed in the office of Commander-in-chief) my own self who shall, therefore, either embrace Karna (*i.e.* die and meet Karna in the other world) or take the life of Arjuna ; and (the installation has been performed) with the water of tears flowing with such an irresistible force.

कर्णालिङ्गनदायी and पार्थप्राणहरः are उपपद compounds.

St. 25. एकरथारुढौ त्वा इतस्ततः पृच्छन्ती प्राप्तौ । Then in answer to the question ‘कथं कथं’ the second line :—स कर्णारिः स च कूरः वृक्कर्मी वृकोदरः ।

Translation :—‘ There have arrived here the two, driving in the same chariot and inquiring for you here, there and everywhere.’ Then in answer to the question ‘which two?’ the second line :—‘ that enemy of Karna (namely Arjuna) and that ruthless Bhima of wolfish deeds.’

प्रतिपत्तव्यम् = विधातव्यम्.

समागतोऽस्मांकं शोकापनोदी जनः (शोकं अपनुदत्तीति). ‘Here have arrived those who must drive away our sorrow.’ Duryodhana means that he has now found within his reach those whom he would fain kill and whose slaughter is bound to lighten his own and his parents’ grief for the death of his brothers and of Karna.

The word 'जनः' is always used in the singular even when referring to more persons than one as here ; it refers here to भीम and अर्जुन.

P. 73. अयथातथम्—In a disorderly manner ; pell-mell : अलमावयोः शङ्कया = अलमावाम्यां शङ्कित्वा.

St. 26. यूतच्छलानों कर्ता, जतुमयशरणोदीपनः, सः (= तादृशः) अभिमानी, कृष्णकेशोत्तरीयव्यपनयनमहत्, यस्य पाण्डवाः दासाः असौ दुःशासनादेः अनुजशतस्य गुरुः, अङ्गराजस्य मित्रं राजा दुर्योधनः कास्ते कथयत् । न रुषा द्रष्टमभ्यागतौ स्वः ।

कृष्ण...मरुत्—कृष्णायाः केशानां उत्तरीयस्य च ध्यपनयने महदिव.

Translation :—Where is sitting that king Duryodhana, the eldest of the hundred brothers, Duhsasana and others, the friend of Karna, the author of the rogueries in gambling, the setter of fire to the house of lac, that personification of pride; the very wind for taking off the garments and tossing about the hair of Draupadi, (above all) he of whom the Pāndavas were the slaves ? Do tell us, for we are come to meet him ; not in fury.

v. i. 'पुरुषः' for 'न रुषा' where 'पुरुषः' is the vocative. The commentator's reason for preferring the reading 'न रुषा' does not appear convincing. For, he says, 'न रुषा' serves the purpose of making the speaker's statement of the purpose of coming corroboratory of the assurance already given in 'अलं शङ्कया'. But even 'द्रष्टम्' by itself when understood in contrast with योष्मि might serve that purpose quite as well. द्रष्टमभ्यागतौ स्वः, न योष्मि । तेन अलं शङ्कया.

उपक्षेपः—Protestation or declaration ; tone of speech.

संप्रति वाचा व्यवस्थन्ति—Are now operating with the tongue.

कथय गत्वोभयोः etc. The genitive 'उभयोः' is used in the sense of the dative उभाम्याम्.

अनुलङ्घनीयः सदाचारः—(The dictates of) etiquette must not be disobeyed ; the rules of good conduct must not be infringed.

पित्रोः नमस्कृति श्रावय—The genitive 'पित्रोः' is used for the accusative 'पितरौ'.

विश्राव्य स्वकर्म नाम च वन्दनीया गुरवः = गुरवः स्वकर्म नाम विश्राव्याः ततः-परं च वन्दनीयाः—One should announce one's deeds and one's name before elders and then bow to them. That one's name should be announced while saluting an elder is what is laid down in

मत्कराग्र.....तास्थनि—मम कराग्राभ्यां निर्भियमानानि अत एव रणि-
तानि अस्थीनि यस्य तथाभूते (शरीरे). Having its bones fractured by
my palm and fingers and consequently made to produce a
succession of sharp clinking sounds.

Translation :—You utterer of harsh words, would I not kill
you even here that you might join Duhshāsana, if my respect-
able brother (Arjuna) were not to throw an obstacle in the way
of your body undergoing a fracture of its bones effected by my
palms and attended with a succession of sharp sounds ?

v. l. 'गुरु न कुरुतः' for 'गुरुः न कुरुते.' Each of these read-
ings has its difficulties. In the case of the former reading, 'गुरु'
would refer Dhritarāshtra and Gāndhāri but there is nothing in
their words addressed to Bhīma and Arjuna, (in fact Gāndhāri
has not spoken at all), which might be taken as amounting to an
attempt on their part to dissuade Bhīma from using violence
against Duryodhana. We may, however, suppose that their
very presence imposed a sort of moral restraint owing to which
Bhīma could not carry his outrage so far as to kill Duryodhana
before the very eyes of the latter's parents. In the case of the
latter reading, Arjuna being the younger brother, Bhīma cannot
be expected to speak of him as 'गुरुः' unless we stretch the mean-
ing of that word and take it to mean merely 'a respectable
man.' Of course, Arjuna's words to Bhīma can well be construed
to imply dissuasion. On the whole, I am inclined to prefer the
reading 'गुरु न कुरुतः' as it appears to me very unnatural that
Bhīma should speak of Arjuna as 'गुरुः' in any sense.

St. 33. युध्मत्कुलकमलिनीकुञ्जरे भीमसेने कुद्रे (सर्वा). यत् शीबत् शोकैः
नयनस्तिलं परिल्पाणितः असि; यत् आतुः वक्षः स्थलविघटने साक्षोकृतः असि
एतत् कुमृपते: तत् शीवितस्य कारणं आसीत् ।

युध्मत्कुल.....कुञ्जरे—युध्माकं कुलमेव कमलिनी, तस्याः कुञ्जर इव
तथाभूते (भीमसेने). Who is an elephant for (the destruction of)
the lotus plant consisting of your family.

Translation :—The fact that sorrows have made you shed
tears like a woman and the further fact that you were made to
look on passively when your brother's chest was torn open, con-
stitute the reasons why you, a vile king, have lived to this
moment though Bhīma, an elephant for the lotus-plant of your
family, has been wild with fury.

What is meant is that Duryodhana was spared so long be-
cause he was to be made the victim of multifarious sorrows and

humiliations. According to the commentator's interpretation, however, he was spared because no violent hand could, under the laws of righteous warfare, be laid upon him while he was weeping like a woman and looking on passively when his brother was being slaughtered, instead of fighting with a spirit of revenge as he ought to have done, in which case Bhîma might have attacked him without infringing the laws of military courtesy.

P. 75. St. 34. बान्धवाः त्वां मद्रदाभिन्नवक्षोऽस्थिवेणिकाभीमभूषणं रण-
दुर्णे न चिरात् सुप्तं द्रक्ष्यन्ति ।

मद्रदा.....भूषणम्—मम गदया भिन्नानि वक्षसंबंधीनि अस्थीनि, तेषां वेणिका, सा एव भीमं भूषणं यस्य तथा भूतम्. 'Bearing the frightful decoration of the braid-like series of bones of your chest torn open by my mace.' This adjective as well as 'सुप्तम्' qualifies 'त्वाम्' predicatively.

'न चिरात्' is a compound equivalent to 'अचिरात्.'

Translation :—Your kinsmen will ere long, behold you lying dead on the battle-field and bearing the frightful decoration of the braid-like bones of your chest ripped by my mace.

यद्येवं नाथद्वेयो भवान्—'If so, then indeed you are not to be disbelieved.' Bhîma is to be understood to say this with a significant tone and look so as to call attention to the other possible meaning of Duryodhana's words, which is favourable to the former. According to this meaning, 'मम' in 'मद्रदा etc.' is to be taken with 'वक्षोऽस्थिवेणिका' instead of with 'गदा' and the 'गदा' spoken of is that of Bhîma and not that of Duryodhana, so that the whole compound is to be explained thus: गदया (of course भीमस्य गदया) भिन्नानि यानि मम (i.e. दुर्योधनस्य) अस्थीनि तेषां वेणिका एव भीमं भूषणं यस्य तथा भूतम्; 'सुप्तम्' would mean simply 'lying asleep' instead of 'lying dead.' Thus the stanza would mean: 'Your kinsmen will, ere long, behold you lying at ease, wearing the frightful decoration of the braid formed of the bones of my chest fractured by *your* mace.' Bhîma means to say that this will, indeed, happen in the long run. 'But,' says he, 'let me tell you what event lies in the immediate future.' (तथापि प्रत्यासन्नमेव कथयामि).

St. 35. शः प्रभाते नृणां पश्यतां पीनाभ्यां अस्मितुरुगदाधातसंचूर्णितोरे:
कूरस्य तव शिरासि पादं आधाय स्त्यानेन आर्देण च त्वन्मुख्यश्रातृचकोहलनगलद-
सूकचन्दनेन आनखाप्रं अक्षः (सन्) स्वयं भीमं भूषणं अनुभविता अस्मि ।

नृणां पश्यतां, a Genitive Absolute.

भ्रमितगुरु.....तोरोः—भ्रमिता या गुरुः गदा तस्याः आधातैः संचूर्णितैः करु यस्य तथाभूतस्य (तव). Whose thighs are mangled by the strokes of the mighty mace whirled round etc.

त्वन्मुख्य.....चन्दनेन—त्वं मुख्यः यत्र तादशस्य आतृणां चकस्य उह-लनेन गलद् यद् असूक् तदेव चन्दनं तेन. With the sandal pigment consisting of the blood dropping down after the mangling of the whole host of brothers headed by you.

आनखाग्रम्, an Avyayibhāva compound.

Translation :—I will myself wear a frightful decoration, being smeared all over, to the very tips of my nails, with the sandal pigment consisting of the thick and greasy blood constantly oozing out of the mangled bodies of the whole group of brothers headed by you—I will wear this decoration, planting my foot on your head, you ruthless fellow, to-morrow morning before the eyes of princes when your thighs shall have been crushed by strokes from my heavy mace whirled round by my stalwart arms.

आकान्त.....यशाः—आकान्तं परशुरामस्य अभिरामे यशः येन तथाभूतः (युधिष्ठिरः)—‘Who has attained the very enviable glory of Parashurāma, that is, who has achieved a brilliant triumph similar to that which was formerly gained by Parashurāma.’ The figure is निर्दर्शना which has been already explained.

प्रताप.....स्वजनः—प्रतापेन तापितानि दिल्मष्टलानि, तेषु स्थापितः स्वजनः येन तथाभूतः (युधिष्ठिरः). Who has stationed his own garrissons in all the quarters now completely reduced to subjection (lit. harassed) by his uncommon prowess.

St. 36. आस्ता: जनाः रणशिरसि हतानां देहभारान् वनिहसात् कुर्वन्तु । अमी बान्धवाः बान्धवेभ्यः अशून्मिश्रं जलं कथाचेत् ददतु । गृध्रकृः खण्डितान् झातिदेहान् हतनरगहने मार्गन्ताम् । अयं भास्वान् रिपुभिः सह अस्ते प्रयातः । वलानि संहित्यन्ताम् ।

* **अशून्मिश्रम्**—अशुभिः उन्मिश्रम्, वनिहसात्, a *Taddhita* derivative formed with the adverbial suffix सात् in the sense of, अधीन so that वहिसात् कृ means ‘to commit to the flames.’

मार्गन्ताम्—मार्ग of the first conjugation is usually *Parasmaipadin* and the use of the *Ātmanepada* form here is irregular, in view of which the commentator would prefer even the rather rarely found reading ‘मृग्यन्तां झातिदेहा हतनरगहने खण्डिता गृध्रकृः’ for the third line.

Translation :—Let the nearest relatives of those slain on the battle-field cremate the dead bodies of the latter ; let these (surviving) kinsmen offer, somehow with a heavy heart, to (their dead) kinsmen the funeral libation mixed with their own tears ; let people search for the dead bodies of their kinsmen torn as they are by vultures and herons, in the thick mass o' slain people. Here the sun has set along with our enemies (*i.e.* the sun has set and our enemies have fallen too) ; so let the forces be withdrawn.

The artificial form of expression in ‘रिषुभिः सह भास्वान् अस्तं प्रयातः’ is an illustration of the figure of speech called सहोक्ति.

St. 37. युष्मद्विजयि इदं धनुः कण्कोधेन एतानि अहानि त्यक्तम् । अस्मिन् शूरशून्ये रणे वने इव भवतां प्रौढं विकान्तं आसीत् । अनवजितन्यस्तहेतः पितुः उत्तामाङ्गं स्पर्शं स्मृत्वा उपेतः पाण्डवानां कल्पाभिः हृपदसुतचमूषस्मरः द्रैणिः अस्मि ।

युष्मद्विजयि—युष्मान् विजेतुं शीलं यस्य तथाभूतं (धनुः) an *Upapada* compound. ‘Capable of vanquishing you.’

एतानि अहानि—accusative of time showing duration.

अनवजित.....हेतेः—अनवजितः, न्यस्ताः हेतयः येन तथाभूतय, तादृशस्य (पितुः). Who had laid down his missiles without being vanquished.

घस्मर—Vide note p. 59.

Translation :—This bow, so surely capable of overcoming you was cast off (by me) so long owing to resentment against Karna ; and, on this battle-field thus left devoid of true warriors, your valour loomed conspicuous as in a desolate wilderness. But here am I, the son of Drona, the fire of world destruction for the Pàndavas and the wholesale slaughterer of the army of Drupada’s son (*i.e.* Dhristadyumna), now approaching with my memory brooding over the outrageous touch of the head of my father when, without being vanquished, he had laid down his missiles.

P. 76. द्रोणवध.....पावकः—द्रोणवध एव परिभवः, तेन उद्दीपितः कोधरूपः पावकः यस्य तथाभूतः.

अमरोपमः—अमरः उपमा यस्य तथाभूतः.

प्रत्युपगमन and प्रत्युद्गमन mean ‘stepping forth in order to receive.’

अङ्गराजवधाशंसिना—अङ्गराजस्य वधं आशंसते तथा भूतेन.

वृथायौवन....भरेण—वृथाभूतः यौवनस्य शशाणां बलस्य च भरः यस्य तथा भूतेन. Vainly possessed of an exuberance of youth, arms and strength.

विरागः—Disaffection, bitterness of feeling.

St. 38. कर्णेन यत् कर्णसुभगं तत् बहु उक्त्वा यत् सङ्करेषु विहितं तत् त्वया विदितम् । एषः द्रौणिस्तु अधिज्यधनुः (सन्) अभ्यमित्रं आपतितः । वृष अभुना प्रतिकारचितां लज ।

अधिज्यधनुः—अधिरूढा ज्या यस्य तथा भूतं धनुः यस्य ताद्वाः, an irregular form for 'अधिज्यधन्वा.'

अभ्यमित्रम्=अभिमित्राणां अभिमुखम्, an avyayibhāva compound.

Translation :—You are already aware what (*i.e.* how little) has been achieved by Karna in battles after all his tall talk that was so delightful to the hearing ; whereas here is the son of Drona (*i.e.* the speaker, Ashvatthaman himself) advancing against the enemy with his bow strung ; so, O king, banish all anxiety as to revenge on the enemy.

साम्यसूयम्—With indignation (at Ashvatthāman's exultation over the failure of Karna).

St. 39. अङ्गराजस्य अवसाने किल भवता योद्धव्यम् । ममापि अन्तं प्रतीक्षस्व । कः कर्णः कः सुयोधनः ।

किल—Verily, indeed.

Translation :—Verily you are going to fight after the death of Karna ; then wait also for my death. For who is Karna and who is Suyodhana ? (*i.e.* what difference can you make between the interests of the one and those of the other ? कर्ण and सुयोधन are so perfectly identical in interest that the enemy of the one can be no friend of the other.)

The constancy and disinterestedness of Duryodhana's friendship to Karna, with which even Ashvatthāman is struck is one redeeming feature in the otherwise malignant and cruel nature of Duryodhana. This very trait of his character, however, leads him to spurn the sincerely loyal offer of services from Ashvatthāman.

अपरागः—Estrangement or alienation of sympathy.

किमस्यामयोक्तम्—What unpleasant thing have I said, which is at the same time untrue ? च = At the same time.

कोधस्थानम्—Vide note, p. 14

St. 40. आत्तचापैः क्षत्रियैः अकलितमहिमानं युधद्वाग्यदोषात् समरशिर-
सि विषनं मित्रं अङ्गाधिराजं समक्षं परिवदति । अस्मिन् अर्जुने वा मम कोविशेषः
(इति) कथय रुद्धु ।

अकलितमहिमानम्—अकलितः महिमा यस्य तथाभूतम्. Whose
prowess could not be measured.

Translation :—He (*i.e.* Ashvatthāman) is openly traducing my friend, Karna, whose prowess was past measurement by rival warriors armed with bows and who has fallen on the battle-field owing merely to some flaw in our fortune. So tell me, indeed, what difference is there to me between this man and Arjuna? (To me they are alike enemies as traducers of my dearest friend).

P. 77. St. 41. वाल्ये अमुना सह विभज्य पीते स्तन्यं भवान् न स्मरति ।
त्वदङ्गविवर्तनैः सृदितं च मम क्षीमं (भवान् न स्मरति) । तत् अनुजनिधनस्फीतात्
शोकात् अतिप्रणयाच विकृतवचने अस्मिन् त्वया चिरं कोधः मा क्रियताम् ।

त्वदङ्गविवर्तनैः—तब अङ्गानां विवर्तनैः, अनुज.....स्फीतात्—
अनुजानां निधनेन स्फीतात् (कर्णवधसंबन्धिनः शोकात्). The grief that is referred to here must be taken to be the grief for the death of Karna; for, otherwise, if we take the grief to be no other than that for the death of the brothers themselves, then the expression in the text must be condemned as a loose one standing for some such expression as, 'स्फीतात् अनुजनिधनशोकात्' or even 'अनुजनिधन-स्फीतशोकात्' so that 'अनुजनिधन' may be connected with 'शोक' and not with 'स्फीत.' स्फीत past. pass. part. of स्फाय.

क्षीमं—'A linen cloth,' derived from क्षुमा which means 'flax.' क्षुमायाः तन्तुभिः निर्मितं क्षीमम्—'Cloth made of yarn from flax.'

विकृतवचने—विकृतं वचनं यस्य तथाभूते (अस्मिन् दुर्योधने). Whose words are rude.

Translation :—Do you not remember how in your infancy you used to share with this (Duryodhana) his mother's milk? Do you not remember also how in your childhood you used to crumple my linen garment by rolling your body on it frequently? So do not continue too long to foster your resentment against this Duryodhana who has talked so rudely to you partly on account of his grief (at the death of his friend) which is augmented by

the death of his brothers and partly on account of his deep friendship for Karna.

St. 42. यत् तव पिता वित्येन शर्वं मोचितः यत् सः ताह्वाः प-
रिभवः तथाविधे अभूत् एतद्विचिन्त्य आत्मनि बलं पौरुषं च (विचिन्त्य) दुर्योधनो-
कं अपहाय विधास्यासि इति (इदं अन्यत् त्वया वक्तव्यम् !)

Translation:—Mindful of the fact that your father was deceived with a lie into laying down his weapon and that afterwards the outrage so execrably foul was perpetrated on him and mindful also of the uncommon valour and heroism which characterize you, you will acquit yourself as best you may, unmindful of Duryodhana's words.

Act VI.

Act V does not carry forward the action much and is, therefore, in that respect, undramatic. But it is still superior to Act IV in that the scenes and the dialogues are more lively. The opening scene of Act VI pre-supposes a declaration on the part of Bhima to the effect that he would slay Duryodhana that very day or commit suicide in case he should fail to make good his declaration. Duryodhana, therefore, lies in concealment in order to avoid an encounter with Bhima till that day should pass away. Shalya also is slain. Such is the situation when Yudhisthira appears on the scene with Draupadi, a lady attendant and a man named Budhaka.

P. 78. St. 1. भीष्ममहोदधौ कथमपि तीर्णे द्रोणानले (कथमपि) निर्वृते
कर्णाशीविषमोगिनि प्रशमिते शल्ये च दिवं याते जये स्वल्पावशेषे प्रियसाहस्रन
भागेन अमी सर्वे बयं वाचा जीवितसंशयं समारोपिताः ।

निर्वृते—*nirvṛtē* is here used in the sense of 'ended' or 'ceased'; the more usual sense of the word is 'happy,' at ease.'

स्वल्पावशेषे—*svalpa*: अवशेषः यस्य तथाभूते जये. 'When victory has but a small part of it remaining to be accomplished,' the part referred to being the slaughter of Duryodhana.

वाचा जीवितसंशयं समारोपिताः—'वाचा' refers to Bhima's recent declaration that he would slay Duryodhana that very day or in default of it, commit suicide.

Translation :—Now when the great ocean, namely, Bhishma has been crossed, the great fire, namely, Drona has been put out, the venomous snake, namely Karna, has been killed and Shalya has passed away to the other world—in fact, when but a little is wanting to make our triumph complete—Bhîma who is such a lover of adventure has recklessly thrown us all here into jeopardy of life by his utterance (namely, the declaration mentioned above.)

Yudhishtira means that Bhîma's thoughtless pledge may fail to be redeemed within the short time specified and then he may have to put an end to his own life and, if he should die, all those who held him dear, might also die of grief.

The similitudes employed in this stanza are appropriate and serve to indicate the comparative worth of the heroes mentioned. Thus Bhishma is well compared to the vast and deep ocean difficult to cross ; Drona, to a great and terrific fire difficult to extinguish ; and Karna, to a vindictive snake which it is dangerous to let go alive ; while Shalya, a very tame hero in comparison with his predecessors, is spoken of in plain language as having passed away.

अपर्युषिताम्—The negative of पर्युषिता, fem. of the past pass. part. of वस् with परि; पर्युषित means (1) ' Standing overnight,' hence, (2) ' stale ' also ; here, however, the word is used in sense (1) and so अपर्युषिता means ' not standing overnight ' ; thus अपर्युषिता प्रतिज्ञा means ' solemn declaration that must not stand unfulfilled overnight, i.e. must be fulfilled this very day (विलम्बासहा प्रतिज्ञा).

The gerund उपलभ्य goes with the past part. प्रनष्टस्य (कौरवराजस्य) Who has disappeared on coming to know of Bhîma's declaration which admits of no delay but must be executed this very day.

पदवी—The path one has gone by or trodden ; the track.

अतिनिपुणमतयः—Very shrewd and resourceful.

तेषु तेषु स्थानेषु परमार्थाभिज्ञाः—Acquainted with the ins and outs of different localities. Of the two explanations of the compound परमार्थाभिज्ञाः, namely, परमार्थतः आभिज्ञाः and परमार्थस्य अभिज्ञाः I am inclined to prefer the latter. चराः spies. भक्तिमन्तः loyal, devoted.

पद्मपटहरव्यक्तधोषणाः—पद्मना पंटहस्य रवेण व्यक्ता धोषणा येषां तथाभूताः Who should get their proclamation effectually advertised by loud beat of drum. **सुयोधनसंचारवेदिनः**—सुयोधनस्य संचारं विवर्तीति (an *Upapada* compound). Familiar with Duryodhana's movements.

प्रतिश्रुत.....क्रियाः—प्रतिश्रुताः धनपूजारूपाः प्रस्तुपक्रियाः येभ्यः तथाभूताः, Who have ample rewards promised to them in the shape of money grants and honours ; who are encouraged with a promise that they would be handsomely remunerated in money and honours.

समन्तपञ्चकम्—कुरुक्षेत्र, so called because round about this region there were five tanks excavated by Parashurāma (समन्तात् पञ्चकं i.e.. हडपञ्चकम् यस्य तत्). The word is governed in the accusative case by the adverb समन्तात् समन्तात्समन्तपञ्चकम्—round about Samantapanchaka.

. St. 2. पङ्के वा सैकते वा सुनिभृतपदवीवेदिनः दाशाः यान्तु । कुरुक्षेषु क्षुण्णवीरुक्षिचयपरिचयाः बलवाः संचरन्तु । ये च रन्ध्रेषु अभिज्ञाः स्वपरपदविदः (ते) व्याधाः व्याघ्राटवीषु (संचरन्तु) । ये वा सिद्धव्यज्ञनाः चाराः ते च प्रतिमुनिनिलयं चरन्तु ।

सैकते—Derived from सिकता and meaning ' a sandy region.'

सुनिभृत.....वेदिनः—सुनिभृताः पदवीं विदन्ति तथाभूताः (दाशाः)

क्षुण्णवीरुक्षिचयपरिचयाः (बलवाः)—क्षुण्णानां वीरुक्षां निचयेषु परिचयः येषां तथाभूताः. This is a loosely formed व्यधिकरणवहुवीहि compound meaning ' who have an acquaintance with the look of clusters of spreading creepers when trodden (by animals).'.

स्वपरपदविदः—स्वेषां परेषां च पदानि विदन्ति तथाभूताः

व्याघ्राटवीषु—व्याघ्रप्रचुराः अटव्यः तासु, a compound formed like शाकपार्थिव (= शाकप्रियपार्थिव).

सिद्धव्यज्ञनाः—सिद्धस्य इव व्यज्ञनं येषां तथाभूताः a compound after the model of मृगनयना. Bearing the marks of an ascetic, hence, disguised as ascetics.

प्रतिमुनिनिलयं—मुनिनिलये मुनिनिलये, an Avyayibhāva compound.

Translation :—Let fishermen well acquainted with the secret tracks over mires or sands go about as spies through those regions ; let cowherds that are familiar with (the peculiar look of) stretches of creepers when these are trodden (by men or beasts) move about through tracts overgrown with creepers ;

let hunters well able to distinguish between their own footprints and those of others and intimately acquainted with lairs and hiding places go about through wilderness abounding with tigers ; and let those that look like ascetics visit every hermit's dwelling.

St. 3. रहः शङ्कितं आलपन्तः इयाः । सुसाः (इयाः) । रुगार्ताः (इयाः) । मदिराविधेयाः (इयाः) । यत्र मृगाणां त्रासः, वयसां विरावः, नृपाङ्कपादप्रतिमाथ (सन्ति तानि स्थानानि इयानि) ।

शङ्कितम्—an adverb modifying 'आलपन्तः' and meaning 'in the manner of one, who fears, being overheard.' The word is derived from शङ्का with the *Taddhita* suffix इत् and is to be explained as शङ्का सञ्चापा अस्य इति शङ्कितः ; it is thus primarily an adjective but is used here, as many adjectives are, as an adverb in the neuter accusative singular.

रुगार्ताः—रुजा (= रोगेन) आर्ताः मदिराविधेयाः—मदिरायाः विधेयाः (= दासाः). नृपाङ्कपादप्रतिमाः—नृपाङ्कयुक्ताः पादप्रतिमाः

Translation :—People (who may be found) talking confidentially with the timidity of those who are afraid (lest some one might overhear them) should be watched and searched into, as also those found asleep and those that may be suffering from some ailment and those that may be under the influence of drink. So also scenes characterised by the terror and confusion of deer or by the unusual noise of birds or by foot-prints displaying marks of royalty, should be carefully searched.

The propriety of each one of these specific directions is easily intelligible. Thus people talking so as to avoid being overheard, may be in possession of the secret about Duryodhana's hiding place. People sleeping or oppressed by an ailment or labouring under intoxication may blurt out the secret if they possess any. While any signs of unusual commotion among antelopes or birds would betray the fact of their being rudely disturbed in their quiet homes by human presence and thus a clue might be obtained as to the whereabouts of Duryodhana's place of concealment. Footprints carrying marks of Royalty must presumably be those of Duryodhana and no other.

v. 1. 'वने विचेयाः' for मदिराविधेयाः. But this variant, though very commonly adopted, does not give satisfactory sense ; for वने विचेयाः which is, of course, the predicate for 'सुसाः' and 'रुगार्ताः'

cannot mean 'should be *searched into* or examined' but would rather mean 'should be *searched for* in the woods'; now it is difficult to understand how the search for Duryodhana would be helped by a search for the sleeping or the dead (*सुसाः*) and the dying (*रुग्नार्थः*), unless by a stretch of imagination we suppose that Duryodhana, besides being expected to lie in hiding somewhere, was, as an alternative possibility, expected also to be found lying asleep or dead or suffering from a sudden illness, or pretending to do so in order to escape detection. This surmise does not seem to me to be so natural as the one implied in our text as interpreted above.

P. 79. कथित्—a particle used idiomatically in the sense of 'May I hope?' or 'I hope.'

देवीकेश.....हेतुः—देव्यः (द्रौपद्याः) केशपाशस्य यः स्पर्शः तद्वपे पातके प्रधानहेतुः (दुर्योधनः). Duryodhana is so characterised because it was at his bidding that the outrage referred to was committed by his brother. समरगोचरं पृच्छ (=अथ समरगोचरं गतः इति पृच्छ)—Inquire rather whether he is caught within the range of fight (*i.e.* forced into single combat), instead of inquiring merely whether he is caught within the range of sight (*i.e.* sought out). The messenger means to say that the search has succeeded so far that not only is Duryodhana found but he is even drawn into single combat.

कथं समरगोचरो वर्तते मे नाथः—How now! Is my lord engaged in combat (does he stand exposed to the risks of a combat)?

St. 4. विषयाद् विना अपि उहविकमस्य (पुरुषस्य) चेतः त्रस्तं (सत्) विवेकपरिमन्थरता प्रयाति । । रणेषु उद्यतगदस्य बृकोदरस्य भुजयोः सारं जानामि च परिशक्तिवा (अस्मि) ।

विवेकपरिमन्थरता—विवेके परिमन्थरः तस्य भावः. Stupidness in judging; inability to form a correct estimate of chances.

परिशक्तिः—बातशङ्कः:

Translation :—(Even) in the case of a man (conscious) of superior valour, the mind is sometimes seized with fear even without cause and then it grows too dull to judge aright. Thus I am conscious of Bhima's uncommon valour in engagements when he is armed with the mace and yet feel great misgivings (as to the issue of the combat).

The idea is that even a stout-hearted man is unnerved by a vague fear when his dearest interests are at stake and then he feels great diffidence even where he need feel none. But this idea is not expressed here with sufficient clearness.

v. 1. ' ब्रातुर्विनापि विजयादुरुक्मस्य ' for the first line ; and ' विजये परिशङ्कितश्च ' for ' भुज्योः परिशङ्कितश्च in the last line. The first variant is decidedly inferior as अपि would be quite out of place where it is ; it would have to be construed with ' उरुविक्मस्य ब्रातुः ', a procedure which is against the established use of ' अपि '. Moreover with this reading there would be a clumsy repetition of the same idea in the two halves of the stanza instead of an orderly development of argument such as we have with our reading, the first half constituting a sort of general proposition and the second, an application of it to the speaker's own case. The variant ' विजये परिशङ्कितश्च ' is as good as the reading in the text or perhaps better.

St. 5. प्रिये, गुरुणां बन्धूनां क्षितिपतिसहस्रस्य च मुरः मुरा नृपसदसि यः अयं अस्माकं परिभवः अभृत् तस्य पारं अद्य प्रायः द्वितयमपि गमयति—नः प्राणानां क्षयः कुरुपतिपशोः तस्य निधनं वा ।

यः अयं परिभवः—अयं here refers not to the nearness, in time or place, of the thing spoken of, namely, the indignity which Draupadi had suffered, but to the vivid presence of it to the consciousness of the parties concerned.

द्वितयम्—here means not ' both ' but ' either of the two.
गमयति = गमयिष्यति.

Translation :—O dear, either of two events, the destruction of our lives (which must take place in the event of Bhîma falling in the combat) or the death of that brute of a Kuru king will, this day, in all likelihood relieve us of (the oppressive memory of) the notorious indignity which was inflicted upon us formerly in the king's assembly hall in the presence of elders and kinsmen and a thousand princes.

If Bhîma should fall, all the Pândava brothers would put an end to their lives in sorrow and all memory of the indignity would die with them ; if, on the other hand, Duryodhana should fall, the fulfilment of revenge would wipe away the indignity.

P. 80 St. 6. नूने अद्य तेन प्रतिज्ञाभद्रमर्हणा वीरेण ते केशपाशः वध्यते सः अस्य (केशपाशस्य) आकर्षणक्षमः (वध्यते) च ।

अस्य आकर्षणक्षमः—He who had the audacity to pull your hair, that is to say, Duryodhana. ‘आकर्षणक्षमः’ is not a happy expression, being used in the sense of ‘आकर्षणप्रगल्भः’

वध्यते—There is a pun on this word : with ‘केशपाशः’ it is the passive of बंधु to bind,’ while with ‘अस्य आकर्षणक्षमः(दुर्योधनः)’ it is the passive of बध् to kill, the letters ध् and धु being interchangeable both in spelling and in pronunciation, especially among the Bengalis, which latter fact we may suppose not without plausibility, to be corroboratory of the fact that the author of the *Venisamhāra* was a Brāhmaṇ of Northern India.

Translation :—Surely the warlike Bhīma being afraid of the violation of his vow, will, this day, tie up your hair and kill the audacious puller of it (namely, Duryodhana).

v. l. ‘स चास्याकर्षण प्रभुः’ for ‘स चास्याकर्षणक्षमः,’ there being no difference in meaning. But some would interpret this clause in another way taking सः as referring to Bhīma and अस्य (केशपाशस्य) आकर्षणे (बन्धने) प्रभुः, as the predicate of सः. The meaning thus would be ‘And he (Bhīma) is capable of so binding it (your hair). But to take ‘आकर्षण’ as meaning ‘बन्धन’ (braiding) is unwarrantable.

अस्ति—A word without meaning, used idiomatically to introduce the account.

सेनापतिनिधन.....उज्जितासु—सेनापते: निधनेन निराकन्दा: (अति-शयितः आकन्दः येषां तथाभूताः) विरलाश्च योधाः, तैः उज्जितासु (समरमूसिषु). When the battle-field was deserted by warriors whose ranks were already thinned and who made exceedingly heavy mourning over the death of their general (first Shalya and afterwards Shakuni).

v. l. ‘निराकन्दा:’ and ‘नराकन्दा:’. for ‘निराकन्दा:’ The former is a good reading and means ‘cheerless’, ‘gloomy,’ ‘sad’; but the latter is meaningless.

रिपुबल.....चक्रासु—रिपुबलानां पराजयेन उद्दतं वल्गितं यासां तथा-भूताः, विचित्रेण पराक्रमेण समाप्तादितं विमुखानां अरातीनां चक्रं याभिः तथाभूताश्च, तासु (सुष्टुप्तेनासु). When your troops, stalking about fearlessly on account of the rout of the hostile army, completely over-powered, with their unusual bravery, the whole multitude of the enemy's forces as these were turning away from the field.

न ज्ञायते = न अज्ञायत. कौरवाधमः=अधमः कौरवः comp. माद्रीसुत-हतकः.

अवधत्ताम्, a singular form, to be construed with 'देवः' and 'देवी' separately.

एकरथं आरुडौ—'आरुडौ' is a past pass. participle from a transitive root used actively; so too 'आरव्यौ'.

'अनासादितवन्तौ' is faulty for 'न आसादितवन्तौ', the fault being अविमृष्ट विधेयांश (one part of the predicate, in this case the negation, not being apprehended with due prominence in the compound).

जलधर.....पिङ्गळै—जलधरसमयस्य निशा, तस्यां संचरितः (= जात-संचारः) विद्युतो प्रकरः, स इव पिङ्गळाः तैः (कटाक्षैः) (By means of glances) which glowed red like a succession of lightning flashes playing at night in the rainy season.

यत्किञ्चनकारिता—यत्किञ्चन करोति तस्य मावः. The wanton or mischievous wroking (of fate). **संविदित—**Known to (Bhima).

प्रत्यग्र.....निवसनः—प्रत्यग्रं विशासिताः घृगाः, तैः लोहितानि चरणौ निवसनं च यस्य तथाभूतः. Whose legs and clothes were gory with (the blood of) deer (or beasts in general) recently killed. घृग—(1)—a deer, (2) a beast.

श्वासप्रस्ता.....पदया—श्वासेन प्रस्ताः अत एव अर्धश्रुताः वर्णाः, तैः अनुमेयानि पदानि यत्र तथाभूतया (वाचा). (In language) of which the constituent words had to be gathered by inference from syllables which, being lost in his hard breathing, were but half heard. **पदपद्धती—**Two tracks.

समवतीर्णप्रतिष्ठिते—समवतीर्णानि प्रतिष्ठितानि (= पदप्रतिमाः) यत्र तथाभूत पदपद्धती. Exhibiting clear-cut foot-marks.

तयोरेका स्थलमुक्तीर्णा न द्वितीया—One of the two tracks returned (*i.e.* marked a return) to dry land but not the other.

This latter track presumably represented the foot-steps of Duryodhana who must have proceeded to the water-side but must not have turned back, उत्तीर्णा, Past Passive Participle used actively.

परत्र कुमारः प्रमाणम्—Further (what use to make of this discovery) it rests with you, O prince, to decide.

परिहायमान.....लाञ्छनाम्—परिहायमानानि सुयोधनस्य पदलञ्छनानि यत्र तथाभूतां (पदवीम्). Where the foot-marks of Duryodhana were distinctly recognisable.

सलिलस्तभ्ननी विद्यां—The incantation or spell for making water absolutely motionless.

तेन सरसीं एनां अधिशयितेन भवितव्यम्—'He must be lying here in this tank.' Note the idiomatic impersonal use of the pot. pass. part., 'भवितव्यम्' and also the idiomatic use of the Past Pass. Part., 'अधिशयित' of the transitive root 'अशीर्णा' in the active with the object 'सरसी' retained.

रामाकुञ्ज—The younger brother of Balarāma, i.e. Krishna.

सकल.....तिरिक्तम्—सकलानां दिक्संबन्धिनां कुञ्जानां पूरिते (=पूरण) यस्मात् तस्माद् अतिरिक्तं यथा स्यात् तथा (सरःसलिलं आलोडय)—(Having agitated the water of the tank) with greater violence than would just have the effect of deluging all the bowers growing on all sides of the tank. The compound is in the neuter accusative singular, being used as an adverb. The same is true of the other two compounds noticed next below.

उद्भ्रान्त.....शकुन्तकुलम्—उद्भ्रान्तं सलिलचराणां शकुन्तानां कुलं यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा. With such violence that the whole multitude of aquatic birds flew up in confusion consequently.

त्रासोद्धृतनकग्राहम्—त्रःसेन उद्धताः नकाः ग्राहाथ यस्मिन् कर्मणि यथा स्यात्तथा. With such violence that crocodiles and sharks became frantic with terror.

The last three compounds may be treated also as adjectives, qualifying 'सरःसलिलम्', still the ultimate import of the description being the same.

P. 81. St. 7. नृपशो, इन्दोः विमले कुले जन्म व्यपदिशसि । अद्यापि गदां धत्से । मां दुःशासनकोण्ठशोणितमधुक्षीं रिपुं मन्यसे । दर्पन्धः (सन्) मधुकैठभद्रिषि हरी अपि उद्धतं चेष्टसे । अधुना (पुनः) मे त्रासात् समरं विहाय पहुङ्के लीयसे ।

दुःशासन.....क्षीबम्—दुःशासनस्य कोण्ठं शोणितमेव मधु तेन क्षीबम्.

Translation:—O beast in the human shape, you claim birth in the pure race of the Moon ; You still wield the mace ; You look upon me as an enemy intoxicated with drink in the shape of the warm blood of Duhshāsana ; blind as you are with pride, you behave insolently even towards Krishna, the chaser of the demons Madhu and Kaitabha ; whereas now you fly from the field and lie hidden in mud in awe of me or through dread of me.

मे त्रासात् = मतः त्रासात्.

St. 8. मया कौरवान्तःपुरेषु प्रसद्य हतपतिषु व्यामुक्तैः केशपार्वैः पाशाल्याः मन्त्रुचन्द्रिः स्फुटं उपशामतप्रायः एव । आतुः दुःशासनस्य उरसः क्षीबत् असूकू पीयमानं निरीक्ष्य कोधात् भीमसेने कि विहृते यत् असमये अभिमानः अस्तः ।

अन्तःपुरम्, here used in the sense of 'a lady in the harem.
प्रस्तॄह्य, a gerund used with the force of an adverb meaning 'by force.' **उपशमितप्रायः**—उपशमितः प्रायः यस्य तथाभूतः, 'Most of which has been put out;' or some treat प्राय as a sort of termination like कल्प in the sense of 'almost'; thus उपशमितप्राय means 'put out.' In whatever way the formation of the word is explained, the meaning is the same.

Translation:—The fire of Draupadi's wrath has been almost completely put out in an unmistakable fashion by means of the unloosing of the braids of the ladies belonging to the Kaurava harem, whose husbands have all (except Duryodhana) been slain by me by violence. Having witnessed the blood of your brother Duhshāsana in process of being drunk (by Bhīma) as it gushed from his (Duhshāsana's) chest, what vengeance did you wreak upon Bhīma (*i.e.* the speaker), wherefore you have so prematurely bid farewell to all spirit of self-vindication?

नामङ्गलानि व्याहर्तुं अर्हसि—'You should not utter inauspicious things,' 'Pray, do not utter etc.' Note the idiomatic use of अर्ह with an infinitive in Sanskrit in the sense of 'should' or 'ought to.'

कांधोद्रतम्, an adverbial compound to be construed with अवतीर्ण and meaning 'with a pace wild with fury.'

गदापरिष्वपाणिना—गदा च परिष्व or गदा परिष्व इव, पाणौ यस्य तथाभूतेन (वृक्षोदरेण). Carrying in this hand the mace and an iron club, or the club-like mace.

तत्सरः समन्तात् आलोडितम्—He stirred the tank all round

अवतीर्ण—Inasmuch as Bhīma has already been described as having stirred the water of the tank, his descending to the waterside just now seems unintelligible; moreover as some of the description of the manner of stirring seems to be repeated here, there is probably something wrong in this part of the text.

उल्लङ्घिततीरम् etc. are all compounds in the accusative singular, neuter, used adverbially to modify the predicate **आलोडितम्**.

उल्लङ्घिततीरम्—उल्लङ्घितं तीरं येन तद् यथा तथा—So violently that as a consequence the water was splashed up over the very bank.

उत्सवनलिनीवनम्—उत्सवानि नलिनीनां वनानि यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा. In such a manner that clusters of lotus-plants were destroyed in that process.

अपद्विमूर्च्छतप्राहम्—अपविद्धः मूर्च्छिताथ प्राहाः यस्मिन् कर्मणि
तथा तथा। So that sharks received severe blows from the water
in motion, and were stunned. उद्भान्त etc. explained above.

अतिभैरवारवभ्रमितवारिसंचयम्—अतिभैरवः आरवः यस्य तथाभूतः भ्रमितः वारीणा संचयः यस्मिन् कर्मणि तथा तथा. So that the mass of water, as it whirled round, produced a fearful noise.

अवार्यको घोषत अनितभी पिणगदापाणिना in place of अवतीर्य को घोषत-
गदापरिधपाणिना is better especially in the light of the note on
अवतीर्य above.

St. 9. सुमथनात् क्षीरोदधे: कालकूट इव आयस्तभीमभुजमन्दरवेलनाभिः
उभूतकोपदहनोप्रविष्टसुलिङ्गः सः सरभसं सरसः मूलं लक्षत्वा उस्थितः ।

आयस्त.....वेल्नामिः—आयस्तौ भीमस्य भुजौ मन्दर इव, तस्य वेल्नाः तमिः. ‘आयस्त’ is not a happy word; ‘Hard-striving’ is the meaning.

उभदूत...स्फुलिंगः—उभदूतः कोपदहनरूपाः उव्रविषस्य स्फुलिंगाः यस्मिन् तपाभृतः.

Translation :—As the deadly poison, *kalakuta*, rose out of the milk-ocean through powerful churning, so in consequence of the violent whirlings of the vigorously working *Mandara*-like arms of Bhima, he precipitately left the bottom of the tank and rose (to the surface), emitting fumes of deadly poison in the shape of burning rage.

P. 82. करयुगलो.....भीमगदः—करयोः युगलेन उत्तमिता तत् एव तोरणीकृता भीमा गदा येन सथाभूतः. Holding his terrible mace in balance (over his head) between his two hands and thus, as it were, turning it into a sort of arch.

विश्रमितुम् is evidently intended to go with both 'लज्जमानः' and 'अध्यासितवान्', though, of course, the use of the infinitive with लज्जा is far from idiomatic in Sanskrit, idiom requiring the use of the pres. part. agreeing with the agent. If, however, we refuse to take the infinitive with 'लज्जमानः' on this account, 'प्रकाशम्' cannot be well construed with 'लज्जमानः' except through '**विश्रमितुम्**'.

अन्तःसलिलम्—सलिले अन्तः an Avyayibhāva compound. ‘In
the water.’

निषिद्धसमरारभ्मौ—निषिद्धः समरारभ्मः ययोः तथा भूतौ. Being dissuaded from commencing fight (inside the tank).

स्थलं उत्तारितौ—Were induced to come up to dry land ;
उत्तारितौ is the past. pass. part. from the causal of त with उत्.

विशीर्णरथसहस्रम् etc. are all Bahuvrihi compounds and adjectives qualifying 'रणस्थानम्'.

निहतकुरुशत.....**जम्बूकम्**—निहतानि यानि कुरुणां शतं गजानां वाजिनां नराणां च सहस्राणि तेषां यानि कलेवराणि तेषां संमर्दे संपतन्तः गृहाः कङ्कः जम्बूकाश्च यस्मिन् तथाभूतम्. Characterised by the spectacle of large numbers of vultures, herons and jackals falling upon the thick pile of the dead bodies of the hundred Kaurava brothers slain and of thousands of elephants, horses and human beings massacred.

अस्मद्वीरमुक्तसिंहनादम्—अस्माकं वैरैः मुक्तः सिंहनादः यत्र तथाभूतम्. Resounding with the loud war-cries uttered by our warriors.

अपमित्रबान्धवम्—अपगतानि मित्राणि बान्धवाश्च यस्मात् तथाभूतम्. From which the friends and kinsmen (of course, of Duryodhana) had all disappeared.

अनैरवम् is redundant, the idea being already presented in 'निहतकुरुशत' above.

आयतं उर्णं च निश्वसितवान्—Heaved a deep and hot sigh आयतं and उर्णं are adjectives used as adverbs in the accsing. neuter.

मैवं विषादं कृथाः पर्याप्ताः पाण्डवाः समरायाहमसहाय इति—
'Do not sadden yourself with the thought that we, Pāṇḍavās, are enough and to spare, while you are single-handed, for fighting work'; that you have to fight against odds. Note the direct form पर्याप्ताः पाण्डवाः etc.' required by the Sanskrit idiom.

St. 10. सुयोधन अस्माकं पश्चानां ये सुयोर्धं मन्यसे तेन दक्षितस्य आत्शब्दस्य ते रणोत्सवः अस्तु।

सुयोधम्—सुखेन योद्धुं शक्यः तथाभूतम्. Easy to fight with.

दक्षित—Clad with an armour. दंशः संबातः अस्य. The armour gives an unpleasant sensation to the wearer like that of something biting the skin.

Translation :—O Duryodhana, you are free to indulge in the fighting sport, duly mailed and armed, with any one of us, five, whom you believe to be the easiest to fight with.

St. 11. कर्णदुःशासनवधात् युवां मम तुल्यौ एव। प्रियसाहसः त्वमेव अप्रियोऽपि योद्धुं प्रियः।

Translation :—Owing to the slaughter of Karna (by one of you) and of Duhshasana (by the other), you are both alike in

my estimation. But yourself, (O Bhīma) who have such a passion for adventure are welcome (as an adversary) to fight with, though otherwise so unwelcome.

परस्पर.....सङ्घ्रामौ—परस्परयोः क्रोधने यः अधिक्षेपः तत्प्रचुर पश्यः वाङ्गलहः, तेन प्रस्ताविनः धोरसङ्घ्रामः याभ्यां तथाविचौ. Having commenced a deadly fight after a harsh altercation, in the course of which they angrily hurled many taunts at each other.

विचित्रभ्रमभ्रमित.....दण्डौ—विचित्रेण विभ्रमेण भ्रमिता या गदा तथा परिभासुरो भुजदण्डौ तथाभूतौ. With their club-like arms set off by the mace as it was whirled round in an amazing fashion.

मण्डलैविचरितुम् is in substance the same as **मण्डलानि विरचयितुम्** in Act IV, for which vide P. 57.

अपर्युषितप्रतिष्ठे—नास्ति पर्युषिता प्रतिष्ठा यस्य तथाभूते (मारूतौ, i. e. भीमे), a Locative Absolute phrase प्रनष्टे कौरवराजे is another Locative Absolute.

महानासोऽनो विषादः—Very heavy was our anxiety or uneasiness

निष्कण्टकीभूतम्—Past part. of भू with the एव form from निष्कण्टक which is a Bahuvrihi compound and an adjective. 'Cleared or rid of thorns i.e. enemies.'

निष्कण्टकीभूतं भुवनतलं परिकलयतु भवान्—Sir, you may count upon the earth being cleared of thorns (i. e. rid of enemies) ; you may take it that the earth is cleared of thorns.

अभ्युदयोचिताः समारम्भाः—Ceremonies of festivity appropriate to (the accession of) high fortune or glory.

प्रवर्त्यन्ताम्—Impera. 3rd plu. of pass. प्रवर्तय caus. of प्रवृत्. Let there be commenced ceremonies etc. Let there be held ceremonies etc.

St. 12. ते राज्याभिषेकाय रत्नकलशाः सलिलेन पूर्वन्ताम्। अत्यन्तचिरोजिते कवरीबन्धे च कृष्णा क्षणं करोतु । शातकुठारभासुरकरे क्षत्रदुमोच्छेदिनि रामे क्रोधान्धे च इकोदरे आजौ परिपतति संशयः कुतः ।

रत्नकलशाः—रत्नखचिताः कलशाः Pitchers set with precious stones.

अत्यन्तचिरोजिते—अत्यन्तचिरं उजिते. Left off or omitted for too long a time.

क्षणं करोतु—(1) Let her find leisure for or prepare herself for ; (2) or if we take the word क्षण in the sense of ' rejoicing,' or ' festivity,' then the phrase may mean ' Let her indulge in the pleasure of.' But the first interpretation is better, because her hair was to be braided not by herself but by Bhīma and so the

message would be unintelligible, unless we stretch the force of the locative 'कवरीवन्दे' a little and interpret the sentence thus 'Let her indulge in jubilation at the prospect of her hair being braided presently.'

शातकुठारभासुरकरे—शातः (Past. Pass. Part. of शो) कुठारः, तेन भासुरः करः यस्य तथाभूते. With his hands shining with his sharp battle-axe.

क्षत्रद्वमोच्छेदिनि—क्षत्राः एव हुमाः, तान् उच्छिनत्तीति.

Translation :—Let pitchers of precious stones be filled with water for your coronation ceremony. Let Draupadi prepare herself for the braiding of her hair, an operation that has been omitted or suspended now too long. What doubt can there be (as to victory,) when there rushes to fight this infuriated Bhîma any more than when there rushes to fight Parasurama, the destroyer of the trees in the shape of members of the Kshatriya caste, his hand shining with his sharp battle-axe.

P. 83. **विकल्पय**—'To doubt,' but here rather 'to treat as a matter of option' 'not to treat as binding.'

संविधातृणां पुरसराः—Leaders among the conductors of the festival.

यथाप्रधानं etc.—Chamberlains in their due order of rank. अन्तर्बैशिक, from अन्तर्बैश which means 'a private chamber or' 'harem'; अन्तर्बैश नियुक्तः आन्तर्बैशिकः

दौवारिकाः—द्वारे नियुक्ताः. Door-keepers.

भुजबलो...सागरस्य—भुजयोः बलेन उत्तीर्णः कौरव (कृत) परिभवरूपः सागरः येन तथाभूतस्य (व्रकोदरस्य). Who has crossed the ocean of foul insults, offered by the Kauravas, by strength of his own arms, i.e., who has avenged all those insults by his own personal valour.

निर्व्यूढ़...भारस्य—निर्व्यूढ़ः (निःशेषेण व्यूढ़ः) दुर्बहः प्रतिज्ञायाः भारः येन तथाभूतस्य. Who has completely fulfilled his grave vow so difficult to fulfil—has completely carried out his heavy undertaking so difficult to carry out.

सुयोधन...प्रभञ्जनस्य—सुयोधनस्य श्रातृणां शतस्य उन्मूलने प्रभञ्जन इव तथाभूतस्य. Who has proved to be a sort of tempestuous wind for uprooting (the trees in the form of) Suyodhana's hundred brothers.

दुःशासन...नरसिंहस्य—दुःशासनस्य उरस्यलस्य विदलने नरसिंह इव तथाभूतस्य. Who has played the role of the god नरसिंह in tearing open Dubhsasana's chest.

दुर्योधनोरु.....विजयस्य—दुर्योधनस्य उरस्तम्भयोः भड्डे विनिश्चितः
विजय यस्य तथाभूतस्य—Whose success is assured in the matter of
breaking the pillarlike thighs of Duryodhana.

प्राभञ्जने—प्रभञ्जनस्य अपव्यं पुमान् प्राभञ्जनिः, The son of the wind-
god; प्रभञ्जन, from भञ्ज् 'to break' or 'destroy' is the wind so
called from its habit of uprooting and destroying plants and
trees.

स्नेहपक्षपातिना मनसा—With a heart devoted through attach-
ment. **मङ्गलानि कर्तुम्**—To hold festivities.

आकाशो—Read note, P. 26

सर्वतोऽधिकतरं...नालोकयसि—Don't you behold the same
already going on even on a grander scale than you would
have?

अनुकहितकारिता—अनुक्तः। अपि हितकारिणः, तेषां भावः. The dis-
position to serve (the lord) unbidden (bespeaks heart-felt loyalty
प्रकाशयति मनौगतां स्वाभिभक्तिम्.)

प्रियख्यापकः—प्रियस्य ख्यापकः.. The announcer of happy
tidings. **पारितोषिकम्**—a reward so called because it spr-
ings from the satisfaction given to the party served (**परितोषात्**
प्रभवतीति पारितोषिकम्).

सङ्क्रामस्तेन प्रार्थितो भवेत् etc.—भवेत्—भवेत्. Pot. used
with the force of the Conditional अभविष्यत्—अभविष्यत्. जरासन्ध-
धाती 'the slayer of Jarāsandha,' is, of course, Bhīma.

P. 84. **हतसकल.....राजन्यासु—हताः सकलाः सहृदीराः बन्धुवीराः**
अनुजाः राजन्याथ यत्र तथा भूतासु अक्षीहिणीषु. **शरीरमात्रविभवः—शरीरमात्रं**
विभवः—यस्य तथा भूतः (धार्तराष्ट्रः), having no other possession left
but his own person.

सुदूरमतिक्रान्तः (प्रतिज्ञाभारः)—Left a long way from ful-
filment; left unfulfilled in a great measure.

'सकलरिपुजयथ' adopted in preference to the reading
सकलरपुजयस्य,' because the genitive 'रिपुजयस्य' would go
with 'प्रतिज्ञाभारः' and the solemn declaration would refer to the
subjugation of all enemies instead of to the slaughter of Duryo-
dhana concerning which we know Bhīma has recently made a
definite declaration. While our reading gives the idea of both
the objects being sought.

शङ्के must be taken as equivalent to शङ्कितवानस्मि i.e. as de-
noting near past; in Sanskrit the present tense form may be
used to denote near past or near future. Thus the meaning is
'I thought of as probable,' I anticipated.' If we should insist

on taking It literally in the present, such a statement would be inconsistent with the definite account given by Pañchalaka, on receiving which Yudhisthira and Droupadi are now aware that the combat was settled between Bhima and Duryodhana by the latter's own choice. And it was on the strength of this very information that Jayandhara ventured to contradict Charvaka's statement that he had come from the scene of a combat between Arjuna and Duryodhana.

St. 13. रणे क्रोधोद्गूर्णगदस्य मारुतेः सदशः सल्यं नास्ति । कौरव्ये पुनर् यथा देवे सीरिणि (तथा) इये कृतहस्तता (विवरते) । उद्धतधातराष्ट्रनलिनी-नागाय मे वत्साय स्वस्ति अस्तु । अहं तस्य सुयोधनेन समरं शक्ते नैव इतरेषाम् ।

क्रोधोद्गूर्णगदस्य—क्रोधेन उद्गूर्णा गदा येन तस्य. उद्गूर्ण, Past. Part. of गुर with उत.

कृतहस्तता—कृतः हस्तः (= अभ्यस्तं हस्तकर्म) येन तस्य भावः.

The state of being well practised in the use of arms ; the state of being well skilled.

उद्धत.....नागाय—उद्धताः धार्तराष्ट्राः एव नलिन्यः तासां नाग इव तथाभूताय.

सीरिन्—The bearer of a plough (an epithet of Balarāma) ; comp. हलिन्.

Translation :—There is, doubtless, no match in fight for the wind-born (Bhima) when he flourishes his mace with fury; the Kaurava adversary (Duryodhana) likewise possesses skill in as high a degree as the Divine Balarāma himself does. May it fare well with my child, who is, as it were, an elephant for (the destruction of) the lotus plants in the shape of the haughty sons of Dhritarashtra ! I did anticipate that he and not any of the rest would have a fight with him.

भुद्धान्—Hungry; derived from भुध् with the *Taddhita* suffix. वत्.

आतिथिः—A guest or a casual visitor; derived as (१) न विवते तिथिः अस्य इति, ' He who may turn up any day without appointment or (2) अतति इति from अत्, to be always on travel.

चार्चाक—The source of this character and of the story of his treachery is to be traced to the Santiparvam in Mahabharata the author has borrowed from the Mahabharata but has invented a dramatic scene and setting for what he has borrowed. **अकालाऽर्थं स्मुदाचारस्य**—Etiquette is out of season now; form of polite behaviour is unseasonable.

P.85, मुने इदमासनं etc.—Yudhishthira's speech here and the Rakshasa's reply to it seem to be out of place, inasmuch as they purport to be such an exchange of civilities as was repudiated by the pseudo-sage in his next preceding speech. There is, probably, something wrong with the text here. 'कोऽत्र भोः सलिल-मुपनय' should precede 'मुने इदमासनम्' etc. in which case the exchange of civilities after the order for water would be quite in the fitness of things.

भृङ्गारः—A pitcher of gold. **शिशिरः**—**संपूर्णः**—शिशिरं च मुरामि च सलिलं, तेन संपूर्णः. **उदन्या**—Thirst; the word is an abstract noun with the suffix अ in the feminine from the denominative base उदन्य meaning 'to wish for water,' ये being the suffix denoting wish added to the noun उदन्, water. **उपस्पृशन्**—Sipping water as a common rite of sanctity.

प्रतिदिनसुलभस्वजनविनाशेषु—प्रतिदिनं सुलभः स्वजनानां विनाशः यत्र तथा भूतेषु सत्सु (संग्रामेषु). (Wars) being attended with the slaughter of near relatives as an incident of every day occurrence.

The argument is that men of the Kshatriya caste are great sinners, in spite of themselves, in virtue of their very profession and holy sages ought to avoid receiving food or drink at their hands.

सरस्वती.....स्पृशा—सरस्वत्याः शिशिराः तरङ्गाः, तान् स्पृशति तरङ्गिः तेन (मरुता) (By help of the breeze) blowing over the cool waves of the Sarasvati.

अनुचितोऽयं etc.—Very improper is this formality (namely that of fanning) towards us.

मुनिजनसुलभेन—मुनिजनेषु सुलभेन (कौतूहलेन) Out of curiosity such as is naturally found in sages. **बलवत्तरया शरदातपस्य** Owing to the oppressive heat of the autumnal sun.

अपर्याप्तम्—Only half finished; unfinished.

सर्वे विषादं नाटयन्ति—At this point they all look sad because they are alarmed at the prospect of Arjuna entering the lists against Duryodhana, the former being, in their opinion, comparatively a weaker hand at fighting with the mace than Duryodhana.

P.86. **वृत्तं तत्**—'(As for the combat between Bhima and Duryodhana) it has already taken place; it is already a thing of the past.' This announcement leads those present to infer that

Bhîma has already fallen, and consequently Yudhîsthîra and Draupadi faint from the effects of sudden grief (मोहमुपगती).

संज्ञां लभेते— Recover consciousness.

आः दारुणमुपक्रान्तं मया नृशंसेन— Alas ! Wicked fellow that I am ! I have set about a very cruel deed (in telling the news of the fight to these people) !

St. 14. अस्मिन् पदे संदिग्धे (सति) एव युधिष्ठिरः दुःखं आस्ते । वत्सस्य तत्त्वे निश्चिते प्राण ल्यागात् अर्यं (युधिष्ठिरः) सुखां (भविष्यति) ।

पदे— Refers to the word ' वृत्तम् ' दुःखम्—adverb.

Translation:—It is while this statement (namely वृत्तं तत्) continues ambiguous that Yudhîsthîra must remain unhappy. When the truth about his darling (Bhîma) is known definitely, he will be happy by ending his life.

अत्रैव = युधिष्ठिरप्राणल्यागे एव. संक्षेपतः— In brief; **विस्तरेण—** In detail.

St. 15. ब्रह्मन् संक्षेपात् विस्तरेण वा सर्वथा कथय । वत्सस्य किमपि श्रोदृ एषः क्षणः मया दत्तः ।

Translation:—O Brâhman, do tell me by all means, briefly or at length. I set apart this moment of my life for listening to the tidings about my child, whatever it be ; i.e. this moment I am intent upon listening etc.

P. 87. St. 16. कौरवभीमयोः तस्मिन् गुरुगदाघोरध्वनौ संयुगे सीरी सत्त्वरं आगतः । तस्य अग्रतः चिरं सङ्गृहः अभूत् । हलिना तु प्रियशिष्यतां अवलम्ब्य रहसि संज्ञाशाद्विता यां आसाद्य कुरुत्तमः दुःशासनारौ प्रतिकृतिं गतः ।

गुरुगदाघोरध्वनौ— गुर्व्योः गदयोः घोरः ध्वनिः यत्र तथाभूते (संयुगे) This is a bad त्रिपदबहुवीक्षिति compound ; the sense is obvious but the right form for the compound to take in this sense is ' घोरगुरुगदाघनौ ' Or it may be defended thus:—गुरुः गदाघोरध्वनिः (गदयोः घोरः ध्वनिः) यत्र तादृशे प्रतिकृतिः—Revenge.

Translation:—During the progress of that fight between Duryodhana and Bhîma which, by-the-bye, was characterised by a fearful noise produced by the huge maces of the combatants, there arrived the plough-armed (Balarâma) in hot haste. In his presence the combat went on a while, till at last Balarâma actuated by a feeling of partiality for his pupil (Duryodhana), clandestinely made a sign, which that eminent Kaurava picked up (acted upon) and had revenge upon the slayer of Duhshasana (i.e. killed Bhîma).

परिभवः.....जीवित-—परिभवस्य प्रतीकाराय परित्वक्तं जीवितं येन तथा भूतं—O one that sacrificed his life for the sake of revenge for insults received by me!

सौगन्धिकाहृण—सौगन्धिकाहृण आहरण (कमलविशेषस्य अनेतः) O fetcher of the rare lotus-flower! For the allusion here as well as the stories of the different enemies killed by Bhima (भट्टासुर, etc.) read the Mahābhārata.

चाढुकार—O one given to fondling me with blandishments; one accustomed to flatter me.

धार्तराष्ट्र...प्रालयवर्ष—O hail-shower for (throwing a blight over) the lotus plant in the shape of the Kaurava family!

समाश्वस्, to take comfort; **समाश्वासय** caus., to administer comfort, to console.

आधीयतां समाश्वासः—Have recourse to consolation.

कथाशेषः—A part of the account yet to be narrated.

वीरस्तुलभा गति—The fate incidental to (the life of) a warrior, i.e., death on the battlefield.

सम्प्रसंगलितं (बाष्पम्)—The tear which had clean slipped out of the eye (i.e. beyond the possibility of being recalled or suppressed).

प्रस्थग्र चर्दितम्—प्रलयग्रस्य क्षतजस्य छटया चर्दितां (गदाम्) Smearred with a quantity of fresh blood.

संधित्सुना (वासुदेवेन). Desiderative noun denoting agent from वा with सम्. 'Who wished to make peace.' **सोपहासम्—**adverb modifying 'आहयमानः'

भानित....ध्वानना—भ्रगितायाः गदायाः झंकारः, तेन मूर्छितः गम्भीरः वचनस्य अनिः यस्य तथा भूतेन (कौरवराजेन). Whose grave voice was blended with the whiz of the mace that he flourished.

तृतीयाऽनुजः—'तृतीयः' does not strictly qualify 'अनुजः', in sense; for Arjuna was not the third younger brother of Yudhisthira. **तृतीयः**, therefore, simply means 'the third of the Pandavas.'

अकृतिन्—Unskilled. For this meaning of कृतिन्, compare 'यूनः क्षत्रियवंशजस्य कृतिनः कोधास्पदं किं न तत् St. 25, of Act II.

कामपाल is Balarāma.

स्वरथं आरोप्य द्वारकां नीतः स्वरथं आरोपितः द्वारकां नीतश्च Was seated in his own chariot and taken off to Dvārakā.

P. 88. **तदेव प्रतिपक्षा.....त्वया—**'You found the way by which to follow Bhima at the very instant by putting away the *Gandiva* bow.' The idea is that Arjuna being unskilled in

fighting with the mace was sure to share the fate of Bhima when he cast off his bow and proceeded to fight with the mace.

उपेक्षितुम्—To look on with indifference ; to neglect.

कान्तारव्यसनवान्धव—कान्तारः व्यसने (वनवास) बान्धवः My great friend in the perils and hardships of our forest life.

मच्छरांर.....**कातर**—मम शरीरस्थतेः चित्तद्वयं कातर. O one dreading the idea of my life being cut short!

जतुगृह.....**यानपात्र**—जतुगृहरूपा या विपद् सा एव समृद्धः, तस्य तरणाय यानपात्र. O vessel for crossing the ocean in the shape of the danger of the a lachouse !

विजयमङ्ग—विजयाय मङ्गः O wrestler that vanquished किर्मारि ! etc.

St. 17. वस्त निर्लज्जस्य दुरोदरव्यसनिनः मे भक्त्या संदिता समद्विपायुतबलेन त्वया दासता अङ्गुकृता । मया अथ अतः अविकं किं नाम अप, कृतं यत् अनार्थं अवान्धवं मां सपदे त्यक्त्वा (त्वया) गम्यते । सा ते प्रीतिः अधुना क (गता) ।

दुरोदरव्यसनं विद्यते अरय इति दुरोदरव्यसनी—One addicted to the vice of gambling. दुरोदरम् is derived as दुष्टं आसमन्तात् उदरै (= मध्यं) यस्य तत्, 'that which is beset all round with nothing but evil ; ' ' that which is pregnant with mischief ; ' gambling is so called because it is disastrous in its consequences to him who practises it.

संदिता (त्वया)—Sinking to a low, humiliating position.

समद.....**बलेन**—समदाः ये द्विगाः तेषां अयुतस्य इव बलं यस्य तथाभूतेन (त्वया).

त्वयि अपकृतम् = तव अपकृतम् which latter would be more idiomatic.

Translation :—Dear child, out of mere devotion to me who am, indeed, so shameless and such a notorious gambler, you stooped very low and submitted to a state of acutal slavery though you were as strong as a thousand wild elephants put together. What greater wrong than this have I done to you to-day, on account of which you are passing away so suddenly, leaving me thoroughly helpless and friendless ? What has become of that your former love for me ?

The variants are 'निर्वत्सलम्' (used as an adverb modifying 'त्यक्त्वा ') and 'येनासि दूरं गतः' for 'प्रीतिः क ते साऽधुना'. The idea that we get from the stanza read thus is the same as that given by our text, the idea of the clause 'प्रीतिः क ते साऽधुना' being

contained in the adverb 'निर्वस्तलम्' of the variant; only the unkindness of a younger brother towards an elder cannot appropriately, be spoken of as निर्वस्तलत्वं and this variant is, therefore, inferior from that point of view.

St. 18. सः कीचकनिषुद्दनः बकहिंडिम्बकिर्मारहा मदान्धमगधाचल-प्रणुणसंधिभेदाशनिः गदापरिषशोभिना तेन भुजयुगेन अन्वितः तव प्रिय मम अनुजः अर्जुनगुरुः अस्तं गतः किल ।

बक...हा—बकव हिंडिम्बक्ष किर्मांशि, तान् हन्तीति. The slayer of Baka etc.

मदान्ध.....शनिः—मदान्धः मगधः, स एव अचलः तस्यप्रणुणः (= प्रकृष्टः प्रणः यस्य तथाभूतः) संधिः, तस्य भेदे अशनिः (भीमः) Who was, as it were, a thunderbolt for breaking up the strong joint (of the chest) of, the haughty mountain-like Magadha King (Jarāsandha). v. I. 'मगधाधिपद्विरद' for 'मगधाचलप्रणुण.' As the commentator points out, the metaphor of a mountain (अचल) fits in better with the metaphor of thunderbolt (अशनि) than the metaphor of an elephant (द्विरद). But even in our reading 'प्रणुण' is rather obscure in the sense of 'सुदृढः'.

Translction :—He, the killer of Kichaka, the slayer of Baka, Hidamba and Kirmira, a thunder-stroke as it were, for splitting up the well-built chest (lit. joint) of the haughty mountain-like Maghada prince (Jarasandha), he I, mean, who was endowed with a pair of marvellously stalwart arms that looked so handsome with the mace and the club, who was your beloved husband, my younger brother and Arjuna's elder brother, has, indeed, vanished out of existence.

शिथिलयितुम् (= शिथिलं कर्तुम्)—Infinitive of शिथिल्य, demon. from शिथिल. To grow slack or loose with regard to.

समुदाचारः, means 'decorous conduct'; sense of 'decorum'; 'regard for polite manners'.

P. 89. किं नाम वैपरीत्य.....जनेन—What sudden reversal of nature was observed by people, during all this while, in you who have proved to be so short-lived.' Here there is a reference to the belief that when a person nears his end, his nature undergoes a sudden change, which, therefore, serves as a fore-warning of his approaching end. Ancient writers on medicine deal with this point.

St. 19. वत्स करदीकृताखिलवृपाम् भेदिनी मे दत्ता यत् लज्जसे यच्च दूते मया पणीकृतोऽपि हि न कुच्छसि (प्रस्तुत) प्रायसे यत् मत्स्यराजभवने मम स्थित्यर्थं सूदतां प्रासोऽसि एतानि विनश्वरत्य ते चिन्हानि सहसा दृष्टानि ।

करदीकृत.....नृपाम्—अकरदा: करदा: संपादिताः करदीकृताः, करदी-
कृताः अखिलाः नृपाः यत्र तथाभूतां (मेदिनाम्). Where all kings were
made tributary.

विनश्वर, adjectival *Taddhjta* derivative formed with the
suffix वर्तु from the root नश् with वि; comp. इंश्वर, भास्वर etc.

Translation :—Child, that you blushed, (instead of holding
up your head with pride), after making over to me the whole
territory with all Rulers therein rendered tributary—that
though you were betted as a stake by me at the gambling, you
did not resent it but were still well pleased with me—that in the
royal household of the Matsya King (Virāta) you deigned to re-
main as a cook in order to make my existence possible—these
facts which were, indeed, observed unexpectedly were ominous
signs of your being about to perish (signs of your being on the
eve of your death).

कृष्णाप्रज सुभद्राभातः—Dharma implies in addressing thus
that Balarāma as the brother of Krishna, who had so entirely
identified himself with the cause of the Pandavas, and as the
brother Subhadrā who was the wife of one of them (Arjuna),
ought to have had nothing to do in bringing about the catas-
trophe ; which is, after all, no reality but only a thing believed
on the false testimony of Chārvāka. This very idea is express-
ly set forth in the next stanza.

St. 20. ज्ञातिग्रीतिः मनसि न कृता । क्षत्रियाणां धर्मः (मनसि) न
(कृतः) । तब अनुग्रस्य अर्जुनेन रुठं सहयं अपि न गणितम् । कामे भवतः
शिष्ययोः स्नेहवन्धः तुल्यः भवतु । कः अयं पन्थाः यत् मनदभाग्ये मयि सं
विमुखः असि ।

Translation :—You did not consider the love which a kins-
man owes to a kinsman ; nor did you consider what the duty of
Kshatriyas required (namely that a Kshatriya ought to stand
strictly neutral while witnessing the fight between two comba-
tants) ; you again not mind the uncommon friendship that has
grown up between your younger brother (Krishna) and Arjuna.
I admit that your love for both your pupils, viz., (Bhima and
Duryodhana) may be equal ; but what an unnatural attitude is
this, that you are so unpropitious to me, an unlucky fellow !

मूर्छ्या किं मां अतिसंघत्से— ‘ Why do you steal a march
upon me by falling into a swoon? ‘ Why do you deceive me
etc.? But by this deception Yudhisthira may mean either
that Draupadi unfairly leaves him alone to bear the whole grief

escaping from it herself by passing into a state of unconsciousness, or he may mean that she unfairly has more of the grief to herself and leaves him less of it so that her share proves large enough to cause a swoon while his is too small and leaves him still conscious.

P. 90. फुल्लपुष्पदामानि—फुलानां पुष्पाणां दामानि. Chaplets of fullblown flowers. दारिका Young maid-servants.

अविरगतम्—Not long gone; gone but recently.

चिता—'A funeral pile,' past pass. of चि to heap or pile.

अनुबध्नन्—Conforming to or following.

चितासविभागेन—'By providing a funeral pile for her.'

Here the word 'संविभाग' which properly means 'sharing some thing with another,' is loosely used in the sense of 'प्रदान' 'giving' or providing.'

तपस्त्विनी—A pitiable or poor woman.

St. 21. चापं अपविद्य तस्यैव देहधिरोक्षितपाटलाङ्गौ गदां आदाय संयते श्रातृप्रियेण अर्जुनेन अथ यत् कृतं तदेव ममापि हि श्रेयः । कृनं जयेन । देह...पाटलाङ्गोम्—देहस्य रुधिरेण उक्षितं अत एव पाटलं अङ्गं यस्याः तथाभूताम्.

संयति, Loc. sing. of संयत्, 'battle' or 'fight,' being a root-noun from यत् with सम् it is also derived by some from संयम्, subdue; but the first derivation is satisfactory because 'संयत्' is found actually used as a verb in the sense of fighting; compare the sentence in the *Taittiriya Brahmana*, 'देवासुराः संयत्ता आसन्', where संयत्ताः means 'engaged in fight,' 'at war'.

हि—connects the idea in the stanza with the idea in 'अल-मथवा धनुषा.'

Translation :—For it is better for me to do that which Arjuna did to-day in battle out of love for his brother, Bhima—when he flung away the bow and snatched up his very mace with its sides gory through being smeared with the blood of his body. Away with victory !

• Yudhisthira means that Arjuna placed himself at a disadvantage and thus invited by throwing away the bow and taking up the mace, and must have, by this time, fallen. He had better follow his example, says he.

रिपुजयविमुखं—रिपुजयात् विमुखं (चतः). Recoiling or turning away from the idea of vanquishing enemy.

The *Kanchukin's* remark refers only to the monstrous nature of his advice, but the *Rakshasa's* guilty conscience leads him to fear that he is perhaps known in his real character. सुखिंग्धम्, adverb. Kindly. प्राकृतेन इव—Like an ordinary man.

St. 22. परिघर्णावरबाहुदण्डौ वित्तेशकपुरदर्शितवीर्यसारौ तौ भीमार्जुनौ क्षितितले प्रविचेष्टमानौ तयोर्थं निधनेन रिपुं कृतार्थं द्रष्टुं शक्ष्यामि (किम्)।

परिघ.....दण्डौ—परिघवर्णीवरौ बाहुदण्डौ ययोः तथाभूतौ.

वित्तेश.....सारौ—वित्तेशस्य शकस्य च पुरे दर्शितः वीर्यसारः याम्या तथाभूतौ. Who displayed their remarkable valour at the city of Kubera and of Indra respectively. For the allusions, read the Vanaparvam, v.l. 'नो' and 'किम्' for 'तौ' 'वित्तेशशकवदणाधिकवीर्यवन्ती' for the second line.

Translation :—Can I bear to see Bhima and Arjuna struggling on the ground at their death—I mean the two brothers who were endowed with boltlike stalwart arms and who had displayed their best valour at the capital of Kubera and the capital of Indra respectively?

महर्नय—दशो—मम दुर्नयेन प्राप्ता शोक्या दशा याम् तथाभूते. O lady reduced to a deplorable condition through my bad morals! The speaker refers to his vice of gambling and its consequences.

यथा संदीप्यते पादकः तथा—etc. यथा—तथा—यतः—ततः, or यस्मात्—तस्मात्. Compare यथा.....रथो दृश्यते तथा तर्कयामि at page 53 and the note on it, P. 95. The only difference is that in the one it is the ground of a conclusion that is stated, in the other it is the ground of the action proposed to be taken.

P. 91. वचनं कृ = To obey, to do another's bidding. वचनं कु = To listen to another's words; to obey. Compare Marathi 'सांगितलेले करणे or ऐकणे'.

मुनिजनविरुद्धं इदम्—This (act) is incompatible with the character of a sage—is unworthy of a sage.

सामिन्ध्यामि—caus. of इन्ध with सम् used, however, in the same sense as the primitive. अनुपलक्षितः—unobserved.

बलदर्पित—Elated with the pride of superior strength. विषमः—Fearful jarring.

अपरमपि.....विलम्ब्यते—an Interrogative sentence meaning 'Are you bent upon hearing some more unhappy news and is it on that account that you delay?'

निवर्तय—Send back; caus. of निवृत्.

P. 92. St. 23. अम्ब येन तत्र जतुवेशमनि दीप्यमाने (सति). सुतैः सह भुजयोः बलेन निर्वाहिता असि तस्य बलिनः प्रियस्य तनयस्य ते पापं आह्यामि । अन्यः ईद्धक् कर्यं कथयेत् ।

निर्वाहिता—Carried away or removed in safety. The form is past pass. part of the caus. of निर्वाह, the use of which in this sense seems to be rare. But निर्वासिता, the variant for निर्वाहिता, is a still more improper word to use in the sense required here. Again our reading is certainly better than also the reading 'कोऽन्यस्तवाम्बकथयेत्कथमिदृशस्य.

Translation :—O mother, I communicate to you very evil or cruel tidings—indeed who else can (have the heart to) communicate such?—about your son, so dear to you and so powerful, who formerly when the house of lac was on fire, bore you together with your sons out of it (in safety) by strength of his muscular arms.

पांडवकुलबृहस्पतिः—‘The Brihaspati of the Pāndava family,’ Brihaspati being the preceptor of gods, proverbial for wisdom. Of the Pandavas, Sahadeva was the most noted for wisdom, as Bhīma was for bodily strength.

सकल.....वडवानलः—सकलकुरुक्लमेव कमलाकरः, तस्य वडवानलः, adj. to माद्रियः (the son of Mādri, Sahadeva). ‘The submarine fire for the lake, viz., the whole Kuru family.’ ‘दावानलः’ for ‘वडवानलः’ would be inappropriate, says the commentator; for दावानल means ‘a forest conflagration’ and that idea cannot be connected with a lake. But it may be pointed out here that कमलाकर also means ‘an assemblage of lotuses’ and in that sense the idea of दावानल may well be connected with it, and this metaphor would be more apt too.

अप्रतिकूलम्—Never disobedient or ill-disposed.

आशीसनयिम्—‘Fit to be blessed (by me),’ being much younger. This word is employed in order to emphasise that inversion of the natural etiquette which is implied in ‘प्रार्थये.’ Ordinarily Yudhishthira ought to bless Sahadeva and not to request his favour. The inversion would correspond, for instance to a form of letter-writing in Marathi where an elder, writing to a younger, opens his letter with ‘नमस्कार विज्ञापना’ instead of with ‘अशीर्वाद’

असंमूढं व्यसनेऽभ्युदये च (अनुजं सहदेवम्)—Whose head is never turned, alike in adversity and in prosperity; retaining self-possession alike etc.

अविरलमालिङ्ग्य—Having embraced fast (of course, in imagination). So too शिरसि आग्राम्.

St. 24. भवान् मम हि वयसा दूरेण अल्पः, क्षुतेन समः, सहजकृपया बुद्ध्या ज्येष्ठः, मनीषितया गुरुः । अतः शिरसि मुकुलौ पाणी कृत्वा अर्थवे । मयि नहः विरलतां नेयः । पितुः वारिदः भव ।

अल्पः = अल्पीयान्. With the reading 'स्वं' for 'अल्पः', 'दूरेण' would be the predicate by itself and would mean 'दूरः'

सहजकृपया—सहजा कृपा यत्र तथाभूतया. Characterised by natural humanity, कृतसहजया standing for सहजकृपया—would mean 'acquired and natural' and बुद्ध्या in this case would mean ज्ञानेन.

Transltion:—You are much junior in years, my equal in learning, my superior in moral sense distinguished by an innate tendency to universal sympathy, my senior in wisdom ; hence, placing folded hands on the forehead, I request this of you, that you should weaken your love for me and live to offer the funeral water to our father.

Yudhisthira fears lest Sahadeva might follow him in death out of deep love for him.

नकुलस्यापि ममाङ्गावचने स्थातव्यम्—'Nakula too owes obedience to my bidding.' नकुलस्य is to be construed with the Pot. Pass. Part. स्थातव्यम् used impersonally ; नकुलस्य स्थातव्यम् = नकुलेन स्थातव्यम्, it being optional to use the genitive or the instrumental of the noun or pronoun denoting agent with a Pot. Pass. Part. in Sanskrit. Thus Yudhisthira's message from this sentence onward is to be taken as addressed to Nakula. This point becomes more clear when we adopt the reading that gives ' दुच्यतां नकुलः ' after ' वचने स्थातव्यम् ' though this reading is found only in one copy, the Andhra copy. If, however, we adopt the reading ' नकुलस्य ममाङ्गा वचने स्थातव्यम् ' नकुलस्य will have to be construed with वचने and स्वया will have to be supplied, and the meaning will be : ' You will also act under the guidance of Nakula by my bidding (*i.e.* because I bid you).' In this case the whole of the message from beginning to end has to be taken as addressed to Sahadeva and the advice not to commit suicide will be repeated twice to the same brother instead of to each of the two brothers in turn, as appears more natural. Again अपि in नकुलस्यापि is without propriety in the second case.

St. 25. श्रुतविशदया प्रश्नया अस्मान् विस्मृत्यं पाण्डौ क्षीणे (सति) अशुगर्भान् उदकपृष्ठतान् प्रदातुं दायादानां अपि तु भवने यादवानां वा कुले कान्तारे वा कृतवसतिना सानुजेन (त्वया) शरीरं रक्षणीयम् ।

श्रुतविशदया—श्रुतेन विशदया (प्रश्नया)—By (exercising) your thinking faculty enlightened as it is by culture ; by (bringing to bear upon the question) your wisdom so refined by culture.

अशुगर्भान्—अश्रणी गर्भे येषां तथाभूतान् (उदकपृष्ठतान्) अशुभित्रान्.

पाण्डौ क्षीणे—'Now that Pandu must be repining' at the thought that the chance of the continuation of his line diminished by the death of so many of his sons.

Translation:—You, together with your younger brother (Sahadeva) should forget us (*i.e.* drown all thought of us and get over the grief at our death) by reflecting with a head rendered so clear by culture and, in order to offer libations to our repining father Pandu, in drops of water mixed with tears, you should preserve your life or continue to live (instead of putting an end to it,) staying even at the house of our coparceners or in household of the Yadavas (Krishna and Balarāma) or in the woods (if possible.)

v. l. 'विस्मृत्यास्मान् श्रुतविषदया स्वाप्रजौ चात्मबुद्ध्या' for the first line. This reading would fit in better with the view that the whole message, including the second stanza, is addressed to Sahadeva. But that view is very probably not correct and the latter part of the message seems to be addressed to Nakula, a view with which our reading containing the word सानुजेन fits in well.

स्पृष्टिक्या = स्पृशेन, formed with the suffix क added to the abstract noun स्पृष्टि from स्पृश.

अकालहीनम्—कालेन (सुसमयेन) हीनं यथा न स्यात् तथा. Before it is too late ; without loss of time or delay.

अद्य उत्तरायाः चतुर्थो मासः प्रतिपञ्चस्य गर्भस्य—Note the idiomatic construction, for which there is a parallel construction in Marathi, 'उत्तरा गर्भार राहिल्याला आज चवथा महिना सप्तला or चार महिने झाले.' In English it would be differently expressed. Lit. 'It is to-day the fourth month completed, *i.e.* it is now four months, since Uttarā's conception ;' but more idiomatically, 'Uttarā has been pregnant for four months now'.

कुलस्य प्रतिष्ठापकम्—The child that must prove the continuator, or the mainstay of the line.

P. 93. St. 26. शाखारोधस्थगितवसुधामण्डलेमण्डिताशे पीनस्कन्धे सुस-
दृशमहामूलपर्यंतबन्धे सुमहति तरौ दैवात् दग्धे (सति) अयं छायया अर्थी जनः
तस्य अस्मिन् सूक्ष्माङ्कुरे कमपि आशाबन्धने कुरुते ।

शाखा...मण्डले—शाखानां रोधेन स्थगितं वसुधायाः मण्डलं येन तथा
भूते (तरौ)—रोधः, a close formation. **मण्डिताशे—**मण्डिताः आशाः
येन तथाभूते. **पीनस्कन्धे—**पीनः स्कन्धः यस्य तथाभूते.

सुसदृश.....बन्धे—सुसदृशः महतः मूलस्य पर्यंतबद्धः यस्य तथाभूते.
दैवात् = दैवदुर्बिलासात्.

Translation :—Now when the big tree that covered a large area of earth with shade by the compact formation of its branches, that beautified the quarters (with its far-stretching branches), that had a trunk proportionately bulky and was surrounded by a wide network of strong roots well worthy of itself—now when such a tree has been burnt down by a foul stroke of fate' this woman (Droupadi) in search of a shade is fixing a strange or silly hope upon this delicate sprout of it (*viz.*, the foetus in Uttara's womb).

अध्यवसितम्—What is resolved upon.

St. 27. ते भ्रातुः तनयेन, शौरिगुणा, गाण्डीविनः इयालेन, तस्यैव
अखिलधार्तरात्रूनलिन्नव्यालोलने दन्तिनः वृकोदरस्य आचार्येण हलिना उन्म-
त्तेन मत्तेन वा त्वसुतकानन्न दग्धं यस्य आश्रयात् नगु मही शीतल
(आसीत्) ।

अखिल.....व्यालोलने—अखिलः भार्तरात्रूः एव नलिन्यः, तासां
व्यालोलने. In tearing up the lotus-plants, namely, all the sons,
of Dhritarashtra. इयालः wife's brother. उन्मत्त, wild with delirium.
मत्त, wild with intoxication.

Translation :—Balarāma, your brother's son, Krishna's elder brother, Arjuna's wife's brother, the instructor (in the use of the mace) of Bhima himself who proved as good as a wild elephant in destroying the lotus-plant in the shape of the sons of Dhritarashtra, has burned down, whether with the wildness of delirium or that of intoxication, the whole pleasant grove, *viz.*, your sons, by resorting to which the whole world (hitherto) found itself, indeed, in a cool and comfortable situation.

Balarāma is described here in such terms as serve to see forth the different ties of love by which he was bound to the Pandavas and a regard for which ought to have made him shudder at the very idea of causing the extinction of the Pandava_s family. The irony of the supposed situation is effectually brought out by this device.

भागवेय means the same thing as भाग, 'one's fortune,' 'lot,' 'destiny' or 'stars,' being merely an ornamental suffix, comp. रूप and रूपधेय, नाम and नामधेय.

अस्मद्द्वचनात्—In our name,

St. 28. सत्यं हृली मम वत्सस्य निधने हेतुः भवति । एषः ते सहज-
सुहृदः मधुरिपोः आता । अतः क्रोधः न खलु कार्यः । यदि च प्राणिषि ततः वनं
गच्छे । अकरुणां क्षात्रपदवीं पुनर् मा गाः ।

Translation:—Balaraāma is, doubtless, the cause of my child's (*i.e.* Bhima's) death. (But at the same time) he is the brother of your natural friend, Krishna. So you should foster no feeling of resentment (against him). If you survive (the combat), you should betake yourself to a forest but no more continue in the cruel career or avocation of a warrior.

उद्धतशिखा...जनः—उद्धताः शिखाः एव हस्ताः, तैः आहृतः अस्मद्विधः
व्यसनी जनः येन तथाभूतः (हुतवहः). Beckoning, with its erect
flames as with hands, persons in affliction like us to approach.

आत्मानं इन्धनीकरोमि—Let me make fuel of myself (for
this fire), *i.e.*, let me throw myself into it. **अपश्चिमः**, last.

P. 94. **राजसूयसंतर्पित** etc.—Here are points of description which serve to set forth the cruel irony of fate in the fact that the fire-god is claiming as his victims the very persons at whose hands he has received so much pious service, directly or indirectly, and to whom he has come to be so tenderly related.

सुगृहीतनामधेयः—Of venerable or sacred memory; lit. whose name is well uttered or uttered with spiritual benefit accruing to the utterer. स सुगृहीतनामा स्यायः प्रातः स्मर्यते बृधैः.

St. 29. तात अथप्रभृति अस्मत्तः पुनः (यत्) दुर्लभं (तत्) इदं मया
दत्तं वारि अम्बया सार्वं त्वया निपीयताम् ।

Translation:—Do you drink, O father, together with mother (Madri) this water offered by me and never again to be expected from us from this day forward.

v. l. 'वां दत्तम्' for 'वारीदम्' and एतदत्तम् for 'मया दत्तम्.' In this variant 'दत्तम्' is repeated twice, awkwardly enough. अम्बया must be taken as referring to Madri, Kunti being still alive.

St. 30. एतत् जलं जलजनीलविलोचनाय भीमाय (ददामि) भोः तव
मेमांपि (एतत्) अविभक्तं अस्तु । पिपासितोऽपि (स्वं) एकं क्षणे तु
विषहस्त । अयं (अहं) त्वया सह पातुं जवात् आगतः अस्मि ।

Translation:—Here I pour out this libation of water for Bhima of eyes dark as a blue lotus. O ! Let it stand as joint

property to be shared between you and me ; have patience for a while though you may be very thirsty : here I am coming quickly to drink of it in your company.

सुक्षत्रियाणां गर्ति उपगतं (भीमम्)—‘Who has passed into that state of spiritual existence which is assured to all blessed warriors ;’ this blessedness of a warrior consists in his being slain on the battle-field.

अकृतो—(1) Lit. unskilled, hence unable; or (2) too unlucky.

St. 31. अम्बास्तनयुगं मया पीतं तद्गु भवता पीतम् । वस्तलतया मदु-
चिद्धृष्टे: रसैः वृत्तिं जनयसि । वितानेषु अपि सोमे तव मम च विधिः एवं अभूत-
अघुना एवं कथं निवापाम्भः पूर्वं पिबासि ।

Translation :—I sucked mother's breast and after me did you. Out of love for me you used to subsist on such liquid nutriments as were left after I had partaken of them (or you used to feed on my leavings of liquid nutriments) : at sacrificial sessions too, this very order was observed in the matter of drinking the Soma juice. How is it then that now you set about drinking the funeral libation before me ?

जनयसि is used in the sense of habitual past.

P. 95. St. 32. कृणो येन अम्बा अपि रुदितेषु गान्धार्याः सखी कृता
तस्मै सहसा दिवं गच्छते (भीमाय) जलं देहि ।

Translation :—O Draupadi, offer the water to him who, now suddenly departing heavenward, has turned mother into Gāndhāri's companion in mourning.

St. 33. असमाप्तप्रतिङ्गे महाभुजे त्वयि अस्ते गते मुक्तकेश्या एव प्रियया
ते सालिलाञ्जालिः दत्तः ।

मुक्तकेश्या-मुक्तः केशाः यस्याः तथाभूतया. ‘Having her hair still loose ;’ ‘with her hair not yet braided.’ केश is one of those words which, at the end of a Bahuvrihi compound form their feminine in ः. The construction of this sentence is not in strict conformity with the common idiom in regard to the Locative Absolute in Sanskrit. In accordance with this idiom, the subject of the Locative Absolute phrase must not re-appear in the principal sentence in any case except the genitive denoting संबंध. In the present case ‘त्वम्’ which is the subject of the Locative absolute re-appears in the principal sentence in the Dative (ते) which is, therefore, faulty. Even if we take ते as genitive, it is a genitive not denoting संबंध but used instead of the Dative

as it is to be construed with 'दत्तः' The more idiomatic form for the sentence to take would be : असमाप्तप्रतिज्ञाय महाभुजाय अस्तं गताय ते मुक्तकेश्या एव प्रियया सलिलाङ्गालिः दत्तः ।

Translation :—You, of long arms, having died before making good your declaration (to the effect that you would braid her hair with hands smeared with Duryodhana's blood), our beloved has offered you the libation of water with her hair still unbraided !

The point is that Bhīma having failed in his attempt some one of the survivors at least ought to have carried out the revenge and enabled Draupadi to offer her libation with her hair duly braided in the manner Bhīma would have. But the pity is that nothing of the sort has taken place.

एष कौरवापसदः—This wretch of a Kaurava. अपसदः (= नीचः) कौरवः or कौरवेषु अपसदः preferably the former.

क्षतजाभिषेकपाटलिताम्बरशरीरः—क्षतजस्य अभिषेकेण पाटलितं अम्बरं शरीरं च यस्य तथाभूतः. With his garment and body gory by being bespattered with blood.

समुच्छित...पणि—समुच्छिता या दिग्धा भीषणा च गदा, सा पाणौ यस्य तथाभूतः. Holding uplifted (in readiness to strike) a bloody and fearful mace.

उद्यतकालदण्ड इव कृतान्तः—Looking like the god of death himself armed with his all-destroying club. परिमार्गमाणः—Read note on 'मार्गन्ताम्'. P. 126.

P. 96. हा दैवतेनिर्णयो जातः—'O destiny, thy nature is ascertained ' meaning that the issue of the combat is decided and Arjuna has fallen. It is really Bhīma that has come off victorious and wants now to meet Yudhisthira and Draupadi, but these parties have been deceived by Chārvāka and they mistake Bhīma for Duryodhana, especially because Bhīma is disfigured by his bloody ointment beyond all possibility of being recognised at first sight.

स्वयंवरस्वयंग्राहदुर्लेलित—स्वयंवरे यः मम स्वयंग्राहः (i.e. मया कृतं तव पाणिग्रहणं स एव दुर्लेलितं (दुःखहेतुः ललितं) यस्य तथाभूत. 'O one, who cherished the accursed or ill-fated desire to be chosen by me at my choice-marriage !' Or the compound may be interpreted thus : मम स्वयंवरे स्वयंग्राहेण दुर्लेलित (दुष्टं यथा स्यात् तथा ललित). 'O one, fondled by me even to a fault after be-

ing chosen for a husband at my choice-marriage.' These two interpretations correspond to the two possible meanings of 'दुर्लिपि' considered at P. 92. स्वयंवरस्वयंप्राहृष्टम्बिन् or कुद्रष्टक is not intelligible.

त्रिलोचनांग etc. The fight between Arjuna and the god Shiva which forms the theme of the *Kirātarjuniya*, was a source of great fame to Arjuna.

निवातकवचो etc. Nivatakavachas were a race of demons who were exterminated by Arjuna at the request of Indra.

बदर्याश्रम etc. Of the two sages *par excellence*, Nara and Nārāyana, of the BadariAshrama, Arjuna was an incarnation of the former and Krishna, of the latter. The compound मुनिद्वितीयतापस must be treated as Loc. Tat., not Gen. Tat.

गन्धर्वनिर्वासितदुर्योधन—गन्धर्वेभ्यः निर्वासितः दुर्योधनः येन—One who rescued Duryodhana from the hands of the *Gandharvas*. निर्वासित, which means 'banished' or 'exiled', is here used in the sense of 'rescued', which is rather curious.

St. 34. अथि तात वत्सलां अम्बां विनीतं अनभिवाय मां च गाढं अनुपगुण्य मया अपि अनुक्तः (त्वं) एतां स्वयंवरवधूं दग्धितां अदृष्टा दीर्घप्रवासं कथं गतः असि ।

विनीतम् used as an adverb modifying अनभिवाय and गाढम्, as an adverb modifying अनुपगुण्य.

वत्सलाम्—वत्सल is derived from वत्स with the suffix लच (i.e. ल) denoting longing or yearning.

Translation :—O dear, how is it that you have proceeded on the last long journey respectfully saluting our tenderly loving mother, without embracing me fast and without being addressed by me, without, again, visiting this beloved of yours (who became) your wife by her own free choice?

यथेष्टम्—At his sweet will or pleasure; unhesitatingly; unscrupulously. एवं अवस्थिते i.e. मूर्छायां अवस्थिते.

क्षतजासवमत्त.....भूयिष्ठाः—क्षतजमेव आसवः तेन मत्ताः, तथाभूताः ये यक्षाः राक्षसाः etc., ते भूयिष्ठाः यत्र तथाभूताः (पुरुषाः). 'Men who have about them, for the most part, *Yakshas*, *Rakshasas*, etc., drunk with blood.' Read note on 'छलबहुलम्', P. 127.

उपलक्षणं—A rough description.

St. 35. सलीलं करेण ऊरु परिष्वयतः दुर्योधनस्य पुरतः या अपहृताम्बरा सा दुःशासनस्य करकर्षणभिन्नमौलि द्रौपदी पुनः क्र प्रदेशे (वतंते) इति कथयत ।

P. 97. करकर्षणभिन्नमौलि—कराभ्यां कर्षणेन भिन्नः मौलिः यस्थाः तथाभूता.

Translation :—Tell me at which place is to be found that Draupadi whose garment was pulled in the presence of Duryodhana as the latter audibly struck his thigh with the hand in wanton sport, and whose braided hair got dishevelled by being dragged by Duhshasana's hands.

सनिष्पङ्गम्—निष्पङ्ग सहितम्. Together with the quiver.

गंदा कौशल संभूतं or—संभूतम् (भुजदर्पम्)—(Your pride of personal bravery) fed fat by, or arising from, your skill in the macefight ; your pride resting upon your skill etc.

St. 36. तं ग्रियं अनुजं जरासंधशङ्कुं तं च वत्सं कुपितहरकिरातायोधिनं अपश्यन् (अहं) कठिनचेताः त्वामिव प्राणितुं न शक्तोऽस्मि । वाणवैः तव असून् अपहृतुं पुनः ननु (शक्तोऽस्मि)

कुपित.....योधिनम्—कुपितः यः हर एव किरातः तेन सह आयुष्यते तथाभूतम्. He who fought with the furious god, Shankara, disguised as a hunter, (*i.e.* Arjuna).

Translation :—I cannot live, as you do, hard-hearted as you are, in the absence of that dear brother, the killer of Jarasandha and of that darling, the opponent in fight of the infuriated god, Shiva, in the disguise of a hunter. But, indeed, I can take away your life with showers of arrows.

v. 1. 'न च पुनरपहर्तुम्' for 'ननु पुनरपहर्तुम्.' Yudhishthira surely does not mean that he cannot take away Duryodhana's life, and, yet, this alone can be the meaning of the last line with the reading 'न च etc.' Our reading, therefore, is better.

St. 37. अहं न रक्षः न भूतः । प्रकामं रिषुहधिरजलालहादिताङ्गः निस्तीर्णो-स्थितिहाजलनिधिगहनः कोषनः क्षत्रियः अस्मि । भो भीः समरशिखिशिखादग्र-शेषाः राजन्यवीराः कृतं वः अनेन त्रासेन । यत् हतकरितुरंगान्तर्हितैः लीनैः (युधाभिः) आस्यते ।

रिषु.....ताङ्गः—रिषोः रुधिरमेव जलं तेन आलहादिताचि अङ्गानि यस्य तथाभूताः आलहादित is better than आङ्गावित.

निस्तीर्णो...गहनः—निस्तीर्ण उरुप्रतिज्ञा एव जलनिधेः गहनं (= गहनः जलनिधिः) येन तथाभूतः. Who has completely crossed the deep ocean, namely, the solemn and heavy undertaking.

समरशिष्य...शेषाः-चमरः एव शिखी तस्य शिखाभिः ये दग्धाः तेभ्यः शेषाः (अवशिष्टाः). Surviving those that perished in the flames of the great fire of war.

हतकरि—हितैः लीनैः युधाभिः आस्यते is an impersonal construction equivalent in sense to अन्तहिताः लीनाः यूयं आचे.

*Translation :—*I am neither a goblin nor a ghost ; but I am only a furious *Kshatriya* whose limbs are now thoroughly gratified by the pleasant water consisting of the blood of the enemy (Duryodhana) and who has completely crossed the deep ocean, namely, the perilous undertaking. O warlike princes, survivors of those that perished in the flames of the fire of war, away with this terror of yours (which appears) in this, that you are lying hidden behind horses and elephants slain !

चितासमीपम्—'The close proximity of the blazing funeral pile'; 'the spot next to the funeral fire'. समीप is here a regular noun and object to 'संभावयामि' and not an adverbial accusative, which it most commonly is. **संभावय**—To honour or do justice to, of course, by having recourse to.

P. 98. **अभिपातय** caus., 'to throw into' or 'force into,, from अभिपृत् which is a transitive root implying motion.

परिकरं बधनाति—Vide note, P. 94.

नयनपथावरोधिनः—नयनपथं (= नयनयोः पन्थानं) अवहन्त्वान्ते तथाभूताः (मूढजाः). (Hair) that obstructs your view..

The way in which the words 'संहरत्व्या' and 'संहरामि' are used here and 'वैणसंहारं' below ought to decide the question as to which of the interpretations put upon the title 'वैणसंहार' is preferable. Vide P. 5.

St. 38. **पाप आशैशबात् अनुदिनं जनितापराधः, भुजयोः बलेन मत्तः, हत-राजपुत्रः (त्वं) अथ मे भुजपञ्चरस्य इदं अन्तरं आसाय जीवन् पदात् पदं न प्रयासि.**

आशैशबात् (= शैशबात् प्रभृति), **अनुदिनम्** (= दिने दिने) an Avyayibhava compound. **जानितापराधः**—जनिताः अपराधा येन तथा-भूतः (त्वं दुर्योधनः). **हतराजपुत्रः**—हतौ राजपुत्रौ (भीमाजुनौ) येन.

*Translction :—*O villain, you, who have, from day to day, wronged us ever since childhood, being elated with the pride of strength, and who have, indeed, slain the two princes (Bhima and Arjuna), shall, however, not stir an inch alive now, having got into the space within this cage of my arms (*i.e.* into my grasp).

सुयोधनशङ्क्या—सुयोधन इति शङ्क तथा.

दिष्ट्या वर्धसे—You are to be congratulated.

दुर्लक्षण्याक्तिः—दुर्लक्षा व्यक्तिः यस्य तथाभूतः. Whose identity is not easily to be recognised ; who cannot be easily known or recognised.

निवृत्यम् (तथा) an impersonal construction employed idiomatically for the active निवर्त्स्य.

P. 99 अलीकवचनैः—With deceptive words. Vide note P. 37.

St. 39. (तस्य दुरास्मनः) शरीरं भूमौ क्षिप्तम् । इदं असूक् निजाङ्गे चन्दनाभं निहितम् । चतुरुदधिपयः सीमया उव्यां सार्थे लक्ष्मीः आर्थे निषिक्ता । मृत्याः मित्राणि अखिलं कुरुकुलं (इति) एतन् रणामौ दग्धम् । क्षितिप एकं नाम यत् ब्रवीषि तत् धार्तराष्ट्रस्य अघुना शेषम् ।

चन्दनाभम्, an accusative used adverbially to modify 'निहितम्' (चन्दनवत्).

चतुरु.....सीमया—चतुर्णा उदधीनां पर्याप्ति सीमा यस्याः तथाभूतया.

निषिक्ता means अर्पिता or संक्रमिता, a curious use of the word, no doubt. But 'निषणा' the variant for निषिक्ता, is no happier word ; and besides, निषिक्ता which is passive in force while निषणा is not, is a more proper member of the series 'क्षिप्तम्,' 'निहितम्' etc. Bhima is enumerating *his own* achievements rather than merely items of triumph.

Translation :—Duryodhana's body has been laid prostrate on the ground, and here his blood has been laid all over my limbs after the fashion of a sandal pigment ; his Regal Splendour together with the Earth bounded by the four oceans has been transferred to you, worthy brother ! His servants, his friends, the whole Kuru family—these have been burned down in the fire of war. O King, the name alone that you are uttering is what now remains of that son of Dhristarashtra.

स्वैरं मुक्त्वा—Slowly loosening his grip.

St. 40. रिषोः निधनं तावत् आस्ताम् । इदं शतशः आख्याहि । योऽसौ वक्तिपुः (स एव) मम प्रियः आता त्वमसि । (to be read as a question). संयति हृषिरासारसलिले जरासंधस्य उरःसरसि तटाधातकीडाललितमकरः (एव) भवान् । (again, to be read as a question).

हृषिरासारसलिले—हृषिरस्य आसारः (= प्रवाहः) एव सलिलं यत्र वस्मिन्.

तटाधात्.....मकरः— तटस्य आधातः एव कीडा तस्यां ललितः मकरः।
A crocodile playfully enjoying the sport of striking against the embankment of a lake.

Translation :—Let alone the topic of the enemy's death; tell me this first a hundred times—whether you are really that brother of mine who was the mortal enemy of Baka—whether you are really he who was, in one of his battles, a crocodile, as it were, fondly indulging in the favourite sport of butting against the embankment of the lake in the shape of Jarāsandha's chest, where the water consisted of the fast-gushing blood.

उक्षित in सुयोधनशोणितोक्षितेन is p. p. from उक्ष, to sprinkle.

P. 100 दिष्ट्या वधस etc.—Note the idiomatic use of the phrase दिष्ट्या वृथ् with the instrumental of that which forms the ground for congratulation.

St. 41. कान्ते येन गृष्णुना तेन दुःशासनेन राजां सदसि कृष्टा असि तस्य एतानि स्त्यानानि मम करयोः (विद्यमानानि) पीतशेषाणि असृक्षि स्पृश । मद्भद्राचूर्णितोरोः कुरुणां राजः इदं अङ्गे अङ्गे निषिक्तं अतिसरसं असृक् तव परिभव-जस्य अनलस्य उपशान्त्यै (कल्पेत) ।

पीतशेषाणि— पीतेभ्यः शेषाणि (अवशिष्टानि). अङ्गे अङ्गे—In or on every part of the body, just as, 'dine' means 'every day' or गृहे गृहे means 'in every house.' But when a noun is repeated twice in this way, it is generally singular and so the reading 'अङ्गेबङ्गेषु सक्तम्' is not good. **परिभवजस्य—परिभवात् जातस्य (अनलस्य).**

Translation :—Dear wife, touch this thick blood in my hands, the remnant of what I have drunk, belonging to that brute of a man, the notorious Duhshana that dragged you before the assembly of kings. And this blood, so pleasant (to the touch), of the Kuru King whose thighs have just been mangled by my mace—this blood, being smeared over every part of my body is calculated to cool down your burning anguish from the indignities you suffered.

तव may be construed either with परिभव in परिभवजस्य or with अनल itself, but the latter way of construing is better as being free from the fault of एकदेशान्वय and also as yielding a charming poetic conceit of the sort which constitutes the figure of speech called असंगति. It is a matter of daily observation that an effect is produced in the place where the cause operates; when, therefore, the fancy of a poet represents the existence of

a cause and its effect in two different places, apart from each other, there is असंगति there. Thus in the present instance Bhīma is made to say that the cooling salve, namely, the enemy's blood laid over his limbs, is calculated to relieve the burning sensation that oppressed Draupadi.

धार्तराष्ट्रकुलकालरात्रिः—**धार्तराष्ट्रकुलस्य कालरात्रिः** (वेणी) ‘The dark destructive night for the whole Kaurava family. Just as the night of universal destruction brings death to all, so Draupadi's braid brought destruction to the whole Kaurava family.

St. 42. यस्य मोक्षात् कोधान्धैः अतुलमुजबलैः क्षतनरपतिभिः पाण्डुपुत्रैः प्रख्यां पार्थिवान्तः पुराणं मुक्तकेशानि कृतानि सः अयं कुपितयमसखः कुरुणा धूमकेतुः कृष्णायाः केशपाशः बद्धः । प्रजानां निधनं विरमतु । राजां कुलेभ्यः स्वस्ति ।

प्रत्याशाम्—आशायां आशायाम्. In every direction.

पार्थिवान्तःपुराणि—The harems of kings, i.e. the ladies there of. **मुक्तकेशानि**—मुक्ताः केशाः वेषां तथाभूतानि (कृतानि). ‘Had their braids untied,’ of course, by being widowed. **कुपितयम् सखः**—कुपितस्य यमस्य सखा. सखि becomes सखा at the end of a Tatpurusha compound.

Translation :—Here is tied up Draupadi's hair, through the loosening of which the sons of Pandu, all of matchless personal valour, became wild with rage and, killing large numbers of kings, forced the ladies of their harems to unite their braids—which was, in fact, the companion of (as destructive as) the frowning god of death himself and was a portentous comet for the whole Kaurava family. Let, therefore, the killing of people cease; and may it fare well with royal families! Of course, such as had survived).

अभिनन्दितः—Hailed with joy. **नभस्तलचारिणा नभस्तले चरीत तथाभूतेन** (सिद्धजनेन). Wandering through the heavens.

P. 101 **कुतस्तस्य.....मङ्गलान्याशास्ते**—How can he come in for anything else than victory, for whom the ancient Person, the divine Nārāyana himself invokes blessings?

St. 43. देव कृतगुरुमहदादिक्षोभसंभूतमृतं गुणिनं प्रजानां उदयनाशस्थानहेतुं अज अमरं आचिन्त्ये त्वां चिन्तयित्वापि जगति दुःखी न भवति । कि पुनर्दृष्ट्वा ।

कृतगुरु.....सूर्तिम्—कृतः यः गुरुः महदादीनां क्षोभः तस्मात् संभूता मृतिः यस्य तथाभूतम् (त्वाम्). ‘Whose material form sprang out of

the great commotion of महत् and other principles.' Here there is, doubtless, a distinct reference to the Sāṅkhya theory as to the origin of the universe. According to that theory there is an eternal non-intelligent subtle principle called प्रधान which is nothing but the equipoised state of the three qualities of सत्त्व, रजस् and तमस्. This balanced condition gets spontaneously disturbed by the necessity of individual souls having to reap the fruits of their former actions and प्रधान evolves into a succession of grosser and grosser forms—first into महत् which is still a subtle principle, next into अहंकार, then into the five, तन्मात्राः (the subtle essences of the five cosmic elements आकाश, वायु, तेजस्, अप् and पृथिवी), and the eleven इन्द्रियाः (viz. the five ज्ञाने-निद्रियाः, the five कर्मनिद्रियाः and the अन्तःकरण or the internal organ); the five तन्मात्राः in their turn develop into the five महाभूताः or gross elements. These constitute in all twenty-four principles and पुरुष, the intelligent entity coeternal with प्रधान, is the twenty-fifth. We should, therefore, expect the क्षोभ or mighty movement to start with प्रधान rather than with महत्, which is, however, the first in the series of products resulting from the great disturbance. प्रधानक्षोभ would be a more intelligible phrase than महदादिक्षोभ, which latter, therefore, must be taken to mean 'the great process of *evolution into* महत् etc.' महदादिक्षोभ being equivalent to महदायाकारेण परिणामरूपः क्षोभः.. .

The theological view set forth in this stanza is by no means that of the Sāṅkhyas, but it is that eclectic view, combining and reconciling the tenets of the different systems of philosophy, which reconciling the tenets of the different systems of philosophy, which seems to have prevailed by the time when the several दर्शनाः the older ones especially, had already grown old enough to be invested with sanctity and credited with divine origin.

गुणिनम्—Characterised by the three qualities of सत्त्व, रजस् and तमस्.

उदयनाशस्थानहेतुम्—उदयस्य नाशस्य स्थानस्य च हेतुः तम्. To hold that the supreme spirit in conjunction with प्रकृति or त्रिगुणतमकमाया �constitutes the God with attributes capable of creating, sustaining and destroying the universe is certainly no Sāṅkhya doctrine which believes in the eternal soul (पुरुष) never coming in to activity and believes in no God apart from this पुरुष.

Translation :—O God, in this world there is no possibility of a creature continuing wretched after he has but meditated upon You ; how much less, when he actually sees You ! You Whose embodied existence originated with the great evolution, once started, of the प्रधान into महत् etc.; who, when thus invested with the qualities of सत्त्व (Godness), रजस् (Passion), तमस् (Darkness), became the cause of the creation destruction and sustentation of the universe; and who are unborn, undying and inconceivable.

The commentator dissolves and interprets the compound, कृतगुरु etc., in a different way though the ultimate notion is the same. His explanation is कृते गुरु (=विशाल) महदादि येन तथाभूतः क्षोभः यस्य तथाभूतात् (प्रधानात्) संभूता मुर्ति यस्य तम्—whose embodiment arose from प्रधान (*i.e.* by contact with प्रधान), the disturbance of which produced the vast universe in the order of महत् etc. The mode of dissolution does not appear to me natural.

कल्पिताभिषेकमङ्गलाः—कल्पितं अभिषेकरूपं मलङ्गं यैः ते. Who have made everything ready for the auspicious ceremony of coronation.

स्कन्धोत्तमिभतीर्थवारिकलशः—स्कंधेन उत्तमिताः (=उढाः) तीर्थवारिकलशः यैः ते. Carrying pickers of holy water on their shoulders.

अभिषेकं (=अभिषेकसाधनं वस्तुज्ञातम्) धारयान्तः—Holding in readiness the materials of the coronation rite. विप्रकृतम्—Wronged or deceived.

पुण्यजन is 'a Rakshasa', the derivation being ironical; पुण्यजनः=पापजन !.

महांश्चित्तविन्म्रमः कृतः—Created a very grievous misapprehension.

पुरुषसाधारण्या बुद्धया तुष्यामि—पुरुषेषु साधारणी, तथाभूतया बुद्धया etc. 'I find myself contended, having as I do a heart which I but share with the common run of men. I have no extraordinary heart or ambition, and so cannot form any higher wish.'

St. 44. **कोधान्वैः** (अस्माभिः) सकलं रिपुकुलं हतम् ते पञ्च वर्णं अक्षताः। मम दुर्नयोपजनितः पाशाल्याः निकाराण्वः तीर्णः। देवः पुरुषोत्तमः त्वं आहतः। (सत्) सुकृतिनं मां भाषसे। अतः परं अन्यत् किं नाम प्रसन्नात् भगवतः अहं याचे।

निकाराण्वः—निकारः (=परिभवः) एव अर्णवः. The ocean of humiliation. दुर्नय—Bad morals or gambling

Translation :—The whole family of the enemy has been already slain by us with will fury ; while ourselves, all five of us, are unscathed. The ocean of Pānchali's humiliation brought on by my vice (of gambling) has been crossed (the humiliation has been avenged). You, the Divine Person, speak with me with kind regard, so very blessed am I. What other blessing beyond this can I ask of you, now that you are pleased ?

इदमत्तु or sometimes इदमस्तु भरतवाक्यम्. The closing stanza which must be benedictory, is called the भरतवाक्य or lines sacred to भरत, the supposed founder of the dramatic art.

St. 45. जनः अकृपणम् अरुकथान्तं पुरुषायुषं जीव्यात् । भगवन् पुरुषत्तमे (त्वयि) द्वैर्विना भक्तिः भवतु । भूपः दयितभुवनः विद्वद्वध्युः गुणेषु विशेषाविद् सततसुकृति प्रसाधितमण्डलः भूयात् ।

अकृपणम् (कार्यात्मक हितं यथा तथा) and अरुकथान्तम् (रुजा आन्तो यथा न स्यात् तथा) are used as adverbs modifying जीव्यात्. पुरुषायुषम्, accusative denoting duration ; आयुष् compounded with पुरुष् in the Genitive *Tatpurusha* becomes आयुषः पुरुषस्य आयुः =पुरुषायुषम् meaning 'the maximum term of a man's life, which is supposed to be a hundred years.' गुणेषु विशेषाविद्—Appreciator of merits ; discriminator between merits and merits. प्रसाधितमण्डलः—प्रसाधितं मण्डलं येन सः (1) 'Who adorns the whole country i.e. is an ornament or ; (2) 'Who has thoroughly conciliated or won over the whole circle of tributary Princes.' Either meaning is applicable here. Vide note on 'प्रसाधित' p. 7,

Translation :—May people live the full term of life assigned to man (i.e. a hundred years), exempt from wretchedness and unexhausted by illness ! O Divine Being, may there prevail (among men) whole-hearted devotion towards You, the Highest Person ! May the king be loving to his subjects, the friend of the learned, the appreciating patron of merits, one ever engaged in meritorious deeds and an ornament to the whole country.

v. l. 'अकृपणमतिः कामं' for 'अकृपणमरुकथान्तम्' and 'भवतु च भगवद्वक्तिद्वैर्विना पुरुषोत्तम्' for the second line. कामं अकृपणमतिः (जनः)—'Endowed with a mind thoroughly free from all churlishness.' The second variant makes no difference in meaning.

Central Archaeological Library,

NEW DELHI. 8507.

Call No. Sa 8 N / Bha / Bro

Author — Ray / K. N. Drahhal.

Title — योगी विजय

Borrower No.	Date of Issue	Date of Return
AK Ghosh	24/9/76	13/10/76